ADAM SILVERA
PRIMUL CARE MOARE LA SFÂRȘIT
STORIA BOOKS
YOUNG ADULT
COLECȚIA

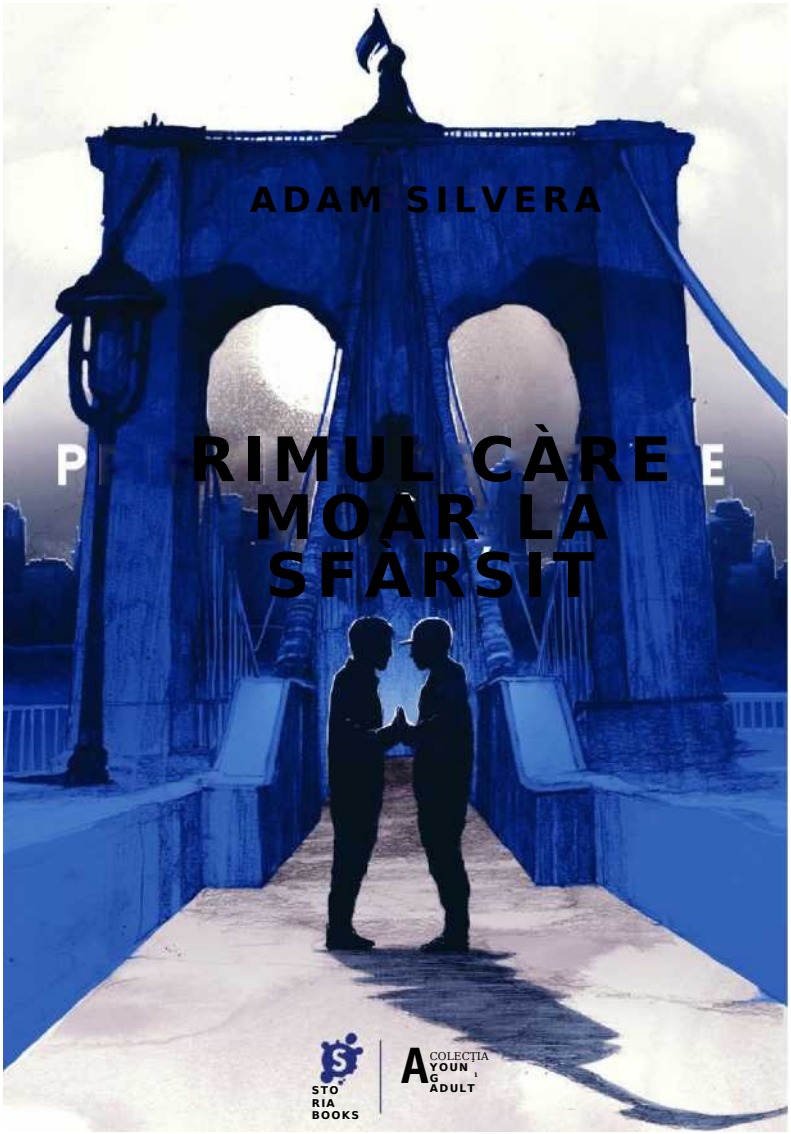
ADAM SILVERA
PRIMUL CÀRE MOAR LA SFÀRSIT
STORIA BOOKS
COLECȚIA YOUNG ADULT

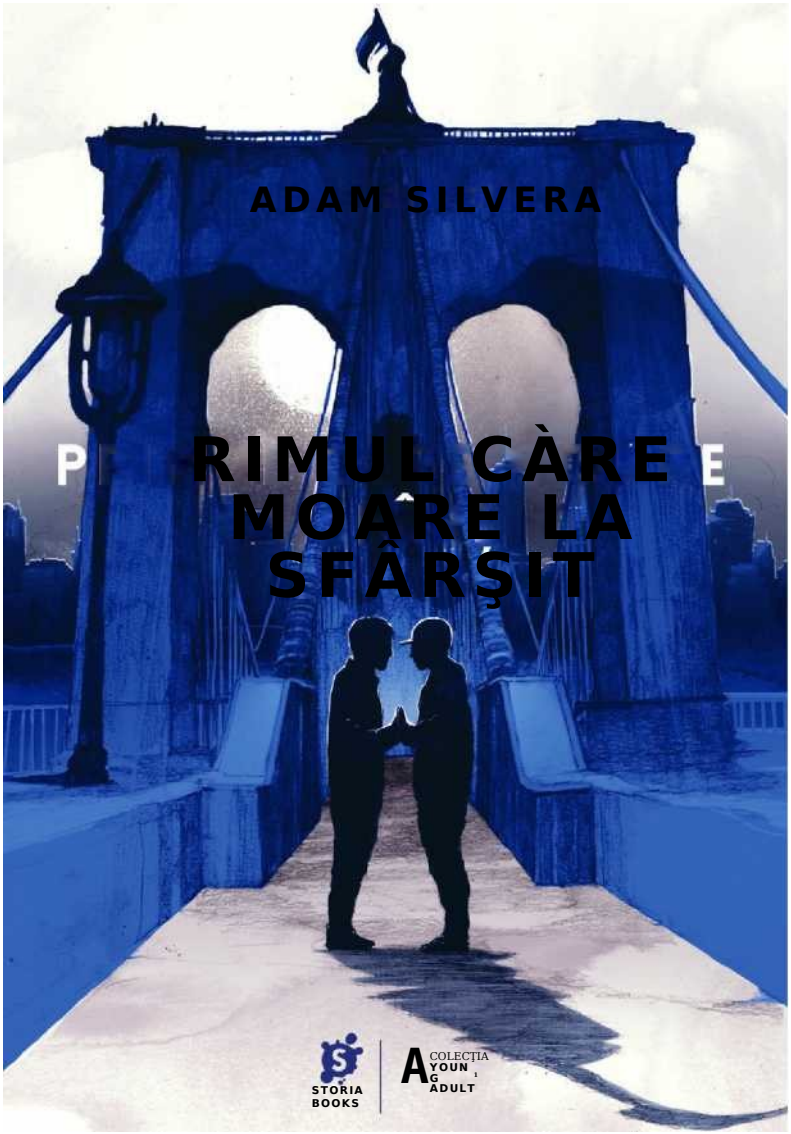
ADAM SILVERA
PRIMUL CÀRE MOARE LA SFÂRŞIT
STORIA BOOKS
COLECŢIA YOUNG ADULT

Despre autor

Copyright © 2022 by Adam Silvera

All rights reserved.

© Storia Books, 2023, pentru ediţia în limba română

Storia Books respectă legea dreptului de autor pentru că apreciază şi încurajează munca scriitorului. Prin cumpărarea ediţiei autorizate a cărţii susţii în continuare drepturile de autor. îţi mulţumim că nu scanezi, încarci sau distribui cartea, în orice format. Ai dreptul să preiei citate scurte, dar pentru publicarea unui fragment este necesar acordul scris din partea editorului.

Titlul original: The First To Die at the End

Autor: Adam Silvera

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

Silvera, Adam, Primul care moare la sfârşit; traducere din engleză de Irina Stoica, Bucureşti, Storia Books,

ISBN 978-606-9072-99-8

ISBN 978-630-6525-14-0

Pentru a fi la current curent cu noutăţile şi ofertele noastre, abonează-te la newsletterul Storia Books (www.storiabooks.ro) şi urmăreşte-ne pe Facebook (@storiabooks) şi pe Instagram (@storia.books).

Pentru cei care mi-au fost alături de la început

Mulţumiri speciale Nicolei şi lui David Yoon, vecinii mei preferaţi, cu cele mai mari inimi. Ei îmi arată din nou şi din nou cum ar trebui să arate dragostea.

PARTEA ÎNTÂI: AJUNUL CRAINICILOR MORŢII

Cu toţii ne dorim să ştim cum putem prezice moartea. Dar permiteţi-mi să vă pun o întrebare. Le cereţi piloţilor să vă explice noţiuni de aerodinamică înainte să vă suiţi într-un avion sau pur şi simplu călătoriţi spre destinaţie? Vă cer să nu vă puneţi întrebări referitoare la cum ştim cine va muri, ci să vă concentraţi pe cum să vă trăiţi viaţa. Destinaţia voastră finală poate fi mai aproape decât credeţi. – Joaquin Rosa, creatorul Crainicilor Morţii

ORION PAGAN

30 iulie 2010 22:10

Crainicii Morţii ar putea să sune la miezul nopţii, dar nu ar fi prima dată când cineva îmi spune că o să mor.

în ultimii ani m-am luptat pentru propria viaţă, din cauza unei probleme cardiace grave, speriat de-a dreptul că aş putea să mor dacă trăiesc prea intens. Apoi a apărut din senin o organizaţie numită Crainicii Morţii, care a pretins că poate să spună când – nu doar dacă – vom muri. Suna ca intriga uneia dintre povestirile mele. în viaţa reală n-am avut parte de victorii din astea. Dar totul a devenit foarte real, foarte repede, când preşedintele Statelor Unite a ţinut o conferinţă de presă unde l-a prezentat pe creatorul Crainicilor Morţii şi a confirmat abilităţile lor de a ne prezice soarta.

în noaptea aia m-am înscris pe listele Crainicilor Morţii.

Acum sper doar să nu fiu printre primii care o să primească telefonul inaugural de Ziua Sfârşitului.

Dacă e să mă sune, măcar ştiu că s-a terminat, bănuiesc.

Până atunci, am de gând să trăiesc.

Şi primul pas e să particip la evenimentul unic de lansare a

Crainicilor Morţii.

Crainicii Morţii organizează o mulţime de petreceri prin toată ţara, cred că vor să îi mai binedispună pe oameni şi să-i facă să fie entuziasmaţi de programul care va schimba viaţa şi moartea, aşa cum le ştim azi. Probabil au început deja în multe locuri,

cum ar fi Santa Monica Pier din California sau în

Millenium Park din Chicago sau la Muzeul Naţional al Forţelor Aeriene Americane din Ohio sau pe Sixth Street în Austin şi astea sunt doar câteva. Bineînţeles, eu o să particip la cea mai tare – cea din Times Square, inima New Yorkului şi locul primelor birouri ale Crainicilor Morţii. îmi iubesc oraşul, dar nu m-aţi prinde nici mort în Times Square în ajunul Anului Nou – e mult prea frig. Dar acum, pentru că e o noapte caldă de vară, mă relaxez şi aştept momentul ăsta cu adevărat istoric.

E o nebunie să te gândeşti câţi bani cheltuie Crainicii Morţii în toată ţara. Chiar şi doar în Times Square. Ecranele astea uriaşe promovează de obicei un milion de lucruri în acelaşi timp, de la reclame la sucuri la seriale sau site-uri noi, dar nu şi în seara asta. Pe fiecare ecran se vede doar o clepsidră digitală neagră, pe un fundal alb, strălucitor. Clepsidra e aproape plină, semn că la miezul nopţii vor începe telefoanele care anunţă Ziua Sfârşitului. Dar senzaţia e că se întâmplă ceva chiar şi mai important. E aproape ca şi cum produsul pe care îl promovează Crainicii Morţii este timpul însuşi. Marketingul ăsta funcţionează, pentru că o mulţime de oameni se adună la birourile de informaţii de parcă s-ar lansa un nou model de iPhone, doar ca să discute cu echipa de relaţii cu clienţii a Crainicilor Morţii.

— Imaginează-ţi cum ar fi să lucrezi la Crainicii Morţii. Prietena mea cea mai bună, Dalma, îşi ridică privirea din telefon.

— N-aş putea să fac asta.

— Pe bune. E ca şi cum fiecare apel salvează viaţa cuiva, deşi, mă rog, nu prea. Cum poţi să mai dormi noaptea, când ştii că toţi oamenii cu care ai vorbit în ziua aia sunt morţi?

— Ştiu că ai numai moartea în cap, Orion, dar mă termini psihic.

— Practic am moartea în inimă.

— Doamne, te urăsc! O să mă angajez la Crainicii Morţii doar ca să te sun.

— Neah, nu poţi să trăieşti fără mine.

Nu adaug că oricum va trebui să facă asta la un moment dat. Nimeni nu pariază că o să trec de 18 ani. Nici măcar Dalma, deşi n-o să recunoască niciodată asta cu voce tare şi mereu vorbeşte despre toate lucrurile pe care o să le facem împreună. Gen cum visează la prima mea lansare de carte, de fiecare dată când spun că vreau să-mi public povestirile sau romanul pe care mi-ar plăcea să-l scriu, dacă aş crede că o să trăiesc suficient cât să-l termin. Sau cum eu o să fiu alături de ea când o să devină un nume mare al industriei IT. Sau când vorbeşte despre toţi tipii pe care o să-i aducem acasă, ceea ce e complet improbabil, pentru că n-o să fim niciodată suficient de curajoşi ca să ne băgăm în seamă cu tipi pe care îi considerăm drăguţi şi/sau interesanţi. Dacă nu aş avea inima asta tâmpită, am putea să facem toate astea şi multe altele.

Trebuie doar să fiu prezent. Poate n-o să ajung în viitor, dar pot să trăiesc acum.

Deşi e cam greu să îmi scot moartea din cap – da, din cap de data asta, nu din inimă – când un tip de patruzeci şi ceva de ani trece pe lângă noi cu o pancartă pe care scrie Crainicii Morţii o să ducă la sfârşitul lumii. OK, înţeleg că nu e fan al Crainicilor Morţii, dar să pretindă că au puterea să cauzeze sfârşitul lumii? E cam mult. Dar nu e singurul. De când au fost anunţaţi Crainicii Morţii, la începutul lunii, fataliştii ăştia vorbesc întruna numai despre oceane care fierb şi furtuni care mătură tot în calea lor şi alunecări de teren şi oraşe care iau foc. înţeleg că romanele apocaliptice şi distopice sunt pe val acum, dar oamenii chiar ar trebui să mai respire şi să se mai liniştească puţin.

Asta nu e viaţă, să te panichezi în fiecare minut gândindu-te la moarte, şi totuşi o mulţime de oameni se panichează mereu.

E de parcă vine sfârşitul lumii pe bune.

în ultimele zile a avut loc un număr record de jafuri în

supermarketuri; pesemne că hoţii îşi fac rezerve de conserve, apă şi hârtie igienică. Au avut

loc prea multe crime, pentru că sentinţele pe viaţă n-o să fie prea lungi, dacă sfârşitul lumii vine aşa de repede cum zic fataliştii. Dar nu e nimic mai greu decât să asculţi poveşti despre oamenii care s-au sinucis pentru că ne îndreptăm spre un viitor cu prea multe incertitudini.

M-am enervat când am auzit de morţile alea.

Cum pot cei de la Crainicii Morţii să aibă acces la informaţiile astea şi să nu prevină crimele sau să nu intervină în cazul sinuciderilor? Dar se pare că nu s-a pus niciodată problema aşa. Crainicii Morţii pretind că nu pot şti cauza morţii cuiva, doar care va fi Ziua Sfârşitului, şi le spun oamenilor, ca să-i pregătească. Din păcate, odată ce numele cuiva apare în mod misterios în sistem, soarta îi e bătută în cuie – cum o să-i fie şi sicriul după.

Poate că nu le-or şti Crainicii Morţii chiar pe toate, dar pe mine o să mă ajute mult cu anxietatea. Dacă nu primesc telefonul care îmi anunţă Ziua Sfârşitului, o să pot să trăiesc cu mai mult curaj, în loc să mă gândesc de două, de trei, de patru ori înainte să fac orice, de teamă să nu-mi sperii inima şi să intru în stop cardiac. Nici n-o să mai fiu luat prin surprindere când o să moară cei dragi mie. Ca atunci când aveam nouă ani şi părinţii mei s-au dus în oraş la o întâlnire şi au fost ucişi, după ce un avion a intrat în turnul de sud de la World Trade Center.[1] Evident că pe atunci nu existau Crainicii Morţii, dar mă urmăreşte pentru totdeauna gândul că trebuie să fi fost un moment în care şi-au dat seama că aveau să moară.

încerc să alung toate gândurile astea care îmi frâng inima.

Crainicii Morţii o să se asigure că o să pot să-mi iau rămasbun de

la toată lumea.

Sau, mă rog, că o să am măcar şansa să-mi iau rămas-bun.

Ştiu că nu am tot timpul din lume, o simt în adâncul inimii.

Trebuie să încep să fac lucruri pentru prima dată – poate şi pentru ultima dată – cât încă mai pot.

VALENTINO PRINCE

22:22

Crainicii Morţii nu mă pot suna, pentru că nu m-am înscris în sistemul lor. Oricum nu m-ar suna, din moment ce viaţa mea de-abia acum începe.

Mai mult, mă simt de parcă am renăscut azi.

E de înţeles că o persoană născută şi crescută în Phoenix, Arizona, vrea să renască. E timpul să-mi iau viaţa de la capăt în New York. Din Valea Soarelui în Marele Măr[2]. Visez la oraşul ăsta de atât de multă vreme, încât, după ce mi-am printat biletul la aeroport şi am văzut scris PHX -> LGA, am izbucnit în plâns. Biletul ăla, doar dus, mi-a arătat că n-o să trebuiască să-mi mai văd părinţii vreodată. Că pot să-mi construiesc o casă nouă, împreună cu sora mea geamănă.

Probabil n-ar fi trebuit să rezerv un loc la geam. Am făcut toate eforturile să- mi păstrez calmul cât avionul a gonit pe pistă şi a ţâşnit în aer. Se pare că toate eforturile mele nu au fost suficiente. În timp ce clădirile şi drumurile şi munţii se micşorau, eu plângeam printre nori. Vecinul meu de scaun părea că mă judecă. M-a făcut să-mi doresc şi mai mult ca sora mea să fi fost alături de mine, dar i-a apărut un proiect în ultimul moment. Din fericire, Scarlett o să se suie în următorul avion şi o să vină să locuim împreună.

Cinci ore mai târziu, când a început să se vadă conturul New Yorkului, totul a căpătat sens, deşi nu mai fusesem niciodată în parcurile şi pe lângă zgârie- norii ăia. Când am aterizat şi m-am dus cu bagajele la coada de taxiuri, unde toată lumea părea groaznic de frustrată pentru că trebuia să aştepte, eu eram superentuziasmat că o să pot în sfârşit să merg cu taxiurile galbene pe care le mai văzusem doar la televizor şi în reclame. Şoferul s-a prins că n-am mai fost aici, din moment ce nu puteam

să-mi iau ochii de la ce se întâmpla pe stradă. Primul pas pe trotuar a fost scos parcă dintr-un film, mă simţeam de

parcă eram înconjurat de camere; dar o să vină momentul ăla.

începând cu seara asta, începând de acum, pot să mă consider newyorkez.

Sau poate trebuie să aştept până când o să apară proprietarul cu cheile apartamentului, ca să mă asigur că nu e vreo ţeapă – la urma urmei, am găsit studioul ăsta pe Craigslist. Cât aştept, admir colţul meu frumos din Upper East Side. Lângă bloc e o pizzerie micuţă, care încearcă să mă ademenească, din răsputeri, cu mirosul de chifle cu usturoi. Claxoanele maşinilor îmi atrag atenţia spre stradă, unde cineva care ar putea să-mi fie bunic răcneşte în telefon ca să fie auzit, din cauza muzicii care răsună din barul de pe colţ.

Oraşul e zgomotos şi asta îmi place la nebunie.

Mă întreb dacă o să mi se facă vreodată dor de liniştea din vechiul meu cartier.

Uşa se deschide în spatele meu şi văd un bărbat îmbrăcat într-un maiou alb şi nişte pantaloni scurţi, cu papuci în picioare. Are o mustaţă deasă şi păr negru, cam rar, şi se uită urât la mine.

— Ai de gând să intri odată? mă întreabă.

— Bună, eu sunt Valentino. Sunt noul chiriaş. Bărbatul face semn spre valiza mea.

— îmi dau seama.

— îl aştept pe proprietar.

Dă din cap, dar nu pleacă. De parcă aşteaptă să intru eu.

— Tu eşti Frankie? Dă iar din cap.

— încântat de cunoştinţă, îi zic. E sceptic, dar îmi strânge mâna.

— Te mişti şi tu odată?

Am fost prevenit că nu toţi newyorkezii o să fie amabili cu mine, dar poate Frankie e doar obosit – la urma urmei, e destul de târziu. îmi iau valizele şi intru în clădire. E o noapte plăcută, dar, odată ce intru, înţeleg de ce Frankie e îmbrăcat de parcă a ieşit să-şi ia ziarul în Arizona. E aşa de cald, încât simt că am intrat în cuptorul din pizzeria de alături. Holul e îngust, vopsit într-un galben-muştar care nu e deloc o încântare pentru ochi, dar îi respect alegerile. Văd imediat câteva cutii de scrisori de metal prinse în perete şi nişte pachete pe jos, care aşteaptă să fie ridicate, un coş de gunoi, plin de reclame, inclusiv fluturaşi de la Crainicii Morţii. îmi dau seama că mulţi dintre locatari nu s-au înscris să primească telefonul de Ziua Sfârşitului. Nici eu nu m-am înscris, pentru că părinţii mei sunt supersceptici, dar paranoia asta e o altă moştenire de care trebuie să scap.

Frankie se opreşte puţin după ce urcăm primul rând de scări.

— Unde-i cealaltă?

— Cealaltă?

— Geamăna ta.

— A, ajunge mâine-dimineaţă. Frankie continuă să urce.

— Vezi să te ocupi repede de orice cutie îţi mai vine. Mi-am rupt spatele cărându-ţi toate pachetele pe scări.

— îmi pare rău.

A trebuit să trimit câteva lucruri mai devreme, gen salteaua pneumatică, prosoape, oale şi tigăi. Deşi cred că şi-a rupt spatele mai degrabă din cauza celor cinci cutii pline de haine, pantofi şi accesorii, care sunt la fel de importante ca un pat încropit, până marţi, când îmi ajunge salteaua bună.

— Nu merge liftul?

— Nu mai merge de când era tata proprietar, răspunde Frankie.

înţeleg. Nu ştiu cât e de legal să faci reclamă clădirii şi să spui că are lift, dacă e doar de decor, dar nu contează. Toţi anii ăia petrecuţi în mica sală de gimnastică din casa familiei mele m-au pregătit pentru genul ăsta de viaţă.
Car valizele, deşi ştiu că fiecare are peste douăzeci de kilograme din moment ce le-am cântărit la aeroport. Frankie nici nu se oferă să mă ajute, dar e OK. La etajul 3, îmi aduc aminte că apartamentul e la etajul 6. încep să transpir pe spate şi sunt sigur că pot să sar peste antrenamentul de picioare de acum încolo. Deja nu mai pot să respir când ajungem sus, dar... de fapt, niciun dar. Face parte din procesul de iniţiere. Nu există lucru mai newyorkez decât să locuieşti la etajul 6 într-o clădire fără lift din Upper East Side.

Sunt condus la apartamentul 6G fără nicio urmă de ceremonie. Nu tu bun- venit în clădire, nu tu felicitări pentru prima casă departe de casă. Frankie pur şi simplu deschide uşa şi îl urmez înăuntru, înainte să-mi las bagajele pe holul strâmt. Baia e cum intri, pe stânga, şi, deşi ştiu că o să stau ore întregi aici în fiecare săptămână, cât îmi fac rutina de dimineaţă şi de seară, sunt mai curios să explorez spaţiul în care îmi voi petrece cea mai mare parte a timpului. Podeaua de lemn scârţâie sub bocanci când calc. Cutiile pe care le-am trimis înainte sunt aşezate lângă peretele din stânga, unde am de gând să pun patul. Două ferestre dau spre stradă şi mai e una deasupra chiuvetei din bucătărie, care dă spre apartamentul unui vecin. Dar nu-i nicio problemă. O să cumpăr perdele săptămâna asta.

Cea mai mare problemă e cât de mic e apartamentul. Eu şi Scarlett folosim banii strânşi de părinţii noştri pentru taxele de facultate ca să ne urmăm visurile – modelling şi fotografie – şi sperăm să ne ajungă cât mai mult, de unde şi studioul.

— Pozele de pe net îl fac să pară mai mare, îi zic.

— Eu am făcut pozele alea, spune Frankie.

— Erau foarte drăguţe. Dar sigur ai încărcat pozele care trebuie? Ne aşteptam la un spaţiu mai mare.

Frankie se uită lung la mine.

— Puteai să vii să-l vezi înainte să îl închiriezi.

— Nu locuiam aici. De-abia am ajuns.

— Nu-i problema mea. Tu şi sor-ta aţi împărţit acelaşi pântec. Sigur găsiţi voi o soluţie.

Sper că studioul ăsta se va extinde ca uterul mamei, să ne facă loc amândurora.

Din fericire pentru Frankie, nu-mi place să mă cert. Nu pot spune acelaşi lucru despre Scarlett, dar o să vadă singur asta când ajunge. Partea bună e că e prima mea noapte în New York şi deja începe celebrul conflict cu proprietarul. Avem contract pe un an şi sunt sigur că până la final o să am multe poveşti despre perioada asta, pe care să le împart cu prietenii mei.

Se aude cineva la uşă şi văd un băieţel, care intră. Nu mă pricep la ghicit vârste. Are cinci ani şi e foarte înalt sau zece şi e scund? Mi se pare ceva cunoscut la el, dar nu pot să-mi dau seama ce.

Poartă pijamale şi îmi face cu mâna.

— Eşti noul nostru vecin? mă întreabă şi zâmbeşte.

— Da. Mă cheamă Valentino.

— Eu sunt Paz.

— Fain nume, Paz.

— E prescurtarea de la Pazito, dar doar mama îmi zice aşa. Şi mie îmi place numele tău.

E primul moment în care chiar mă simt bine-venit aici. înainte să apuc să-i mulţumesc, văd că Frankie se uită urât la Paz.

— De ce nu eşti în pat? îl întreabă.

— Mi-e frică de Crainicii Morţii. Frankie îşi freacă ochii.

— Crainicii Morţii nu există. Du-te la culcare! Paz începe să plângă.

— Bine, tati.

îşi târăşte picioarele spre uşă, dar se uită peste umăr, sperând ca tatăl lui să se răzgândească. Nimic. Porneşte pe hol, fără să mai zică un cuvânt.

Chiar vreau să-l opresc pe Paz şi să-l liniştesc, să-i spun că totul o să fie bine, dar bănuiesc că nu ar trebui să-i subminez autoritatea lui Frankie în faţa puştiului. Sigur o să mai fie ocazii.

— Simpatic copil, îi zic.

Frankie nu mai zice nimic de Paz. Pune două rânduri de chei pe blatul din bucătărie.

— Cheia mare e de la apartament, aia mijlocie, de la intrare, iar aia mică, de la cutia de scrisori. Eu stau chiar acolo, dar să nu vii înainte de 9 sau după 5.

— Am înţeles. Mulţumesc mu... Frankie pleacă şi închide uşa după el.

— ... mult, Frankie, zic, deşi nu mai am cui.

Studioul nu pare cu mult mai mare fără Frankie, dar, din fericire, nu mai e aşa de rece.

Mă uit la ceas – 22:31 – şi vreau s-o sun pe Scarlett pe FaceTime. New York e cu 3 ore înainte, aşa că o sun acum, sperând că o mai prind înainte să plece să facă fotografii la petrecerea dată de Crainicii Morţii în Phoenix. Prin contractul ăsta o să ne plătim chiria pe o lună şi o să ne mai şi ajungă pentru bilete de metrou şi prânzuri modeste. Mă aşez pe blat cât aştept ca Scarlett să

răspundă şi îl văd pe Frankie pe geamul de la bucătărie. Logic că tocmai acolo stă. Frankie îşi ia o bere din frigider şi sper că adoarme repede când bea, pentru că e deja insuportabil.

După câteva secunde, pe ecran apare faţa veselă a lui Scarlett, care mă binedispune imediat.

— Val! strigă Scarlett şi-şi pune telefonul pe chiuveta din baie, cât se machiază. Eşti în noua noastră casă?

— Chiar aici.

— Vreau şi eu s-o văd!

întorc camera şi îi arăt spaţiul. Nu durează mult.

— Mi se pare mie sau...

— Nu ţi se pare. E mai mic decât pe net.

— Au micşorat şi chiria?

— Proprietarul a zis, citez, că o să ne descurcăm, din moment ce am împărţit acelaşi pântec.

— Dacă aş avea timp să mă opresc o secundă din datul cu mascara şi să-mi dau ochii peste cap, aş face-o. Trebuie să fug într-un minut. Zi-mi că te duci în Times Square.

Contractul lui Scarlett şi campania uriaşă de modelling pe care am prins-o nu ne permit să sărbătorim Ajunul Crainicilor Morţii împreună. Dar asta n-o împiedică pe Scarlett să-mi zică să mă duc la petrecerea din Times Square.

— Chiar nu ştiu, Scar. Cu toată schimbarea asta de fus... Scarlett scoate un bâzâit.

— Răspuns greşit. Ai pierdut trei ore, dar nu eşti obosit.

Mai încearcă o dată.

— Tot trebuie să mă odihnesc pentru şedinţa foto de

mâine.

— Oricum eşti prea entuziasmat ca să adormi, Val. Aşa că, în loc să te foieşti

pe salteaua aia ieftină, mergi şi bucură-te de ceea ce va fi fie un eveniment istoric, fie cea mai mare farsă din ţara asta.

— Mi-ar plăcea să le văd feţele părinţilor dacă se dovedeşte că sunt pe bune cei de la Crainicii Morţii.

— Şi mie, dar n-am de gând să stau pe-aici să le fac poze.

— Pleci imediat după petrecere?

— Logic. Mai ales după cum s-au purtat cu tine mai devreme.

Sunt încă puţin şocat. E ca arsura pe care o simţi după ce te juleşti în coate sau în genunchi, când cazi în timp ce alergi.

— Apreciez solidaritatea.

— Aş fi o geamănă oribilă – şi un om oribil – dacă nu ţi-aş lua partea. Dar hai să nu le dăm putere şi să nu ne gândim la ei în seara asta. Sau vreodată. în viitorul foarte apropiat, mama şi tata n-o să te mai poată ignora, odată ce faţa ta o să fie în reclamele din toată ţara, inclusiv în revistele lor preferate.

— Pun pariu că o să-şi anuleze abonamentele.

— Ceea ce înseamnă că ai câştigat. Acum fugi în Times Square, până nu îţi ajunge faţa şi pe ecranele de acolo.

Respir adânc, ştiu că are dreptate.

— Mi-ar plăcea să fii şi tu aici.

— Şi mie, dar cu banii din seara asta putem să luăm două bilete în primul rând la o piesă de pe Broadway.

— Vrei să zici o lună de chirie.

— Trebuie să mai şi trăim un pic.

— Asta sună a trăit din plin.

— O zici de parcă ar fi ceva rău, Val.

— Ai dreptate.

M-am mutat pentru că viaţa devenise sufocantă alături de părinţii mei, după ce le-am zis că sunt gay. M-au făcut să mă simt ca un străin în propria casă. Am crezut că o să se schimbe ceva când mi-am adus bagajele în sufragerie. Dar nu au zis nimic, nici măcar când Scarlett le-a spus că e ultima lor şansă înainte să plecăm la aeroport. Mama şi tata au stat acolo, fără să spună nimic, de parcă ar fi avut un singur copil. M-am uitat la crucifixul de deasupra uşii de la intrare, rugându-mă să cadă când am trântit uşa, şi am lăsat viaţa aia în urmă.

Libertatea ar trebui să fie eliberatoare, dar asta nu înseamnă că nu îţi poate frânge inima în acelaşi timp. Acum o să-mi găsesc propriul drum.

— Mai dă-mi şi mie un semn de la petrecere, îi zic lui

Scarlett.

Sora mea îşi ia jacheta şi stinge lumina.

— Apropo, trebuie să plec acum cinci minute. Te iubesc.

— Te iubesc identic, îi spun, zicala noastră preferată, din moment ce suntem gemeni identici. Ai grijă cum conduci.

— Tot timpul am grijă!

Chiar conduce mereu cu atenţie. Dar nu se poate spune acelaşi lucru despre ceilalţi şoferi.

în mai, Scarlett era să moară din cauza unui şofer neatent. A trebuit să-mi imaginez o lume de coşmar în care sora mea nu mai străluceşte, ceva ce n-am experimentat niciodată, pentru că m-am născut cu două minute înaintea ei. N- o să mai exist niciodată fără ea. Chiar şi în seara asta mi se pare ciudat să nu

fie cu mine în New York, dar măcar ştiu că e vie şi nevătămată, în Phoenix. Prefer să fiu pe altă planetă, numai să ştiu că ea respiră la capătul celălalt al galaxiei.

Operaţia i-a salvat viaţa surorii mele, deşi părinţii mei susţin că a fost un miracol de la Dumnezeu. Atunci le-am mulţumit şi doctorilor, şi lui Dumnezeu, dar acum nu prea mai reuşesc să cred în forţe misterioase. Asta include şi Crainicii Morţii, o organizaţie care se aşteaptă să avem încredere în ea, fără vreo dovadă concretă. O parte din mine vrea să creadă, dar cealaltă parte a experimentat pe propria piele ce se întâmplă când credinţa e dusă la extrem. Spre deosebire de părinţii mei, aş accepta să mi se schimbe părerea, astfel încât să nu mai trebuiască să mă tem că o să-mi pierd sora din senin. Poate o să ştim mai multe peste câteva zile. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe...

Mă opresc, încercând să recalibrez totul în mintea şi în inima mea.

Mult noroc celor care o să fie efectiv cobaii Crainicilor Morţii.

Cât despre mine, eu am renăscut şi vreau să trăiesc din plin.

ORION

22:34

Chiar dacă lumea s-ar sfârşi, asta tot nu i-ar opri pe unii să vândă chestii.

Tarabele din Times Square sunt de obicei prea turistice ca să-mi pese, n-am ce să fac cu magneţi cu Empire State Building sau brelocuri cu numele meu. (Nu că s-ar gândi cineva să facă ceva pentru cei pe care-i cheamă Orion).
Dar, deşi a trecut doar o lună de când s-a anunţat programul Crainicilor Morţii, vânzătorii stradali n-au pierdut nicio secundă şi au început să facă suveniruri tematice: brichete cu Arde-o, dac-o ai; pahare de shot-uri cu cranii; ochelari de soare cu două X-uri desenate pe lentile; şi multe obiecte de îmbrăcăminte, gen tricouri şi şepci. E o căciulă a naibii de simpatică pe care sunt tentat s-o iau, dar deja am şapca cu Yankees, care a fost a tatălui meu şi pe care n-o dau jos niciodată. N-aş da şapca asta pentru nimic în lume. OK, poate exagerez, aş da-o pentru o inimă sănătoasă într-o milisecundă, dar v-aţi prins ce vreau să zic.

— Nici măcar nu sunt prea inteligente, îmi zice Dalma, uitându-se la un tricou pe care scrie Crainicii Morţii mor de nerăbdare să te sune!

E atât de penibil, încât îmi vine să-i dau foc.

— Da, n-am de gând să-l iau pe-ăsta.

Dar văd un tricou care-mi atrage atenţia. E alb şi pe piept scrie Să ai o Zi a Sfârşitului fericită! cu un font care imită maşina de scris. E cât de cât elegant, chiar dacă nu cred că Ziua Sfârşitului poate fi fericită. Ce-o fi aşa de tare când ştii că mori? Dar cred că se vrea a fi inspiraţional şi nu pot să comentez la asta. Măcar ar fi un suvenir şmecher şi ceva cu care să te dai mare, când oamenii o să întrebe, inevitabil, Unde erai când cei de la Crainicii Morţii au

lansat programul?, ca atunci când te întreabă Unde erai în timpul atacurilor de la 11 septembrie?

Sper să nu se întâmple nimic traumatizant în noaptea asta.

Nu am nevoie de şi mai multă durere în viaţa mea. Cumpăr tricoul şi mi-l trag peste bluza albastră pe care o purtam deja, ca să meargă cu blugii skinny. N- arată rău.

— Tu îţi iei ceva? o întreb pe Dalma.

— O durere de cap, răspunde Dalma, cu ochii în telefon. Mama tot nu mă lasă în pace.

Familia noastră – mă rog, familia Dalmei – e în vizită la părinţii lui Floyd, tatăl vitreg al Dalmei, în Dayton, Ohio, toată săptămâna şi e prima dată când ne-au lăsat să ne facem de cap. Mama ei, Dayana, îşi ia responsabilitatea de tutore legal al meu foarte în serios, mai ales ca să cinstească memoria mamei, adică cea mai bună prietenă a ei din copilărie.

— Vrea doar să nu murim, îi zic. Măcar pe noi ne-a lăsat să rămânem aici.

— Un moment de reculegere pentru Dahlia, zice Dalma şi îşi închide ochii.

Deplângem planurile de vacanţă ale surorii ei vitrege, din moment ce nu a avut de ales şi a trebuit să meargă să-şi vadă bunicii, care sunt aşa de bătrâni, încât ar putea fi primii oameni pe care îi sună Crainicii Morţii. Lita şi lito[3] sunt în Puerto Rico acum şi vorbim pe Skype de fiecare dată când verişorii mei sunt acolo ca să le deschidă aplicaţia. I-am văzut în persoană doar de câteva ori, dar se bucură mult când stăm de vorbă, din moment ce semăn perfect cu tata, în afară de ochii căprui, pe care i-am moştenit de la mama. Nu-i corectez când îmi mai zic Ernesto, din greşeală. Numele lui le umple de bucurie inimile, frânte de când şi-au pierdut fiul. Dalma oftează adânc şi întrerupe momentul de tăcere.

— Mă simt mult mai bine acum. Gracias.

— De nada.

— Hai să-i trimitem mamei o poză, să vadă că n-am murit. Dalma îşi trece Iphone-ul 4 pe camera de selfie şi încearcă

să prindă lumina perfectă printre reclamele de la spectacole de pe Broadway. Se opreşte când găseşte cel mai bun unghi, cu clepsidrele digitale pe fundal.

Ne îngrămădim unul în celălalt cât face poza, zâmbind de parcă ne distrăm de minune în Ajunul Crainicilor Morţii. Apoi vine partea amuzantă, în care mă uit obsesiv la fiecare detaliu care nu-mi place la mine. Dalma e superbă, clar 10/10, cu ochii ei căprui, mascara argintie, care se asortează cu rujul, piele ciocolatie strălucitoare şi păr negru împletit într-un coc. Singurul meu avantaj e că, la 1,80, sunt mult mai înalt decât ea, dar, în rest, sunt vai de capul meu. Ador faptul că am ochii verzi-căprui, dar nu înţeleg de ce ochiul stâng e puţin leneş, de parcă vrea mereu să se ducă la culcare. Cârlionţii castanii îmi ies de sub şapcă într-un fel de smoc şi se electrizează de la umiditate – deloc drăguţ. Nasul şi obrajii sunt încă roşii de când m-am ars săptămâna trecută, când am lenevit pe acoperiş. îmi iau imediat balsamul, când văd cât de uscată mi-e buza de jos. Şi, oricât de multe complimente primesc în fiecare zi pentru pometii bine conturaţi, tot pot să jur că par palid şi aproape mort, ceea ce, bănuiesc, se potriveşte destul de bine.

— Nu-ţi place, îmi zice Dalma. Nici măcar nu e o întrebare.

— Merge. Oricum n-o s-o mai vadă nimeni în afară de noi, îi

spun.

— Putem să mai facem una, dacă vrei.

— Neah, e OK.

Mergem mai departe, doar ca să ne oprim zece secunde mai târziu

să ne uităm la tombola unde un reprezentant al Crainicilor Morţii oferă abonamente gratuite. Dacă n-ar fi coada aşa de lungă, m-aş opri şi eu, pentru că serviciile lor nu sunt deloc ieftine. O femeie câştigă o lună gratis, care valorează 275 de dolari. Poţi să plăteşti 20 de dolari pe zi sau 3 000 de dolari pe un an întreg.

Facturile mele medicale sunt oricum uriaşe, dar tutorii mei au investit în abonamentul anual, pentru că boala mea cardiacă nu mă slăbeşte nici măcar o zi. Cred că e tare să nu trebuiască să dai atâţia bani şi să îţi iei doar o zi sau două când ai de gând să faci ceva supernebunesc, gen să sari cu paraşuta sau să faci rafting (probabil n-ai mai sări dintr-un avion şi nu te-ai da pe ape învolburate dacă ai afla că urmează să mori).

Din păcate, nici serviciile Crainicilor Morţii nu sunt acoperite de asigurările de sănătate. Ceea ce bănuiesc că oricum nu contează dacă ai mii şi mii de dolari în buzunar.

— Ai citit articolul ăla despre oamenii care vor abonamente Premium? o întreb pe Dalma.

— Nu. Vreau să ştiu?

— Mai degrabă vrei să dai cuiva un pumn în faţă?

— Niciodată, dar surprinde-mă.

— Nişte clovni bogătaşi ziceau că cei de la Crainicii Morţii ar trebui să aibă o categorie Premium şi că operatorii ar trebui să-i sune pe ei primii.

Dalma se opreşte brusc.

— Oamenii bogaţi sunt fix motivul pentru care nu putem avea nimic drăguţ pe lumea asta.

Pe de altă parte, Dayana şi Floyd au investit 15 000 de dolari din economiile lor ca să le facă abonament tuturor din familie, fără să le pese de cât de repede va veni avertizarea Crainicilor Morţii, atâta vreme cât vine la timp şi ne dă şansa să mai trăim puţin.

îmi mut privirea de la tombolă după ce văd pe cineva dezamăgit că a câştigat o singură zi. Se pare că voia mai mult, poate nu-şi permite abonamentul. Sunt multe lucruri care mi-ar plăcea să fie gratis şi acum pun şi Crainicii Morţii pe listă. La urma urmei, sunt în joc vieţile oamenilor.

Dalma şi cu mine mergem mai departe şi ne oprim lângă băncile mai noi de

sticlă roşiatică, dispuse ca nişte trepte şi care fac Times Square să pară un amfiteatru urban, perfect pentru cei care vor doar să lenevească puţin, în mijlocul agitaţiei oraşului. Treptele sunt pline de spectatori care privesc o femeie pe o scenă mică. Mai întâi cred că e vreun reprezentant al Crainicilor Morţii, la cum vorbeşte despre cum crede că serviciul ăsta va schimba lumea. Văd un panou mobil, precum cel de la intrarea în frizeria unde mă duc, dar pe el nu te invită nimeni înăuntru pentru un tuns care o să te facă să te simţi mai bine. Scrie Spune-ţi povestea. Femeia asta nu e niciun reprezentant. Vorbeşte despre motivele pentru care s-a înscris. Când termină de povestit cum i-a fost viaţa de când a fost diagnosticată cu siclemie, o reprezentantă a Crainicilor, care stă la o masă, extrage un nume dintr-o urnă transparentă şi invită pe scenă o fată pe nume Mercedes, să-şi spună şi ea povestea.

Ani în şir am visat să ajung să citesc din propria carte într-o librărie, plină ochi de străini care vor doar să-mi asculte povestea. Evident că mi-aş dori să fie şi prietenii mei acolo, dar practic ei ar fi forţaţi să vină. Mi se pare magic cum cuvintele mele pot atrage oamenii în acelaşi spaţiu. Nu cred că o să trăiesc suficient să public vreo carte – orice, roman, o colecţie de povestiri, cea mai scurtă autobiografie din lume. Dar asta nu înseamnă că nu am acum şansa să-mi spun povestea în faţa unui public.

Mă duc la reprezentantul Crainicilor Morţii, îmi scriu numele pe o hârtiuţă şi o pun în urnă.

E genul ăla de lucru pe care îl faci pentru prima, dar şi pentru ultima dată.

VALENTINO

23:09

Google Maps practic a râs de mine când am căutat cel mai rapid drum spre Times Square.

New Yorkul este faimos pentru transportul public eficient, dar e haos de Ajunul Crainicilor Morţii. Mai ales în Manhattan. Aş fi putut să iau metroul 6 şi apoi un autobuz, dar timpul estimat era de o oră. Nu am găsit niciun autobuz care să meargă în centru, aşa că m-am gândit că cel mai bine e să iau iar un taxi. Am început să merg în direcţia aia, încercând să opresc maşini, aşa cum am văzut că fac newyorkezii din filme, dar probabil că am făcut ceva greşit, pentru că n-a oprit niciuna. Pe la jumătatea drumului – cam ca atunci când am urcat pe scări în blocul meu fără lift – am acceptat că singura mea şansă să ajung la destinaţie e să mă bucur de călătorie.

Şi fix asta am făcut – nu mă înţelegeţi greşit, de-abia aştept să văd cum e cu metroul, dar mă bucur că am ales varianta asta şi că am putut să mă bucur de peisaj. Am luat-o pe 5th Avenue, am trecut de intrarea în Grădina Zoologică din Central Park, am văzut faimosul Piaza Hotel şi Rockefeller Center, unde clar o să mă întorc în decembrie să văd uriaşul brad de Crăciun. M-am bucurat când am văzut în realitate atât de multe clădiri faimoase, dar m-am simţit şi singur. De-abia aştept să experimentez totul cu Scarlett şi cu toţi prietenii pe care o să ni-i facem. Sunt sigur că o să văd lucrurile altfel.

Totul ţine de perspectivă. Când pozez, sunt cine sunt, dar cum par depinde de persoana din spatele camerei. Unii fotografi îmi găsesc unghiurile bune şi puternice. Alţii, nu. Ce fotografii îmi plac mie ţine, la urma urmei, de perspectiva mea. Dar şi

perspectiva se schimbă cu timpul – cu fiecare an, lună, săptămână, zi, oră sau chiar cu fiecare minut care trece. Azi – deşi, cred

că de fapt aş putea să zic în seara asta, din moment ce am trecut peste câteva fusuri orare – eram sigur că nimic nu poate fi mai frumos decât să fiu în avion şi să văd cum New Yorkul începe să prindă contur. M-am înşelat. Nimic nu e mai frumos decât prima clipă în care vezi Times Square.

Din cer, tot ce e jos pare o lume pentru insecte. Pe străzi, eu sunt insecta.

Clădirile sunt înalte şi mă trezesc că trebuie să îmi dau capul pe spate, ca atunci când pozez, pentru că îmi place cum mi se văd mărul lui Adam şi gâtul lung. Dar acum nu folosesc unghiul ăsta ca să arăt bine. Ci ca să admir toată frumuseţea din jurul meu.

M-am oprit din făcut poze acum câteva străzi – camerele de pe telefoane nu surprind oraşul ăsta la adevărata lui valoare. Scarlett o să ajungă aici de dimineaţă şi putem să folosim camera ei profesională ca să ne documentăm noua viaţă. Până atunci, prefer să trăiesc prezentul.

Primul pas în Times Square e copleşitor, recunosc, pentru că sunt atât de multe lucruri care se întâmplă peste tot. Cineva încearcă să-mi vândă DVD- uri piratate cu filme care rulează în cinematografe. Magazinele şi restaurantele sunt atât de îngrămădite unele în celelalte, încât nici n-aş şti de unde să încep. Fac un clip scurt cu clepsidrele Crainicilor Morţii de pe ecranele uriaşe, ca să i-l trimit lui Scarlett, deşi probabil o să vadă nişte imagini mai bune pe YouTube peste câteva ore. Atenţia mi-e distrasă de doi bărbaţi care aproape se iau la bătaie – unul dintre ei cere o datorie care trebuie plătită înainte ca lumea să se termine mâine. E genul ăla de om. Nu pot să cred că de-abia am scăpat de toate teoriile conspiraţiei de acasă, doar ca să dau iar de asta în Times Square, dar asta e magia oraşului, nu? New Yorkul e locul potrivit pentru oricine din lumea asta.

Inclusiv pentru modelele din Arizona care vor să îşi schimbe viaţa şi care visează că faţa lor va apărea pe ecranele astea, în văzul tuturor.

înaintez în Square – oare aşa îi zic newyorkezii? Trebuie să învăţ repede – şi trec de cineva îmbrăcat în costum de Iron Man, care vorbeşte cu cineva costumat în Elmo, cu capul uriaş lăsat ca decapitat pe trotuar, în timp ce femeia fumează o ţigară. Ador deja oraşul ăsta. Nu mă pot abţine să nu mai fac o poză pentru Scarlett, în caz că n-o să mai vedem aşa ceva.

Merg mai departe şi dau de un puşti pe o scenă. La început cred că o să cânte ceva, dar vorbeşte cu o tristeţe apăsătoare despre anevrismele cerebrale din familia lui şi despre groaza de a muri şi el din cauza asta. E mai dureros decât mă aşteptam, mai ales pentru o petrecere care s-a vrut a fi o sărbătoare a vieţii, dar apoi văd semnul pe care scrie Spune-ţi povestea şi totul capătă sens. Scena e pentru oamenii care vor să vorbească despre cum serviciul ăsta o să le schimbe viaţa.

Nu strică să ascult de ce sunt oamenii dispuşi să creadă în Crainicii Morţii.

Nu mai sunt locuri libere pe treptele de sticlă roşie, dar nu mă deranjează să stau în picioare. Mai e un loc lângă o fată de culoare, absolut superbă, cu un stil incredibil, şi un băiat simpatic alb, ai cărui cârlionţi se ivesc de sub o şapcă de baseball. Băiatul pare de-a dreptul impresionat şi văd cum îşi şterge lacrimile de pe obraji.

Sunt sigur că are o inimă mare.

ORION

23:17

Poveştile astea îmi frâng inima. (Mai mult decât e deja.)

Dar nu mă pot abţine să le ascult, nici măcar când mă simt sfâşiat în mii de bucăţele: logodnicul unei femei a murit într-un accident de limuzină pe drum spre nuntă; o fetiţă s-a înecat în cadă după ce fratele ei a rămas încuiat afară, când a dus gunoiul; prietenul cel mai bun al unei fete a fost înjunghiat de ziua ei, ceea ce a marcat ziua asta pentru totdeauna; soţia şi copilul unui bărbat mai în vârstă au murit amândoi în timpul unei sarcini complicate; şi, deşi Crainicii Morţii nu pot prezice soarta fetuşilor, omul tot ar fi putut să se pregătească pentru durerea imensă; sau mai e şi o fată care a rămas orfană, ca mine, când şi-a pierdut părinţii într-o tornadă.

— Mai avem timp de o singură poveste, spune reprezentanta Crainicilor Morţii.

Pare să aibă puţin peste douăzeci de ani şi seamănă cu o profesoară, zici că urmează să strige numele unui elev, pentru ultima prezentare a zilei. Se întinde spre urna de sticlă, gata să mai extragă un nume.

Trebuie să fie al meu.

Trebuie, e singura şansă pe care o s-o am vreodată să-mi spun povestea şi...

— Lincoln, strigă reprezentanta Crainicilor Morţii.

Un băiat se ridică de pe o treaptă de sticlă, cu foarte mare atenţie, de parcă îi

e teamă că s-ar putea împiedica şi-ar putea să moară înainte să apuce să îşi spună povestea.

înainte să rămână neauzită, ca a mea.

Lincoln ajunge cu bine la microfon şi ne povesteşte cum a fost diagnosticat cu cancer, arată spre mama şi sora lui, care sunt în public, şi spune cum Crainicii Morţii le vor da şansa să nu mai respingă inevitabilul, dacă asta îl aşteaptă.

Eu nu o duc chiar aşa de rău ca el, dar înţeleg ce înseamnă să nu mai vrei să lupţi.

Apoi povestea lui se termină. Reprezentanta Crainicilor Morţii mulţumeşte publicului pentru timpul acordat şi un gardian o însoţeşte când iese de pe scenă. Şi toţi îşi văd de vieţile lor – de vieţile lor foarte grele şi complicate.

— îmi pare rău, zice Dalma.

— Pentru ce?

— Pentru că nu ţi-au strigat numele.

Nu spun cu voce tare cât mi-aş fi dorit să se întâmple asta, dar prietena mea cea mai bună mă înţelege.

— Nu-i nimic, mint eu.

Mă uit la clepsidrele digitale de pe ecrane şi văd cum nisipul, adică pixeli mici negri, umple partea de jos. Până când un tip înalt – pun pariu că e cam de vârsta mea, mă pricep la lucruri de genul ăsta – trece pe lângă noi şi îmi distrage atenţia. Dar îmi distrage atenţia bine de tot, pentru că tipul e superb; nu mă pot abţine să mă uit la el, în timp ce se aşază pe o bancă într-un colţ şi se uită la clepsidre de parcă ar fi stele.

Vreau să-i aflu povestea la fel de mult cum am vrut să o spun pe-a mea.

Inima mea o ia razna; e ciudat cum să fii atras de cineva poate fi şi incitant, şi periculos, de parcă ar putea să fie şi bun pentru

mine, dar şi să-mi facă rău.

Nu pot să-mi dau seama ce culoare au ochii lui, dar, frate, chiar aş vrea să aflu.

E palid, dar ar putea şi să treacă drept alb, ca mine.

Cred că suntem cam de-aceeaşi înălţime, dacă ignor părul negru vâlvoi sau bocancii Timberland, care îi mai adaugă câţiva centimetri.

E clar că are muşchi şi umeri laţi, gâtul gros şi genul de braţe care îi garantează victoria în orice meci de skandenberg, plus nişte pectorali care sigur se sufocă pe sub tricoul lui cu decolteu în V.

— Pământul către Orion! zice Dalma şi pocneşte din degete. La ce te... A!

— Da. Pun pariu că e model.

— Tu pui pariu că oricine e drăguţ e model.

— Şi e efectiv o crimă împotriva societăţii când se dovedeşte că n-am dreptate.

îmi dezlipesc cu greu privirea de la el, deşi vreau mult mult mult mult mult de tot să îl mai privesc. Futu-i, sunt slab! Nu rezist nici măcar o secundă până să-i mai arunc o privire – o parte din mine speră că n-o să vadă că mă uit la el, dar cealaltă speră să observe. Poate nici măcar nu îi plac băieţii, dar mă mulţumesc oricând şi cu prieteni noi, mai ales din moment ce Dalma o să fie superocupată la Hunter College din toamnă, deşi nu ştiu dacă aş putea să mă aflu lângă cineva aşa de frumos şi să nu mă îndrăgostesc, să nu îl iubesc şi să nu mor îndrăgostit.

La ce noroc am, sigur e vreun turist hetero, pe care n-o să-l mai văd niciodată. Dar poate nu. Nu sunt clarvăzător; nu pot să exclud nimic.

— Ar trebui să mă duc să mă bag în seamă.

— Ador atitudinea, O-Bro, dar nu cumva gândeşti cu ce ai în pantaloni?

— Cred că gândesc cu inima?

— Nici asta nu e o sursă prea bună de încredere.

— Am o presimţire bună. Nu pare genul care mai admiră oraşul pentru ultima dată, înainte să îşi petreacă restul vieţii într-un buncăr sau înainte să se apuce să omoare oameni, doar pentru că aşa are chef.

— Doamne, ce standarde scăzute ai!

— Hei, ar trebui să mă încurajezi!

— Ai dreptate. Dacă îţi place pe bune de tipul ăsta, atunci du-te şi cârpe diem.

Dau să mă întorc, dar mă opresc imediat.

Au fost aşa de multe momente de-a lungul anilor în care m-am îndrăgostit de cineva prin oraş – la Dave & Bustner's, în Central Park, la Barnes & Noble, în metroul 5 –, dar niciodată nu ştiu cum să trec de la fantezie la realitate.

Şi, chiar şi când am cunoscut pe cineva personal, gen nişte tipi de la liceu, tot nu am putut să fac nimic, pentru că, până la ceremonia de absolvire de luna trecută, nimeni în afară de Dalma nu ştia că sunt gay.

Şi chiar şi acum, când toată lumea a aflat, eu tot nu ştiu cum să mă bag în seamă.

— Ce naiba ar trebui să-i spun? o întreb.

— Vorbeşte-i din inimă, zice Dalma. Nu din pantaloni.

— Să-i vorbesc din inimă, nu din pantaloni; să-i vorbesc din inimă, nu din pantaloni, repet ca pe o mantră.

Nu vreau să ratez şansa să-l salut pe tipul ăsta, probabilitatea să-l mai văd vreodată în New York ar fi una la.... nu ştiu, oricum un număr uriaş, imposibil de numărat.

— Pot s-o fac, spun eu, cu zero încredere.

— Chiar poţi, răspunde Dalma, cu zero siguranţă.

O iau din loc şi, cu fiecare pas pe care-l fac, mă gândesc la ce întrebări aş putea să-i pun.

De unde eşti? Eşti singur aici?

Arăţi precum Clark Kent. Te îmbraci vreodată în Superman ?

Suntem în aceeaşi echipă, adică şi ţie îţi plac băieţii ?

A, eşti hetero? Ai vreun geamăn identic căruia îi plac băieţii?

Şi brusc mă trezesc în dreptul lui. Ochii – de-un albastru rece, care îmi taie respiraţia – i se deschid larg. La început, cred că o să se sperie, cum am făcut eu când am ieşit dintr-un magazin şi am dat de un tip alb care m-a ameninţat c-o să mă bată dacă nu îi dau banii şi bomboanele. (Am ajuns acasă fără bani şi fără bomboane.) Dar băiatul ăsta nu pare deloc speriat de mine. Buzele lui, în formă de inimă, încep să zâmbească şi eu mă aprind ca o foaie de hârtie în flacăra unui chibrit.

— Bună, îmi zice.

— Bună, repet eu, de parcă mă învaţă o limbă nouă.

— Ce faci?

Nu el ar trebui să conducă discuţia, eu l-am abordat pe el.

— Sunt bine, mă rog, cât de bine poţi să fii la sfârşitul lumii, îi zic.

Apoi îmi dau seama că totul ar putea să se termine brusc, dacă nu îi arăt clar că nu cred că lumea o să se sfârşească la miezul nopţii.

— Nu că aş crede că o să murim cu toţii. Evident, unii oameni trebuie să moară, din păcate, e tragic... da, e tragic... dar

nu cred că toată planeta o să explodeze sau o să se înece sau o să se prăbuşească sau mai ştiu eu ce.

încerc să respir adânc, dar simt că trupul meu respinge tot aerul, cât să pot să tac naibii mai repede. Din cine ştie ce motiv misterios, tipul n-a fugit încă.

— în fine, am venit aici pentru c-am văzut că te uitai la clepsidre şi mă întrebam dacă şi tu te gândeşti la toată nebunia asta cu Crainicii Morţii.

Se uită iar la ecrane, care arată că a mai trecut un minut, deşi eu simt că mi-a luat o mie de ani să ajung aici.

— Clar mă gândesc la Crainicii Morţii. Şi la viaţă.

— E cam acelaşi lucru, nu?

— Cam da.

Se ridică şi privirile ni se întâlnesc iar.

— Apropo, eu sunt Valentino.

Rahat, ce bine i se potriveşte numele. Nu ştiu ce vrea să însemne asta, dar sunt sigur şi sunt dispus să mă lupt cu oricine crede altfel. Mă rog, clar mi-aş lua-o grav, din moment ce sunt praf la bătăi, dar măcar m-aş lupta, m-aş lupta până la capăt.

— Eu sunt Orion.

— Ce tare, eşti al cincilea Orion pe care îl cunosc.

— Serios?

Valentino zâmbeşte.

— Nu, nu chiar. Uau, ce tâmpit sunt!

— Sunt prea naiv, nu poţi să faci glume din astea.

— Haha, scuze! Eşti primul Orion pe care îl cunosc,

spune Valentino. Jur. Serios, numele meu rostit de el mă face să mă aprind şi mai tare, ca de la o

— arsură solară. Şi acum, că sunt aşa de aproape de el, simt cum mi se încolăcesc toate organele, de parcă toate venele mele cardiace îmi sugrumă inima, pentru că le datorează bani. Dar Valentino pare complet relaxat, mă îndoiesc că observă ceva. Mă uit la buza lui de sus şi îmi aduc aminte cât de crăpate sunt ale mele, aşa că îmi iau balsamul, ca să repar asta. Se uită cum mă dau cu balsam şi sigur se gândeşte că mă pregătesc de un sărut, ceea ce, mă rog, nu e adevărat, dar nici nu m-ar deranja.

Rahat, poate chiar gândesc cu ce am în pantaloni.

Şi mă şi fac de tot rahatul.

Nu pot să fiu singur cu Valentino acum.

— Dalma!

îi fac un semn şi vine imediat.

— Dalma, el e Valentino.

— Bună, îi zice Dalma şi îi strânge mâna. Eu nici măcar n-am apucat să fac asta.

— îmi pare bine, spune Valentino. Iubitul tău...

— Nu, nu, nu, nu, nu, nu, nu, zice Dalma repede. Trage adânc aer în piept şi continuă:

— Nu, nu, nu, nu.

Mă uit la ea, puţin. Neah, de fapt foarte jignit de cât de multe ori a zis nu.

— OK, calmează-te, nici eu nu vreau să fiu cu tine.

— E practic fratele meu mai mic, spune Dalma.

— Mai mic cu două luni, îi zic.

— De parcă lumea nu s-ar fi putut sfârşi în alea două luni, până să te naşti tu.

— Tot timpul zici asta, de parcă încerci să mă omori.

Nu mă prind, ne certăm pe Valentino? Avem optişpe ani, nu opt, dar eu l-am văzut primul, eu l-am salutat primul, eu m-am făcut primul de râs în faţa lui. Eu am dreptul să văd primul unde duce toată treaba.

Din fericire, nu pare complet speriat de noi.

— Clar vă şi ciondăniţi ca nişte fraţi, zice Valentino, fără nicio urmă de judecată în glas. Stai să vezi cum e când ai un geamăn.

Doamne, sunt doi!

Deja încep să mă întreb dacă nu cumva am murit şi am ajuns într-o viaţă de apoi, unde sunt doi Valentino. Poate Dalma şi cu mine nu trebuie să concurăm – poate amândoi putem să mergem cu câte un Valentino acasă şi să trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Dar staţi, mă las dus de val.

— Frate sau soră?

— Soră, spune Valentino, ceea ce înseamnă că lupta pentru inima lui nu s-a terminat.

— Unde e?

— Scarlett e acasă, în Arizona. Acasă. Deci nu locuieşte aici.

De-asta nu trebuie să mă mai las dus de val.

Pentru că sunt scriitor, mereu spun poveşti înainte să ştiu despre ce e vorba, ajung să transform cuvintele în propoziţii, propoziţiile în paragrafe, paragrafele în capitole şi capitolele în poveşti de dragoste. Poate asta merge la romane, dar, în viaţă, imaginaţia poate să ducă la multă suferinţă.

— Ce nasol că ratează petrecerea, îi zic, încercând să nu mă întristez prea tare.

Chiar ar trebui să nu mă mai implic aşa de repede.

— E fotograf la petrecerea din Phoenix. Vine mâine-dimineaţă, pentru mai multe aventuri în New York.

— Cât staţi?

— Tocmai m-am mutat aici, zice Valentino şi se uită din nou prin Times Square.

Cuvintele lui îmi fac inima să bată şi mai tare. La fel şi zâmbetul lui.

Valentino pare fericit când se uită în jur, ca orice persoană care de-abia s-a mutat în New York. Cine ştie de când visează la momentul ăsta? Poate de o lună, de un an, de zece sau poate de toată viaţa lui. O fi dus-o greu în Arizona? Oare Valentino şi Scarlett au avut nevoie de o schimbare? Care-i faza cu părinţii – sau cu tutorii lor? Se mută şi ei aici? Am atât de multe întrebări şi s-ar putea să dureze ceva până să-mi primesc răspunsurile, dar acum ştiu că am timp.

— Bine ai venit în NYC! îi spune Dalma. Deci eşti singur în seara asta?

— Da. Am ajuns acum câteva ore şi am venit direct la petrecere.

— Poţi să stai cu noi, dacă vrei, îi propun.

— N-ar strica să fiu cu cineva. Sigur nu vă deranjează?

— Logic că nu. Nu e ca şi cum mai ştii pe cineva din oraş.

— De fapt, sunt foarte popular. Proprietarul apartamentului e practic cel mai bun prieten al meu.

— De-abia aştept să-l cunosc, zic eu, cu extrem de mult curaj.

— E groaznic de fapt, dar o să trebuiască să vii curând să vezi, zice Valentino cu zâmbetul ăla enervant.

Bine, bine, bine – dacă doar mi se pare mie, atunci n-o să mai fac niciodată primul pas. O să am nevoie de un băiat care să jure pe mormântul părinţilor mei că mă iubeşte şi nici măcar n-o să-i spun că mormintele lor sunt goale, ca să nu i se pară dubios şi să mintă.

Dar pentru că Valentino mă topeşte de tot, n-aş avea nevoie de toate astea.

Zâmbetul lui e suficient.

VALENTINO

23:32

E prima mea noapte în oraş şi deja îmi fac prieteni.

Prieteni cu nume frumoase. Şi cu feţe frumoase.
Mă uit la Orion, ai cărui pomeţi ar putea să apară pe orice copertă, şi la ochii lui căprui, care bănuiesc că au văzut prea multe pentru cineva atât de tânăr, îmi dau seama că mă uit prea insistent când începe să roşească. Sunt aproape sigur că Orion e gay. Cred c-ar putea să fie şi bisexual, dar măcar ştiu sigur că îi plac şi băieţii. Şi nu e nimic rău că îmi dau seama. Sunt invidios pe cât de deschis pare – probabil a avut multe ocazii să fie aşa. Ar trebui să-i arăt că şi mie îmi plac băieţii.

— Ce te entuziasmează cel mai tare la New York? mă întreabă Orion.

Aş putea să-mi petrec tot restul nopţii răspunzând la întrebarea asta.

— Vreau să fac tot. Să trăiesc ca un turist şi să nu iau nicio zi ca şi când e de la sine înţeles să fiu aici.

— Foarte inteligent din partea ta, spune Dalma. Ador oraşul ăsta, dar sunt şi o tonă de lucruri de care mi s-a luat.

— Cum ar fi?

— Spectacolele de la metrou. Primele sunt foarte tari, dar după o vreme ţi se ia şi continui să te concentrezi la ce făceai înainte să vină dansatorii.

— Şi să te rogi să nu fii lovit în faţă, adaugă Orion.

— Sper că o să mi se pară întotdeauna magic, e tot ce pot să spun.

Orion sigur vede cum mi se duce entuziasmul din privire.

— Nu vrem să-ţi stricăm buna dispoziţie, dar amândoi suntem născuţi şi crescuţi aici. Ţie o să-ţi placă mereu.

— Aşa şi vreau.

— Epic la New York este că nu o să poţi niciodată să faci

tot ce e de făcut.

— Şi asta e epic?

— Clar. E mereu ceva de făcut. Un cartier nou de explorat, fiecare stradă cu povestea ei. M-aş bucura să-ţi fiu ghid, dacă vrei.

Zâmbesc, entuziasmat să ascult şi poveştile lui Orion, în timp ce mă plimbă prin oraş.

— Sună supertare. Mersi!

— N-ai de ce.

Un grup mare de oameni în cămăşi verde limetă şi bandane trece pe lângă noi. Arată de parcă ar fi călătorit în timp de la o petrecere de Sfântul Patrick, dar ştiu că nu-i aşa. Sunt oamenii ăia care cred în extratereştri, care sunt siguri că la miezul nopţii o să apară OZN-uri şi o să-i ia pe sus; avem o grămadă d-ăştia în Arizona. De obicei nu sunt deloc periculoşi – dar, la urma urmei, peste tot există şi mere stricate –, însă o să aibă şocul vieţii lor când o să se trezească pe pământ mâine, cu slujbele lor de birou şi impozitele enorme.

Sunt cât pe ce să fac o poză pe care să i-o trimit lui Scarlett, când Dalma îmi pune o întrebare.

— Te transferi la şcoală aici din toamnă?

— O să iau o pauză până să merg la facultate. Vreau să mă concentrez pe visul meu.

— Adică...? întreabă Orion.

încă mai am emoţii când le zic oamenilor cu ce mă ocup – unii pot să aibă prejudecăţi, dar, dacă aşa sunt şi Orion şi

Dalma, e mai bine să aflu acum, înainte să mă implic prea tare. Nu mai suport să fiu înconjurat de oameni care nu mă lasă să fiu cine sunt.

— Sunt model.

Faţa lui Orion se luminează brusc şi se întoarce spre Dalma.

— Ţi-am zis eu!

— Tu credeai că nu sunt? o întreb.

— E clar că arăţi bine, dar Orion spune asta despre fiecare

tip drăguţ.

— Nu ştiu dacă să mă simt special sau nu.

— Simte-te special, intervine Orion, dar roşeşte imediat. Adică, da, faţa ta ar trebui să fie peste tot.

— Mulţumesc că ai încredere în mine şi în faţa mea.

— Oricând. Te-am văzut pe undeva?

Doar modelele faimoase au un răspuns direct la întrebarea asta, dar clar nu e cazul meu.

Primul meu contract a fost pentru nişte lănţişoare cu nume, anul trecut, şi, ca să se asigure că n-o să mă recunoască efectiv nimeni, a trebuit să port un lănţişor cu Leo. După care am apărut în broşura pentru Prescott College, singura dată când o să mă

vadă cineva în campusul ăla, pentru că taxa e prea

mare pentru oamenii ca mine. De atunci am mai fost în câteva reclame locale în care am jucat rolul unui frate mai mare, al unui jucător de baseball, o dată am fost un student care conduce o maşină şi altă dată un angajat care promovează Phoenix Bat Cave din Paradise Valley.

Dar, în curând, când cineva o să mă întrebe dacă m-a văzut pe undeva, o să-i arăt colţul ăsta din New York City.

— încă nu, dar... zic şi le arăt Times Square, imaginându-mi faţa pe toate ecranele de aici, pe lângă toate panourile de la metrou. Mâine-dimineaţă am prima şedinţă foto pentru prima mea campanie naţională. E pentru o colecţie de haine queer, făcute de un designer queer, care lansează articole speciale tot anul, nu doar în timpul Pride[4]. E foarte important pentru mine, ca băiat gay care nu ar fi putut niciodată să poarte hainele astea în copilărie.

Văd cum Orion zâmbeşte uşor, la fel de fericit să audă asta cum sunt eu s-o spun cu voce tare. N-o să mă mai ascund niciodată, indiferent de cine ar putea să aibă o problemă cu asta.

— Sper ca prin campania asta să se pornească lucrurile.
Orion bate din palme, un gest foarte drăguţ de altfel.

— Felicitări, Valentino! Supertare!

— O să putem să ne lăudăm că te ştim de când nu erai faimos, adaugă şi Dalma.

— Categoric. Voi? Care sunt visurile voastre?

Am încetat să mai întreb oamenii unde merg la facultate sau ce lucrează. Ştiu cât de prost mă simţeam eu când oamenii se uitau

de sus la mine pentru că am ales să nu merg la facultate sau cum ziceau că modellingül nu este o carieră adevărată, până nu eşti plătit milioane de dolari ca să zâmbeşti în faţa unei camere. O să ajung şi acolo, dar trebuie să încep de undeva.

— Eu scriu povestiri, îmi zice Orion.

— Asta-i extraordinar! De care?

— Adică ce gen? în general chestii fantasy mai ciudate. Şi puţin SF. Am scris şi un basm.

— O să mă laşi să le citesc într-o zi? Dalma râde.

— Mult succes cu asta!

Orion devine brusc şi mai timid.

— Poate, într-o zi. Nu prea le arăt.

Bănuiesc că povestea e mai lungă de atât, dar nu vreau să-l forţez.

— Sigur, Orion. Dacă te răzgândeşti vreodată, mi-ar plăcea să citesc ce scrii, îi zic şi apoi mă întorc spre Dalma. Deci unul dintre noi vrea să fie model, altul scriitor şi tu...

— Eu sunt programator, îmi spune Dalma.

Puteam să jur că şi ea e model. Tocmai de-asta nu trebuie să judeci niciodată o carte după copertă.

— Vreau să încep să fac aplicaţii, dar încă n-am descifrat codul.

— E chiar aşa de greu să înveţi să codezi?

— A, nu, mă referam la un cod metaforic, nu la unul propriu. Să codezi, la propriu, e uşor.

— Dalma nu ştie ce fel de aplicaţie vrea să facă, îmi zice Orion.

E nostim cum, deşi nu sunt gemeni, nici măcar fraţi, relaţia dintre Dalma şi Orion îmi aduce aminte de relaţia mea cu Scarlett. Se mai ciondănesc, logic,

dar şi vorbesc unul în numele celuilalt, de parcă îi leagă o conexiune telepatică magică.

— Ce-ai zice de un joc nou? îi sugerez.

Când eram mai mic, mă jucam tot timpul Snake pe Nokia, dar, de când am trecut la iPhone, nu mi-a mai atras atenţia nicio aplicaţie.

— Jocurile sunt tari, dar eu vreau să creez ceva cu adevărat diferit, îmi spune Dalma. Sincer, mă bate gândul să fac ceva care are legătură cu Crainicii Morţii. Ceva care să nu se demodeze niciodată.

Deci nu e genul care să creadă în extratereştri. Notat.

— Oh-oh! zice Dalma. Mă uit în jur, panicat.

— Ce oh-oh?

— Ai tăcut brusc când a menţionat Crainicii Morţii, spune Orion.

— Nu crezi în Crainicii Morţii? mă întreabă Dalma.

— Hai să zicem că nu cred că o să fiu răpit de extratereştri la miezul nopţii.

Orion râde şi, când face asta, îşi acoperă gura cu mâna şi se apleacă spre mine. Mă întreb de ce îşi ascunde zâmbetul. Poate din cauza dintelui ciobit. Nu se vede prea tare, dar meseria mea m-a învăţat să fiu atent la detalii. După ce am semnat cu Future Star Model Management, mi-am reparat şi eu un dinte ciobit, ca să am şanse mai mari. Şi Orion ar putea să facă asta, dacă asigurarea îi acoperă intervenţia.

— Dar nu crezi în Crainicii Morţii, zice Dalma.

— Nu am în ce să cred, îi zic. Inventatorul n-a adus nicio dovadă.

— Multe teorii, dar niciun răspuns, adaugă Dalma.

— Cred că e magie – n-are cum să nu fie, spune Orion.

— O ştiinţă tulburător de exactă, zice Dalma.

— Diavolul, dacă-i întrebaţi pe părinţii mei, le zic. Magie, ştiinţă şi diavolul. Dar măcar niciunul dintre noi

nu crede în extratereştri.

— OK, înţeleg că n-avem dovezi, zice Orion, dar ai avea motive să te înscrii? Scuze, e cam personală întrebarea. Nu trebuie să răspunzi dacă nu eşti o carte agresiv de deschisă. Ştiu că suntem doar nişte străini.

— Aş zice că suntem pe-cale-de-a-fi-prieteni.

— îmi place asta.

— Deci, dacă tot suntem pe-cale-de-a-fi-prieteni, ne spui?

întreabă Dalma. Dau din cap.

— Pe scurt, Scarlett, sora mea, a avut un accident de maşină destul de nasol în mai. Când am primit telefonul şi am fost chemat la spital, parcă nimic nu avea sens. E sora mea, sora mea geamănă. Şi e şi un şofer foarte bun. Eu clar am dat câteva mesaje la volan, dar Scarlett, niciodată. îşi ţine telefonul deoparte şi ochii aţintiţi la drum. Dar un şofer distras a intrat direct în ea.

Nu e drept ca cineva să facă totul cum trebuie şi tot să aibă de suferit, doar pentru că altcineva face ceva greşit.

— La naiba!

— Nu ştiam cum aş putea să trăiesc fără ea. Orice gând de genul ăsta mi se părea groaznic, chiar şi lucrurile mici mă înfricoşau. Nu ştiu cum aş fi putut să mănânc tort de ziua noastră. Sau cum aş fi putut să mă comport de parcă partea dreaptă a canapelei n-ar fi automat partea ei.

— Mă bucur că e bine, îmi zice Orion.

— Pare foarte puternică, adaugă Dalma.

— Deşi pun pariu că de-abia aştepţi să începi să mergi cu metroul, în loc de maşină, spune Orion.

— Asta-i chestia cu Scarlett. Cum şi-a revenit din operaţie, s-a urcat iar la volan. Nu a vrut ca o experienţă aproape fatală s-o oprească din a-şi trăi viaţa.

N-o să uit niciodată ce stresat am fost când Scarlett a reînceput să conducă. M-am urcat în maşină cu ea, ceea ce sigur n-a ajutat, dar nu aveam de gând să nu fiu alături de ea. Scarlett în schimb a fost grozavă – a pornit motorul, şi-a verificat oglinzile, a scos maşina din parcare şi a condus o tură de test prin complexul nostru, înainte să iasă pe autostradă şi să mergem împreună să înlocuim tot echipamentul foto care a fost distrus în accident.

Ca un phoenix, a renăscut.

— în fine, de-asta aş fi tentat să mă înscriu la Crainicii Morţii. Nu vreau să mai fac aceeaşi greşeală şi să mă comport de parcă e o zi obişnuită.

Mă uit în jur şi mă întreb cine s-a înscris deja.

— înţeleg că nu moare doar persoana care primeşte telefonul de la Crainicii Morţii. Dacă e cineva drag ţie, mori şi tu, la rândul tău.

Respir adânc, conştient că sunt în viaţă.

— Simt că îmi scapă un întreg capitol din povestea ta, spune Orion. De-abia aţi trecut de accident. M-aş fi gândit că ai profita imediat de şansa ca cei de la Crainicii Morţii să te mai liniştească puţin.

— Clar nu ştiu ce să fac. îmi dau seama ce impact vor avea Crainicii Morţii, dar nu sunt sigur cât de pregătit sunt să

mai cred într-o forţă prea misterioasă. Nu după ce părinţii mei au folosit religia ca o armă împotriva mea.

— îmi pare rău! zice Dalma. E oribil.

— Ce rahat! spune brusc Orion.

Sunt cât pe ce să le zic că e în regulă, dar n-o fac, pentru că nu e. Da, încă trebuie să-mi dau seama care e relaţia mea cu religia acum, dar faptul că părinţii mei l-au folosit pe Dumnezeu împotriva mea nu e OK deloc.

— Mulţumesc că sunteţi de partea mea, le zic.

Chiar e frumos să ai mai mult sprijin. Sprijin pe care nu l-am avut acasă, dar pe care îl găsesc într-un oraş nou.

Orion se uită în sus, la cel mai mare ecran, cu ochii aţintiţi pe clepsidră.

— înţeleg de ce ţi-e greu.

— Poate mă ajutaţi voi să iau o decizie. Voi de ce v-aţi înscris la Crainicii Morţii?

ORION

23:44

Motivul pentru care cineva se înscrie la Crainicii Morţii îţi poate spune multe despre persoana respectivă.

Uitaţi-vă la Valentino – fost străin, acum pe-cale-de-a-fiprieten, un băiat care vrea să creadă în Ziua Sfârşitului din cauza unui accident care ar fi putut fi fatal, dar nu a fost.

Serios acum, e o diferenţă uriaşă.

Nu sunt mort, dar mă simt des de parcă trăiesc cu un picior în groapă. Ştiu că nenorocita aia de moarte cu coasa se apropie din ce în ce mai mult, de parcă s-ar muta în blocul nostru, ar începe prin a sta relaxată pe canapeaua mică din sufragerie, dar apoi s-ar simţi singură şi şi-ar pune o saltea pneumatică la mine în cameră, dar coasa ar înţepa-o şi s-ar dezumfla, aşa că n-ar avea de ales şi ar veni la mine în pat. Mi-o sufla moartea în ceafă, dar sunt încă aici.

Când vine vorba de moarte şi de experienţe aproape fatale, cunosc ambele feţe ale monedei.

Şi nu sunt singurul.

Şi Dalma a trecut prin asta, aşa că ne uităm unul la altul, de parcă încercăm să vedem care dintre noi o să zică primul de ce ne-am înscris la Crainicii Morţii.

— Ai vrut să-ţi spui povestea, zice Dalma. Asta e şansa ta.

Am emoţii, mă simt de parcă trebuie să îl conving pe Valentino de serviciul ăsta.

— Zic eu prima, spune Dalma sec, câştigându-mi puţin timp. Tata a murit de cancer la rinichi. Aveam trei ani, aşa că nu-mi aduc aminte prea multe, doar câteva lucruri mici, gen cum a slăbit foarte mult, deşi dormea toată ziua. Mama mi-a zis că e bolnav, aşa că îi aduceam bere de ghimbir şi biscuiţi, dar nu ajuta cu nimic.

Nu se simte deloc durerea din vocea ei, totul e în trecut.

— într-o zi a dispărut, şi n-am înţeles de ce, şi dispărut a rămas până când, în cele din urmă, am înţeles.

O ştiu pe Dalma de-o viaţă, dar niciodată n-am auzit-o descriindu-şi durerea aşa. De parcă ar merge pe o bicicletă cu o pană la o roată, prin care iese suficient aer cât să te încetinească, dar îţi ia ceva până te prinzi care e problema. Nu, analogia asta nu e bună de nimic, pentru că un cauciuc poate fi înlocuit sau peticit, dar nimeni n-ar putea să pompeze aer în tatăl ei, ca să-l aducă înapoi la viaţă. Şi Dalma le închide mereu gura celor care vorbesc de tatăl ei vitreg ca de un înlocuitor, oricât de mult l-ar iubi.

Frate, sunt cât pe ce să-mi ofer condoleanţele, ca şi cum de-abia s-ar fi întâmplat, dar Valentino mi-o ia înainte.

— îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită. Nu e drept că ai rămas fără el aşa de repede.

— Se întâmplă, zice Dalma şi ridică din umeri. Din păcate, mi s-a întâmplat mie.

Mă împing uşor în ea – ştiu că n-ar refuza niciodată o îmbrăţişare, dar şi că nu-i place să pară vulnerabilă în faţa străinilor sau a celor pe-cale-de-a-fi- prieteni. Acasă vorbim mereu despre cum e să nu îi mai avem pe taţii noştri alături sau eu să nu o mai am pe mama. La petrecerea de absolvire, când am rămas doar noi, am vorbit despre cum ne-a durut că tatăl ei şi părinţii mei n- au fost în public, să ne aplaude, deşi n-am spune niciodată asta de faţă cu Dayana sau cu Floyd, pentru că

nu vrem să se simtă prost. E ciudat cum îi protejăm pe adulţi. Sau, mă rog, nu e chiar aşa de ciudat.

Vieţii nu îi pasă cât de tânăr eşti. Te forţează să te maturizezi oricum.

— Asta e mica mea poveste amuzantă cu Crainicii Morţii, zice Dalma. E rândul tău, O-Bro.

Povestea ei nu a fost deloc amuzantă şi nici a mea nu e. Cred că sunt o grămadă de oameni care se înscriu la Crainicii Morţii doar pentru că aşa au chef, fără vreun motiv bine întemeiat, fără să fi trecut prin vreo traumă. Probabil că e tare bine.

— Am ceva la inimă, îi zic.

Se vede pe faţa lui Valentino că e şocat – arată de parcă a primit o palmă, ca atunci când ieşi prima dată în aerul rece de iarnă.

— Vorbeşti serios? mă întreabă. Dar pari sănătos.

— Hei, ce e înăuntru contează, îi răspund, o replică pe care le-o dau des celor din jur, recunosc.

Dar Valentino nu zâmbeşte deloc.

— Acum câţiva ani am fost diagnosticat cu cardiomiopatie virală, ceea ce ar putea fi foarte dramatic tradus ca inima mea încearcă să mă omoare. Dacă vrei detalii medicale plictisitoare, atunci intră pe WebMD ca să vezi CliffsNotes[5].

— Sunt două site-uri diferite, îmi zice Dalma.

— în fine. Ideea e că se poate întâmpla oriunde, oricând.

— Acum Crainicii Morţii o să te ajute să respiri mai relaxat, zice Valentino. Orion, îmi pare aşa de rău că trebuie să-ţi faci griji pentru asta. Nu-mi vine să cred.

Probabil n-ar trebui să-i spun că astfel de cuvinte îmi fac inima să bată mai tare. Nu încerc să mor, dar n-ar fi chiar groaznic să mă omoare un

compliment.

— Măcar de ar fi asta tot.

O parte din mine vrea să se oprească – mă simt vinovat că îi tot vorbim lui Valentino despre moarte, când el a venit în

Times Square în seara asta ca să-şi trăiască viaţa. Dar sprâncenele lui ridicate şi ochii de un albastru intens mă fac să cred că vrea să mai audă un capitol din povestea mea.

— Mi-am pierdut părinţii în atentatele de pe 11 septembrie, îi zic, dându-i pauza aia de care toată lumea are nevoie, după vestea asta.

Dar mi-am dat seama şi că nu poţi să aştepţi prea mult, pentru că, dacă nu zici tu ceva, o să îşi zică altcineva povestea şi unde erau ei la momentul atentatelor.

Asta se întâmplă când în oraşul tău are loc un asemenea dezastru traumatizant.

Fiecare a simţit ceva în tot oraşul, în toată ţara, în toată lumea. Dar ar trebui să fim mai empatici şi m-am cam săturat de toate momentele când am dat să spun cum mi-am pierdut părinţii şi cineva repede s-a băgat şi a început să explice cum n-a putut să ia autobuzul spre casă sau cum n-a putut să se joace afară o săptămână. Şi eu ce-ar trebui să le zic? Ştiu ce – Nu-mi pasă şi Viaţa ta a mers mai departe, a părinţilor mei, nu şi Tu ţi-ai continuat viaţa obişnuită, eu nu.

Fix de-asta cei care vin din alte oraşe, ca Valentino, sunt o gură de aer proaspăt.

Nu zice nimic, fie e prea şocat ca să-şi mai poată găsi cuvintele, fie ştie că niciun cuvânt n-ar schimba nimic. Oricum ar fi, ştiu sigur că nu urmează să- mi spună ce făcea el în ziua aia. Are buzele strânse, iar ochii îi sclipesc.

în seara asta, mai mult decât oricând, mă simt iar de parcă aş avea nouă ani şi retrăiesc ziua aia.

Era într-o marţi. Eram în clasa a patra, a doua zi din prima săptămână de şcoală. Fusesem deja ales să fac parte din patrula de protecţie, pentru că mereu m-am pus bine pe lângă profesori, deşi tot ce voiam era să port cureaua aia verde reflectorizantă şi să mă asigur că toţi elevii sunt în clase la timp pentru anunţurile de dimineaţă. îmi aduc aminte şi că eram foarte mândru când mergeam pe holuri îmbrăcat cu noua mea salopetă FUBU şi adidaşii albi pe care mi-i luaseră părinţii pentru noul an şcolar.

— Părea o zi banală, îi spun.

Şi tot mi-a luat ceva să mă prind că nu era.

Tocmai mi se terminase tura, aşa că mi-am dus cureaua înapoi la birou, unde paznicul şi directorul adjunct se uitau la ştiri pe unul dintre ecranelealea uriaşe care erau duse mereu din clasă în clasă, în funcţie de ce profesor îl rezerva primul.

— Imaginile păreau scoase dintr-un film de acţiune, dar erau aşa de reale.
Am văzut turnurile încă în picioare, arzând, apoi au arătat cum se prăbuşesc.

Simt cum mă ia ameţeala şi un gol în stomac.

— Dacă vrei să ştii ce fraier am fost, nici măcar nu mi-am dat seama că se întâmpla în New York. Directorul nostru adjunct a numit turnurile World Trade Center, dar eu le ştiam doar drept Turnurile Gemene. Aşa că am crezut că e vreun joc video făcut de o companie din altă ţară şi m-am simţit aşa de uşurat că nu se întâmpla aici, pentru că părea aşa de înspăimântător totul. După care m-am dus în clasă şi nu m-am mai gândit la asta.

Nu ştiu de ce ţin morţiş să îi povestesc toate detaliile astea, poate chiar aş putea să scriu un roman, pentru că fac o treabă a naibii de bună.

Apoi împărtăşesc gândul care nu-mi dă pace nici acum.

— Habar n-aveam că părinţii mei erau deja morţi în momentul ăla.

îmi şterg câteva lacrimi din ochi şi mă uit în jos, nu pot să îi privesc pe Valentino sau pe Dalma.

încerc să termin povestea mai repede, dar amintirile se năpustesc asupra mea ca un roller-coaster şi mă fac să mă gândesc la cum toată lumea spune că-ţi vezi viaţa trecând prin faţa ochilor înainte să mori. Poate corpul meu ştie cumva că mai sunt doar câteva ore sau poate chiar câteva minute până când voi primi apelul care să-mi anunţe Ziua Sfârşitului.

Dacă e ultima dată când îmi spun povestea, vreau s-o fac cum trebuie.

Orele au început de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, dar spre prânz deja se simţea că ceva nu e în regulă. Profesorii nu mai urmăreau planurile de lecţie şi ne spuneau să citim singuri sau să fim cuminţi şi să vorbim în şoaptă, în timp ce ieşeau pe holuri şi vorbeau între ei. Nimeni nu ne spunea ce se întâmplă. După care au început să vină părinţii să-şi ia copiii de la şcoală. în continuare, niciun cuvânt. Dar am transformat asta în joc, am început să punem pariuri şi să vedem cine o să fie următorul luat de părinţi.

— în cele din urmă am auzit pe cineva zicând că Turnurile Gemene au fost atacate.

Sunt atât de multe lucruri pe care mi le aduc aminte din ziua aia, dar sunt şi multe goluri – nu mai ştiu cine a aruncat cuvintele astea, ca o bombă, sau cât am stat nemişcat, pe scaun, încercând să-mi dau seama ce înseamnă. Până la urmă, m-am ridicat şi am mers ca un zombi spre profesoara mea, doamna Williams, şi i-am spus că părinţii mei erau în Manhattan în dimineaţa aia, la muncă. A fost drăguţă cu mine, mi-a vorbit cu aceeaşi voce pe care o avea mereu când îi ceream voie să merg la baie sau când o rugam să repete ceva ce n-am înţeles. Apoi mi-am dat seama că trebuia să fiu mai clar.

— Părinţii mei au avut o întâlnire la Turnurile Gemene, îi spun, aşa cum am spus de o sută de ori, de o mie de ori, de un milion de ori, pentru că toată lumea vrea să ştie de ce erau acolo.

Nu e ca şi cum mergeau prin vreun cartier dubios noaptea, ci aveau o întâlnire de lucru, într-un spaţiu de lucru, în timpul orelor de lucru.

Profesoara mea, o femeie care îl studia pe Shakespeare şi care mi-a dezvoltat vocabularul prin toate recomandările de lectură, nu a reuşit să-mi zică nimic, după ce a auzit unde erau părinţii mei.

Dar tot nu mi-am pierdut speranţa. Mama întârzia mereu, întotdeauna începea să se machieze cinci minute după ce ar fi trebuit deja să iasă pe uşă. Mă tot gândeam că poate au întârziat la întâlnire şi că o să mai am ani buni la dispoziţie să o tachinez pentru micul ei defect şi că, măcar în ziua aia, aveam cu toţii să fim recunoscători pentru el.

— Auzi multe poveşti de genul ăsta – oameni care ar fi trebuit să fie în turnuri în dimineaţa aia, dar nu au auzit alarma sau au rămas blocaţi în trafic sau au luat trenul greşit sau s-au simţit rău şi au stat acasă.

Respir adânc. Nu pot să cred că vorbesc atât de mult şi nu pot să cred că nimeni nu m-a oprit deocamdată.

— Dar părinţii mei nu au avut norocul ăsta, aşa că am fost ultimul copil rămas la şcoală.

în momentul ăsta nu mă mai pot abţine şi încep să plâng.

Nici nu trebuie să-i mai spun cum Dayana a venit să mă ia, ea era persoana de contact, în caz de urgenţă, sau cum am ajuns să trăiesc cu Dalma şi cu familia ei sau despre toate coşmarurile pe care le-am avut ori cele pe care le mai am şi ce s-a schimbat şi ce a rămas la fel. Probabil n-aş putea să rostesc cuvintele astea nici dacă aş vrea, m-am adâncit aşa de mult în amintiri, încât pot să jur că cei de la Crainicii Morţii au pornit deja programul de câteva ore, în timp ce eu eram prea ocupat să mă gândesc la cum s-au prăbuşit turnurile, cu părinţii mei în ele.

— Pot să te îmbrăţişez?

Cuvintele lui Valentino mă iau prin surprindere, taie aerul de parcă nu mai există niciun alt sunet – nu mai există claxoane sau reprezentanţi ai Crainicilor Morţii care vorbesc la microfon, nu mai există niciun oftat care

iese din gura mea.

Dau din cap, încă plângând, de parcă am rămas acelaşi copil care a avut nevoie să fie consolat mereu şi mereu, pentru că se simţea aşa de singur.

Inima îmi bate cu putere când îşi înfăşoară braţele în jurul meu. Mă strânge tare, pectoralii lui îmi apasă pieptul plat.

— Urăsc că a trebuit să treci prin asta, îmi spune Valentino. îmi pare rău că am întrebat.

Scutur din cap, cu bărbia încă pe umărul lui.

— Nu, eu am deschis subiectul. Dalma îşi drege vocea.

— Eu doar am adus vorba, dar tu ai întrebat.
îmi face cu ochiul, crezând că a fost simpatică, dar mă simt deopotrivă bine şi terifiat când îl ţin în braţe pe tipul ăsta căruia îi plac băieţii, dar asta nu înseamnă automat că mă place şi pe mine.

Mă desprind din braţele lui, mult prea stângaci.

— A, şi mai e ceva, zic, în timp ce îmi şterg lacrimile de pe faţă.

— Serios? întreabă Dalma şi zâmbeşte. Glumesc, dar serios acum, e aproape miezul nopţii.

Mă întorc spre ecran şi văd clepsidra aproape plină în partea de jos.

— O să încerc să mă grăbesc.

— Nu e nevoie, îmi spune Valentino.
îmi pun mâna pe umărul lui, acelaşi umăr pe care mi-am ţinut bărbia în urmă cu câteva secunde.

— Uite ce e, poate n-o să mai vorbim niciodată, dar e

ceva cu care aş vrea să rămâi din întâlnirea asta.

Se apleacă spre mine, atent.

— Ai spus că, atunci când moare cineva la care ţii, mori şi tu odată cu persoana respectivă. îmi iubesc părinţii atât de mult, încât mi se rupe inima de durere de fiecare dată când vorbesc despre ei la trecut, de parcă sunt doar nişte fantome, în loc de oameni în carne şi oase cum au fost.

Mai sunt doar câteva minute până la miezul nopţii.

— Uite adevărul pe care nimeni nu vrea să-l recunoască, atunci când cineva drag e pe moarte sau când eşti în doliu atâta vreme cât tu continui să exişti, vei continua să respiri şi, dacă respiri, într-o zi vei ajunge să trăieşti din nou.

Ştiu că e o prostie, dar jur că văd în ochii lui că mă înţelege, că îşi fixează cuvintele astea în minte, să se poată întoarce la ele în ziua tragică în care va pierde pe cineva, că înseamnă ceva pentru el.

— Dar, oricât de mult ai trăi, Valentino, tot o să fie groaznic dacă nu apuci să-ţi iei rămas-bun de la persoanele dragi. Mai ales dacă ar fi existat totuşi o şansă.

Valentino se uită la clepsidră.

— Ar trebui să mă înscriu, până nu e prea târziu.

VALENTINO

23:52

Mă înscriu la Crainicii Morţii.

Din fericire, nu trebuie să stau la rând, din moment ce am un smartphone. Intru pe crainicii-mortii.com şi îmi fac un cont. Arunc o privire peste termeni şi condiţii şi îmi trec numele, codul numeric personal, data naşterii, numărul de telefon şi o trec pe Scarlett ca persoană de contact, în caz de urgenţă. Următoarea pagină îţi explică cum tonul de apel al Crainicilor Morţii nu poate fi schimbat, ca alte alerte guvernamentale, de exemplu Amber Alert[6]. După care ajung la pagina de plată. Nu vreau să investesc într-un abonament pe un an şi chiar şi o lună costă prea mult, la câte cheltuieli am în oraş, aşa că aleg opţiunea de o zi, ca să văd cum e să intri pe Crainicii Morţii. îmi confirm abonamentul şi văd un ultim mesaj:

Un mesaj de la Fondator:

Bine aţi venit la Crainicii Morţii, locul unde vă puteţi lua viaţa – şi moartea – în propriile mâini.

Noi îi numim pe cei care urmează să moară Deckeri. De ce Deckeri[7], vă întrebaţi. Vrem să vă aduceţi aminte că sunteţi cu toţii căpitanii propriului vas, că ridicaţi pânzele şi porniţi în propria călătorie. Nu vă opriţi niciodată sau, altfel spus, trăiţi-vă viaţa.

Nu aşteptaţi până când linia orizontului se apropie din ce în ce mai mult.

Dar, dacă asta urmează să se întâmple, Crainicii Morţii sunt aici pentru voi.

– Joaquin Rosa.

— Gata, le zic, şi-mi pun telefonul în buzunar.

— Cum te simţi? mă întreabă Orion.

— Bine? Am plătit doar pentru o zi, în caz că nu-mi place ideea.

— Foarte bine, spune şi Dalma.

— Sper că n-o să ai niciodată nevoie de ei, spune Orion. Nu cred că ar trebui să spunem niciodată, din moment ce nu cred c-ar mai vrea cineva să mă vadă pozând la 200 de ani, dar înţeleg ce zice. Urăsc faptul că Orion a trebuit să se maturizeze aşa, când vine vorba de moarte. Dar nu la fel de mult pe cât îmi place că urmează să facă parte din viaţa mea.

încep să mă întreb dacă toată povestea asta cu destinul nu e cumva adevărată.

Felul în care Orion a vorbit despre toţi oamenii ăia care au evitat la mustaţă turnurile mă face să mă întreb dacă a fost mâna destinului sau pur şi simplu noroc chior. Dar cum rămâne cu faptul că i-am cunoscut pe Orion şi pe Dalma în seara asta? A fost destin? S-ar fi întâmplat dacă aş fi plecat din apartament puţin mai devreme sau câteva minute mai târziu? Dacă aş fi luat metroul, în loc să vin pe jos? Cine poate spune dacă drumurile noastre s-ar mai fi intersectat? Tot ce ştiu e că i-am cunoscut şi sunt amândoi incredibil de puternici. Sunt impresionat că sunt încă în picioare.

Mai ales Orion.

Are inima mai deschisă decât Dalma, de parcă ar fi vreo

consecinţă a cardiomiopatiei virale. E aşa de adorabil. Oricine care vorbeşte despre cât de reci sunt newyorkezii sigur nu l-a cunoscut pe vulnerabilul Orion. Dalma îşi verifică telefonul.

— Mai sunt câteva minute până când vieţile noastre se vor schimba. Haideţi

să ne înveselim puţin. Ce-aţi vrea să faceţi în viitor? Eu aş vrea să îmi vină o idee cu aplicaţia şi să încep să lucrez la design.

Eu am o listă întreagă de lucruri pe care aş vrea să le fac. Să apar pe copertele revistelor, să particip la Met Gala[8], să defilez pe podiumurile de la Săptămâna Modei. Deşi nu le voi îndeplini pe toate anul ăsta. Trebuie să muncesc mult ca să ajung acolo. Asta voi face. O să obţin mai multe contracte şi o să devin şi mai bine făcut, ca să mă bage agenţii mai mult în seamă. Dar, după toate sentimentele din seara asta, după ce am mers prin oraş şi am cunoscut suflete noi, mă simt inspirat.

— Vreau să-mi creez amintiri minunate. Ceva la care să mă uit în urmă, când viaţa devine grea.

Orion zâmbeşte larg şi dă din cap.

— îmi place asta.

Dar pot să-mi dau seama că, în spatele zâmbetului, se ascunde şi multă durere.

— Tu?

— Zi repede, îmi spune Dalma.

Nu m-ar deranja deloc dacă Orion ar vrea să mai spună o poveste.

— Vreau să nu mor, zice Orion repede.

— Frate, parcă am zis că ne înveselim?

— Bine, bine, vreau să continui să trăiesc.

îmi place cum a întors-o, dar el nu pare la fel de impresionat de el însuşi cum sunt eu.

Ne uităm cu toţii spre cel mai mare ecran. Dar Orion are ochii închişi, de

parcă nu vrea să vadă clepsidra. Pare că-l trec fiori, deşi e destul de cald şi mai adie doar câte o briză liniştită. Nu, tremură de-a dreptul. Buza de sus îi tremură. Cred că are emoţii, de parcă are impresia că cei de la Crainicii Morţii o să-l sune în mai puţin de un minut. îi zic numele şi Orion se uită la mine, dar apoi închide din nou ochii. încearcă să nu plângă. N-are rost să se abţină, ştiu foarte bine cum e – şi mie mi-a venit să plâng de câteva ori azi.

Mă aplec spre el şi îi şoptesc:

— O să fii bine.

Nu pot să-i promit asta, dar pot să sper în fiecare zi că aşa va fi.

ORION

23:59

Scriu povestiri scurte pentru că şi eu sunt una. Mi-aş dori să fiu un roman.

Mai sunt doar câteva secunde până la miezul nopţii şi ştiu că ultimul meu capitol se apropie.

M ă uit la Valentino şi mă întreb ce mi-ar fi oferit viaţa dacă aş fi avut mai multe pagini.

1 Referire la atacurile teroriste de la 11 septembrie 2001. când mai multe avioane au fost deturnate si au lovit clădiri importante din Statele Unite ale Americii (n.t.).

2 Denumiri date celor două oraşe (n.t.).

3 Nume de alint date bunicilor în spaniolă, prescurtate de la abuelita si abuelito (n.t.k

4 Paradă care se organizează la nivel internaţional, pentru promovarea si apărarea drepturilor persoanelor din comunităţile LGBTO+ (n.t.k

5 Site-uri de medicină generală, respectiv notiţe de studiu (n.t.).

6 Alertă guvernamentală, folosită în cazul copiilor dispăruţi (n.t.).

7 „Deck". în engleză. înseamnă punte (n.t.).

8 Gală caritabilă organizată anual la Muzeul Metropolitan de Artă, cunoscută pentru listele exclusiviste de invitaţi şi pentru ţinutele neconvenţionale pe

care aceştia le poartă
fn.t.L

PARTEA A DOUA: CRAINICII MORŢII

Crainicii Morţii n-o să le spună oamenilor doar când vor muri. O să ne asigurăm că nu-şi petrec ultimele clipe fără să trăiască.

—Joaquin Rosa, creatorul Crainicilor Morţii

JOAQUIN ROSA

31 iulie 2010 00:00

Crainicii Morţii ar putea să-l sune pe Joaquin Rosa şi să-i spună că urmează să moară, dar ar fi chiar păcat ca tocmai cel care a fondat compania să nu trăiască suficient cât să vadă cum creaţia lui schimbă vieţile oamenilor.

Dacă e să fim sinceri, multe persoane ar vrea să-l vadă pe Joaquin mort.

Oamenilor le e frică de schimbare şi asta este cea mai mare schimbare prin care trece omenirea, de când a apărut internetul. Nu ajută nici că Joaquin refuză să spună publicului cum poate compania lui să prezică data la care cineva va muri. înţelege că oamenii sunt curioşi cu privire la acest serviciu care va schimba tot. Chiar s-a amuzat când a auzit teoriile mai ciudate, care zic că ar fi vorba de nişte globuri de cristal futuriste sau de o ligă de asasini care o să omoare oameni ca să mai atenueze problema suprapopulaţiei sau – preferata lui – că ar fi de fapt nişte călători în timp, care ajung în viitor şi se întorc cu necrologurile de a doua zi. în orice caz, Joaquin nu vrea să dezvăluie nimic, pentru că nu crede că lumea ar fi pregătită să afle adevărul.

Odată ce se deschide acea poartă, n-o să mai poată fi închisă niciodată.

La scurtă vreme după începuturile timide ale Crainicilor Morţii, în urmă cu câţiva ani, Joaquin le-a spus tot celor de la

Serviciile Secrete. Absolut tot. Joaquin şi-a petrecut întreaga viaţă muncind la proiectul ăsta – o misiune chiar mai importantă decât aceea de a fi tată – şi toată munca lui ar putea fi cu uşurinţă oprită, dacă nu ar avea sprijin guvernamental. Procesul

a fost de-a dreptul epuizant, într-atât de mult, încât a fost tentat de mai multe ori să renunţe înainte să-i dea drumul cu adevărat.

Dar serviciul oferit de Crainicii Morţii este mult prea important pentru fiecare suflet care a fost răpit de îngerul Morţii fără niciun fel de avertisment. Sigur, unele dintre intenţiile lui Joaquin au fost până la urmă limitate de guvern şi îi e groază de ziua în care cineva va abuza de puterea Crainicilor Morţii, dar, deocamdată, a primit undă verde.

în sfârşit a sosit momentul mult aşteptat.

în sediul Crainicilor Morţii din New York City, Joaquin Rosa este pregătit să schimbe lumea.

Va intra în istorie când va suna primul Decker, numele oficial pe care a decis că angajaţii îl vor folosi pentru oamenii care urmează să moară. Crede că fiecare Decker trebuie tratat de parcă ar fi pe puntea propriului vas, căpitanul propriei călătorii, cu destinaţia finală ivindu-se la orizont.

E un citat al lui John A. Shedd*, la care Joaquin se gândeşte des: „Un vapor este în siguranţă în port, dar nu pentru asta sunt făcute vapoarele”.

îi place să creadă că le dă oamenilor ocazia să mai iasă în larg pentru ultima dată.

De dimineaţă, în cursul unui interviu la CNN, Joaquin a fost întrebat dacă apelurile de Ziua Sfârşitului nu cumva fac un deserviciu şi dacă viaţa nu ar trebui trăită fără vreun indiciu despre când s-ar putea încheia.

* John Augustus Shedd, autor american (1859 – 1928) (n.t.).

— Dacă oamenii vor mister, atunci poate ar trebui să citească un roman poliţist, a răspuns Joaquin cu un zâmbet slab. Dacă asta este cu adevărat singura noastră viaţă, am face bine s-o trăim fără să ne întrebăm mereu când se va termina. Ştii ce nu mai poţi să faci odată ce eşti declarat mort? Nu poţi să te asiguri că toate finanţele tale sunt în ordine, pentru familia ta. Nu poţi să faci în sfârşit acel lucru de care te-ai temut întreaga viaţă. Nu poţi să mai spui cuiva că-ţi pare rău. Nu poţi să le mai spui celor

dragi că îi iubeşti.

Joaquin şi-a îndreptat picioarele şi s-a aplecat spre reporter, de parcă era gata să împărtăşească cel mai mare secret din univers.

— Crainicii Morţii n-o să le spună oamenilor doar când vor muri. O să ne asigurăm că nu-şi petrec ultimele clipe fără să trăiască.

Joaquin ştie cât de devastator e să pierzi pe cineva în mod neaşteptat.

E miezul nopţii, dar nimeni nu sărbătoreşte.

Toţi ochii sunt aţintiţi asupra lui, în timp ce stă la calculator, în mijlocul sediului Crainicilor Morţii.

Call centerul are pereţi coloraţi, plante vesele şi sănătoase şi nişte fântâni de piatră cu apă care curge pe nişte pietre albe. Ar fi un fundal perfect pentru o şedinţă foto, dar a fost proiectat de soţia lui ca să fie un mediu plăcut pentru operatori – cunoscuţi ca mesageri, din moment ce ei transmit cele mai importante mesaje – în timpul turelor lor tulburătoare. Genul ăsta de slujbă te poate marca, Joaquin ştie asta. Tocmai de-asta, în loc de clarvăzători şi asasini şi călători în timp, lumea va avea parte de terapeuţi şi consilieri şi asistenţi sociali care vor da telefoanele şi îi vor consola pe Deckeri, în timp ce vor avea grijă să se protejeze şi pe ei înşişi.

Le aruncă o privire scurtă soţiei lui, Naya, şi fiului lor de nouă ani, Alano, care aşteaptă cu sufletul la gură, la fel ca toţi ceilalţi. Familia lui a trecut prin foarte multe de când Crainicii Morţii au fost anunţaţi în mod oficial, pe 1 iulie, dar în sfârşit vor vedea roadele muncii lui Joaquin.

O să se revanşeze faţă de ei într-o bună zi. Joaquin pune mâna pe telefon.

Sunetul camerelor acoperă susurul apei. Este singura dată când Joaquin va permite accesul fotografilor în clădire. Cu toţii sunt aici ca să surprindă un moment istoric. Deja se întreabă ce fotografie va fi folosită pe prima pagină a ziarelor şi dacă va fi suficient de bună încât să apară şi pe coperta biografiei lui, pe

care o va scrie, cu siguranţă, la un moment dat.

Se aud şi mai multe camere când Joaquin aprinde calculatorul, cu monitorul ferit de privirile tuturor, astfel încât doar el vede ecranul. Una dintre multele promisiuni făcute de Joaquin a fost că intimitatea publicului va fi întotdeauna

protejată şi că nu va trăda niciodată acea încredere.

Citeşte primul nume de pe listă şi formează numărul de telefon.

A venit momentul să sune primul Decker şi să-i spună că urmează să moară astăzi.

ORION

00:01

Sună Crainicii Morţii.

Asta a fost. Nenorocita aia de Moarte cu Coasa m-a găsit în sfârşit. Nici n-o să apuc să văd cum se desfăşoară primul an cu Crainicii Morţii sau următorul sau următorul sau următorul. Poate n-o să mai treacă nici măcar o oră până când o să devin istorie. Nu pot să respir şi simt că aş putea să mor în secunda asta. Inima îmi bate cu putere, mi se zbate, pulsează, urlă mai tare decât soneria Crainicilor Morţii, care sună ca nişte clopote de biserică, manevrate de un copil. Soneria se aude din ce în ce mai tare, aşa cum am văzut în toate clipurile de promovare, ca să fie siguri că nimeni nu ratează apelul. Şi, deşi alerta e doar pentru mine, încheie vieţile tuturor din jurul meu – toţi îşi verifică repede telefonul, înainte să îşi dea seama că eu am ajuns la Ziua Sfârşitului, nu ei, pentru că ei mai au tot timpul din lume.

Sunt înghesuit între Dalma şi Valentino, dar nu pot să mă uit la ei, nu pot să le citesc în ochi cât de real e totul.

în urmă cu un minut s-a lansat serviciul Crainicilor Morţii şi acum eu urmează să mor, lucru pentru care mă tot pregătesc de câţiva ani, dar tot nu sunt gata să plec – tot nu sunt gata; nu vreau să plec; vreau să mai stau, să mai stau, să mai stau.

îmi iau telefonul, deşi nu vreau să răspund apelului care îmi anunţă Ziua Sfârşitului. Dar imediat văd că ecranul meu e negru, nemişcat, cufundat în linişte. Nu se vede scris CRAINICII

MORŢII, nu vibrează, nu sună.

Nu pe mine mă sună.

Inima mea nu se linişteşte, încă mai bate cu putere când mă uit în sus şi-l văd pe Valentino ţinând telefonul din care răsună temutul avertisment.

VALENTINO

00:02

Crainicii Morţii mă sună să îmi spună că urmează să mor, dar viaţa mea de- abia a început. Sigur e o greşeală.

Orion şi Dalma şi nişte străini din jur par îngroziţi. Dar n-ar trebui să fie, pe bune. N-am cum să mor. Crainicii Morţii de-abia au început şi sigur o să mai dea rateuri. Odată ce lămuresc lucrurile, o să ne putem vedea de petrecere.

— Staţi liniştiţi, le zic Dalmei şi lui Orion, sunt sigur că o groază de oameni tocmai au primit un apel pe care n-ar fi trebuit să-l primească.

— Crezi că s-a format din greşeală? întreabă Dalma. Nu cred că mesagerii de la Crainicii Morţii sunt...

— Scuze că te întrerup, dar şi mesagerii tot oameni sunt.

Fac un semn spre grupul de oameni care cred în extratereştri şi care stau cu ochii aţintiţi la cer, aşteptând să fie răpiţi.

— Deci dacă mesagerii nu sunt de fapt nişte extratereştri şi am înţeles noi prost toată povestea, atunci ar trebui să ne aşteptăm să mai apară şi greşeli.

— Clar, zice Orion, dar nu cred că mă crede.

— De-abia m-am înscris. Sigur e o greşeală.

Sunt atât de mulţi oameni cu ochii pe mine, dar nu aşa vreau să fiu văzut.

E timpul să le arăt tuturor că se înşală şi să ne vedem cu toţii de

viaţă.

Glisez cu degetul pe ecran, ca să răspund apelului primit din greşeală.

— Bună?

— Bună, sun din partea Crainicilor Morţii, spune o voce groasă, cunoscută, cea pe care o ştim cu toţii din ziua în care a stat lângă preşedinte şi a anunţat noul program. Numele meu este Joaquin Rosa. Vorbesc cu Valentino Prince?

Vocea lui Joaquin Rosa – domnul Crainicii Morţii în persoană – zicându-mi numele îmi trimite parcă un şoc electric prin tot corpul. E ca atunci când mă simţeam înjunghiat de aerul rece, de fiecare dată când ieşeam la alergat, la 5 dimineaţa. întotdeauna există tentaţia să mă întorc în casă, unde e cald şi bine, unde pot să mă odihnesc. Dar sunt genul de persoană care merge mai departe, pentru că ştiu că doar aşa poţi să faci ceva în viaţă. Chiar şi acum, îmi vine să închid şi să mă prefac că nu se întâmplă nimic, dar, dacă fac asta, o să am un nor deasupra capului toată ziua. Sigur Joaquin mă sună pentru că vreun angajat de la Relaţii cu Clienţii a observat o eroare în formularul meu de înscriere şi, cum e o noapte ocupată pentru toată lumea, Joaquin are grijă personal să nu apară probleme când Crainicii Morţii mă vor suna să-mi anunţe Ziua Sfârşitului, peste câteva decenii. E foarte drăguţ din partea lui că şi-a rupt din timp să facă asta.

— Bună seara, domnule Rosa. Da, Valentino sunt. E totul în regulă?

Joaquin Rosa nu zice nimic câteva clipe. Mai că îmi vine să verific dacă nu cumva a închis.

— Din păcate, nu, Valentino.

— Ce se întâmplă? întreb. Am greşit ceva la înscriere?

— Valentino, îmi pare rău să te informez că în decursul următoarelor 24 de ore vei suferi o moarte timpurie, spune Joaquin. Chiar dacă nu pot face nimic să opresc asta, vreau să ştii că încă mai ai o şansă să trăieşti.

Scutur din cap, de parcă poate să mă vadă. Dar Orion şi Dalma şi un cerc de străini adunaţi în jurul meu pot. Nu mă deranjează că Orion şi Dalma ascultă, dar ceilalţi se uită la mine de parcă aşteaptă să dau un spectacol de breakdance. Aş vrea ca toate luminile din Times Square să se stingă, aşa cum tot zic fataliştii ăia. Dar nu vreau ca lumea să se sfârşească pentru nimeni, mai ales pentru mine.

— Sunteţi sigur că aţi sunat pe cine trebuie? întreb. Sigur e o greşeală, eu sunt...

Vreau să zic că sunt sănătos, dar îmi pică privirea pe Orion, care are ochii plini de lacrimi şi căruia nu trebuie să-i aduc aminte că, dintre noi doi, el ar fi avut mai multe şanse să primească telefonul de Ziua Sfârşitului. Apoi îmi duc aminte că nu mai contează cât de sănătos eşti, când dă o maşină peste tine. Sora mea aproape că şi-a pierdut viaţa într-un accident şi acum urmează să mi-o pierd eu pe-a mea?

— De-abia m-am înscris, cu câteva secunde înainte de miezul nopţii. Trebuie să fie o greşeală, conchid, fără nicio altă dovadă.

— Mă tem că nu e, spune Joaquin.

— Dar cum pot să fiu sigur? Cum puteţi voi să fiţi siguri? S-ar putea să vă înşelaţi.

— Nu mă înşel, deşi mi-ar plăcea să fie aşa.

— Aţi putea să vă înşelaţi, domnule Rosa. Poate m-aţi confundat cu un alt Valentino Prince.

Ştiu că mai există şi alţii cu numele meu. Pe măsură ce am obţinut mai multe contracte de modelling, mi-am tot căutat numele pe Google Images, iar pozele mele i-au îngropat efectiv pe toţi ceilalţi Valentino Prince din ţară. Mă simţeam de parcă aş fi câştigat un concurs de popularitate. Ar trebui să fie – chiar o să fie mult mai multe poze cu mine în următorii ani.

— înţeleg că este o veste greu de primit, îmi spune Joaquin. Mi se rupe sufletul că trebuie să ţi-o dau.

— Nici nu ştiam că dumneavoastră o să daţi telefoane.

— N-o să fac asta mereu, dar, din moment ce e primul telefon de Ziua Sfârşitului, mi s-a părut normal să-l dau eu.

Primul.

Este primul telefon de Ziua Sfârşitului. Prima dată când Crainicii Morţii sună pe cineva ca să-i spună că va muri.

Nu aşa vreau să rămân cunoscut în istorie.

— Nu vreau să fiu primul care moare, îi zic.

Sigur par iar un copil speriat, ca atunci când îi imploram pe părinţi să îi facă baie lui Scarlett prima sau să o trimită la dentist înaintea mea.

— Din păcate, nu ştiu când anume vei ajunge la sfârşitul vieţii, dar doar pentru că ai primit primul telefon, asta nu înseamnă că vei şi muri primul.

Simt că o să leşin.

Sunt la telefon cu Joaquin Rosa, la doar câteva minute după ce programul Crainicii Morţii s-a lansat în toată ţara, şi el e foarte încrezător că eu – Valentino Prince, primul Decker din istorie – voi muri astăzi. Dar nu ştie cum sau când exact. Sau cel puţin asta susţine şi ceva îmi spune că n-o să mă ajute cu nimic dacă mă milogesc de el să-mi spună, chiar dacă e posibil să duc secretul în mormânt.

— Valentino, cum te pot susţine acum? Eşti singur? Nimeni din Times Square nu este singur, dar aşa mă simt.

Sunt singurul care trece prin asta acum. Apoi ochii îmi pică din nou pe Orion, ca un magnet, iar el e foarte familiarizat cu frica de moarte.

— Nu sunt singur, îi zic.

— Asta e o veste bună.

Dacă aş fi mai combativ, i-aş zice vreo două. I-aş spune că poate nu sunt singur, dar oamenii care trebuie nu sunt aici, lângă mine. Scarlett ajunge de- abia dimineaţă, deşi poate ar trebui s-o opresc şi să îmi iau eu un bilet de avion spre casă, ca să-i văd pe toţi. Pe Scarlett, pe prietenii din liceu, pe vecinii amabili. Poate chiar şi părinţii mei o să mă bage în seamă azi. Dar nu am aşa de mult timp. Ar fi mai bine să-mi petrec altfel orele pe care le-aş pierde la aeroport şi în avion. Toate gândurile astea sunt ireale.

Am venit la New York să-mi schimb viaţa şi am ajuns să mor aici.

Mă concentrez iar pe telefon, gata să merg mai departe.

— Dacă nu aveţi ceva mai concret de zis, cred că asta e tot.

înainte să închizi, Valentino, aş vrea să ştii că pe crainicii-mortii.com sunt mai multe resurse despre cum poţi să vorbeşti despre Ziua Sfârşitului cu cei dragi, scrise de cei mai buni terapeuţi. Vor fi şi câteva activităţi pe timpul zilei, la care poate ai vrea să participi, spune Joaquin.

Crainicii Morţi chiar cred că Deckerii o să stea pur şi simplu degeaba?

Eu deja am planuri pentru azi. O să dorm în noul meu apartament, înainte de şedinţa foto de dimineaţă. După care eu şi Scarlett o să ne plimbăm prin oraş şi o să ne aranjăm casa şi probabil o să sărbătorim totul luând cina pe jos, cu nişte cutii de carton pe post de mese. Şi după asta, sau poate chiar înainte, se pare că o să mor.

— Am deja planuri, e tot ce pot să-i zic.

— Foarte bine, atunci te las, răspunde Joaquin. în numele tuturor celor de la Crainicii Morţii, ne pare rău să te pierdem. Trăieşte ziua asta din plin.

Nimeni nu o să mă piardă. Nu o să fiu pierdut. O să trăiesc.

în secunda în care închid telefonul, în Times Square răsună un foc

de armă.

ORION

00:06

Tocmai când credeam că soneria Crainicilor Morţii este cel mai înspăimântător lucru pe care îl voi auzi în noaptea asta, se aude o împuşcătură. Se aud multe împuşcături.

Toţi cei care îl înconjuraseră pe Valentino încep să fugă în direcţii diferite, ca gândacii când aprinzi lumina. Un bărbat alb cu o mască cu craniu apare din senin, trăgând la nimereală. Dalma mă trage de încheietură ca să plecăm naibii de-aici, dar mă opresc când îl văd pe Valentino nemişcat, ca una dintre statuile alea vivante. Mă întreb dacă Valentino e şocat când bărbatul cu mască ridică pistolul spre el sau dacă pur şi simplu şi-a acceptat soarta.

Dar eu n-am acceptat-o.

Alerg spre Valentino, mă arunc peste el şi cădem amândoi pe asfalt, exact când arma este descărcată. Se mai aude o împuşcătură, de data asta dinspre poliţiştii care încearcă să-l prindă pe omul cu mască, care fuge pe lângă Dalma, ascunsă în spatele unui coş de gunoi plin. E îngrozită, trebuie s-o scot şi pe ea de-aici, cu toţii trebuie să plecăm cât mai repede.

Dar nu mă pot mişca.

Simt cum o presiune puternică mă apasă pe piept, gata să explodeze atât de tare, încât o să-mi fac oasele pulbere. Mai simt şi o durere arzătoare între omoplaţi şi nu-mi dau seama dacă am fost lovit de un glonţ sau nu. Poate n- am observat din cauza adrenalinei sau de la cât de repede s-a schimbat şi s-a sfârşit viaţa de la miezul nopţii şi până acum. Vreau să văd dacă m-a nimerit vreun glonţ, dar mă străpunge o durere ascuţită în

braţe, ca şi cum cineva mă crestează cu un cuţit de sus în jos, de sus în jos, de sus în jos. Intru în stop

cardiac, e genul de atac de cord care mi s-a părut întotdeauna seismic. încerc să-mi masez pieptul, ca să mai domolesc durerea, dar e insuportabilă şi cad înapoi pe spate, cu faţa lipită de a lui Valentino, care e încă în şoc. L-am salvat?

Dacă da, schimbându-i lui soarta, am schimbat-o şi pe a mea?

O să mor eu în locul lui?

Sau o să murim amândoi până la sfârşitul zilei?

JOAQUIN ROSA

00:07

„Aşa vine sfârşitul lumii /Nu c-un vuiet mare, ci c-un scâncet. ”[9]

Faimoasele versuri ale poetului T.S. Eliot sunt primele lucruri care îi vin în minte lui Joaquin Rosa, după ce termină conversaţia cu Valentino Prince. Deja ştie cum o să le modifice când îşi va scrie memoriile:

„Aşa vine sfârşitul primului telefon al Crainicilor Morţii, nu cu un scâncet, ci cu un vuiet.”

Joaquin s-a aşteptat la nişte scâncete după ce i-a spus primului Decker că va muri astăzi, dar în schimb a auzit un vuiet – un foc de armă. Mai multe focuri de armă, dacă e să fim exacţi, fiecare făcându-l să tresară, de parcă el ar fi fost cel nimerit de toate acele gloanţe. Din fericire, este în siguranţă, dar nu poate spune acelaşi lucru şi despre ceilalţi Deckeri de astăzi, care ar putea fi victimele atacului.

Oare Valentino Prince este şi el o victimă sau e chiar atacatorul?

Nu e treaba lui Joaquin să rezolve misterul ăsta. Ce trebuie el să facă este să înlăture misterul din ecuaţia morţii.

Joaquin se ridică, se întoarce spre mesagerii care aşteaptă să le dea undă verde.

— începeţi apelurile de Ziua Sfârşitului! zice, încercând din răsputeri să-şi păstreze calmul.

Telefonul a fost confidenţial, aşa că nimeni nu a mai auzit focurile de armă, dar lumea sigur îşi va da seama curând că, la câteva momente după primul telefon, a avut loc un act de violenţă. Ştie că se va da vina pe Crainicii Morţii, lucru care îi va speria pe investitorii de care are nevoie ca să poată să extindă programul în toată lumea.

Mesagerii arată ca nişte fantome care plutesc prin cameră, în cămăşile lor albe şi pantaloni şi cravate gri. Joaquin i-a pregătit să arate calmi şi echilibraţi, imaginea de care lumea are nevoie ca să înţeleagă puterea şi profesionalismul oamenilor care dau telefoanele. Expiră uşurat când mesagerii se aşază la birourile lor, îşi aprind monitoarele şi se apucă de lucru.

Joaquin îi aruncă o privire soţiei lui, Naya, care sigur şi-a dat seama că ceva e în neregulă. O să vorbească şi cu ea imediat ce pleacă reporterii, dar va trebui să se mişte repede, pentru că, în momentul în care o să-şi primească telefoanele înapoi, cu toţii vor afla de atac şi vor da vina pe Crainicii Morţii.

Nu poate s-o spună cu voce tare, dar ştie că sfârşitul unei persoane este pur şi simplu o contribuţie la începutul companiei lui, nefiind însă o consecinţă a Crainicilor Morţii. Orice ar spune lumea.

Pe măsură ce Joaquin îi priveşte pe mesageri şi pe fotografi, se tot gândeşte la ceva: sigur este o fotografie suficient de reuşită pentru coperta memoriilor lui. La urma urmei, un foc de armă sigur te face să-ţi vezi toată viaţa trecându-ţi prin faţa ochilor; speră doar că aparatele au surprins reacţia lui Joaquin.

Dacă nu, ar fi un moment tragic irosit de-a dreptul.

VALENTINO

00:12

Toţi fug în toate direcţiile, încercând să-şi salveze vieţile, dar eu

nu.

Eu nu mai am o viaţă pentru care să fug.

întotdeauna am făcut tot ce am putut să merg înainte, la fiecare provocare – am alergat în fiecare dimineaţă, am tras de mine pentru încă un set de greutăţi la sală, toate castingurile alea unde am fost respins şi care m-au făcut să mă simt oribil –, dar ce ar trebui să fac când viaţa mea se termină? Să accept pur şi simplu?

Când am auzit focul de armă, am îngheţat.

Nu m-am aşteptat niciodată să văd gloanţe în seara asta. Aşa o să mor?

Este un gând atât de îngrozitor, încât tot ce poate corpul meu să facă e să zacă pe pământ şi să tremure ca un animal care a fost abandonat în frig. Haosul continuă în jurul meu. Unii trec pe lângă mine, alţii sar peste mine de-a dreptul Sunt chiar lovit în spate de cineva. Preţ de câteva clipe îl văd doar pe Orion lângă mine, cu ochii spre cer, dar peste câteva secunde apare Dalma din senin. îl ajută să se ridice şi strigă după ajutor – mă strigă pe mine s-o ajut.

— Are un atac de cord, Valentino, ajută-mă, te rog!

Dalma îl strânge pe Orion în braţe, îi dă o pastilă şi îi spune s-o înghită.

— Rezistă, O-Bro, o să chem pe cineva să te ajute!

E aşa de ciudat că le zicem celor care sunt pe moarte să reziste, de parcă au de ales.

Oare eu am de ales? Pot să-i spun lumii pur şi simplu: Nu, n-o să mor azi. încearcă altă dată.

— Avem nevoie de un doctor! strigă Dalma.

Nici măcar o persoană nu se opreşte din fugă. Câţi dintre ei cred că Orion a murit deja? Dacă e aşa, sunt nişte idioţi. Şi eu sunt un idiot. Orion ar fi putut să fugă, dar n-a făcut-o. A stat alături de mine. Mai mult, mi-a salvat viaţa, deşi ştie că urmează să mor.

Am greşit când am spus că nu mai am o viaţă pentru care să fug. Mai am una. Doar că nu e viaţa mea.

Dacă pot să fac ceva ca să mă asigur că cei de la Crainicii Morţii n-o să-l sune şi pe Orion, acum este momentul.

Nu mă mai gândesc la situaţia mea, mă concentrez doar la corpul meu – mă încordez tot, ca să mă ridic, îmi pun mâinile pe jos ca să mă împing, mă ţin tare pe picioare.

— îl iau eu, îi zic.

Dalma îmi face loc şi ia şapca lui Orion, care i-a căzut de pe cap şi a lăsat să se vadă claia de bucle castanii. îl iau pe Orion în braţe şi îl car ca Superman, după ce a prins un om căzut din cer. Dacă fac totul cum trebuie, aş putea să devin erou.

— Unde mergem?

— Pe-aici, îmi zice Dalma, ducându-ne departe de haos, spre Forty-Seventh Street.

— Să chem o ambulanţă?

— Nu putem risca – dacă o să le dea prioritate celor care au fost împuşcaţi?

Cât o să dureze până când medicii nici nu o să mai bage Deckerii în seamă?
O săptămână, o lună, un an?

— Caut cel mai apropiat spital, zice Dalma, uitându-se pe Google Maps. NYU are un spital pe Thirty-First, dar Orion a avut o experienţă oribilă cu un doctor de acolo, aşa că ar trebui să mergem la Lenox Hill, pe Seventy Seventh.

— Acolo stau eu, îi zic.

Dalma se uită peste umăr, de parcă se aşteaptă să-i explic de ce contează coincidenţa asta. Nu contează deloc.

— Ţine-l drept! îmi zice.

Nu înţeleg de ce trebuie să-l ţin drept, dar fac ce mi se spune. îi aranjez capul în aşa fel încât faţa i se sprijină pe umărul meu. Are ochii închişi şi-şi apasă mâna pe inimă, de parcă încearcă să-şi facă singur masaj cardiac. Bănuiesc că exact asta face. Nu ştiu cât ajută, din moment ce respiră aşa de greu. Asta înseamnă să lupţi pentru viaţa ta.

Dalma vede un taxi şi se grăbeşte să-l prindă înaintea altcuiva. Reuşeşte şi păzeşte portiera aia cu preţul vieţii. încerc să ajung cât de repede, fără să cădem şi, când ne suim, îl pun pe Orion la mijloc între noi şi îi prind centura.

— E bine? întreabă şoferul.

— Nu, spune Dalma. Du-ne la Lenox Hill Hospital, te

rugăm.

— Ar trebui să chemaţi o ambulanţă.

— Fratele meu o să moară în maşina ta dacă nu pleci acum!

— Exact de asta mi-e frică.

Şoferul porneşte maşina şi se tot uită la Orion în oglinda retrovizoare. Nu face asta doar la semafor, ci şi când conduce

efectiv. Din cauza şoferilor ca el era să moară sora mea.

— Poţi să fii atent la drum, te rog?

Acel te rog nu ascunde frustrarea mea, dar am obţinut ce am vrut.

Pe drum, nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva le pun viaţa în pericol şi lui Orion, şi Dalmei. Dacă urmează să mor, asta înseamnă că sunt ca un magnet pentru moarte? Nu ştiu, dar este un gând foarte singuratic. Nu asta era ideea, ca Deckerii să primească telefonul de Ziua Sfârşitului tocmai ca să aibă timp să-şi pună toate lucrurile în ordine şi să-şi mai ţină în braţe familia şi prietenii pentru ultima dată? Bănuiesc că oricum nu mai contează, din moment ce familia mea e la celălalt capăt al ţării.

Dau să-mi iau telefonul, gata s-o sun pe Scarlett să-i dau vestea. Dar nu e în buzunar. Verific toate buzunarele de trei ori, de parcă mă aştept ca a treia oară să se materializeze ca prin magie. Evident, nu apare nimic. Unde...

Fir-ar!

Nu mi-am pus telefonul la loc în buzunar. N-am mai avut când. Tocmai închideam telefonul cu Joaquin Rosa când am auzit primul foc de armă şi am îngheţat. După care Orion m-a tras la pământ şi probabil mi-a căzut din mână. E cel mai prost mod prin care pot să încep ultima mea zi pe planeta asta. Dar ar fi o prostie şi mai mare să mă întorc în Times Square să-l caut. Dacă mă păcălesc o dată, e vina New Yorkului. Dacă mă păcălesc şi a doua oară, e vina mea că mi-am riscat viaţa ca să-mi sun sora şi că am sperat că cei de la Crainicii Morţii o să mă mai sune o dată să-mi spună că de fapt nu e Ziua Sfârşitului pentru mine.

Nu mai am telefon. Trebuie să accept asta, aşa cum trebuie să-mi accept soarta.

în plus, deja şi-a făcut datoria.

Niciun alt apel n-o să-mi mai schimbe viaţa la fel de mult precum cel care a început toată nebunia asta.

JOAQUIN ROSA

00:21

Nu aşa îşi închipuia Joaquin lansarea Crainicilor Morţii.

Credea că telefoanele vor fi mai simple.
Statistic, rata mortalităţii oricum creşte de sărbători. Mai mulţi şoferi pe străzi înseamnă mai multe accidente. O ţigară împărţită cu cineva din familie poate să ducă la agravarea cancerului pulmonar şi, din moment ce secţiile de urgenţe sunt pline, ziua e marcată de pierderi. Ca să nu mai vorbim despre toate sinuciderile din lumea asta crudă. Da, e dureros, dar, la urma urmei, nu e ceva nemaiîntâlnit. Doar că astăzi nu este o sărbătoare obişnuită.

Poate e prea devreme, dar Joaquin se aştepta ca lumea să înceapă deja să-l laude. Oare câţi oameni nu trăiesc deja mai diferit, mai atent, de când au descoperit că nu este o sâmbătă obişnuită, ci ultima lor sâmbătă, Ziua Sfârşitului lor?

în loc să-l trateze pe Joaquin ca pe un înger, spun că e diavolul în persoană.

— Vorbesc despre mine de parcă eu sunt ăla rău, îi zice Joaquin soţiei lui.

E la birou, scrollează pe Twitter pe laptop, în timp ce Naya se uită peste umărul lui. I se frânge inima. Şi se simte de parcă tot universul îi dă o palmă peste faţă. Nimeni nu ştie câte sacrificii a trebuit să facă pentru serviciul ăsta.

— Lumea ştie că nu eu am inventat moartea, nu?

— Tu reinventezi moartea, îi spune Naya.

— Reinventez cum trăim cu moartea, o contrazice Joaquin.

— Ştiu filosofia Crainicilor Morţii, dragostea mea.

Naya se aşază lână Joaquin, îi ia mâinile de pe tastatură şi i le ţine

într-ale ei.

— Dar restul lumii de-abia începe se prindă. Te-am avertizat că, dacă apari în public, vei deveni imaginea morţii, până când oamenii vor începe să înţeleagă ce se întâmplă de fapt.

Măcar dacă Joaquin ar fi vreun clarvăzător din spaţiu, cât să poată vedea în viitor, să afle când vor înceta toate abuzurile astea. Vrea să mai citească şi alte comentarii, să găsească o voce suficient de puternică încât să-i inspire pe alţii să vadă situaţia diferit, să le reamintească tuturor că Joaquin e un simplu om de pe planeta asta, care iubeşte viaţa.

— încerc doar să ajut, zice el, întrebându-se dacă nu cumva a fost totul o greşeală imensă.

Poate Crainicii Morţii ar fi trebuit să rămână îngropaţi.

— Şi chiar ajuţi, îi răspunde Naya. Dar până când ajung şi ei să creadă în tine, nu uita cine te susţine deja.

Joaquin se uită la minunata şi superba lui soţie şi speră că nu vor primi telefonul de la Crainicii Morţii până când nu vor avea măcar 100 de ani, cât să îmbătrânească împreună. în timpul jurămintelor de la nuntă, i-a spus Nayei că îşi doreşte s-o iubească chiar şi când va avea mai multe riduri decât tricourile pe care le mototoleşte şi le aruncă în dulap la finalul zilei. Deşi ceilalţi n-au râs, ei i s-a părut amuzant şi, ca în ziua în care a auzit-o râzând prima dată într-o cafenea, a ştiut că este un cântec pe care ar vrea să-l asculte tot restul vieţii.

Joaquin şi Naya se întorc şi se uită la băiatul lor. Alano are de-

abia nouă ani şi a durat la fel de mult ca Naya să rămână însărcinată. Au tot încercat, apoi au renunţat o perioadă, ca mai apoi să încerce din nou, fără niciun rezultat. Joaquin s-a învinuit, furios pe spermatozoizii care înaintau prea încet şi care nici nu se chinuiau să termine cursa. A evitat orice conversaţie despre

adopţie, pentru că tot ce îşi dorea era un copil al cărui ADN să se tragă din al lui şi din al Nayei.

în cele din urmă s-a produs un miracol şi aşa s-a născut Alano Angel Rosa.

Doarme fără nicio grijă pe canapea, cu noul lui căţeluş ciobănesc german, de parcă astăzi nu ar fi începutul unei ere de aur.

La cum merg lucrurile, poate e chiar mai bine că fiul lui nu asistă la toate ororile astea.

Poate Joaquin nu e diavolul în persoană, dar lăsaţi-i să creadă asta, dacă ţin morţiş.

îşi vor aduce aminte curând cine sunt adevăraţii monştri şi îşi vor da seama că el este eroul.

VALENTINO

00:29

în drum spre spital, nu pot să nu mă întreb ce anume o să mă omoare.

Dacă Orion ar fi primit telefonul de Ziua Sfârşitului, ar fi avut motive să creadă că inima lui va fi responsabilă. Dar în cazul meu? Ar putea fi orice.

Un accident de maşină pare plauzibil. Ar fi o soartă crudă să fie identic cu accidentul lui Scarlett, doar că de data asta, ar fi fatal. Sau aş putea să cad într-un şanţ şi să sângerez până la moarte. Sau poate o să scap dintr-un incendiu, dar o să cad pe scara de urgenţă. Ar fi o ironie oribilă. Sunt aşa de multe variante de accidente improbabile. Dar, până acum, cea mai mare ameninţare a fost un bărbat cu un pistol şi o mască cu un craniu. Nu a stat suficient cât să termine ce a început, ceea ce mă face să cred că nu pe mine mă căuta. Dar dacă e cineva care chiar mă caută pe mine? Pe cine aş fi putut să enervez aşa de tare? Am fost drăguţ cu angajatul de la aeroport care m-a ajutat să-mi găsesc bagajul pe bandă. I-am dat bacşiş şoferului de taxi. Proprietarul apartamentului nu pare să mă placă prea mult, dar, dacă mă omoară, n-o să-şi mai primească banii pe chirie. Singurii oameni pe care îi mai ştiu în oraşul ăsta sunt...

Singurii oameni pe care îi mai ştiu în oraşul ăsta sunt cu mine, pe bancheta din spate a unui taxi.

Ce gând ridicol! Orion şi Dalma sunt nişte newyorkezi amabili şi drăguţi, care au trecut prin atâtea lucruri în viaţă. Nu ar face niciun rău nimănui. în plus, e greu să-ţi imaginezi că un om în situaţia lui Orion ar putea să omoare pe cineva. E cea mai vulnerabilă persoană din maşina asta. Dar nu trebuie

musai să fie vorba de o crimă. Dacă faptul că stau aşa de aproape de Orion, care e la rândul lui aşa de aproape de moarte, o să-mi creeze probleme? Chiar şi drumul astă până la spital ar putea să fie ultimul meu drum la propriu, dacă o maşină ne izbeşte în plin şi..

Trebuie să mă opresc.

Nu ajută cu nimic.

Orion şi Dalma nu sunt un pericol pentru mine. Dacă cineva vrea să mă omoare, e probabil vreun alt model care vrea să apară în campanie.

Nu.

Refuz să mă mai gândesc la oameni care ar vrea să mă omoare.

La urma urmei, nu sunt vreun ghicitor care dă în cărţi şi îşi vede soarta. Mi s- a zis deja tot ce trebuie să ştiu: o să mor în noaptea asta sau, dacă am puţin noroc, mai pe seară. Deşi nu mi se pare că sunt deloc norocos.

Ajungem la spitalul Lenox Hill şi îl car pe Orion pe holuri, spre camera de gardă. Totul se întâmplă foarte repede, asistentele vin şi îl examinează pe Orion, în timp ce Dalma completează o fişă despre boala lui. îl pun pe Orion pe un pat mobil şi îi spun că totul o să fie bine.

Asistenta îl duce în spatele unei perdele.

— Doar membrii familiei au voie aici, îi spune Dalmei, care vrea să vină cu el.

— Suntem rude, îi zice Dalma. Asistenta pare neîncrezătoare.

— De sânge?

— Prin lege.
Asistenta dă din cap şi trage perdeaua în jurul lor.

— Orion a fost sunat de Crainicii Morţii? o aud pe asistentă întrebând.

— Nu. Şi haideţi să nu le dăm motiv să o facă, răspunde Dalma.

întrebarea asistentei e ireală. De când a fost anunţat serviciul Crainicilor Morţii, s-a tot vorbit despre care va fi rolul medicilor şi al asistentelor când vor avea de-a face cu Deckeri. Are rost să consume resurse pe un pacient care oricum nu va trăi? Ar trebui doctorii să trateze pe oricine, fără să ştie dacă persoana respectivă a ajuns la Ziua Sfârşitului? Gândul că Orion nu ar fi fost îngrijit dacă ar fi fost sunat de Crainicii Morţii mă sperie.

Asta o să mi se întâmple mie.

Sigur o să fiu implicat într-un accident groaznic până la miezul

nopţii.

Tinerii de 19 ani nu prea mor de moarte bună.

Dacă o să fiu adus la spital mai târziu, o să încerce măcar să-mi

salveze viaţa? Sau o să se uite pur şi simplu cum mor?

ORION

00:36

Pe faţă îmi cade o lumină caldă, de parcă sunt pe cale să păşesc în viaţa de apoi.

Dar ştiu că nu asta se întâmplă.

Asistenta încearcă să-mi deschidă ochii şi îmi analizează pupilele, în timp ce mă întreabă cum mă cheamă. înainte să apuc să-i răspund, Dalma mi-o ia înainte.

— Orion. Orion Pagan.

— Voiam să văd dacă ştie şi el asta, spune asistenta.

— A, înţeleg. Scuze.

Nu pot s-o văd pe Dalma, dar ştiu că e panicată.

— E în regulă, Dalma, reuşesc să şoptesc.

— îmi ştie numele, spune Dalma. Asta înseamnă că e bine,

nu?

Doar pentru că nu mai zac pe jos în Times Square, asta nu înseamnă că am scăpat. Mulţi oameni nu ştiu asta, dar atacurile de cord pot să dureze ore întregi. Ignoraţi tot ce aţi văzut la TV cu oamenii ăia care îşi duc mâna la piept şi mor după două minute. Nu aşa se întâmplă lucrurile în realitate, deşi uneori mi se pare că ar fi mai simplu.

Pe bune, o să le fiu mereu recunoscător Dalmei şi lui Valentino că m-au adus aici în timp util. Deşi am dureri îngrozitoare şi ar fi fost bine să fiu tratat ceva

mai repede, într-o ambulanţă, ştiu că n-a fost ieftin să mă aducă până aici. Toată lumea vorbeşte despre cât de valoroasă e viaţa şi asta înseamnă că trebuie să scot bani din buzunar ca să trăiesc. Şi totuşi Dayana şi Floyd evită să deschidă cutia de scrisori zile întregi când trebuie să mai vină câte o factură. Uneori mă gândesc la ce ar face familia Dalmei cu banii aştia dacă aş muri odată.

Mi se rupe inima când mă gândesc cât costă să rămâi în viaţă, când eşti oricum aşa de aproape de moarte.

JOAQUIN ROSA

00:40

Joaquin e în call center, se uită la mesagerii care dau telefoanele din prima Zi a Sfârşitului.

în seara asta sunt pe tură douăzeci de mesageri. Totul s-a mişcat repede în iulie. Aşa a trebuit să fie, din moment ce compania a fost anunţată practic peste noapte. în mai puţin de 48 de ore, Joaquin şi-a construit echipa principală, formată din oameni pe care îi cunoaşte de ani buni şi în care are încredere totală. Apoi a venit vremea să găsească primul rând de mesageri. După multe verificări, candidaţii au trebuit să treacă prin trei sesiuni înainte să fie angajaţi. Prima etapă a fost un interviu prin telefon cu managerul de resurse umane de la Crainicii Morţii, care a eliminat orice candidat care a întrebat despre secretul companiei – considera că e un semnal de alarmă dacă păreau mai interesaţi de rezolvarea misterului decât să-şi facă treaba aşa cum se cuvine. Al doilea interviu a constat într-o întâlnire de zece minute cu Naya, care le-a pus întrebări despre viaţa lor şi a făcut un clasament al celor mai empatici. După ce a avut parte de nişte experienţe mai puţin plăcute cu medicii de-a lungul anilor, este conştientă că, şi dacă cineva din industrie pune bunăstarea celorlalţi pe primul loc, asta nu înseamnă neapărat că este o persoană bună. Ultima probă a constat într-o serie de telefoane de test, sub supravegherea lui Joaquin, prin care să vadă cât de empatici şi de răbdători sunt candidaţii, deşi era important să nu fie atât de răbdători încât să piardă prea mult timp cu un Decker şi să nu îi sune pe toţi Deckerii din seara respectivă.

Acum, când îşi vede angajaţii în acţiune, Joaquin se plimbă prin call center ca un profesor în clasă, în timp ce elevii dau un examen. Felul în care mesagerii se descurcă în seara asta le va hotărî viitorul în companie.

Miza este prea mare ca să îşi permită să dea rateuri.

Cel mai bun mesager este cu siguranţă Roah Wetherholt, care a trecut de la consilier la liniile de prevenţie a suicidului la mesager care sună oamenii să le spună că vor muri, cu aceeaşi grijă cu care încerca să le salveze viaţa. Consilierea de criză a afectat-o prea mult, mai ales că nu ştia mereu dacă persoana de la celălalt capăt al firului mai trăieşte sau nu. Măcar la Crainicii Morţii ştie exact ce se va întâmpla cu cei cu care vorbeşte. Dacă Roah continuă să-şi facă treaba la fel de bine, Joaquin preconizează că o va promova şi o va trimite prin toată ţara, să pregătească şi alţi mesageri, pe măsură ce îşi vor extinde serviciile. Cel mai surprinzător angajat este Andrea Donahue, al cărei CV lung a fost un oarecare motiv de îngrijorare, dar dragostea pentru fiica ei a impresionat-o pe Naya, iar tactul cu care Andrea a dat telefoanele l-a impresionat pe Joaquin; în seara asta trece prin apeluri cu multă eficienţă. Nu se poate spune acelaşi lucru despre Rolando Rubio, un fost consilier şcolar care a dat dovadă de multă empatie în timpul testelor, mai ales în simularea în care trebuia să vorbească cu un părinte al cărui copil urma să moară, dar în seara asta se mişcă prea încet, e încă la primul apel, de parcă treaba lui ar fi să îl ajute pe Decker să-şi facă un plan pentru fiecare oră din Ziua Sfârşitului. Poate i-ar prinde mai bine să lucreze ca director la o casă de pompe funebre, unde empatia lui ar fi apreciată mai mult şi, cel mai important aspect, unde timpul nu e esenţial.

Joaquin începe să dea ture în jurul lui Rolando, arătându-i ceasul şi făcându-i semn să termine mai repede.

— Nu pot, îi şopteşte Rolando, cu ochii în lacrimi, continuând să vorbească cu Deckerul.

Joaquin admiră devotamentul lui Rolando. Fiecare Decker e o fiinţă umană şi fiecare fiinţă umană e demnă de respect. Sunt prea mulţi oameni care nu au fost trataţi cu demnitate pe patul morţii. Dar Joaquin trebuie să-şi facă angajaţii să înţeleagă că

sunt nevoiţi să găsească o cale de mijloc.

Câteva minute mai târziu, Rolando îşi spune în sfârşit replica de încheiere şi începe să caute în calculator datele de contact ale următorului Decker, de

parcă Joaquin n-ar fi lângă el.

— O clipă, îi spune Joaquin.

Rolando îşi ridică privirea spre şeful lui.

— Nu mă mişc suficient de repede?

— Vreau să ştii că îţi apreciez munca din seara asta, îi spune Joaquin, sperând să-l liniştească pe Rolando, care e clar afectat. Grija de care dai dovadă va fi importantă pentru toţi Deckerii, mai ales în ultimele lor ore, sunt sigur de asta. Te rog doar să ghidezi mai mulţi Deckeri până la finalul turei.

— E mult mai greu decât pare, îi spune Rolando.

Oare Rolando nu a fost chiar deloc atent în timp ce Joaquin a dat primul telefon? Nu e conştient că Joaquin e creatorul Crainicilor Morţii şi că ştie câte ceva despre greutăţile misiunii lor? Oare nu bănuieşte chiar deloc că, deşi programul s-a lansat oficial în noaptea asta, nu a fost prima dată când Joaquin a spus cuiva că urmează să moară? Pentru că nu a fost.

Poate e o premieră pentru ţară, dar nu este o premieră pentru Joaquin.

— înţeleg că toate conversaţiile astea sunt grele, poate chiar imposibile, îi spune Joaquin. Dar avem o responsabilitate faţă de toată lumea care plăteşte pentru serviciile noastre.

— Nu e ca şi cum bătrânul ăsta mă întreba de ce nu îi merge cablul. Nu are pe nimeni. Nu puteam să-i închid telefonul în nas.

Joaquin s-a gândit de câteva ori dacă n-ar fi bine să pună un cronometru care să închidă automat apelurile după cinci minute, tocmai pentru ca mesagerii să nu fie puşi în astfel de situaţii dificile. Poate ar trebui să revină la ideea asta la finalul primei luni, după ce va şti cam cât durează un apel în medie, astfel încât să poată să-şi dea seama mai bine care să fie limita.

— în timp ce tu vorbeşti cu un Decker despre Ziua Sfârşitului, gândeşte-te la cei care mor fără să fi aflat vreodată că le sună ceasul, îi reaminteşte Joaquin, conştient că a repetat asta de nenumărate ori în timpul sesiunilor de

antrenament.

Dar acum, când mesagerii iau legătura cu oameni adevăraţi, care mor cu adevărat, angajaţii lui trebuie să înţeleagă şi mai bine ce le-a tot spus.

Rolando pare copleşit şi-şi freacă ochii cu mâinile.

— Voi face tot ce pot.

— Nu-ţi face griji, nu trebuie să faci tot ce poţi, îi spune Joaquin cu blândeţe. Asta va veni odată cu experienţa. Vezi doar cum poţi să-ţi îmbunătăţeşti eforturile, ca să ajungi la mai mulţi oameni care au nevoie de sprijinul tău.

Joaquin îl lasă pe Rolando să se întoarcă la treabă, sperând că va recupera timpul pierdut.

Dacă nu, poate nu e o idee chiar aşa de rea să lucreze la o casă de pompe funebre.

Cei care nu pot suna oamenii înainte să moară ar fi mai bine să se ocupe de ei când sunt deja morţi.

ROLANDO RUBIO

01:04

Crainicii Morţii nu l-au sunat pe Rolando Rubio, pentru că el nu moare astăzi, deşi, potrivit şefului său, se pare că Rolando va fi de vină pentru fiecare persoană care va muri fără să ştie că i-a sosit Ziua Sfârşitului. Asta doar pentru că a petrecut prea mult timp la telefon cu un Decker. Să-i fie cu iertare că îi pasă şi că suferă pentru un străin!

E din ce în ce mai evident că Rolando nu e făcut pentru slujba de mesager la Crainicii Morţii. O să vadă cum o să se simtă la finalul turei, dar, dacă nu merge, bănuieşte că o să se întoarcă la meseria lui de consilier şcolar, unde încearcă să vadă care sunt motivele pentru care notele unui elev scad brusc sau pentru care face scandal la ore. Uneori copiii pierdeau pe cineva şi sufereau, iar Rolando n-a înţeles niciodată cum de un părinte omitea să-i spună asta lui sau profesorilor, astfel încât să fie cu toţii atenţi la orice schimbare în comportament. Rolando se descurca de minune cu elevii. Le crea un spaţiu în care să poată plânge. Era atent la ei la ora de sport şi îi încuraja să se mişte, ca să-şi consume furia. Le dădea timp să-şi înţeleagă pierderea. Dar ăsta este un lux pe care Deckerii nu şi-l permit. Ei trebuie să accepte gândul morţii lor iminente într-o secundă, astfel încât mesagerii să poată trece la următorul telefon.

Credea că să ai un suflet mare va fi un avantaj pentru slujba asta, dar poate ar fi mai bine pentru toată lumea, inclusiv pentru el, dacă efectiv şi-ar smulge inima din piept. Dacă nu are inimă, asta înseamnă că nu poate fi frântă.

N-a trecut nici măcar o oră şi deja e terminat.

Dar cum ar putea să nu fie?

Primul şi cel mai lung apel al lui Rolando a fost cu un bătrân, care a fost trezit din somn de telefon şi, confuz şi speriat, a crezut că e doar un coşmar. Pe măsură ce Deckerul, Clint Suarez, a înţeles ce i se întâmplă, inima lui Rolando s-a făcut bucăţi. Clint era aşa de singur, încât nu voia decât să-şi spună povestea vieţii, chiar dacă singura persoană cu care putea să vorbească era întocmai cea care îi prevestea moartea. Aşa că Rolando l-a ascultat, a ascultat cum Clint a avut o carieră de dansator, plină de amintiri frumoase, dar şi de momente netrăite, şi i-a recomandat să-şi pună cântecul preferat şi să mai danseze pentru ultima dată, înainte să închidă. De ce a fost un telefon către un bărbat de 87 de ani aşa de dificil? Rolando bănuieşte că Clint va muri de bătrâneţe, dar dacă face infarct în timp ce dansează? Ar fi vina lui Rolando? A Crainicilor Morţii? Aşa i-a fost dintotdeauna scris să moară?

Nu are răspunsuri şi nici timp să încerce să le afle.

După ce a fost certat de şeful lui, acum douăzeci de minute, Rolando încearcă să treacă mai repede prin apeluri. Dar cum să nu vorbeşti cu o tânără de nouăsprezece ani, care avea toată viaţa în faţă? Sau cum să nu îl suni de mai multe ori pe un bărbat care nu răspunde, sperând că Deckerul n-a murit înainte ca Rolando să dea de el?

Adevărul este că singurul telefon pe care Rolando ar vrea să-l dea acum este către marea lui dragoste, Gloria Dario, deşi preferă să se gândească la ea cu numele de domnişoară, Medina. O poveste amuzantă despre fiul ei, Paz, i-ar reaminti că viaţa nu se rezumă la moarte. Din păcate, are telefonul în dulap, ca să se poată concentra, şi oricum e prea târziu s-o deranjeze acum. Soţul ei, Frankie, s-ar enerva dacă Rolando i-ar trezi; bărbatul ăla are un temperament de-a dreptul îngrijorător şi Gloria ar fi cea care ar plăti pentru asta.

Şi mai adevărat este că pe Rolando nu l-ar deranja dacă ar vedea numele lui Frankie pe ecranul calculatorului, în lista celor care urmează să moară, dar, din păcate, Frankie nu este înscris în program. Dacă ar fi, Rolando s-ar simţi mult mai

motivat să continue să lucreze la Crainicii Morţii.

Ar fi singurul telefon de Ziua Sfârşitului pe care Rolando l-ar da cu zâmbetul pe buze.

ANDREA DONAHUE

01:07

Crainicii Morţii n-au sunat-o pe Andrea Donahue, pentru că ea nu moare astăzi, dar nu se poate spune acelaşi lucru şi despre cei nouăsprezece Deckeri pe care i-a sunat de când a început tura.

Mă rog, poate se poate spune asta şi despre ei.

Cine a zis că programul ăsta e pe bune?

Andrea nu e convinsă. Nu vrea să ştie marele secret al companiei (deşi, dacă cineva i-ar da suficienţi bani cât să merite să-şi rişte salariul bun şi asigurarea de viaţă, ar putea fi convinsă să sape puţin – şcoala particulară la care speră să-şi poată trimite fata nu e deloc ieftină). îşi vede de treabă – în mare parte. Nu se poate abţine să nu-l observe pe colegul ei, Rolando, care nu se descurcă deloc. Cum naiba a stat patruzeci de minute într-un singur apel? Andrea crede în ideea de bunătate, dar hai să fim serioşi. Ce rost are să te împrieteneşti cu cineva care oricum urmează să moară? E ca şi cum ai arunca bani în WC. Persoana asta nu îţi va deveni un prieten pe viaţă, care să vină la nunta ta sau la înmormântare. N-o să fie alături de tine, să te felicite pentru succesele tale sau să te consoleze când eşuezi. Nici măcar n-o să mai apuce ziua de mâine cu tine.

Ce rost are?

După ce Rolando termină un apel, care a fost mult mai scurt decât primul, dar oricum mai lung decât e cazul, Andrea simte că trebuie să intervină.

— Rolando, îi şopteşte ea. Pot să-ţi dau un sfat?

Dă din cap cu ochii în lacrimi şi fără pic de coloană vertebrală.

— Fă-ţi o favoare şi nu te mai gândi la Deckerii ăştia ca la nişte oameni, îi zice.

Se întoarce la calculatorul ei şi formează deja următorul număr – nu poate să irosească nicio secundă, o altă lecţie pe care ar fi bine s-o înveţe şi colegul ei.

— Dă-le vestea şi mergi mai departe. Nu te ajută cu nimic dacă te încarci cu povestea vieţii cuiva.

Rolando se uită prin ea şi Andrea e sigură că n-a înţeles nimic, la fel ca atunci când îi dă fetei ei sfaturi bune. A zis ce a avut de zis şi n-o să-l mai deranjeze.

Andrea se întoarce la lucru, în timp ce al douăzecilea Decker răspunde.

— Bună, sun din partea Crainicilor Morţii...

Chiar dacă Deckerii nu mai au niciun viitor, Andrea e sigură că ea are unul lung în faţă, la Crainicii Morţii.

VALENTINO

01:11

Urăsc sălile de aşteptare.

în timpul celor opt ore pe care Scarlett le-a petrecut pe masa de operaţie, eu n-am putut să stau locului – n-am putut să aştept. E ca şi cum nu aveam organul ăla în corp. Aşa că am încercat să-mi ocup timpul cu orice. Când mamei i s-a făcut foame, m-am dus la cantină şi i-am luat de mâncare. Când tata a obosit, dar a refuzat să-şi închidă ochii, i-am găsit o cafea tare la o cafenea de vizavi de spital. Când a trebuit să alimentez aparatul din parcare, m-am dus să plătesc. în toate celelalte momente de aşteptare, am tot dat ture pe holuri şi m-am spălat pe faţă, pe mâini, chiar şi pe cap, am făcut cunoştinţă cu toate asistentele şi am răsfoit reviste de scandal, ca să pot să-i spun lui Scarlett cele mai noi bârfe odată ce ieşea din operaţie. Odată ce era bine.

E îngrozitor să aştepţi să vezi dacă cineva pe care îl iubeşti va supravieţui.

Să aştepţi să mori e la fel de oribil.

Aş fi vrut să fiu un aparat de parcare, să pot să-mi cumpăr mai mult timp cu doar câteva monede. Mai ales din moment ce Scarlett nu răspunde la telefon, fie pentru că e prea ocupată, fie pentru că nu recunoaşte numărul. Asistenta m-a lăsat să folosesc telefonul de la recepţie de două ori şi nu cred că o să fie impresionată dacă îi zic că a treia e cu noroc. Dar nu pot face nimic. Scarlett trebuie să ştie ce se întâmplă, mai ales înainte să se îmbarce în avion. Dacă asistenta se răsteşte iar la mine, va trebui să-i spun că sunt Decker. Ori va fi empatică şi îmi va trage un scaun, ca să pot s-o sun pe sora mea până când răspunde, ori mă va da afară din clădire, de teamă să nu-i pun pe pacienţi în pericol. Nu ştiu ce voi face dacă voi fi aruncat în stradă, ca o bombă cu ceas; poate tocmai frica de necunoscut va fi cea care îi

va face pe oameni să stea

departe de Deckeri.

Deocamdată stau în sala de aşteptare. Nu am de cine să am grijă, aşa că fac ce trebuie să faci aici. Aştept.

O aştept pe Dalma să iasă de la Urgenţe. Aştept ca inima lui Orion să se liniştească. îmi aştept moartea prematură, care ar putea să sosească în orice minut, chiar în această secundă... Nimic.

Toată lumea stă straniu de nemişcată. De parcă am murit deja şi sunt în purgatoriu, suprema sală de aşteptare.

Deşi bănuiesc că sunt încă în viaţă, pentru că n-au cum să existe automate de gustări în purgatoriu. Bâzâie, de parcă vrea să ştiu că e acolo. Să-mi cheltui banii pe care nu-i pot folosi ca să-mi cumpăr timp şi să-i dau în schimb pe Pringles sau pe Pepsi. Am renunţat la zahăr acum câţiva ani, din moment ce îmi câştig traiul de pe urma zâmbetului şi a corpului meu. Mă ridic de pe scaunul ăsta incomod şi mă uit la automat, la sucuri şi la chipsuri şi la ciocolată şi la bomboane. Gândul îmi fuge la toate momentele când am refuzat un desert sau o gură de plăcintă, un suc la cinema sau orice mi-ar fi adus bucurie, dacă nu m-aş fi gândit că e nociv pentru corpul meu.

Faptul că mi-a păsat aşa de mult de bunăstarea mea fizică m-a împiedicat să trăiesc mai frumos.

Ce prost am fost!

îmi iau portofelul. Sunt gata să cheltui fiecare dolar pe care-l am şi să recuperez toate gustările nemâncate, când îmi aud numele.

— Valentino, zice Dalma deodată. Eşti încă aici.

— Trebuia să plec? întreb.

— Nu, normal că nu. Doar că mă mir că ai stat aici să aştepţi din moment ce... ştii tu.

Sunt blocat aici. N-are sens să mă duc la noul meu apartament. Nici să-mi iau un bilet spre Arizona. Aş pierde prea multe ore preţioase pe drum. în plus, nici n-aş putea să fac asta până nu dau de Scarlett, ca să-i spun ei să nu se îmbarce şi să nu ajungem ca două vapoare – mă rog, avioane – care trec unul pe lângă celălalt în noapte. Sincer, nici nu ştiu ce e mai bine pentru mine. Sunt prea copleşit să mai gândesc limpede.

— Deocamdată sunt aici. Cum se simte Orion?

Dalma se aşază lângă mine şi-şi sprijină capul de perete.

— E stabil. O să fie bine.

— Rămâne peste noapte? Dalma dă din umeri.

— Poate. Familia mea aşteaptă să vadă ce se întâmplă, înainte să se întoarcă din Ohio.

— Familia ta?

Apoi îmi aduc aminte ce s-a întâmplat cu părinţii lui.

— A, da. Deci el stă la tine?

— Focuim împreună. E şi casa lui. Dalma se ridică.

— Scuze, nu vreau să mă iau de tine. Sunt doar foarte atentă ca Orion să nu se simtă niciodată lăsat pe dinafară.

— Nu, înţeleg. Ştiu şi eu cum e, mai ales că am o soră geamănă.

— Ştie?

— N-am reuşit să dau de ea. Mi-am pierdut telefonul în Times Square şi.

— Pe bune?

— Mi-am dat seama în maşină, dar n-am vrut să te deranjez.

Dalma îşi scoate imediat telefonul.

— Sun-o de la mine. îi ştii numărul pe dinafară?

Dau din cap. Numărul lui Scarlett e singurul pe care-l ştiu pe de rost. Prefixul şi primele trei cifre sunt identice, dar ultimele patru sunt diferite. Mereu am zis că şi numerele noastre de telefon sunt gemene.

— Mulţumesc mult.

Formez numărul lui Scarlett şi mă rog să răspundă, deşi nici n-aş şti cum să încep să-i spun că mi-a sosit Ziua Sfârşitului. Că în următoarele douăzeci şi trei de ore va deveni singură la părinţi. Dacă nu cumva i se întâmplă şi ei ceva îngrozitor. Asta ar însemna că am ajuns pe lume împreună şi tot împreună vom pleca. Dar nu vreau să i se întâmple asta, aşa cum nu vreau să mi se întâmple nici mie. Dacă aş avea de ales, aş prefera să trăiască ea şi să mor eu. Ştiu că e aşa pentru că, atunci când a fost în spital, le-am spus tuturor medicilor şi asistentelor că, dacă e nevoie, pot să-mi recolteze mie toate organele de care ar fi avut Scarlett nevoie. Şi, deşi nu sunt la fel de religios ca părinţii mei catolici, mi-am regăsit liniştea când m-am dus la capelă şi m-am rugat la Dumnezeu să mă ia pe mine, dar s-o salveze pe sora mea. Se pare că m-a ascultat şi mi-a şi răspuns.

Spre deosebire de Scarlett.

E în regulă. Asta îmi dă mai mult timp să mă prind cum să-i dau vestea.

Timp pe care sper să-l am.

01:28

Telefoanele de Ziua Sfârşitului se dau în funcţie de fusul orar al oraşului din care provine fiecare Decker înregistrat. Asta înseamnă că, dacă aş fi fost doar un turist, Crainicii Morţii nu m-ar fi sunat deocamdată. N-aş fi fost primul

Decker din istorie. Poate, dacă nu m-aş fi mutat aici, n-aş mai fi ajuns Decker deloc.

Gândurile astea nu mă ajută cu nimic.

în schimb, îmi fac griji pentru Scarlett. încă mai trăieşte în trecut, încă mai trăieşte într-o lume fără Crainicii Morţii. La fel şi toţi ceilalţi oameni din Arizona. N-au niciun motiv să conducă mai prudent şi dacă Scarlett e iar implicată într-un accident şi de-asta nu-mi răspunde?

Mă simt de parcă n-o să pot să respir până când n-o să aflu că e bine.

După accidentul lui Scarlett, un prieten m-a întrebat dacă am simţit că i se întâmplă ceva. Gemenii nu au un al şaselea simţ care să le spună ce se întâmplă, nici măcar gemenii aşa de apropiaţi ca noi. Eram la cumpărături, voiam să-mi iau un anticearcăn nou, pentru că începeau deja să se vadă toate nopţile nedormite în care-mi puneam la îndoială visul de a fi model. Nu am simţit brusc un fior de groază, în mijlocul magazinului. Sentimentul ăsta a venit de-abia când m-au sunat părinţii mei. Deşi mi-ar plăcea să pot să-mi închid ochii, să mă concentrez şi să aud bătăile inimii surorii mele, ca să ştiu că e bine.

Tot ce aud e huruitul automatului şi nişte paşi care se apropie de mine şi de Dalma. E aceeaşi asistentă, cea care a întrebat dacă Orion a fost sunat de Crainicii Morţii.

— Orion e ameţit, dar puteţi să mergeţi să-l vedeţi, zice

asistenta.

— Mulţumesc, Mary Jo, îi zice Dalma şi se ridică. Hai,

Valentino!

— Serios?

Sunt uşurat că e bine, dar ştiu că nu fac parte din familie.

— Poţi să rămâi aici, dacă vrei, dar poţi şi să vii să-l vezi.

O urmez pe Dalma. Mă bucur că pot să plec în sfârşit din sala asta de

aşteptare, unde timpul pare că stă în loc, deşi clar irosesc minute preţioase. Ţin în mână telefonul Dalmei şi verific iar semnalul. Trei liniuţe din patru. Dalma spune că e vina conexiunii din spital.

Intrăm la Urgenţe şi ne oprim în dreptul perdelei.

— Cioc cioc, zice Dalma.

— Intraţi, se aude vocea lui Orion.

Trag perdeaua şi îl văd pe Orion, care arată mult mai rău decât mă aşteptam. Buclele i s-au lipit de fruntea transpirată şi are ochii roşii, de parcă ar fi fost infectat cu vreun virus.

Tremură, deşi e înfăşurat într-o pătură. O faşă din aia neagră de mână – habar n-am care e termenul medical – îl leagă la nişte monitoare, care par chiar mai vechi decât calculatorul din biroul mamei.

— Hei! zice şi dă uşor din cap.

— Ştiu că e o întrebare tâmpită, dar cum te simţi? îl întreb.

— O zi ca oricare alta, spune Orion.

Apoi pupilele i se dilată brusc, de parcă i-ar fi trecut un alt şoc prin inimă.

— La naiba, îmi pare rău! Urăsc toată treaba asta, dar sunt aşa de obişnuit şi...

— E OK, îl întrerup.

Nu trebuie să-şi facă griji, i-a scăpat.

— Mă bucur că eşti în viaţă. Dar nu pot să cred că trebuie

să trăieşti aşa.

— Din păcate.

— Mama şi Floyd se gândesc să se întoarcă, zice Dalma.

— Spune-le să rămână. O să fiu bine.

— Ştii bine că n-o să vrea.

— O să te interneze? îl întreb.

— Probabil, răspunde Orion. Mă

îndoiesc că am scăpat de tot.

Verific ora.

— Dar Crainicii Morţii mai au puţin şi-şi termină tura pentru Coasta de Est, nu?

— Da, la 2, zice Dalma.

Multe se pot schimba în jumătate de oră. Totul se poate schimba într-un minut.

— O să fii bine, îi zic. Orion tremură.

— Sper că şi tu. Ne-a trecut un glonţ pe la ureche, la propriu, după ce au sunat Crainicii Morţii. Poate ţi-am schimbat soarta.

Gândul ăsta îmi dă speranţă, de parcă aş putea să nu-mi trăiesc ultima zi ca un zombi.

— Poate.

—Ar trebui să verific dacă a murit vreun Decker, zice Dalma şi-şi ia telefonul înapoi. Tot sistemul poate să fie defect.

E prima zi cu Crainicii Morţi. Chiar dacă presupunem că previziunile lor sunt reale, tot pot să dea multe rateuri. N-au cum să nimerească tot. Poate m-au sunat din greşeală.

Acum sunt un zombi care revine la viaţă.

Pupilele îmi revin la normal.

Maxilarul dislocat mi se pune la loc.

Oasele mi se lipesc şi pielea se reface.
Ar trebui să sun la Crainicii Morţii, să-mi confirme că numele meu nu mai e pe lista celor care vor muri sau pe server sau oriunde or ţine ei informaţiile despre Deckeri.

Dalma îşi ridică privirea întunecată din telefon.

— îmi pare rău. Joaquin Rosa a publicat un raport acum câteva minute. Crainicii Morţii nu au cum să monitorizeze cine a murit şi cine nu, din moment ce nu suntem microcipaţi, dar sunt deja trei morţi confirmate.

Şi, într-o secundă, ochii îmi ies din nou din orbite, maxilarul se dislocă şi oasele mi se sfărâmă şi ies prin piele.

Sunt un mort ambulant.

— Mersi că te-ai uitat, îi zic.

— Asta nu înseamnă că trebuie să-ţi pierzi speranţa, spune

Orion.

Scutur din cap.

— Probabil e cel mai bine să mă port de parcă astăzi chiar

e ultima mea zi.
Orion şi Dalma nici nu încearcă să mă contrazică. Orice urmă de speranţă a murit.

— Dar mersi că mi-ai salvat viaţa, îi zic lui Orion. Oricât a mai rămas din ea.

ORION

01:40

Faptul că am fost aşa de aproape de moarte, dar am supravieţuit, mi-a arătat ceva foarte important: am o tonă de noroc.

Nu mă înţelegeţi greşit, de cele mai multe ori aş prefera să am o tonă de bani, ca să pot să fac pagubă într-o librărie sau să pot să-mi iau un laptop nou, care să nu se închidă dacă stă mai mult de un minut fără încărcător. Dar, în nopţi ca asta, când ar fi fost foarte simplu ca inima mea să cedeze în Times Square, trebuie să recunosc că am portofelul plin de noroc. Aş vrea doar să pot să împart toată bogăţia asta şi să-i strecor şi lui Valentino nişte noroc în cupa lui goală. Poate asta i-ar salva viaţa.

Tot nu exclud ideea că ar putea să fie bine.

Perdelele sunt trase deoparte şi apare o doctoriţă. Are părul negru şi creţ strâns într-o coadă şi pielea întunecată şi zâmbetul îi radiază când se uită la noi.

— Bună, eu sunt doctoriţa Emeterio.

Se uită iar la noi, încercând să-şi dea seama cine şi cum suntem.

— Sunteţi toţi rude?

— Eu sunt sora lui, zice Dalma, fără să se mai obosească să dea explicaţiile legale.

Mă bucur că doctoriţa nu ne ia la întrebări, din cauza culorii diferite a pielii.

— Eu nu sunt, zice Valentino. Pot să plec.

— Rămâi, te rog, îi zic.

Nu am încredere în lumea de afară, ceea ce înseamnă orice e dincolo de perdeaua asta.

— Am avut cu toţii o noapte foarte, foarte grea.

— Am auzit, îmi zice doctoriţa Emeterio, în timp ce se uită la mine şi la rezultatele de la EKG, adică la electrocardiograma mea, adică la bătăile inimii mele. Se pare că inima ta n-a aflat că voiai să te distrezi azi. Nu-i aşa că e enervant când se întâmplă asta? îmi zice şi-mi face jucăuş cu ochiul.

E ca o gură de aer proaspăt, în comparaţie cu ceilalţi medici la care am fost şi care omoară orice urmă de energie pozitivă dintr-o cameră. E simplu, dar faptul că doctoriţa Emeterio nu dă vina pe mine pentru atacul de cord e un mare plus. Doctorul la care merg de obicei, doctorul Luke, mereu mă ceartă când se întâmplă ceva, de parcă e vina mea şi vreau să mor.

Bănuiesc că vreau ceva când vine vorba de moarte: vreau să mor fără regrete.

— Ai optsprezece ani, aşa că mi-ar plăcea să mai vorbesc cu tine, dar preferi să-i aşteptăm şi pe părinţii tăi?

— Tutorii mei sunt plecaţi, îi zic, fără să intru în detalii. Dar putem să începem.

Doctoriţa Emeterio dă din cap.

— Bine. Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat în seara asta? Nici nu ştiu de unde să încep sau ce ar trebui să zic. Privirea

mi se intersectează cu a lui Valentino.

— Crainicii Morţii m-au sunat pe mine, spune Valentino. Urăsc să aud cuvintele astea la fel de mult cum urăsc să

mă gândesc ce înseamnă pentru el.

— După care s-a tras spre mine în Times Square şi Orion m-a salvat.

— Şi, ăăă...

Retrăiesc groaza aia din nou – focurile de armă, respiraţia îngreunată, cerul nopţii pe care credeam că-l privesc pentru ultima dată.

— Inima mea a luat-o razna.

— I-am dat nişte aspirină, ca să mai trag de timp, a zis Dalma.

Doctoriţa Emeterio nu ştie ce să zică şi licărirea din ochi i-a dispărut. Sunt sigur că a văzut multe în spital, până când s-a întors spre Valentino, un Decker în carne şi oase, dovada vie că previziunile Crainicilor Morţii ar putea fi reale.

— îmi pare rău că ai fost sunat de Crainicii Morţii, îi zice. Valentino nu zice nimic, iar luminile reci din secţia de

Urgenţe îi luminează faţa, de parcă ar fi într-un studio. Atât doar că nimeni n- ar trebui să-i facă vreo poză acum, pentru că aş urî cele o mie de cuvinte pe care le-ar spune fotografia respectivă. Are braţele încrucişate la piept şi se uită în pământ, pierdut parcă în lumea lui – o lume de tot căcatul, în care Crainicii Morţii l-au sunat şi un străin de căcat a încercat să-l omoare şi îl aşteaptă o soartă de căcat.

— Puteţi să-l consultaţi şi pe el sau ceva? o întreb pe doctoriţa Emeterio.

Chiar dacă cineva pare sănătos, asta nu înseamnă că nu pot exista ameninţări invizibile.

— Poate o radiografie o să ne arate ce se întâmplă. Valentino ia asta în calcul, dar nu-şi ridică ochii din

pământ.

— Ştim ce se întâmplă. Sufăr de moarte.

Urăsc să-l văd pe Valentino aşa de înfrânt. Din moment ce nu pot să-mi

donez din noroc, vreau să-i arunc măcar nişte speranţă. Dar nu trebuie să vină de la mine.

— Nu se poate ca fiecare previziune a Crainicilor Morţii să se adeverească, nu? o întreb pe doctoriţa Emeterio.

Preţ de o secundă, timpul se opreşte. Toată lumea îşi ţine respiraţia.

Nimeni nu clipeşte. Nimeni nu moare.

Apoi un singur cuvânt îi dezgheaţă pe toţi.

— Nu.

Inimile încep iar să bată. Speranţa creşte.

— Pare foarte puţin probabil ca cei de la Crainicii Morţii să nu greşească deloc, mai ales în prima noapte a programului, spune doctoriţa.

Cuvintele astea sunt ca o mângâiere şi cred că şi Valentino ascultă cu atenţie, ca şi cum urmează să devină noul lui cântec preferat.

— Nimeni nu ştie care e ştiinţa din spatele Zilelor Sfârşitului sau dacă e ceva ştiinţă la mijloc, dar, din moment ce nu am imaginaţia copiilor mei, tind să cred că sursele Crainicilor Morţii operează în acelaşi domeniu ca mine. Nu o să-mi bat capul cu extratereştri şi magie până când cineva n-o să-mi dea vreo dovadă, zice doctoriţa Emeterio şi zâmbeşte. Ce contează e să ţinem minte că, pe măsură ce viaţa se schimbă şi ştiinţa evoluează, se mai fac şi greşeli.

— Ce reconfortant, zice Dalma. Doctorul lui O. nici măcar nu crede în Crainicii Morţii.

Doctoriţa Emeterio îşi dă ochii peste cap, ceea ce o face să devină clar medicul meu preferat.

— Păcat. Le facem un deserviciu pacienţilor noştri prin faptul că nu credem în Crainicii Morţii, mai ales celor ca tine, Orion, care ar putea avea nevoie de

un transplant în curând, dacă inima nu e suficient de stabilă.

— Sunt pe lista de aşteptare, dar doctorul meu zice că e mai bine să-mi implanteze o pompă cardiacă.

— Ceea ce are sens, dar doar dacă accepţi faptul că recuperarea va fi lungă şi că asta îţi scade şansele pentru un transplant.

— Ceea ce ar fi cam aiurea, dacă s-ar ivi un donator compatibil, zic eu.

Fiecare doctor cu care am vorbit a fost de acord că băiatul vostru are nevoie de o inimă nouă, dar îmi şi spun că situaţia mea nu e atât de gravă, în comparaţie cu a altor pacienţi, adică nu sunt suficient de pe moarte astfel încât cineva să vrea să-mi salveze viaţa acum.

Parcă mă lupt cu mine însumi şi iese remiză de fiecare dată. Vreau să fiu suficient de puternic, cât să câştig o dată şi să încetăm jocul ăsta.

— Nu există alegeri simple, spune doctoriţa Emeterio.

— Dar ceva trebuie să se schimbe. Nu pot să trăiesc aşa.

Nimeni nu înţelege cât de mult mă afectează de fapt.

Nimeni nu ştie cum e să te trezeşti într-o cameră de spital, uşurat că ai supravieţuit, dar temându-te pentru data viitoare, când poate nu vei mai avea la fel de mult noroc. Sau cum e mirosul de dezinfectant sau mâncarea bej. M- am săturat până şi de florile pe care mi le trimit prietenii mei, pe care deja nu le mai aduc acasă, pentru că atrag muşte. Mi-e ruşine de fiecare dată când Dayana răbufneşte şi se ceartă cu doctorii, de parcă ţin ascunse inimi sănătoase în frigiderele din cabinete, dar nu vor să-mi dea şi mie una. Mă simt vinovat de fiecare dată când sănătatea mea ne opreşte să facem ceva împreună, ca o familie, mai ales că oricum n-ar trebui să fiu problema lor, din moment

ce nu sunt familia mea adevărată.

Dar nimic nu se schimbă.

Aşa va fi toată viaţa mea, până când nu voi mai avea o viaţă.

Simt cum devin din ce în ce mai agitat, cum inima începe să fiarbă, ca un vulcan pe cale să erupă.

între tensiometru şi electrozi, monitorul pe care se vede EKG-ul meu începe să o ia razna.

— Respiră, O-Bro, respiră! îmi zice Dalma şi mă mângâie uşor pe piept.

Nu-i aşa de simplu, dar nu-i zic nimic, pentru că ştiu că vrea doar să mă ajute. Dar e frustrant să fiu tratat de parcă încerc să-mi recapăt suflul după un maraton, când, de fapt, zac pe un pat de spital, la propriu, şi inima mea bate mai repede decât a unui alergător. Am încercat tot felul de lucruri, sperând că o să mă fac bine. Mai întâi am început să mănânc peşte la fiecare masă – tacos cu peşte, pizza cu anşoa, mâncare de somon – ca să absorb cât mai mult omega-3 şi să reduc riscul unui infarct. N-o să vă mint, am fost uşurat când am văzut că nu ajută cu nimic, pentru că deja mi-era silă de mâncarea aia, clar nu e pentru mine; după care am devenit vegetarian. Apoi am încercat betablocante, care să-mi încetinească bătăile inimii; dar plămânii au început să intre în fibrilaţii şi nu e prea plăcut să te sufoci când încerci să trăieşti. în ultima vreme am făcut câteva ore de yoga cu Dalma, ca să-mi întăresc musculatura, dar toată tăcerea aia mă face şi mai anxios şi îmi dă atacuri de panică, care, aţi ghicit, îmi fac inima s-o ia razna.

Ca acum.

Când nu mai merge nimic altceva, încerc nişte exerciţii care pot fi făcute oriunde, îmi muşc degetul sau îmi strâng genunchii la piept. Deşi, când e un atac mai agresiv, cum a fost în seara asta în Times Square, chiar şi ceva aşa de simplu devine imposibil.

Deocamdată apelez la tehnica mea preferată – îmi acopăr nasul, îmi ţin gura închisă şi încerc să dau aerul afară. Asta mă ajută să mă relaxez şi îmi încetineşte bătăile inimii şi mă ţine în viaţă.

Obişnuiam să mă simt aiurea când făceam asta în faţa echipei Young, adică a noii mele familii, mai ales

când Floyd zicea că arăt ca o veveriţă cu obrajii umflaţi, dar mai bine să râdă cineva de tine decât să ajungi un cadavru în sicriu.

— Foarte bine, zice doctoriţa Emeterio.

— Ţine-o tot aşa, mă încurajează Dalma, apoi adaugă: Ţine-o tot aşa cu ce faci acum, dar ia-o mai uşor cu pulsul

îmi dau seama că o să încep să plâng, dar nu mă pot abţine şi lacrimile încep să-mi curgă pe obraji – urăsc situaţia asta aşa de tare. Simt cum mi se eliberează presiunea din urechi şi în sfârşit expir – mai întâi gura de aer, apoi las să se audă vaietul pe care nu-l mai pot ascunde.

Valentino se uită la mine, parcă bântuit de gândul că tocmai a trebuit să lupt iar pentru propria viaţă.

îmi închid ochii, mă concentrez pe respiraţie, îmi spun că totul va fi bine. Crainicii Morţii n-o să mă sune în următoarele minute, iar tura lor se termină curând. Totul începe şi îmi imaginez lucrurile frumoase din viaţă pentru care merită să fiu entuziasmat, povestirile scurte sau orele petrecute pe vreun acoperiş sau toate autodescoperirile şi momentul în care mă voi îndrăgosti de o persoană cu inimă bună.

îmi deschid ochii, dar văd că Valentino nu mai e aici.

— Cum te simţi? mă întreabă doctoriţa Emeterio. Mereu sunt o mie de răspunsuri la întrebarea asta. Aleg unul simplu, de data asta.

— Sunt bine.

— Bun. Poate ar trebui să te odihneşti puţin. Nu pot să mă odihnesc când sunt aşa de agitat.

— Unde s-a dus Valentino? întreb.

— Nu ştiu, răspunde Dalma.

— Doar un sfat, dacă se poate, îmi zice doctoriţa Emeterio, cu blândeţe. Nu am nicio informaţie din interior cu privire la Crainicii Morţii, dar, dacă l-au sunat pe Valentino, ar fi bine să se poarte ca şi cum previziunile lor sunt adevărate. E o mare pierdere când cineva presupune că are mai mult timp decât e în realitate.

Ce s-a întâmplat cu toate greşelile care pot apărea? Dar doctoriţa are dreptate, ceea ce nu zic mereu.

Tot încerc să-l fac pe Valentino să creadă că mai are tot timpul din lume, dar asta n-o să-l ajute cu nimic, dacă moare fără să-şi fi trăit Ziua Sfârşitului cum trebuie. Dacă cei de la Crainicii Morţii s-au înşelat, atunci o să fie o surpriză foarte plăcută.

Pentru toată lumea.

— Scuzaţi-mă o secundă!

îmi scot tensiometrul şi electrozii, mă dau jos din pat, în ciuda tuturor protestelor, şi ies din camera de gardă, sperând să-l găsesc pe Valentino, înainte să fie prea târziu. Sunt uşurat – şi surprins – că Dalma nu se ţine după mine, dar pun pariu că o să fie câteva asistente care vor încerca să mă aducă înapoi, înainte să dau de Valentino. Dar încetez să mă mai stresez, pentru că îl găsesc repede.

Valentino e în sala de aşteptare.

Futu-i, cât sunt de uşurat! S-a dus tot suspansul cu unde ar putea fi, ceea ce e bine pentru inima mea.

— Aici erai!

— Ce cauţi jos din pat?

— Pe tine. Ai făcut un truc de magie de doi lei şi ai

dispărut.

— îmi pare rău, îmi zice în timp ce se ridică şi mă ajută să mă aşez, ceea ce mă face să mă simt de-a dreptul matusalemic, dar bănuiesc că ăsta e modul lui prin care are grijă de cineva care tocmai a ieşit de la Urgenţe. Aveam nevoie să mă gândesc la ceva.

— E OK, înţeleg. Doar că nu ştiam dacă ai plecat să... să faci orice o urma mai departe.

— M-am gândit la asta, dar cred că locul meu e aici.

— Serios?

Mă întreb dacă are vreo legătură cu mine, ceea ce e o prostie; ce încerc să fac cu cineva care nu mai are mult timp? Mă rog, nu e chiar o prostie, încă trăieşte şi viaţa lui merită trăită până la final, am dovedit deja asta când nu l- am lăsat să fie împuşcat pe stradă. Dar trebuie să recunosc că am o venă de scriitor în mine, pentru că pot să construiesc o poveste din nimic. Pun pariu că Valentino e de fapt aici pentru că un spital e cel mai bun loc în care poţi să fii dacă urmează să mori din motive misterioase.

— Ai telefonul la tine? mă întreabă Valentino. îmi scot telefonul din buzunarul blugilor skinny.

— Niciun semn de la Crainicii Morţii?

îmi aprind ecranul, unde apar imediat o groază de mesaje de la Echipa Young, dar niciun apel pierdut.

— Nu, dar încă mai au timp, îi zic, văzând că mai e un minut până la ora două, momentul în care încetează apelurile de Ziua Sfârşitului.

Brusc mă simt de parcă suntem iar cu un minut înainte de miezul nopţii, doar că de data asta nu suntem înconjuraţi de străini. Suntem doar noi doi, ne uităm la ceasul de pe telefon şi aşteptăm să vedem dacă va muri singur sau

dacă o să ne ducem pe lumea cealaltă împreună. Se face două şi nu sună nimeni.

VALENTINO

02:00

Crainicii Morţii nu îl sună pe Orion, pentru că el nu moare astăzi şi cred că ştiu şi de ce.

Seara asta se desfăşoară ca o şedinţă foto. Pentru prima dată, nu sunt eu modelul. Eu sunt fotograful şi totul pare că intră în focus, ca atunci când tot schimbi lentilele, până dai în sfârşit de cea mai bună. Fundalul este încă puţin în ceaţă, dar, dacă ajustez apertura cum trebuie, lumina poate să intre şi să expună adevăratul model. Băiatul cu nume de constelaţie. Am văzut doar câteva dintre stelele lui, dar îi înţeleg farmecul. Orion este punctul central, aşa că mă uit la el şi la ochii lui căprui şi la silueta firavă şi, odată ce totul se aliniază, ca stelele într-o constelaţie, totul devine clar.

— O să trăieşti, îi zic.

— Până mâine, bănuiesc.

— Ai mult mai mult timp decât crezi.

— Ai căpătat şi tu nişte puteri de clarvăzător de la Crainicii Morţii?

— Nu, dar cred că destinul ne-a adus împreună ca să pot să-ţi schimb viitorul.

— Nu înţeleg.

— Nu mai ai nevoie de lista de aşteptare, Orion. O să-ţi dau inima mea.

ORION

02:02

Odată, de mult, am scris un basm.

Din moment ce basmele sunt mai scurte, a fost un angajament mai uşor decât în cazul unui roman. E superciudat să te gândeşti câte se întâmplă în basme. Porci care construiesc case şi lupi deghizaţi în bunici şi un pantof de cleştar care te ajută să-ţi găseşti marea dragoste.

Şi mai e şi povestea mea. Opriţi-mă dacă aţi mai auzit-o.

E despre un tânăr a cărui inimă moare.

Toată lumea zice să scrii despre lucrurile pe care le cunoşti, nu? L-am numit pe protagonist Orionis, adică numele meu în latină, pentru că sunt al dracului de original. Când viaţa ta e o cursă contracronometru, nu prea îţi vine să pierzi timp căutând numele perfecte.

în fine, Orionis ieşea mereu şi-şi vedea de viaţă în regatul lui foarte newyorkez, când, deodată, Moartea a ieşit din umbre şi şi-a pus degetul scheletic pe inima lui, transformând-o din roşie şi sănătoasă în ceva gri şi sfărâmicios.

— O să mor? a întrebat Orionis, fără să pună la îndoială existenţa fizică a Morţii, pentru că, atunci când eşti într-un basm, te aştepţi să se întâmple tot felul de lucruri.

— Poţi să trăieşti dacă dansezi cu mine, a zis Moartea.

— în niciun caz, i-a răspuns Orionis, deloc încântat de idee.

Până când o bucată din inima lui s-a dezintegrat.

Orionis nu voia să moară, aşa că a îmbrăţişat Moartea şi au dansat non-stop de la apus până la răsărit. Orionis era epuizat, dar, când s-a oprit să-şi mai tragă sufletul, s-a mai rupt o bucată din inima lui. Când s-a întors la dans, Orionis i-a pus întrebări Morţii, încercând să îşi dea seama de ce l-a ales tocmai pe el, din moment ce era perfect sănătos şi nu făcea nimic riscant, dar Moartea nu i-a răspuns. Au dansat toată ziua, toată noaptea, toată săptămâna, toată luna, tot anul. De fiecare dată când Orionis se oprea ca să facă ceva ce îl făcea fericit, pierdea şi mai mult din inima lui. în cele din urmă, tot ce i-a mai rămas a fost o bucată de dimensiunea unei pietricele.

Dacă Orionis s-ar mai fi oprit o singură dată, ar fi fost al ei pentru totdeauna.

într-o zi, când Orionis era gata să-şi pună pelerina în cui, adică să renunţe, s-a întâlnit cu un înţelept a cărui inimă strălucea atât de puternic, încât îi radia din piept ca nişte raze de soare. îşi trăia viaţa aşa de liniştit – pescuia, gătea, chiar dansa singur, atât de repede şi de ameţitor, încât mai cădea pe jos, râzând de el însuşi până când avea obrajii roşii. Dar i s-a dus toată culoarea când a văzut cât de nefericit era Orionis cu Moartea.

Şi aici povestea devine reală şi motivul pentru care mă tot gândesc la asta.

— Pot să intervin? a întrebat-o înţeleptul pe Moarte.

Orbită de inima de aur, Moartea s-a întors.

— Nu, e partenerul meu de dans.

— Speram să dansez cu tine.

— Nu, a răspuns Moartea. Eşti prea plin de viaţă.

Din moment ce a trăit suficient cât să-şi împlinească visurile, înţeleptul şi-a scos strălucirea din piept, adică inima, pentru că cele mai întunecate basme sunt oricum foarte sângeroase. I-a înmânat-o lui Orionis şi strălucea atât de puternic, încât

Moartea l-a împins în braţele înţeleptului şi a fugit. împreună,

noii parteneri de dans s-au legănat ca un copac care îşi scutură frunzele şi, odată ce atingeau pământul, dispăreau în umbrele Morţii.

Rămas singur, Orionis şi-a înlocuit inima lui gri şi sfărâmicioasă cu cea radiantă şi a trăit fericit până la adânci bătrâneţi.

Atât de multe părţi din povestea asta mi s-au părut mereu o fantezie, mai ales promisiunea unei vieţi mai lungi, dar acum mi se oferă asta în realitate.

Valentino vrea să-mi dea inima lui.

Şi nu e vreo felicitare din aia romantică de Ziua îndrăgostiţilor, e la propriu.

Mă uit la Valentino un minut, sau poate o oră, nici nu mai ştiu. E un gest atât de ridicol de frumos şi de generos, încât nici nu ştiu ce să zic, deşi n-are cum să fie pe bune. Oi fi eu norocos, dar n-am cum să fiu chiar aşa de norocos. în plus, nu e ceva la care Valentino s-a gândit vreun pic şi fix asta îi zic:

— Nu te-ai gândit deloc la asta.

— Nu am la ce să mă gândesc, zice Valentino. în final, tu vei avea nevoie de o inimă mai puternică şi eu voi avea una cu care n-o să mai am ce să fac.

— Da, dar...

— Niciun dar, Orion. Mi-ai salvat viaţa, deşi ştiai că urmează să mor. Cel mai bun mod prin care pot să-ţi mulţumesc că m-ai ajutat să trăiesc mai mult e să- ţi întorc favoarea.

— Sper că ştii că nu de-asta te-am salvat, nu?

— Logic că ştiu asta. Doar nu eşti vreun vultur.

Serios acum, nici măcar o secundă nu m-am gândit că am putea să facem schimb de inimi. De când Valentino a primit apelul de Ziua Sfârşitului, am fost prea ocupat să mă feresc de gloanţe şi

să supravieţuiesc în urma unui atac de cord şi să îmi plâng aproape-prietenul cât încă mai e în viaţă, ca să mă gândesc în mod egoist ce ar putea să însemne asta pentru mine.

— Acceptă, îmi zice Valentino.

— Uite ce e, e clar cel mai drăguţ lucru pe care a vrut cineva să-l facă pentru mine, dar nu e aşa de simplu. în primul rând, trebuie să avem grupe de sânge compatibile şi...

— Suntem compatibili, îmi zice Valentino, de parcă ar avea acces la fişa mea medicală. Eu am grupa 0.

Donatorul universal, deci practic e compatibil cu toată lumea.

— Nimeni nu-şi cunoaşte grupa de sânge, îi zic.

Nici eu n-am ştiut că sunt A pozitiv până când n-a trebuit să fac analize peste analize. Serios, eram atât de ignorant prima dată când am văzut A+ pe foaie, încât nu l-am citit ca A pozitiv şi am crezut că e un A plus, de parcă sângele meu a luat note superbune, deşi inima mea pică fiecare examen.

— De ce îţi ştii grupa de sânge?

— Mă pregăteam pentru ce era mai rău când a avut Scarlett accidentul. Le- am zis doctorilor că sunt dispus să-mi donez organele şi să dau sânge dacă asta i-ar salva viaţa.

Gândul că lumea e pe cale să piardă un om extraordinar mă întristează extrem de tare.

— Bine, să zicem că totul ar merge bine la transplant, îi zic, încercând să-i urmăresc logica asta complicată. Dar nu e ca şi cum facem schimb de cadouri de Crăciun. Vorbim despre o operaţie pe cord deschis. Aş putea să...

Tac naibii din gură, pentru că nu trebuie să-i spun cuiva care urmează să moară că am emoţii să nu-mi pierd şi eu viaţa.

— Crainicii Morţii nu te-au sunat, zice Valentino, ignorându-mi prostia. Dacă facem... mă rog, dacă tu şi doctorii faceţi asta azi, ar trebui să fii bine, nu?

Dacă un cardiolog confirmă că suntem pe bune compatibili pentru operaţie, atunci mi-ar schimba cu adevărat viaţa. Aş putea să devin în sfârşit un roman, nu o povestire.

— Nu e drept, îi zic.

— Nici cum ai trăit tu până acum nu e drept, îmi spune

Valentino.

— Dar asta nu e problema ta. Meriţi să trăieşti...

— Oricum n-o să trăiesc! ţipă deodată, roşu la faţă.

Nu-l cunosc de mult pe Valentino, dar nu părea genul care să răbufnească aşa. Dar n-am cum să mă supăr pe el, la urma urmei, e primul Decker din lume.

îşi trage de tricou şi încearcă să respire.

— îmi pare rău. Voiam doar...

— Voiai doar să ajuţi, zice Valentino, scuturând din cap, de parcă ar fi jenat de izbucnirea asta. Nu poţi să mă salvezi, Orion, dar eu pot să te salvez pe tine. Eşti un adevărat supravieţuitor, care a reuşit să ajungă mai departe decât ar fi crezut. Lasă-mă să te ajut să trăieşti viaţa lungă de care... de care eu n-o să mă mai bucur.

Aş fi vrut să fim în basmul meu.

Valentino ar fi trebuit să se bucure de viaţă multe decenii până când să vrea să-şi cedeze inima, ca pe o ştafetă, unui tânăr care are nevoie de ea.

Dar, dacă nu se petrece un miracol, povestea noastră nu se va sfârşi cu au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Se va sfârşi cu o tragedie.

VALENTINO

02:11

Nu pierdem nici măcar o secundă.

Mai întâi mergem cu toţii la Urgenţe, ca după câteva clipe doctoriţa Emeterio să ne pună în două camere separate şi să înceapă analizele – vrea să vadă dacă eu şi Orion vom fi compatibili. Doctoriţa Emeterio îmi examinează personal analizele şi îmi monitorizează radiografiile şi celelalte investigaţii pe care nici n-o să mă prefac că le înţeleg, din moment ce oricum nu trebuie să-mi fac griji că o să dau un test mâine în care să fiu întrebat despre diferenţa dintre electrocardiograme şi ecocardiografie.

în colţ e amplasată o bandă de alergare şi îmi doresc mult să mă urc pe ea.
Dar dacă zbor ca un personaj dintr-o comedie şi-mi rup gâtul? Moarte cauzată de alergatul pe loc. Asta chiar ar fi penibil.

Dacă aş avea telefonul la mine, probabil aş căuta pe Google să văd cum au murit alţi Deckeri azi. Sigur câteva dintre gloanţele din Times Square şi-au găsit ţinta. Dar cum rămâne cu ceilalţi Deckeri? Au fost maşini care au intrat în alte maşini sau direct în vreun Decker care traversa strada? Cum rămâne cu cei care au ales să se sinucidă, pentru că n-au suportat toată tensiunea şi incertitudinea? Gândurile astea sunt atât de triste şi n-o să mă ajute să-mi prezic soarta dacă o să le las să mă obsedeze.

Trebuie să mă concentrez pe viaţă, atât cât mi-a mai rămas din ea.

Toată povestea asta cu Orion este deja în desfăşurare, dar tot trebuie să-i spun şi lui Scarlett. Are nevoie de informaţiile mele bancare ca să-mi păstreze

banii şi să-şi mai permită câteva luni în plus în New York. Sper că n-o să se mute înapoi cu părinţii noştri. S-au purtat mizerabil cu mine, dar nici cu Scarlett nu au fost cu mult mai drăguţi. Cred că Scar tot nu m-a sunat pe telefonul Dalmei, lucru care mă îngrijorează. Sigur mai e puţin şi se termină petrecerea Crainicilor Morţii, apoi se va îndrepta spre aeroport.

— Dacă totul merge bine, spune doctoriţa Emeterio în timp ce se uită peste radiografiile mele, contribuţia ta de astăzi ar putea să schimbe viitorul transplanturilor de inimă.

— N-o să mai apuc să văd asta.

Tăcerea nu durează mult, aşa cum nici viaţa mea nu va mai dura mult. Un aparat de lângă noi continuă să sune. Nicio teamă că va fi închis şi scos din priză pentru totdeauna.

— Îţi jur că nu te văd ca pe un cobai, îmi zice doctoriţa Emeterio, uitându-se în ochii mei. Speram doar să te fac să te simţi mai bine, dar îmi cer scuze că am fost deplasată.

— Nu, e în regulă. Doar că e ciudat cum n-o să mai fiu aici, ca să văd cum se termină totul.

— Ce bine ar fi dacă cei de la Crainicii Morţii ne-ar da măcar un indiciu, spune doctoriţa Emeterio.

Ce bine ar fi.

Mi-ar plăcea să mai vorbesc o dată cu Joaquin Rosa şi să-mi răspundă la toate întrebările. Voi schimba viitorul transplanturilor de inimă? O să supravieţuiască Orion? Oare Scarlett o să ducă o viaţă fericită? Şi apoi mai e şi cea mai înfricoşătoare întrebare. Nu, n-are legătură cu viaţa de apoi. Nu-mi fac griji de asta. Odată ce mor, mort rămân. Nu mă aştept să mai fie ceva după, mai ales acum, când am atâtea dubii legate de credinţă. Ce mă îngrijorează e Marele Cum – cum voi muri azi? Crainicii Morţii nu sunt ca Biserica Catolică, nu-ţi cer să ai încredere în Dumnezeu şi în motivele Lui şi în raiul Lui fără vreo dovadă. E clar că există dovezi concrete cu privire la abilitatea

Crainicilor Morţii, din moment ce au obţinut sprijinul preşedintelui

şi al guvernului.

Chiar se presupune că ar trebui să cred că ştiu Când, dar nu şi

Cum?

Nu se poate.

Cineva sigur ştie.
— Ţi-am primit rezultatele, îmi zice doctoriţa Emeterio. în adâncul inimii mele, deja ştiu răspunsul.

ORION

02:17

Mă uit la radiografia mea de parcă e un tablou urât pe un perete.

Inima unui om de 18 ani n-ar trebui să arate ca un cartof fără formă, dar la asta mă gândesc de fiecare dată când văd ce e pe dinăuntru. Doctorii mereu se grăbesc să-mi arate cum ar trebui să fie o inimă sănătoasă, de parcă nu ştiu deja.

— Pun pariu că radiografiile lui Valentino arată la fel de

bine ca pozele cu el. Dalma se uită la o inimă de plastic.

— N-ai văzut poze cu el.

— A obţinut un contract pentru o campanie uriaşă. Sigur sunt bune. Şi radiografiile lui sigur sunt demne de un model.

Apoi mă întristez iar, pentru că lumea este pe cale să piardă mii de poze cu Valentino Prince.

Dalma se aşază pe pat, lângă mine, şifonând cearşaful de hârtie, şi mă ia de mână.

— Hei, O-Bro. Vreau să-ţi zic ceva pe bune. începi să mă îngrijorezi.

— Uite ce e, dacă nu e să meargă cu inima lui, aia e. O să mai găsim pe cineva compatibil.

— Nu vorbesc despre transplant. Vorbesc despre inimioarele din ochii tăi.
Cât de repede ţi-ai deschis sufletul legat de părinţii tăi. Şi, cel mai important

aspect, atacul de cord pe care l-ai avut după ce l-ai salvat pe tipul ăsta. Sunt multe chestii legate de inimă.

— Crezi că sunt îndrăgostit de Valentino? Nu sunt. Eu sunt doar – nici măcar nu ştiu dacă mă place.

— Nici nu contează dacă Valentino te place sau nu, zice Dalma încet, de parcă îmi explică o linie de cod, dar şi cu dragoste în voce, de parcă îmi dă o veste proastă. Valentino o să moară astăzi, Orion.

Mă uit în jurul meu, în camera de spital, ştiind foarte bine de ce suntem aici.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Nu poţi să te implici prea mult. N-o să se termine bine pentru tine.

— Ce n-o să se termine bine e viaţa lui Valentino, care o să se încheie la 19 ani, îi zic şi mă dau jos de pe pat.

N-ar trebui să mă agit, ar trebui să stau locului. Dar nu-mi pot opri picioarele, care încep să dea ture prin cameră, între peretele de pe care străluceşte radiografia mea şi cel pe care sunt postere de anatomie şi diplome.

— Crainicii Morţii au deschis uşa spre o şansă unică. Majoritatea donatorilor nu numai că sunt nişte străini, dar rămân şi anonimi pentru totdeauna. De ce ar trebui să resping omul care vrea să-mi dea inima lui?

Dalma se dă jos de pe pat şi se pune în faţa mea.

— încerc să te protejez. Nu să mă cert cu tine.

Ştiu că are o inimă bună – şi fizic, şi emoţional. Dar, în ciuda imaginaţiei mele bogate, nu pot să-mi imaginez cum ar fi să nu-l cunosc pe Valentino, cât încă mai pot.

Şi, începând de mâine, n-o să mai pot.

Se aude cineva la uşă şi peste câteva clipe intră Valentino şi doctoriţa Emeterio.

Suspansul nu este deloc benefic cuiva în situaţia mea şi fiecare secundă de tăcere mă termină.

— Ce se întâmplă? întreb, vrând să aflu odată, indiferent care e răspunsul.

— E bine că o să iasă ceva bun din asta, zice Valentino şi îşi duce mâna la piept.

Inima începe să-mi bată puternic, o dată, de două ori, de zece, de o sută, de o mie, de un milion de ori şi totuşi nu mor pe loc.

De fapt, o să trăiesc.

O să trăiesc, trăiesc, trăiesc, trăiesc, trăiesc, trăiesc, trăiesc, trăiesc, trăiesc, trăiesc, trăiesc, trăiesc. Dar înainte de asta trebuie ca el să moară.

VALENTINO

02:22

Aş fi putut să-mi trăiesc toată viaţa spunându-le oamenilor că o să

trăiască.

Dar va trebui să mă mulţumesc cu o singură persoană.
Orion stă nemişcat ca o statuie, deşi, dacă mă uit la lacrimile de pe obrajii lui, aş zice că seamănă mai degrabă cu o fântână.

— Uau! zice Dalma.

E tot ce poate să spună, înainte să amuţească iar. îi strânge mâna lui Orion şi, cu o simplă atingere magică, îl readuce la viaţă.

Orion mi se aruncă în braţe.

— Eu – eu... Sunt aşa de... ştii tu...

— Ştiu, îi zic.
Prima dată când l-am strâns în braţe pe Orion a fost după ce mi-a povestit ce s-a întâmplat cu părinţii lui. Acum este pentru inima mea, care va ajunge la el. E foarte plăcut. E reconfortantă senzaţia pe care mi-o lasă buclele lui pe faţă. Greutatea capului său pe umărul meu mă face să mă simt foarte prezent, de parcă nu am fost încă dezrădăcinat complet, deşi sunt singurul din camera asta care o să moară azi. Ce e cu adevărat incredibil e cum inimile noastre bat una lângă cealaltă, ca şi cum ar comunica în propria lor limbă, de parcă ar vorbi despre ce urmează să se întâmple.

îmi dau seama că nici eu nu înţeleg chiar tot. Mă desprind din îmbrăţişarea lui Orion. îi dau o cutie de şerveţele, ca să-şi şteargă lacrimile.

— Ar trebui s-o sun pe mama, zice Dalma, pe cale să iasă

din cameră.

— Stai, Dalma? Sora mea a sunat? Dalma scutură din cap.

— Dar o să mai încercăm.

— Bine, zic, deşi Dalma a plecat deja.

Cu cât îmi spun mai mult că Scarlett e bine, cu atât începe să mi se pară o minciună. Doar pentru că eu şi Scarlett am venit pe lume împreună, asta nu înseamnă că ne e scris să o şi părăsim în acelaşi timp. Peste aproape jumătate de oră o să fie miezul nopţii în Arizona. Scarlett încă mai are timp să se înscrie la Crainicii Morţii. Sper că nu e şi ea Decker.

— Cum o să decurgă operaţia? o întreb pe doctoriţa Emeterio.

Doctoriţa Emeterio ne face un semn să stăm jos, de parcă urmează o conversaţie lungă. Eu şi Orion ne aşezăm unul lângă celălalt, umerii ni se ating de fiecare dată când ne foim pe scaunele astea incomode. Doctoriţa Emeterio se uită la noi, de parcă nu-i vine să creadă.

— Sunt chirurg cardiac de ani buni, dar asta este o premieră şi pentru mine, domnilor. Foarte rar dai de un donator de inimă care încă mai trăieşte şi care nu este în moarte cerebrală, şi chiar şi atunci e vorba de obicei de o rudă.

— Nu de doi străini care s-au cunoscut în Times Square,

zice Orion.

— Sau oriunde altundeva, adaug.

— Aşa e. E un gest foarte generos, spune doctoriţa Emeterio.

— Am apucat să-ţi mulţumesc? mă întreabă Orion.
— Nu trebuie să...

— Nu cred că ţi-am mulţumit. Doar te-am luat în braţe.

— E în regulă...

— O, Doamne, mulţumesc! Apropo, dacă te răzgândeşti, nu mă supăr. Nu-mi datorezi asta. Pe bune. N-o să-ţi port pică. O să-ţi respect alegerea.

— Oricum n-aş avea prea mult timp în care să-mi porţi pică, îi zic, încercând să fac o glumă, dar cu vocea stinsă.

Orion roşeşte, nici lui nu i se pare amuzant.

— Corect.

Se lasă liniştea din nou. Transplanturile cardiace ar trebui să fie mai dramatice, cu mai mult zgomot. Uşi de spital care se trântesc. Paşi grăbiţi. Asistente care ţipă valorile pacienţilor. Cărucioare care sunt pregătite pentru operaţie. Dar astăzi este multă linişte, pentru că avem timp. Sau cel puţin credem că avem. Becul ăla din tavan ar putea să-mi cadă în cap înainte să ajung pe masa de operaţie. Atunci chiar că s-ar agita toată lumea, ca să-mi recolteze inima cât încă se mai poate.

— Mai întâi trebuie să mor eu? întreb. Doctoriţa Emeterio scutură din cap.

— De fapt, e extrem de important să fii încă în viaţă. Vom avea nevoie de tine într-o stare vegetativă.

— Deci o să fiu în comă?

— în mare, da. Dar unul dintre cele mai mari obstacole va fi să convingem autorităţile să fie de acord cu intervenţia asta într-un timp atât de scurt. Mi-e teamă că nici noi nu ştim mai multe despre Crainicii Morţii decât publicul obişnuit şi, în calitate de doctori, avem obligaţia morală să încercăm să te salvăm pe tine mai întâi.

— Să vă purtaţi de parcă nu sunt pe cale să mor, îi zic.

— Corect. Cum am zis şi mai devreme: se prea poate ca cei de la Crainicii Morţii să se fi înşelat. Dar nu vom şti până

când.

— Până când nu voi muri.

— Sau până când nu vei supravieţui, zice Orion.

— Una din două, spune doctoriţa Emeterio.

— Dacă supravieţuiesc, asta înseamnă că nu putem avea încredere în Crainicii Morţii. Deşi, dacă mor, înseamnă că au avut dreptate, dar e prea târziu să mai facem ceva? Nu e o fundătură? Ce mai e de rezolvat atunci?

— Pot să vorbesc despre asta cu cei din consiliu şi să stabilim un interval de timp în care putem să efectuăm transplantul în siguranţă, cu acordul tău, înţelegând că nu vom putea să te salvăm dacă ţi se întâmplă ceva şi că iei decizia asta din cauza Crainicilor Morţii. Se poate ca, dacă se adeveresc suficiente previziuni până după-amiază, să primim undă verde. Dar mi-e teamă că nu pot să vă promit nimic, din moment ce totul e aşa de nou.

Mă ciupesc de nas, copleşit de tot ce se întâmplă. Sunt obosit, dar adrenalina din Ziua Sfârşitului mă ţine treaz. Tot ce-mi doresc acum e să fiu acasă, chiar şi pe salteaua mea pneumatică, care ştiu sigur că e incomodă. Dar nu la fel de incomodă ca gândul că o să fiu adormit şi că n-o să mă mai trezesc niciodată.

Pe patul de spital este o inimă de ghips. Sunt atras de ea, ca un model de aparatul foto. E mai grea decât mă aşteptam şi e mare cât pumnul meu. M-aş mira dacă ar fi de dimensiunea celei reale. Dar ce ştiu eu? De-abia pot să ţin pasul cu explicaţiile doctoriţei Emeterio şi oricum nu prea am timp să devin expert în domeniu.

O să trec la subiect.

— Atunci ce sugeraţi?

— Dacă te gândeşti serios să fii donator, spune doctoriţa Emeterio, eu aş sta aici, la spital. Dacă ţi se întâmplă ceva, vom fi în cea mai bună poziţie să încercăm să te salvăm. Dar, dacă nu

putem, şi intri în moarte cerebrală, atunci vom fi într-o poziţie şi mai bună să facem operaţia.

— Şi, odată ce intru în moarte cerebrală, inima mea va fi scoasă. Şi, odată ce- mi scoateţi inima, mor.

Când cuvintele astea îmi părăsesc buzele, iau cu ele tot aerul din plămâni.

N-am plâns încă şi nici nu vreau să cedez acum, dar, cu coada ochilor mei înlăcrimaţi, văd cum doctoriţa Emeterio dă din cap.

— OK, şi după îl anesteziaţi pe Orion, îi înlocuiţi inima cu a mea şi gata, o să fie bine.

— Teoretic, da. Asta dacă nu cumva Orion nu îţi respinge inima.

— N-o să fac asta, zice Orion. A, vreţi să ziceţi dacă trupul meu îi respinge inima.

Doctoriţa Emeterio dă din cap şi Orion roşeşte brusc.

— Dar eu şi Orion suntem compatibili, nu? Asta nu înseamnă c-ar trebui să meargă?

— Fiecare beneficiar e diferit, dar, în medie, sunt cam 2/3 cazuri de respingere după un transplant. Unele mai mici, altele mai mari. Unele mai devreme, altele mai târziu.

într-o lume nouă, unde ştim când urmează să moară cineva, tot nu ştim cât va trăi cineva.

N-ar trebui să mă stresez atât. La urma urmei, asta va fi alegerea lui Orion. Nu pot să-l oblig să-mi ia inima. Dar nu pot să nu-mi fac griji. Nu vreau ca ultimul meu gest de bunătate să omoare pe cineva.

Uşa se deschide şi Dalma dă buzna în cameră aşa de repede, încât mă sperie. De parcă o urmăreşte vreun psihopat cu un topor, ca-n filmele de groază, şi aşa o să mor. Aproape că mă împac cu gândul, dezamăgit că o să mor mai repede decât credeam – chiar mai repede adică. Dar nu asta se întâmplă. Telefonul Dalmei sună şi mi-l dă repede. Pe ecran scrie Scarlett (sora lui

Valentino) şi simt cum sunt pe cale să izbucnesc în cel mai mare plâns din viaţa mea.

Ies în grabă pe hol în timp ce răspund.

— Scarlett!

— Hei, Val! Scuze că ţi-am ratat milioanele de apeluri şi de mesaje, am uitat să-mi scot telefonul de pe silenţios după ce am condus. Telefonul tău unde e? Ce s-a întâmplat?

încerc să mă întorc în sala de aşteptare, dar mă opresc brusc şi alunec pe peretele de lângă lift. Nu zic nimic.

— Val?

Scarlett e singura persoană din univers care poate să îmi zică aşa. Mulţi alţii au încercat, dar întotdeauna mi s-a părut că sună ciudat. E ca şi cum cineva încearcă să arate cât de apropiaţi suntem, fără să depună vreun efort. Fireşte că nu există nicio persoană cu care să fi împărtăşit la fel de multe şi, când eram mici, îi era greu să pronunţe Valentino, aşa că a început să-mi spună Valley şi, în cele din urmă, l-a scurtat la Val.

— Sunt aici, îi zic cu vocea slăbită, de parcă un psihopat cu un topor chiar a reuşit să mă prindă. Nu eşti la volan, nu?

— Normal că nu. Ce se întâmplă? Vorbeşti ciudat.

— O să te sun pe FaceTime.

— Ce se întâmplă? Spune-mi!

— Răspunde, bine?

Apăs pe iconiţa cu camera video şi sună o dată înainte ca faţa lui Scarlett să apară pe ecran. I se citeşte îngrijorarea în ochi, ca atunci când a deschis prima scrisoare de la o facultate şi a aflat că a fost respinsă. A suferit mult şi credea

că n-o să mai aibă niciun viitor, până când am sugerat să ne mutăm la New York. Dar nu știu cum să-i spun să trăiască după ce eu n-o să mai fiu. Nici măcar nu pot să-i spun ce se întâmplă. Mă bâlbâi la fiecare cuvânt. Dar cu Scarlett n-am nevoie de cuvinte. Ca în multe alte momente dificile din viața mea cel mai recent, când mama și tata n-au reacționat deloc bine când le-am spus că sunt gay —, tot ce trebuie să fac e să mă uit la sora mea și să plâng și să las lacrimile să vorbească în locul meu. Doar că n-are cum să își dea seama că o să mor, din moment ce nici măcar eu n-ar trebui să știu că se întâmplă.

— M-am înscris la Crainicii Morții și m-au sunat.

Nu zice nimic și e atât de nemișcată, încât cred că s-a blocat imaginea.

— Nu! zice Scarlett în cele din urmă.

Nu știu care sunt toate etapele durerii, dar știu sigur că prima e negarea.

— Nu mai plânge, Val, asta e o prostie! zice Scarlett. Din păcate, fața ei nu trădează același lucru.

— Operatorii ăștia de la Crainicii Morții sunt de-abia la început. Habar n-au ce fac.

— Am... am vorbit cu Joaquin. Joaquin Rosa.

Reuşesc să-i spun asta, pentru că n-are rost să ne prefacem. Dacă până şi Joaquin Rosa face greşeli cu telefoanele de Ziua Sfârşitului, atunci toată operaţiunea trebuie închisă chiar acum. Dar poate că Scarlett o să aibă alt motiv pe care n-o să pot să-l contracarez. Ceva care să-mi dea speranţă.

— Atunci ţi-a zis domnul Crainicul Morţii cum anume crede c-o să mori? Pentru că, dacă nu, atunci n-ar trebui să ne încredem în mica lui bănuială. Poate n-are nicio dovadă. Habar n-avem cum funcţionează Crainicii Morţii.
Şi tocmai de-asta nu ne-am înscris!

Scarlett încearcă să rămână puternică, dar nu reuşeşte. Mai avem un lucru în comun, amândoi suntem urâţi când plângem. Aş fi îngrozit dacă cineva mi-ar face o poză când plâng, roşu la faţă şi plin de muci, în timp ce Scarlett efectiv

i-ar scoate ochii. Chiar dacă acum suntem doar noi, tot îşi ascunde faţa cu mâna şi pot să văd luna din spatele ei.

— Val, n-are niciun sens. Eşti bine! De ce se întâmplă asta? Scutur din cap.

— Le-ai zis părinţilor?

— Nu. Nu sunt pregătit pentru o altă discuţie în care să-mi spună c-o să ajung în iad.

— Ar face bine să nu fie aşa de ipocriţi sau n-o să mai vorbim niciodată cu ei.

Durează câteva secunde până îşi dă seama că doar ea o să mai fie aici să onoreze promisiunea asta. Sau că şi eu voi putea să fac asta, doar că în alt fel. Următorul val de lacrimi îi inundă faţa.

— Val, trebuie să prind avionul. O să ajung acolo de dimineaţă.

— Poate n-ar trebui să vii, îi zic, deşi e opusul a ceea ce vreau de fapt.

Am nevoie să-mi iau rămas-bun de la sora mea în persoană. Dar mă gândesc la binele ei.

— Poate e mai sigur dacă nu vii.

— Doar nu-ţi imaginezi că te las singur, zice Scarlett, în timp ce îşi descuie maşina şi se suie la volan.

îmi revine în minte ziua în care aproape a murit.

— Scar, opreşte-te! Nu poţi să conduci în starea asta. Stai puţin şi respiră!

Odată ce se calmează, respirăm adânc împreună, până când plânsul ei se transformă într-un scâncet.

— Nu-ţi face griji pentru mine. N-o să fiu singur. Mi-am

făcut nişte prieteni în Times Square. Ăsta e telefonul Dalmei şi.

Scarlett face brusc ochii mari şi se apleacă în faţă, ca atunci când ne uităm la un thriller şi încearcă să-şi dea seama ce o să se întâmple.

— Dar dacă tocmai din cauza lor.

— N-o să mă omoare. De fapt, ei sunt cei care m-au convins să mă înscriu la Crainicii Morţii. Sunt oameni foarte buni.

— Nu ştii asta. Sunt nişte străini.

— Şi, în ciuda chestiei ăsteia, Orion mi-a salvat viaţa.
Scarlett nu zice nimic, încercând să-şi dea seama ce e greşit în toată povestea.

— Cum adică ţi-a salvat viaţa?

Toată situaţia e deja suficient de gravă. Dacă-i mai zic şi că aproape am fost împuşcat, n-o să poată să conducă până la aeroport şi n-o să mai prindă avionul.

— Să zicem doar că era cât pe ce să nu mai fiu, dar acum sunt bine.

— Ba nu eşti bine. îşi închide ochii.

N-o întreb dacă se roagă. E treaba ei.

— Scar, o să pierzi avionul dacă nu pleci în curând.

Scarlett se adună.

— OK. Ar trebui să aterizez pe la 9, ora ta. Vrei să ne vedem la aeroport? Nu, de fapt, stai acolo. Eşti acasă acum? întreabă şi mijeşte ochii. Nu eşti. Noi avem nişte pereţi urâţi bej, pe care trebuie să-i zugrăvim, nu albi. Unde eşti?

Nu pot să-i spun de ce sunt la spital. Dacă-i zic că o să devin

donator de inimă şi că o să am nevoie să-mi fie alături când intru în moarte cerebrală, atunci chiar că n-o să mai ajungă la aeroport întreagă. O să vorbim despre asta când soseşte aici.

— Sunt cu Dalma şi cu Orion. Dar o să merg acasă curând. Vrea să-i spun

mai multe, dar renunţă repede.

— Stai acolo! Ne vedem curând.

— Scarlett, înainte să închizi... ar trebui să te înscrii la Crainicii Morţii. Bine?

— Bine.

— Te iubesc, Scar.

— Te iubesc identic, Val.

Niciunul dintre noi nu închide. Nu suntem siguri că o să ne mai vedem vreodată. Sigur n-o să ne mai vedem vreodată dacă îşi pierde avionul.

— Ai grijă cum conduci, surioară. Stai cu ochii pe drum, mai ales la ora asta.

Singura mea şansă să mă asigur că nu părăseşte lumea asta odată cu mine e s- o fac să se concentreze pe drum, în loc de inevitabila mea destinaţie.

ORION

02:38

îmi pun mâinile pe piept, simţindu-mi bătăile calme ale inimii. E ca şi cum s- a hotărât în sfârşit să se comporte frumos, pentru că ştie că o s-o dăm afară.

Mă uit din nou la ecografía mea şi mă gândesc la cum aş putea s-o folosesc pentru coperta unei cărţi, dacă voi scrie vreodată despre experienţa asta. Sau poate o s-o pun pe foc şi n-o să mă mai gândesc la faptul că ani în şir organele mele au fost urâte şi periculoase ca o bestie scoasă din iad. Neah, nu pot să fac asta. Dacă-mi întorc spatele trecutului, n-o să îmi mai aduc aminte contribuţia salvatoare a lui Valentino. Rahat, asta presupunând doar că totul va merge bine. Nu ştiu ce o să fac dacă trupul meu respinge inima lui sau cât timp vom avea să mai încercăm altceva, înainte să-mi întâlnesc şi eu sfârşitul.

Trăiesc atât de multe poveşti pe care nici măcar nu mi le-am imaginat la începutul zilei.

Frate, sunt rupt. Şi Dalma la fel. Stăm înghesuiţi unul în celălalt pe pat, în timp ce Valentino vorbeşte cu Scarlett şi asistentele dau nişte telefoane firmei de asigurări, în numele doctoriţei Emeterio, care e ocupată încercând să dea de cei din consiliu. în loc să adorm, visez cu ochii deschişi. Nu doar la cum se va schimba viaţa mea, ci şi cea a Echipei Young. Dalma nu va mai trebui să petreacă nicio noapte în spital din cauza mea. Familia ei nu va mai trebui să se întoarcă mai devreme din nicio vacanţă din cauza mea. Viaţa nimănui nu va mai fi întreruptă vreodată din cauza mea. Nici nu pot să vă spun cât de uşurat mă simt când mă gândesc la asta.

— Nu pot să cred ce se întâmplă, zic în timp ce mă uit la luminile de pe tavan, de parcă ar fi nişte stele strălucitoare.

— Nici eu, îmi răspunde Dalma.

— Totul se schimbă datorită lui Valentino.

— Ce poţi să-i dai cuiva care moare pentru tine?

— De fapt nu moare pentru mine.

— Evident.

— Ce-i aşa de evident? Poate chiar ar muri pentru mine.

— Tu cu cine ţii, cu mine sau cu tine?

— Cu amândoi şi cu niciunul.

Dalma îmi dă un ghiont şi începem să râdem. Uşa se deschide şi Valentino se strecoară în cameră. Are obrajii roşii şi ochii umflaţi de plâns.

— Hei, zice, cu gura uscată, dar apoi îşi drege glasul. Bună. Mă dau jos din pat, ruşinat că noi râdem aici în timp ce el trece prin asta.

— Eşti bine?

Valentino scutură şi dă din cap, de parcă ar avea spasme. Emoţiile contradictorii nu-mi sunt deloc străine. Le simt din plin de când am aflat că urmează să trăiesc pentru că altcineva va muri.

— Scarlett e bine? întreb, îngrijorat că s-ar putea să nu fie.

— E în viaţă, îmi răspunde Valentino.

Pun pariu că e cel mai bun răspuns. Fireşte că sora lui n-a primit vestea prea bine.

— Se înscrie şi ea la Crainicii Morţii şi după porneşte spre aeroport – ar trebui să ajungă pe la 9.

Nu-i rău. Trebuie să-l mai ţinem pe Valentino în viaţă măcar şapte-opt ore. Asta înseamnă şi să-i ridicăm moralul.

— Vrei să faci ceva anume cât o aştepţi pe Scarlett? Să mergem să mâncăm? Poate mâncarea ta preferată?

— Mă face să mă simt de parcă aştept execuţia, zice Valentino, îmi vine să-mi înghit tot pumnul.

— Nu asta am vrut să zic.

— Nu, înţeleg. în plus, nu ştiu unde aş putea să găsesc linguini la 2 noaptea.

— Frate, sunt un milion de restaurante deschise 24/7 în New York.

— Putem să comandăm ceva sau să mergem să-ţi luăm ce vrei, zice Dalma.

Valentino se prăbuşeşte pe un scaun, fără pic de graţie pentru cineva care e model la propriu.

— în sfârşit m-am mutat undeva unde pot să găsesc ceva de mâncare după miezul nopţii şi...

Ridică din umeri.

— Oricum probabil n-am voie să mănânc înainte de operaţie.

Mintea începe să mi-o ia razna brusc.

Moartea lui n-ar trebui să aibă nimic de-a face cu mine, dar aşa începe să pară cu fiecare secundă care trece. Care-i faza?

Valentino n-are voie să mănânce ce dracu' vrea în Ziua Sfârşitului? Din cauza unei operaţii pe care nici n-ar mai fi făcut-o dacă nu ne-am fi cunoscut, din pură întâmplare?

— Ai dreptate, din păcate, zice Dalma.

— Ba nu, n-ai! îi zic. Valentino, dacă vrei nişte nenorocite de linguini, o să-ţi găsesc nişte nenorocite de linguini.

— Nu, serios. N-o să mor, zice Valentino.

Apoi face o pauză când îşi dă seama ce a zis, bântuit de propriile cuvinte. E ciudat cum un simplu sentiment capătă o nouă viaţă când eşti pe moarte. îşi alungă gândul, ceva ce va trebui să facă des dacă vrea să reuşească să treacă prin Ziua Sfârşitului – bănuiesc.

— Vreau doar să mă duc acasă, să mă odihnesc. Să pregătesc apartamentul pentru sosirea lui Scarlett. Şi după să mă duc la şedinţa foto de dimineaţă. E tare că o să pot să fiu imortalizat în prima mea campanie.

— Tot trebuie să băgăm şi nişte linguini, îi zic. Poate şi nişte pizza newyorkeză, dacă îţi place.

Dalma îşi ţine ochii închişi şi respiră în palme. Nu ca să-i fie cald, în camera asta rece, ci ca să nu zică nimic. Dar cuvintele evadează.

— Nu vreau să par fără inimă...

— Nu-i un început prea bun, o întrerup.

— O, Doamne, îmi pare rău!

Dalma gesticulează mult de fel, dar acum, când nu zice nimic şi îşi cântăreşte următoarele cuvinte, are mâinile îngheţate în aer, până începe din nou.

— Crede-mă, Valentino, mă urăsc pentru ce urmează să zic, pentru că tu eşti pe cale să-i faci cel mai important dar lui Orion. Face parte din familia mea şi vreau să-i fie bine şi trebuie să spun că. trebuie să-ţi spun că mi-e foarte teamă că o să pui în pericol operaţia asta dacă pleci din spital. Dacă ţi se întâmplă ceva.

Valentino îşi lasă capul să cadă pe piept, de parcă ar fi certat.

— înţeleg.

— Fireşte, o să facem tot ce putem ca să îţi mai vezi sora, dar cel mai logic lucru ar fi să te mai ţinem aici câteva ore.

Niciodată nu m-am simţit mai oribil când cineva a încercat să-mi salveze viaţa.

— Dalma, te iubesc, dar în niciun caz. N-o să-i dăm lui Valentino termen- limită în Ziua Sfârşitului său.

Valentino se chinuie să nu caşte.

— Dalma are dreptate. Sunt obosit şi nu mai gândesc limpede. O cină în miezul nopţii sau o şedinţă foto n-ar trebui să fie mai importantă decât toate lucrurile pe care le vei putea face tu cu inima mea.

Mă ghemuiesc lângă Valentino şi mă uit în ochii lui albaştri, care încă mai sunt roşii de la plâns.

— Ce vrei să faci pentru mine este atât de frumos, încât oricum îţi sunt dator, chiar dacă nu se leagă nimic. Dar n-o să trăiesc viaţa pe care tu o vrei pentru mine dacă asta înseamnă că tu nu ţi-o trăieşti pe a ta, atât cât mai poţi.

Dalma se uită urât la mine.

— Orion, putem să vorbim afară?

— Cu plăcere, îi zic pe un ton tăios.
îl strâng pe Valentino de umăr când mă ridic, apoi ies din cameră şi închid uşa în urma mea.

Dalma îşi împreunează palmele, de parcă s-ar ruga.

— Te rog, lasă-l pe băiatul ăsta să-ţi salveze viaţa!

— Te rog, nu-l mai încuraja să crape mai repede!

— N-o să ducă la nimic bun, nici pentru tine, nici pentru el. Gândeşte logic. Dacă Valentino poate efectiv să moară în somn, n-ar fi mult mai bine decât cine ştie ce tragedie cumplită îl aşteaptă în caz contrar?

Cu cât trăieşte mai mult, cu atât mai aproape e de moarte. înţeleg asta. Dar nu pot să accept că aş putea să decid eu când pleacă dintre noi.

— E alegerea lui, Dalma.

— Sunt sigură că e deschis la părerile tale. La urma urmei,

e inima ta acum.

— Nu, încă e inima lui.

— N-o să mai fie inima nimănui dacă moare.

— Atunci aşa a fost să fie.

Basmul ăsta s-ar putea să nu aibă un final fericit.
Ce bine ar fi dacă cei de la Crainicii Morţii ne-ar spune şi cum urmează să moară cineva, ca să încercăm să evităm asta, sau măcar când, ca să ştim câte ore – sau câte minute – mai avem. Miza e prea mare.

— Crainicii Morţii deja mi-au deschis o uşă. Poate o să-mi mai deschidă şi alta, dacă uşa lui Valentino o să-mi fie trântită în faţă.

Dalmei îi dau lacrimile.

— încep să cred că nu-ţi doreşti operaţia asta.

— Ştii bine că nu-i adevărat.

— Atunci ce e? De ce nu lupţi pentru tine la fel de mult ca mine?

Nu mai zic nimic câteva secunde.

— Când l-am întâlnit pe Valentino, îi spun în cele din urmă, mă gândeam

numai la cât de mult vreau să ajung să-l cunosc. Cum ar fi să mergem pe la el, să-l invit pe la noi. Să-i fiu ghid prin oraş. Vreau doar să apuc să-l cunosc cât mai pot, mai ales înainte să-i port inima în piept pentru tot restul vieţii.

Nu e nimic mai plăcut decât să spui adevărul cu voce tare. Jur.

Dalma în sfârşit înţelege şi oftează.

— Deci ce facem? Sunt de acord să-i ţinem de urât, dar trebuie să-l învelim în folie protectoare sau ceva de genul. Şi să ne asigurăm că nu face nimic prea nebunesc.

Mai stau puţin – nu vreau să ne certăm iar, după ce de-abia ne-am liniştit. Dar în adâncul inimii mele tâmpite, defecte şi ucigătoare, ştiu că am dreptate.

— Cred că trebuie să fim doar eu şi Valentino. Dalma face ochii mici.

— Poftim?

— Vreau să aibă o Zi a Sfârşitului liniştită şi nu sunt sigur dacă tu o să-i dai spaţiul de care are nevoie să respire sau dacă nu cumva o să fie prea agitat în preajma ta.

— N-o să-i dau peste mână dacă vrea să mănânce linguini, dacă asta insinuezi.

— El ştie asta?

— De ce mă pedepseşti doar pentru că vreau să te apăr?

— Nu te pedepsesc. Ador cum ai grijă de mine. Vreau doar să am şi eu grijă de el şi să mă asigur că nu moare înainte să mai apuce să trăiască.

Eu şi Dalma suntem obişnuiţi să facem totul împreună şi, de fiecare dacă când facem ceva separat, e de obicei ideea ei. Nu se aştepta deloc la asta.

— Dacă asta vrei, bine. Eu am zis ce am avut de zis.

O iau în braţe aşa de repede, încât aproape cădem unul peste celălalt.

— Mersi, D.

— Ce pot să fac pentru tine?

— Poţi s-o găseşti pe doctoriţa Emeterio şi să-i spui planul? Vreau să-l scot pe Valentino de-aici înainte să-l convingă ea să rămână.

Dalma dă din cap.

— Vezi să-ţi ţii telefonul la tine.

— Aşa o să fac. Ia un taxi până acasă şi dă-mi un mesaj când ajungi, bine?

O sărut pe Dalma pe frunte şi mă întorc spre cabinet.

— Ai grijă, Orion, zice Dalma.

— N-o să mor azi. Noroc cu Crainicii Morţii.

— Asta nu înseamnă că nu poţi să fii rănit... sau cu inima frântă.

Deodată mă simt agitat, de parcă urmează să se spargă totul într-o mie de bucăţele. Sunt pe cale să încep o călătorie foarte periculoasă, încercând să ţin în viaţă pe cineva căruia îi e scris să moară. Cu fiecare minut care trece, o să pot să-l cunosc mai bine. Cu cât îl cunosc mai bine, cu atât mai tare va durea totul.

Nu pot să prezic viitorul, aşa cum fac Crainicii Morţii, dar ştiu deja că viitorul meu cu Valentino se va termina cu multă suferinţă.

VALENTINO

02:51

Orion se întoarce singur. Ca o stea în cabinetul ăsta strălucitor.

— Eşti gata? întreabă.

Nu sunt sigur despre ce vorbeşte. Oare s-a răzgândit şi zice să începem operaţia mai repede? Sau doctoriţa Emeterio decide? Dacă e aşa, nu sunt pregătit. Scarlett e în sfârşit pe drum şi nu pot să mor acum.

Orion zâmbeşte şi îmi dau seama că nu-i vorba despre asta.

— Gata să ce? întreb.

— Să trăieşti.

— Sunt confuz.

— Vrei să mergi acasă şi să aranjezi totul pentru Scarlett, nu? Hai să facem asta.

— Vii cu mine?

— Doar să te ajut, dar, dacă vrei să fii singur, te las în pace. Clar nu vreau să fiu singur. E şi aşa suficient de înfricoşător totul. Dar nu ştiu cum o să-l ajute asta pe Orion.

— Sigur n-o să fie ciudat? Ca şi cum ai sta cu un porc pe care urmează să-l omori pentru cină?

— Nu mai mănânc carne şi nici nu sunt vreun criminal.

— Ai face bine să nu, îi zic şi mă ridic de pe scaun.

— Nu cred că ar paria cineva pe mine, dacă ar fi să ne batem.

— Asta nu înseamnă că n-ai prieteni dubioşi. La urma urmei, încerci să-mi recoltezi inima.

Orion pare şocat.

— A, eşti pus pe glume.

Şi eu sunt surprins. E meritul lui Orion că a scos o fărâmă de umor din mine. Felul în care ţine atmosfera destinsă îmi aduce aminte de momentele când eram relaxat la şedinţele foto. Am lucrat cu fotografi care vor să scape cât mai repede, ceea ce creează presiune pe platou şi mă face să fiu încordat.
Cele mai reuşite şedinţe foto au fost cu fotografi care zâmbesc şi râd, de parcă ei sunt cei care stau în faţa camerei. Când ei se distrează, mă distrez şi eu.

îmi va face bine să stau cu Orion până ajunge Scarlett.

Am emoţii să mă întorc în lume, dar sunt recunoscător că am şansa s-o fac. E o schimbare mare faţă de acum câteva minute, când îmi acceptam înfrângerea.

— Mulţumesc că mi-ai mai dat nişte timp, îi zic.

— N-ai de ce. Eu îţi sunt dator ţie, zice Orion şi-şi pune şapca pe cap.

Când m-am înscris la Crainicii Morţii, era un paragraf pe site despre cum a apărut numele de Decker. Se pare că Joaquin Rosa vrea ca ei să fie – ca noi să fim – căpitanii pe puntea propriilor vase, să ridicăm ancora pentru o ultimă călătorie.

E bine să ai un căpitan secund.

JOAQUIN ROSA

02:57

Joaquin se uită la o filmare cu atacul din Times Square, când cineva bate cu putere la uşă. Inima i-o ia la goană. Retrăieşte momentul în care a auzit împuşcăturile prin telefon, în timpul primului apel de Ziua Sfârşitului.
Gălăgia o sperie şi pe Naya şi îi trezeşte pe Alano şi pe căţeluş. Bucky sare de pe canapea şi latră la uşa închisă, dar nu sperie pe nimeni cu schelălăitul lui adorabil. Când Joaquin se ridică de pe scaun, se aud iar bătăi în uşă.

Ar fi bine să fie ceva urgent.

Deschide uşa şi o vede pe inginera responsabilă de relaţiile cu clienţii.

— îmi cer scuze că vă deranjez, îi zice Aster Gomez, cu mâna îngheţată în părul lung şi negru, gândindu-se parcă dacă să şi-l smulgă sau nu.

E foarte bună la interacţiunile cu oamenii, dar nu vrea să le spună că urmează să moară, aşa că a candidat pentru un post în echipa de relaţii cu clienţii. A fost atât de bună, încât Joaquin a angajat-o ca manager de echipă, deşi are doar 25 de ani.

— Avem o problemă uriaşă cu serverul.

— Ce se întâmplă?

— Ăăă...

Aster se uită pe hol.

— Mai bine veniţi cu mine. Joaquin şi restul familiei o urmează.

— Totul a început când am primit o plângere, acum câteva minute, zice Aster, în timp ce grăbeşte pasul. Iubitul unei femei a fost împuşcat în Times Square în seara asta.

— Ce tragedie! zice Joaquin, cu toată sinceritatea de care e capabil.

Nu-şi poate imagina viaţa lui fără Naya. Mai ales dacă ar pierde-o aşa de violent.

— Sunt curios. E vorba de Valentino Prince? El a fost prima persoană pe care am sunat-o noaptea asta.

— Nu. îl cheamă William Wilde.

A, păcat! Lui Joaquin i-ar fi plăcut să includă detaliul ăsta în memoriile lui. Dar înapoi la problema de acum.

— Clientul a înţeles că am făcut tot ce ne-a stat în putere?

— Tocmai asta e problema. N-am făcut tot ce ne-a stat în

putere.

— Adică?

— Nu ne-am făcut treaba. Deckerul nu a fost sunat deloc.

— Atacul din Times Square a început fix după miezul nopţii – după lansare. Nu am promis niciodată că Deckerii vor fi alertaţi imediat.

— Asta i-am explicat şi eu, dar femeia a spus că telefonul iubitului ei nu a sunat deloc. Nici măcar după ce ne-am terminat apelurile pentru Coasta de Est. Am verificat în registre şi nu există niciun apel către numărul de urgenţă setat de Decker.

Când intră în call center, Joaquin observă că toţi mesagerii lui îşi fac treaba. Se uită atent la Rolando, bănuind că el e de vină că Deckerul nu a fost

anunțat; probabil era prea ocupat să asculte povestea vieții vreunui alt bătrân. Din cauza greșelii asteia o să fie concediat.

— E vina lui Rolando? El n-a reuşit să-l sune pe Decker la timp?

— Am verificat cu toţi mesagerii şi, deşi Andrea l-a ajutat pe Rolando să treacă prin lista lui, după ce a terminat-o pe a ei, fiecare abonat înscris pe Coasta de Est a primit apelul de Ziua Sfârşitului.

— în afară de bietul om, zice Naya, plină de durere pentru acel străin.

— îmi pare rău, domnule Rosa, zice Aster. Dar, din moment ce Deckerul nu a apărut deloc în sistem astăzi, asta ar putea însemna că...

Joaquin ridică o mână şi îi face semn să tacă. Nu vrea să mai îngrijoreze şi pe altcineva. Dar e prea târziu.

— Ce s-a întâmplat, Papa? întreabă Alano, în timp ce se uită la tatăl lui cu ochi obosiţi.

Joaquin nu vrea să admită că ar fi ceva în neregulă. Că imperiul lui se prăbuşeşte în ziua în care trebuia să fie clădit.

Că totul se va destrăma dacă nu îşi dă seama care e sursa erorii.

Că există Deckeri în ţară, în momentul de faţă, care nu ştiu că îşi trăiesc Ziua Sfârşitului.

9 Versuri din „Oameni găunoşi/Cei goi pe dinăuntru”. Opere poetice (n.t.).

PARTEA A TREIA: PRIMII

Crainicii Morţii sunt aici pentru voi.

—Joaquin Rosa, creatorul Crainicilor Morţii

WILLIAM WILDE (Decedat)

Crainicii Morţii ar fi trebuit să-l sune pe William Wilde să-i spună că o să moară azi.

în seara asta, William şi iubita lui, Christi, cu care era de cinci ani, au plecat din apartamentul lor din Brooklyn şi au luat trenul spre Manhattan, ca să participe la petrecerea de lansare a Crainicilor Morţii, din Times Square. William, un fotograf faimos, a vrut să imortalizeze acest moment istoric şi a refuzat oferte din partea mai multor reviste. Dar, din moment ce oricum trebuia să lucreze a doua zi, William a vrut să facă ceva pentru el, pentru colecţia lui personală. Mai ales într-o noapte care avea să fie cu atât mai memorabilă, cu cât Christi era cu el.

Ce voia să facă era să-şi pună camera pe un trepied şi să surprindă momentul în care avea s-o ceară în căsătorie pe Christi.

Nu să fie împuşcat.

Atacatorul purta o mască cu un schelet şi bombănea ceva legat de sfârşitul lumii, înainte să înceapă să tragă la nimereală în mulţime, iar primul glonţ l-a nimerit pe William în gât.

Visul lui de a primi telefonul de Ziua Sfârşitului împreună cu Christi, când aveau să fie amândoi bătrâni, înconjuraţi de copii, de nepoţi şi de strănepoţi s- a sfărâmat într-o secundă.

A trebuit să se mulţumească doar cu ideea că va muri în braţele iubitei lui, cu lacrimile ei pe faţă, în timp ce se îneca cu propriul sânge.

Times Square era o zonă aşa de strălucitoare, până când luminile

s-au stins şi s-au stins şi s-au stins...

— Nu mă părăsi, iubitule! i-a zis Christi. O să fie bine. O să fie bine! Nimeni nu avea nevoie de Crainicii Morţii ca să ştie că nu avea să fie bine. Dar Crainicii Morţii ar fi trebuit să sune oricum.

JOAQUIN ROSA

03:03

Joaquin se teme că va trebui să-i sune pe toţi cei de la Crainicii Morţii şi să le spună că serviciul a fost compromis.

Nu e clar dacă acest Decker neanunţat e un caz izolat, dar, în orice caz, Joaquin trebuie să înţeleagă ce s-a întâmplat, ca să-şi apere proiectul şi să se asigure că niciun alt utilizator nu mai moare fără avertisment.

înapoi în birou, Joaquin îşi suflecă mânecile şi-şi ia laptopul.

— Ai grijă să nu vorbească nimeni cu presa, zice Joaquin. Nu vrem să iscăm panică.

— Mă rog, nu vrem să se panicheze publicul, spune Naya. Pare că ştie foarte bine că inima lui Joaquin e plină de stres

şi grijă.

Alano îşi ridică privirea din caietul în care desenează o rochie, din moment ce nu poate să adoarmă la loc.

— Cât o să fii plecat, Papa?

— Nu sunt sigur, mi hijo. Cât e nevoie ca să pun lucrurile înapoi pe picioare.

O parte din Joaquin ştie, în adâncul sufletului, că, dacă nu poate să rezolve problema asta, s-ar putea să nu vrea să se întoarcă să dea ochii cu lumea. Dar mereu se întoarce şi mereu se va întoarce. Chiar şi când viaţa pare imposibilă.

— Ce-o să faci? întreabă Alano.

— Ştii că nu pot să vorbesc despre asta. Alano începe să se smiorcăie.

— Promit să nu spun nimănui.

— Când o să fii mai mare.

— Durează prea mult până o să fiu mai mare.

E amuzant cum Alano crede că e pregătit să ştie cum funcţionează Crainicii Morţii, când el încă mai crede în Moş Crăciun. Mai sunt multe conversaţii pe care trebuie să le poarte mai întâi, de exemplu despre cine pune cadourile sub brad. Ca să nu mai vorbim despre discuţia despre barză, deşi, sincer, Joaquin crede că va fi mai degrabă o discuţie despre bărzoi, ceea ce va accepta fără probleme, dacă se va dovedi a fi adevărat. în orice caz, Joaquin îi protejează lui Alano atât copilăria, cât şi siguranţa, nespunându-i secretele Crainicilor Morţii. Poate când va avea treizeci de ani, vor vorbi despre asta la o bere.

Joaquin îl sărută pe fiul lui pe creştet şi îl scarpină pe căţeluş în spatele urechilor lui mari şi maro, înainte să îşi ia soţia în braţe.

— N-o să fiu disponibil o vreme, îi zice.

— Ne vedem când poţi, zice Naya. îşi iau rămas-bun cu un sărut.

Apoi Joaquin iese pe uşă şi se îndreaptă spre o încăpere secretă, unde nimeni în afară de el nu poate intra.

VALENTINO

03:04

O să îmi trăiesc Ziua Sfârşitului, atât cât va dura.

Mă pregătesc psihic înainte ca eu şi Orion să plecăm din spital. Sunt un milion de moduri în care pot să mor în oraş. M-am gândit la ele toată noaptea, dar totul pare mult mai plauzibil acum, că am ieşit. împuşcat, strangulat, înjunghiat. Sau poate lovit de o maşină sau de un autobuz sau de un taxi sau de o motocicletă sau chiar de un tren, dacă se întâmplă să cad pe şine. Poate o să se prăbuşească ceva din cer şi o să mă zdrobească, ca un eşafodaj, din moment ce fiecare bloc pe lângă care am trecut azi pare să fie în construcţie. Aş putea să fac şi eu un infarct, ceea ce ar fi o ironie destul de crudă, deşi pentru Orion ar fi bine să ştie mai degrabă mai repede decât mai târziu că nu voi fi eu cel care îi va salva viaţa.

Deşi apartamentul meu e la doar opt minute de mers pe jos de spital, tot am emoţii când mergem pe trotuar. Cine ştie? Poate tot gunoiul ăla de pe stradă acoperă vreo gaură prin care pot să cad sau chiar vreo mină, care o să mă facă să explodez. Sunt o groază de variante. Sunt tentat să merg pe stradă, dar asta chiar ar creşte pericolul să mă omoare o maşină şi...

— Hai, mai cu viaţă! zice Orion.

— Mai cu viaţă?

— Mai. Cu. Viaţă. Mergi ca un zombi.

— Mă rog. Numai cineva fără inimă ar zice asta.

— Acum te iei de inima mea?

— Doar pentru că tu i-ai zis cuiva care urmează să moară să meargă mai cu viaţă.

— Bine, bine, ai dreptate.

Orion nu mai zice nimic, deşi îmi place mult mai mult de el când vorbeşte.

— Când a început toată povestea cu inima ta? Orion fluieră uşor.

— Pfff... E amuzant, pentru că am crescut văzând-o pe mama mergând des la spital. Lucru care nu e amuzant în sine, evident, dar am fost aşa de prost, încât nu m-am gândit niciodată că aş putea să moştenesc problemele ei cardiace. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte.

— Poate e mai bine aşa. Nu ţi-ai pierdut timpul temându-te de problemă.

Aşa cum mă tem eu acum de moarte.

— Da, clar, dar cred că aş fi vrut s-o iau mai în serios. Să primesc nişte sfaturi.

— Erai doar un copil.

— Un copil care putea să jure că mama avea să moară din cauza inimii ei. Apoi lucrurile au luat o întorsătură, mă rog, ştii deja povestea.

Orion îşi bagă mâinile în buzunar şi umerii îi coboară brusc. Arată de parcă ar căra în spate toată greutatea lumii.

— Am avut primul atac de cord nasol la câteva zile după ce am împlinit 16 ani.

— Ce l-a declanşat?

— Totul? Clasa a zecea nu a mers prea bine. Am rămas

corijent la o groază de materii şi eram veşnic stresat şi puteam
să jur că o să rămân repetent.
Apoi, în timpul tezei la biologie, mi-a crescut tensiunea prea mult
şi m-am

prăbuşit.

— Sună groaznic.

— A fost, dar măcar profesoara mă plăcea suficient cât să-mi dea o notă de trecere.

— Probabil ai fost primul elev care chiar a făcut un atac de cord în timpul unei teze.

— A, da, atacurile de cord sunt rare la adolescenţi, sunt ca un unicorn – şi nu doar pentru că sunt gay.

— Exact asta voiam şi eu să zic!

Orion râde, dar imediat auzim doi bărbaţi care urlă puţin mai în faţă. Unul dintre ei loveşte o maşină cu o bâtă, sparge geamul şi declanşează alarma. Râsul lui Orion este înlocuit de cel al atacatorului. Apoi mă gândesc că urmează să fac şi eu un infarct când văd că amândoi poartă măşti cu cranii. îl apuc pe Orion de braţ şi îl trag în spatele unui Jeep care e parcat lângă trotuar. Ne ghemuim şi încercăm să ne ascundem.

— Ce dracu’.

îi fac lui Orion semn să tacă.

Nu ştim dacă nu cumva unul din tipii cu mască e şi cel care a încercat să mă împuşte.

Aşa funcţionează soarta în lumea Crainicilor Morţii? Moartea mea e bătută în cuie, dar când se întâmplă e singurul lucru care se schimbă? Destinul meu e să fiu omorât de bărbatul care m-a ratat mai devreme?

Tresar când aud un alt geam spart, o altă alarmă care se declanşează. Sigur o să vină poliţiştii în curând, nu?

Orion mă ia de după umeri şi se lipeşte de mine, de parcă ar fi o vestă

antiglonţ. Nici măcar nu-l dau la o parte. Poate reuşeşte să-mi salveze viaţa. Chiar dacă e numai pentru puţin timp

Alt geam spart, altă alarmă, alt râs care răsună pe stradă.

Bărbaţii cu mască se apropie din ce în ce mai mult.

Care-i faza? Bănuiesc că sunt genul ăla de oameni care n-au nicio problemă să comită crime, din moment ce cred că lumea se va sfârşi odată cu apariţia Crainicilor Morţii. Ar fi minunat dacă poliţiştii ar veni şi i-ar aresta înainte să ne bată cu bâta aia.

Un alt geam, o altă alarmă, un alt râs.

Sunt aşa de aproape. La o maşină distanţă.

Orion pare foarte speriat, mai ales pentru cineva care nu are ştreangul în jurul gâtului, cel puţin conform Crainicilor Morţii. Scânceşte uşor şi îi acopăr repede gura cu palma. Nu cred că vreunul dintre ei l-a auzit pe Orion, dar tot mi-e groază. Se citeşte vina în ochii lui căprui. Apoi geamul Jeepului este spart, iar cioburile sar în toate părţile. Orion îşi înfige unghiile în braţul meu şi încerc să-mi ţin respiraţia, de parcă ar putea cineva s-o audă în hărmălaia provocată de alarme.

Când e atacată următoarea maşină, îl trag pe Orion spre partea din faţă a Jeepului, unde nu ne pot vedea.

Respir uşurat când aud o sirenă de poliţie care se apropie.

— Trebuie să plecăm, şopteşte Orion. Scutur din cap.

— Da. Dacă o să creadă că e vina noastră?

Are dreptate. în cel mai bun caz, o să fim duşi la secţie şi o să-mi pierd ore preţioase din Ziua Sfârşitului. în cel mai rău caz.

Arunc o privire pe după Jeep şi văd cum atacatorii fug pe stradă, spre spital.

— Hai!

Eu şi Orion ne ridicăm şi o luăm la fugă şi singurul lucru la care pot să mă gândesc e cum inima îmi bate cu putere, ca la un antrenament intens, şi mă întreb cum rezistă Orion. Când intrăm pe altă stradă, bocancii mei se lovesc de bordură şi cad şi Orion mă vede şi niciunul dintre noi nu poate să facă ceva să oprească gravitaţia.

Chiar înainte să mă lovesc cu capul de asfalt, ştiu că aşa o să mor.

ORION

03:10

N-are cum să se întâmple asta; n-are cum să se termine aşa.

îmi doresc foarte tare să cred că e o farsă, dar ştiu că nu e, i-am citit frica în ochi în timp ce cădea. Mă reped spre el, mă împiedic şi eu o secundă, apoi îl întorc pe Valentino şi văd că are o tăietură mare deasupra sprâncenei. Sângele lui pătează asfaltul ca un test Rorschach, la care mi se rupe dacă fac bine sau nu, pentru că vreau doar să ştiu dacă mai trăieşte sau nu.

— Valentino, frate!

Geme uşor, ceea ce e foarte bine, pentru că doar cei care sunt în viaţă pot să geamă, ceea ce înseamnă că pot să respir uşurat, acum că ştiu că şi el poate să respire. îşi deschide ochii şi mâna îi tremură când şi-o duce la rană.

— Nu pune mâna, îi zic.

Ultimul lucru de care are nevoie e o infecţie.

— Hai să mergem înapoi, să te cureţe doctorii!

— Nu, sunt bine. Mă spăl eu acasă.

— Eşti sigur? îl întreb, în timp ce îl ajut să se ridice.

— Sunt sigur. Hai să ieşim de pe străzile astea!

Mă asigur că nu e ameţit – pare stabil, sau, mă rog, cât de stabil poate să fie cineva care tocmai s-a dat cu capul de asfalt în timp ce fugea de nişte tipi cu măşti. Serios, noaptea asta e un coşmar. Are dreptate când zice că trebuie să

ajungem acasă la el, unde o să fie în siguranţă. Nu sunt obişnuit cu

Upper East Side, dar modul în care e proiectat oraşul ne ajută să ajungem repede la intersecţia dintre Seventy-Seventh şi Second.

— Credeam că o să mor, zice Valentino.

N-o să-i spun că şi eu credeam acelaşi lucru.

— în momentul ăla, zic, adaugă.

— Dar eşti bine.

— Ar fi fost bine pentru tine chiar şi aşa. O leziune la creier aproape de spital e reţeta succesului.

Nu pot să nu mă simt de tot rahatul, pentru că eu l-am încurajat să plece din spital şi aproape a murit şi eu aş fi avut de câştigat de pe urma asta.

Valentino nu zice nimic, iar eu nu ştiu ce să spun. Ar trebui să-mi

cer scuze?

— Zombi, zice în cele din urmă.

— Poftim? O, la dracu', ai o contuzie! Valentino scutură din

cap.

— Nu, ai spus că arăt ca un zombi. înainte de fazele astea. Cred că ar fi fost un nume mai potrivit pentru Deckeri.

Din moment ce am citit şi am recitit website-ul Crainicilor Morţii de o mie de ori, ştiu de unde vine numele de Deckeri.

— Deci Joaquin Rosa crede că Deckerii sunt căpitanii

propriilor vase şi...

— Pricep asta. Scuze că te întrerup.

— N-ai decât.

— Numele de Decker sună prea intelectual. Suntem zombi. Morţii vii.

— Dar n-ar fi prea evident?

— Undeva la mijloc: terminaţi.

— Prea morbid. Valentino se uită în gol.

— Moartea e morbidă, Orion.

FRANKIE DARIO

03:15

Crainicii Morţii nu pot să-l sune pe Frankie Dario, dar asta nu înseamnă că Frankie nu poate să-i sune pe ei.

Sau măcar pe cineva care lucrează acolo.

Frankie stă în bucătăria lui întunecată, îşi bea cafeaua stătută din termosul nespălat şi aşteaptă ca prietenul cel mai bun al soţiei lui să răspundă la nenorocitul ăla de telefon. A învăţat pe propria piele că nu se poate baza pe Rolando, după ce a uitat verighetele acasă la nunta lui Frankie şi şi-a dat seama de-abia după ce începuse ceremonia. Dar a dat Gloria vina pe prietenul ei cel mai bun, care probabil a vrut să le strice nunta, pentru că încă o mai iubeşte? Sigur că nu. Tot Frankie a fost certat că nu a verificat mai devreme. De parcă nu i-ar fi dat oricum un milion de alte sarcini. Dar Rolando are în sfârşit un scop în viaţă, adică slujba de mesager la Crainicii Morţii, unde trebuie să le zică oamenilor că urmează să moară.

Până când se va dovedi că e totul o şarlatanie, logic.

Frankie are prea multe îndoieli legate de Crainicii Morţii ca să se înscrie sau să îşi înscrie familia; guvernul are oricum prea multe informaţii despre ei. Lucruri pe care n-ar trebui să le ştie. Dar Frankie nu e idiot. Ştie că poate să facă bani frumoşi dacă fotografiază aşa-numiţii Deckeri în cazul în care chiar mor. Cea mai bună parte? Poate să obţină informaţii confidenţiale de la Rolando.

Dacă ar răspunde naibii la telefon.

Seria asta de fotografii ar putea să-i schimbe viaţa lui Frankie. Nu e bun la

prea multe lucruri. Uitaţi-vă la cafeaua lui, de exemplu. E de tot căcatul. Dar e în regulă, nu e vreun barista fără creier, care trăieşte să-i servească pe ăia cu fiţele lor şi comenzile de cappuccino cu extraspumă şi trei – nu două, nu două jumate, nu două şi trei sferturi – pompiţe de sirop de caramel. Frankie habar n-are să facă o cafea, dar ştie să facă fotografii frumoase. Cel mai recent chiriaş al lui, Valentino, a fost fraierit să plătească un avans pentru un apartament tocmai datorită pozelor înşelătoare de pe Craigslist, pe care le-a făcut Frankie.

Ăsta da talent!

A venit vremea ca Frankie să-şi îndeplinească visul şi să câştige un Pulitzer pentru cea mai bună fotografie de reportaj şi e sigur că o să facă asta în urma acestei Zilei istorice a Sfârşitului. Fie o să surprindă primele morţi prezise de Crainicii Morţii, fie uşurarea de pe faţa unui Decker când îşi dă seama că va supravieţui.

Frankie îşi bălăngăne picioarele de nerăbdare, dar îşi loveşte un genunchi de masă.

Parcă tot sufletul lui arde să iasă în lume şi să facă pozele alea.

Pe de o parte, lui Frankie nu i-ar plăcea să-l demaşte pe Joaquin Rosa, din moment ce se vede atât de mult în el. Amândoi sunt latino, s-au născut în acelaşi cartier din Puerto Rico şi chiar s-au intersectat un an în Salinas. Păcat că nu s-au cunoscut atunci, Frankie e sigur că ar fi devenit prieteni buni.
Poate ar fi fost chiar cavaleri de onoare la nunta fiecăruia şi Joaquin ar fi devenit cineva căruia Frankie ar fi putut să-i spună că şi-ar dori ca Gloria să se îngrijească de aspectul ei fizic la fel de mult ca Naya. Şi astea nu sunt singurele coincidenţe – amândoi au băieţi de nouă ani. Prietenia dintre cei doi bărbaţi ar fi putut fi transmisă din generaţie în generaţie, ca ochii lui, care sunt la fel de maro cum e cafeaua care îl umple de energie. Dar să nu vorbim despre porcăriile alea pe care le poartă Alano; Frankie nu vrea să judece stilul în care Joaquin îşi creşte băiatul, dar asta nu prea îi iese, mai ales după vreo două beri. Frankie o

să se asigure că Paz va ajunge un bărbat adevărat.

Singurul lucru care îi deosebeşte pe cei doi bărbaţi e succesul. Frankie e puţin mai în vârstă, o diferenţă insesizabilă, şi totuşi e rănit în orgoliu când se

gândeşte că Joaquin a făcut mult mai multe decât el. Amândoi au grija de familiile lor, aşa cum ar trebui să facă orice bărbat portorican, dar familia Rosa are trei penthouse-uri prin ţară, în timp ce familia Dario trăieşte într-un apartament cu două camere mizerabil din Manhattan şi trebuie să se ocupe de problemele chiriaşilor.

S-a săturat să trăiască de la o lună la alta – e gata să facă bani adevăraţi.

Şi asta va începe cu Crainicii Morţii.

Şi cu Rolando, dacă ar răspunde dracului la telefon.

Dacă nu e deja mort, Frankie o să-l omoare cu mâna lui.

VALENTINO

03:17

Acum cinci ore stăteam în faţa noii mele case pentru prima dată şi mă gândeam cum am toată viaţa în faţă. Acum am o tăietură urâtă în urma unei experienţe aproape mortale. Data viitoare s-ar putea să nu mai fie aproape mortală.

— Aici e, îi zic şi încep să-mi caut cheile.

— Fix lângă pizzerie, spune Orion şi face semn spre restaurantul închis, înainte să-şi bage iar mâna în blugii skinny. Ai apucat să mănânci o felie?

— Nu, m-am grăbit să ajung în Times Square.

Nu trebuie să mai zic altceva. Ştim foarte bine ce s-a întâmplat după. Oare aş fi primit telefonul de Ziua Sfârşitului dacă aş fi rămas acasă? Dacă aş putea să dau timpul înapoi, asta aş fi făcut diferit. Aş fi stat acasă şi mi-aş fi despachetat bagajele şi aş fi dormit, înainte de şedinţa foto de dimineaţă.
Apoi aş fi trăit suficient încât să văd roadele muncii mele şi toate visurile devenind realitate.

— Ar fi trebuit să stau acasă. Orion dă din cap.

— Cu o pizza mare.

îmi mai verific o dată toate buzunarele, dar nu-mi găsesc cheile.

— Nu se poate.
— Ce e?

— Cred că mi-am pierdut cheile.

— Crezi?

— Sigur mi-am pierdut cheile.

— Şi telefonul. Frate, trebuie să recunosc, ai nişte pantaloni şmecheri, dar au cele mai praf buzunare.

Asta n-o să fie sigur cea mai proastă parte a zilei, dar tot nu mă simt prea bine. Sunt epuizat şi tot ce vreau e să mă întind puţin.

— Să mergem înapoi la spital.

— Nu, sună-l pe proprietar – a... Orion se uită la interfon.

— Ştii la ce apartament stă? Sună-l la interfon.

— Mi-a spus că pot să-l deranjez doar în timpul orelor de lucru. Nu vreau să-l supăr.

— N-o să mai fie problema ta prea multă vreme. Comportă-te de parcă te muţi de aici. N-ai nimic de pierdut.

Chiar n-am nimic de pierdut. Frankie pare că e deja enervat de mine şi n-are rost să încerc să-mi îmbunătăţesc relaţia cu el. Nici măcar de dragul lui Scarlett, care n-o să aibă nicio problemă să-i zică vreo două dacă depăşeşte măsura. Mă simt vinovat doar că îi deranjez familia, dar chiar e o urgenţă. Toată ziua asta e o urgenţă pentru mine şi trebuie să o tratez ca atare.

Mă duc spre interfon şi mă opresc puţin, pentru că n-o să mai apuc să-mi văd numele trecut aici. Apăs pe butonul din dreptul apartamentului lui Frankie. După un minut în care nu se întâmplă nimic, sună şi Orion, care ţine degetul pe buton de trei ori mai mult.

— O să te omoare, îi zic. Sau mă rog, mai degrabă pe mine.

— N-o să facă nimic.

Se aude un fâşâit înainte ca vocea lui Frankie să răsune.

— Cine e?

— Bună, Frankie. Sunt Valentino Prince. îmi pare rău. Am rămas pe-afară.

— Unde dracu' ţi-s cheile? urlă Frankie. Deja regret asta.

— Fe-am pierdut.

Auzim un zgomot care seamănă cu un receptor trântit.

— OK, poate chiar o să te omoare, mormăie Orion. Dacă ar fi să mă iau după faţa lui Frankie când coboară scările, aş zice că are dreptate. Nu e prea târziu să mă întorc şi să fug. Frankie deschide uşa de la hol şi se uită la fruntea mea plină de sânge. Am fost un prost că am crezut că o să i se facă milă de mine. Pur şi simplu se uită urât la mine şi la Orion.

— îmi pare foarte rău că te-am trezit, îi zic. Frankie blochează uşa.

— Ţi-ai pierdut cheile în prima noapte. Cine face asta? Nu-l trec prin toate lucrurile care s-au întâmplat de când am aflat că sunt Decker. Nu e treaba lui şi mă îndoiesc că i-ar păsa.

— îmi pare rău, îi spun din nou. Frankie îşi strânge halatul mai tare.

— Ai pierdut ambele seturi de chei?

— Nu, celălalt e acasă. Nu le-am luat pe ambele cu mine...

— A, bine, deci ai totuşi o fărâmă de creier.

— Uau! zice Orion. Aşa te porţi cu chiriaşii tăi?

Frankie îl analizează pe Orion din cap până în picioare, apoi pe

mine.

— E trei dimineaţa. Ai noroc că am coborât.

— Vrei să ne laşi să intrăm, te rog?

— Doar pentru că deja ţi-am încasat cecul, zice Frankie şi se dă la o parte. Vezi să nu laşi urme de sânge pe jos.

Nici nu vreau să mă gândesc cum s-ar comporta dacă ar afla că sunt Decker.

încă e cald în clădire, dar aerul pare diferit. N-o să mai fie ăsta holul unde o să primesc scrisori şi felicitări şi facturi. Scările pe care urc acum nu vor fi antrenamentul meu zilnic de picioare. Când Frankie descuie uşa de la studio, înţeleg că e prima dată când mă întorc aici şi posibil şi ultima.

înainte să apuc să-i mulţumesc lui Frankie şi să îmi cer scuze din nou, s-a întors deja în apartamentul lui.

— Simpatic tip, zice Orion în timp ce închide uşa. Aprind lumina, dar regret imediat gestul. Locul ăsta e gol-goluţ.

— Poţi să te aşezi pe ce cutie vrei.

— După ce te aranjăm, răspunde Orion şi-şi pune şapca pe

blat.

Deschide robinetul de la bucătărie, să vadă cum e apa.

— Ai nişte prosoape de hârtie?

Iau o rolă de hârtie igienică dintr-o valiză şi i-o arunc lui Orion. Am luat-o cu mine pentru că nu eram sigur ce magazine o să mai

găsesc deschise la ora aia. Ca să nu mai vorbim de toate ştirile alea despre oameni care fac stocuri de hârtie igienică în toată ţara, crezând că vine sfârşitul lumii. O să mai fac nişte cumpărături cu Scarlett de dimineaţă, să mă asigur că are tot ce-i trebuie.

Mă duc lângă Orion, la chiuveta din bucătărie.

— Apa e călduţă, îmi zice.

îşi pune o mână pe umărul meu şi îmi tamponează uşor rana cu cealaltă. Zvâcnesc uşor, dar mă relaxez după câteva secunde. Cu ochii închişi şi cu apa care susură, mă simt ca la spa. Sunt periculos de aproape să adorm în picioare, dar reuşesc să mă sprijin de blatul de bucătărie.

— Gata, zice Orion.

— Mulţumesc, domnule doctor...

— Pagan.

— Mulţumesc, domnule doctor Pagan.

— Vin imediat. Mă duc să bat la uşă la Frankie şi să-i cer nişte bandaje. Sunt sigur că o să fie superbucuros să-l ajute pe chiriaşul lui preferat.

Orion se abţine să nu râdă şi dă să plece, dar îl iau în braţe şi încep să râd mai tare decât aş fi crezut că e posibil în ziua în care urmează să mor.

FRANKIE DARIO

03:31

Lui Frankie îi vine să-l omoare pe noul chiriaş.

Ce i-o plăcea atât lui Valentino să-l deranjeze în miezul nopţii? Mai ales în prima lui zi aici! Cât tupeu...

Nu contează că Frankie era deja treaz. Asta nu e treaba nimănui. Ce contează însă e că Frankie şi-a făcut treaba şi i-a dat chiriaşului două rânduri de chei, aşa cum era stipulat şi în contract, şi Valentino a rămas oricum pe-afară; probabil şi-a pierdut cheia pe vreo stradă obscură, unde l-a întâlnit şi pe băiatul pe care l-a adus acasă. Valentino Prince? Mai degrabă Valentino Prinţesă[10].

Frankie o să-l ţină pe Paz departe de Valentino. Şi aşa sunt câteva semnale că ceva e în neregulă cu Paz, dar atât îi trebuie, să vină vreodată cu un băiat acasă. Frankie o să se ducă imediat să-şi ia.

Respiră adânc.

Dacă e sincer – şi Frankie chiar e sincer, aţi face bine să credeţi asta –, ce-l deranjează cel mai mult e că Rolando tot nu îi răspunde. Nu a distrus deja destule vieţi? Data viitoare când Rolando o să-i mai ceară o favoare, Frankie n-o să se grăbească deloc să-l ajute, aţi face bine să credeţi şi asta.

îşi aruncă restul de cafea în chiuvetă. Se uită pe geamul de la bucătărie, amintindu-şi cu jind de zilele în care putea s-o vadă pe femeia aia tânără şi frumuşică în apartamentul de vizavi; întotdeauna stătea până târziu, cu vreun bărbat sau vreo femeie – ce norocoşi. Dar acum s-a mutat şi în locul ei a venit Valentino, care îl ţine în braţe pe băiatul ăla. Frankie trage perdeaua, nu-l mai

interesează ce se întâmplă între pereţii ăia.

îşi ia o bere din frigider şi începe s-o dea pe gât, sperând să-şi înece frustrările.

Tot ce vrea e un indiciu, să afle numele unui Decker, pe care să-l poată poza. Cât de greu poate să fie?

ORION

03:33

Nu aşa mi-am imaginat că o să fie când un băiat o să mă ducă acasă la el.

Pentru început, credeam că o să pot să îi întâlnesc şi pe părinţii sau tutorii lui, poate chiar şi pe unii dintre fraţii sau prietenii săi. Aş fi fost superautentic, dar mi-aş fi scos în evidenţă calităţile, gen scrisul sau cum reuşesc să merg mai departe, în ciuda inimii ăsteia care încearcă să mă oprească. Am fi făcut glume la masă, înainte să le câştig încrederea şi să mă lase cu băiatul meu în dormitor, locul în care îşi petrece cea mai mare parte a timpului.

în schimb, am făcut pe doctorul în studioul gol al unui Decker.

Dar îmbrăţişarea asta e megadrăguţă. Mă bucur de ea şi, oricât aş vrea să mă pierd în ochii lui albaştri şi în buzele în formă de inimă, mă desprind, ca să nu înţeleagă greşit. Chiar am venit să-l ajut, nu să ne facem de cap.

E un gând destul de întunecat, dar sunt sigur că în viitor o să fie oameni care o să vrea doar o aventură cu Deckeri, tocmai pentru că o să ştie că o să fie fără ataşamente; îmi fac o notă mentală să-i spun Dalmei să nu facă o aplicaţie de genul.

— Deci de unde să începem? îl întreb.

— Cred că o să desfac cutiile. Sunt doar haine.

— Poţi să alegi ceva pentru şedinţa foto de mâine.

— Cei de la RainBrand o să mă îmbrace în hainele lor.

— Da, dar tot trebuie să arăţi bine când intri în studio.

— Aşa e. Vreau să le las o impresie bună, ca să mă angajeze şi pentru proiecte viitoare.

Mă opresc brusc din curăţat blatul, ca să mă asigur că nu l-am deprimat de tot.

— Serios, dacă vrei s-o las mai moale cu optimismul şi să te las să-ţi vezi de sentimentele tale, spune-mi. O să-mi iau optimismul şi o să-l îngrop undeva.

— îmi place optimismul tău. E mult mai bine decât dacă m-aş preface că nu se întâmplă nimic. Aşa că nu te opri, zice şi îmi zâmbeşte rapid, înainte să deschidă o cutie lipită cu scotch, fără pic de efort.

— Optimismul va mai trăi încă o zi.

Intru în baia lui minusculă, îi pun rola de hârtie igienică pe suport şi arunc bucăţile pline de sânge. Mă uit în oglindă şi, dacă mi s-a părut că arăt ca dracu' în selfie-ul făcut de Dalma înainte să-l cunoaştem pe Valentino, aş călători în timp şi i-aş spune lui Orion din trecut ce bine arată. Am buzele extrauscate şi cârlionţii mi-au luat-o razna. Mi se citeşte moartea pe faţă.

Şi totuşi.

Nu pot să mă deprim, nu când treaba mea e să-l fac pe Valentino să-şi păstreze optimismul.

înapoi la treabă. Mă spăl pe faţă, îmi hidratez puţin buzele şi mă întorc.

Valentino stă în genunchi în mijlocul unui morman de haine, în timp ce îşi dă jos tricoul şi lasă să se vadă pectoralii puternici şi abdomenul lucrat, aşa cum nu am mai văzut la nimeni în viaţa reală. Pe bune, e incredibil. Mă simt de parcă mi-aş rupe mâna dacă i-aş da una în piept.

— Uau, bravo ţie! îi zic şi fac un semn spre corpul lui.

— Haha, mersi! zice Valentino în timp ce îşi pune un

maiou alb, mai larg. Mi-ar plăcea să nu fie obligatoriu să arăţi aşa, dacă vrei să ai succes în

— industrie. Numai eu ştiu câte ore de sport am făcut ca să ajung un cadavru bine lucrat.

— Şi cât te-ai ras. Valentino râde.

— Da, un cadavru bine lucrat, fără niciun fir de păr. îşi împăturește tricourile şi le aşază la perete.

— Dacă stau să mă gândesc, nu sunt prea încântat de cum au luat alţii decizii în locul meu. Nici măcar nu le-a păsat de mine. Au vrut doar să mă doneze.

— Păi, acum n-o să-ţi mai zică nimeni ce să faci.

— Apropo... sper că nu am stricat lucrurile între tine şi Dalma.

— Neah, stai liniştit. Dalma e doar superlogică, dar n-am vrut să te bată la cap de Ziua Sfârşitului. Ziua asta nu e despre noi. E despre tine.

Valentino oftează în timp ce mai scoate din cutii nişte jachete şi pulovere.

— Apreciez, dar, ca să nu te simţi tu ciudat, să ştii că n-o văd ca pe un duşman. înţeleg de ce s-a purtat aşa. Şi eu aş fi făcut la fel dacă aveai tu vreun organ magic care ar fi putut să-i salveze viaţa lui Scarlett.

Dacă rolurile ar fi fost inversate, mi-ar plăcea să cred că aş face fix ce face Valentino pentru mine. Poate dacă Scarlett o să aibă nevoie să fie salvată într- o zi, o să pot să fiu eu eroul ei. Dacă o să aibă vreodată nevoie de o inimă, şi eu o am pe-a lui Valentino, atunci o să i-o dau cu tot dragul, nici nu s-ar pune problema.

Când deschid cutia de la salteaua pneumatică, îmi dau seama cum ăsta ar fi trebuit să fie un nou început pentru Valentino. Nici măcar nu are un pat ca lumea deocamdată. Nu e ca atunci când m-am mutat eu din apartamentul în care am crescut, în

Casa Young. Eu am avut de ales între o canapea extensibilă în sufrageria cu cărămidă, sacii de dormit din excursiile Dayanei şi ale lui Floyd şi, evident, patul din camera de oaspeţi, care a devenit a mea.

în schimb, Valentino are cea mai gălăgioasă saltea pneumatică. Aproape o scot din perete, pentru că nu vreau să-i deranjez vecinii la ora asta, dar mă doare-n cur, pentru că Valentino merită un pat de Ziua Sfârşitului – chiar dacă e unul gonflabil.

Trăim într-o lume căreia nu-i pasă că oamenii ajung să doarmă pe străzi şi am emoţii când mă gândesc cum vor ajunge să fie trataţi Deckerii.

Mă bucur că Valentino n-o să treacă prin toate mizeriile alea.

VALENTINO

03:41

Ultima cutie e plină de pantofi pe care n-o să-i mai port vreodată în New York City.

Bocancii mei Timberland s-au descurcat de minune în noaptea asta, dar de- abia aşteptam să mă plimb în pantofii mei preferaţi, în Converşii albaştri şi în mocasinii bej. Şi de-abia aşteptam să ies la alergat în adidaşii Nike, mai ales prin Central Park. Scot două perechi de tenişi albi, una puţin murdară de la cât i-am purtat, şi cealaltă pe care o păstrez pentru petrecerile unde mă îmbrac casual, dar tot vreau să arăt bine. Părinţilor mei mereu li s-a părut ridicol că am două perechi de tenişi identice, pentru scopuri diferite, dar lor nu le pasă aşa de mult de aspectul lor. Când mă gândesc că arăt bine, mă şi simt bine. Şi încă îmi susţin alegerile vestimentare, deşi acum poate părea puţin ridicol că am avut aşa de mare grijă de nişte tenişi care nu vor mai fi purtaţi.

Sau, cel puţin, nu de mine. Poate îşi vor găsi o casă nouă, în picioarele altcuiva.

Până atunci, îi aliniez lângă uşă.

— Gata, îi zic.

Nu e mare lucru, dar măcar am creat iluzia că locuieşte cineva aici.

— Ce facem acum? întreabă Orion, chinuindu-se să nu caşte.

Mă uit la ceas.

— Scarlett ar trebui să se îmbarce acum. Te superi dacă o sun?

— Nici nu trebuie să mă întrebi, zice Orion şi îmi aruncă telefonul. Sun-o când vrei.

I-am mai folosit telefonul exact înainte să plecăm din spital, să-i dau un mesaj lui Scarlett ca să-i zic să mă sune pe numărul lui, din moment ce Dalma nu a venit cu noi. Mi-a răspuns repede, ceea ce mi-a dat emoţii, pentru că nu vreau să dea mesaje la volan, dar parcase înainte să-şi verifice notificarea de la un număr necunoscut, ca orice şofer responsabil. Chiar şi când e stresată,
Scarlett tot are grijă, ceea ce e foarte bine, pentru că încă mai sunt vreo douăzeci de minute până când o să fim siguri că nu moare şi ea azi.

Mă duc în istoricul apelurilor şi apăs pe numărul lui Scarlett, pe care l-am salvat recent. îmi răspunde pe FaceTime în câteva secunde.

Are faţa şi ochii roşii şi respiră uşurată când mă vede.

— Mi-era aşa de teamă că n-o să fii tu.

— Sunt acasă, îi zic şi întorc camera, cât să vadă apartamentul, ce am apucat să despachetăm şi pe Orion într-un colţ.

— Foarte bine. Ai grijă să nu fie nimic acolo care poate să te omoare. Gen cuptorul sau suprafeţe ascuţite. Fereastra se închide? Dacă da, încui-o, ca să nu se furişeze nimeni înăuntru.

Dacă ar fi un telefon obişnuit, i-aş zice că totul e bine. Dar vreau s-o liniştesc la fel de mult cum vreau să mă liniştesc şi eu, aşa că fac un tur de apartament, ca să vadă că nu e niciun pericol.

— Asta e, îi zic.

— Mulţumesc. Să nu închizi.

— Nu închid.
Stau pe salteaua pneumatică, care e suficient de tare cât să pot să

dorm câteva ore. Mă uit cum Scarlett trece de poarta de îmbarcare şi respiră adânc. A mai

zburat doar de două ori şi nu-i place prea mult. Acum chiar că regret că am plecat înaintea ei. Pe măsură ce merge prin tunel, semnalul e din ce în ce mai slab; în ciuda tuturor ştirilor care zic că acum există Wi-Fi în avioane, eu n- am auzit pe nimeni care să fi prins aşa ceva.

— Scar, îi zic când se tot întrerupe, cu faţa îngheţată în unghiuri pe care le-ar urî.

închid şi îi trimit un mesaj, pe care sper să-l primească: E prost semnalul. Dă-mi un semn înainte să decolaţi. Te iubesc, Scar.

— Se îmbarcă, îi zic lui Orion. Probabil ar trebui să mă culc. Vreau să fiu odihnit când ajunge aici.

— Trebuie să-ţi faci somnul de frumuseţe pentru şedinţa foto, îmi spune el.

— Am suficient anticearcăn cât să-mi ascund umbrele de sub ochi şi tăietura.

— Dar cearşafuri ai? Scutur din cap.

— Am fost prea ocupat să-mi împachetez milioane de pantofi, se pare.

— OK, mă ocup eu.

Orion se ridică, gata să rezolve problema, şi ia nişte haine şi jachete pe care eu le-am împachetat frumos şi le aduce pe saltea. Face o pernă din nişte pulovere pe care le îndeasă în

nişte tricouri de bumbac, ca lâna să nu ne zgârie pe faţă. Pune un prosop pe saltea, pe post de cearşaf şi un pardesiu negru, pe post de pătură.

— Dacă aş avea telefon, aş face o poză, îi zic. Chiar e impresionant.

— Şi mie îmi place, spune Orion.

Pune unul dintre puloverele-pernă pe jos şi îşi face un sac de dormit dintr-un

pulover şi jacheta mea de piele întoarsă.

— Ce faci?

— îmi fac patul. E OK aşa? O să dorm sub jacheta ta, ca să nu atingă podeaua.

— Nu, nu-mi pasă de asta. Nu trebuie să dormi pe jos.

— Chiar nu mă deranjează. Oricum apreciez că laşi un străin să doarmă cu tine.

— Nu eşti un străin. Dacă tot o să împărţim aceeaşi inimă, putem să împărţim şi un pat.

Orion se strâmbă.

— Practic tu îmi dai inima ta. N-o împărţim. Dar n-o să

ignor.

— Dorinţa unui muribund? întreb.

— Hei, tu ai zis-o, nu eu.

Orion îşi aruncă perna şi pătura pe pat. Ne dăm jos bocancii. în mod normal, dorm în chiloţi, dar nu vreau să fac lucrurile şi mai ciudate, aşa că mă schimb în pantaloni de trening. Orion pune o alarmă pe telefon înainte să ia încărcătorul meu; împreună suntem echipa perfectă. Sting luminile şi mă bag în pat, unde Orion deja s-a aşezat comod. Camera e întunecată chiar şi fără jaluzele, dar nu e chiar beznă, datorită felinarelor de pe stradă. Mă gândesc să cumpăr nişte perdele mâine, pentru că e important să dormi bine noaptea, mai ales în zilele când trebuie să lucrezi, dar îmi aduc aminte repede că n-o să mai conteze.

Câte astfel de gânduri o să mai am până când o să accept odată că o să mor? Sper că multe. Asta înseamnă că sunt încă în viaţă.

E prima dată când dorm în acelaşi pat cu un băiat. Şi nici nu trişăm, stând cu faţa la picioarele celuilalt. Avem capetele aproape lipite şi stăm cu ochii aţintiţi pe tavan. E un sentiment plăcut, genul de viaţă pe care doream să mi-o fac la New York. Acasă am avut puţin noroc şi am mai vorbit cu nişte băieţi, dar niciodată nu am ajuns nici măcar aproape de acest nivel. întotdeauna mi s-a părut complicat, pentru că trebuia să mă ascund de ai mei şi nu mă simţeam mereu în siguranţă în statul meu conservator. în plus, nici nu m-am mai simţit aşa de atras de vreun băiat; cineva care ar fi meritat totul.

E atât de linişte, că-mi aud bătăile inimii, ca şi cum aştept să se întâmple ceva.

Orion rupe tăcerea şi îmi şopteşte:

— Am o întrebare.

— Nu trebuie să şopteşti.

— Nu ştiam dacă ai adormit.

— O să-ţi dai seama. Sforăi supertare.

— N-ai cum să sforăi şi să împărţi un studio cu cineva.

— Scarlett deja adoarme bine pe sforăitul meu.

Mă întorc să-l văd mai bine, dar se uită tot spre tavan.

— Te rog să nu mă omori în somn.

— Doar pentru că ai ceva ce vreau, zice Orion şi se uită la mine preţ de o secundă. Chiar despre asta voiam să vorbim. Scarlett ştie de faza cu inima?

— încă nu. Şi aşa mi-a fost greu să-i zic de Ziua Sfârşitului. Din moment ce şi ea e înregistrată ca donator de organe, sigur o să mă susţină. Nu e ca şi cum o să se simtă mai bine dacă ştie că inima mea e încă în trup.

Gem când îmi vine o imagine oribilă în minte.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Orion.

— Mă tot gândesc la chestia asta cu organele... tocmai mi-am imaginat-o pe Scarlett murind într-un accident de avion, ştiind că organele ei nu mai pot fi donate, aşa cum şi-ar fi dorit.

Nu pot să scap de imaginea asta. Ţipetele, haosul, flăcările, fumul.

Orion se ridică şi îmi pune o mână pe umăr.

— Nu-ţi face griji de asta. Avionul decolează de-abia peste câteva minute, aşa că, dacă cei de la Crainicii Morţii nu sună toţi pasagerii, Scarlett o să fie bine.

SCARLETT PRINCE

00:59 (Mountain Standard Time)[11]

Crainicii Morţii nu au sunat-o pe Scarlett Prince să-i spună dacă o să moară azi, dar, în timp ce intră în ultima oră în care mai poate fi sunată, Scarlett îşi ţine telefonul atât de strâns, încât îi amorţesc degetele, fără să ştie ce ar fi mai rău – să împartă Ziua Sfârşitului cu fratele ei sau să trebuiască să înfrunte viaţa fără el.

Scarlett a mai simţit asta o dată, în mai, când era cât pe ce să moară.

Deşi, în mod miraculos, nu a rămas traumatizată de maşini, chiar şi când conduce întocmai pe autostrada unde a avut loc accidentul, nu poate să ignore durerea care a rămas cu ea după accident. Nu e vorba de sângele care i se scurgea pe faţă cât stătea cu capul în jos, în MINI Cooperul răsturnat, nici de cât de strânsă era centura de siguranţă pe piept sau de cioburile care i-au intrat în piele după ce s-a spart geamul din dreapta, lăsând-o cu nişte cicatrici subţiri pe obraz, pe gât şi pe braţe. Ce a durut cel mai mult a fost gândul că o să moară singură, deşi nu aşa şi-a început viaţa.

Sentimentul ăsta o sugrumă de fiecare dată când îşi aduce aminte de durerea asta, o durere pe care fratele ei n-o s-o simtă niciodată, pentru că o să fie alături de el, chiar dacă asta înseamnă că va trebui să fie martoră la o moarte cumplită, pe care el nu o merită.

— M-am gândit la ceva, înainte să-mi pierd cunoştinţa, i-a zis Scarlett lui Valentino, când se recupera, în dimineaţa de după

accident. Mi-am dat seama că, din moment ce eu am ajuns a doua pe lume, ar trebui s-o părăsesc prima. Ca şi cum viaţa e prea aglomerată, aşa că nişte oameni trebuie concediaţi.

— Faci moartea să sune mai poetică decât e de fapt, i-a zis Valentino.

— Vorbeşte artistul din mine. Mă bucur că m-am înşelat.
Scarlett nu mai e deloc bucuroasă că s-a înşelat. Valentino a fost primul care a venit pe lume şi va fi primul

care o părăseşte.

Asta dacă nu pleacă împreună, ca un avion care zboară spre destinaţie, doar dus.

Scarlett ridică privirea şi îi vede pe toţi ceilalţi de pe rândul ei uitându-se pe telefoane, de parcă aşteaptă cu toţii să vadă dacă astăzi va fi ultima lor zi. Apoi îşi imaginează cum ar fi să primească alerta toată lumea din avion, condamnându-i pe toţi, deşi n-au apucat încă să decoleze. Nu vrea să dea putere gândului ăstuia, dar nici nu ajută când aude o sonerie.

Alerta Crainicilor Morţii.

Sună pe cineva care se află în acest avion.

Telefonul lui Scarlett e tăcut şi întunecat şi imediat simte că ar vrea să afle cine e Deckerul ghinionist. De pe locul ei, de pe rândul 7, Scarlett îşi dă seama că alerta se aude din faţă, probabil de la cineva de la clasa Business. Dar toată lumea de acolo se uită tot în faţă, spre cabină.

Pilotul avionului o să moară astăzi.

Ce înseamnă asta pentru ei?

CĂPITANUL HARRY E. PEARSON

01:00 (Mountain Standard Time)

Crainicii Morţii îl sună pe căpitanul Harry E. Pearson cu câteva clipe înainte să-şi pregătească avionul pentru al lOOlea zbor, ca să-i spună că o să moară astăzi.

Toată lumea, de la copilot la însoţitorii de zbor şi la pasageri, toţi se uită spre cabină. E genul de atenţie la care visează cu toţii în timpul demonstraţiilor procedurilor de siguranţă din avion, dar oamenii sunt de obicei prea ocupaţi cu revistele sau cu telefoanele lor ca să le pese. Dar acum sunt extrem de atenţi, întrebându-se când va răspunde pilotul la telefonul de Ziua Sfârşitului. E pe cale să răspundă, când e cuprins de o groază profundă, ca atunci când se uita la filme horror, dar a trebuit să se oprească, pentru că inima lui nu a mai suportat suspansul şi sperieturile; căpitanul Pearson devine foarte circumspect şi îi bănuieşte pe toţi din avion.

Dacă cei de la Crainicii Morţii îl sună când nici măcar nu este în aer, asta înseamnă că cineva din avion o să-l omoare? Un terorist care vrea să deturneze aeronava? N-are cum să fie o bombă, pentru că asta ar însemna că sunt toţi Deckeri, nu? Cine zice că n-o să primească şi ei apelul? E totul încă foarte nou.

Panicat, căpitanul Pearson ia o decizie rapidă, o decizie împotriva tuturor regulamentelor, pentru că regulile au fost scrise într-o lume fără Crainicii Morţii, o lume unde trebuie să te pregăteşti pentru pericol, dar nu una în care trebuie să accepţi inevitabilul. Dacă vrea să salveze toţi pasagerii de la deturnare, nu poate să aibă încredere în nimeni, nici măcar în secundul lui, pe care îl

împinge spre clasa întâi. Se încuie în cabină, îndurerat că nu va putea să piloteze pentru a o suta oară, dar mândru că pune siguranţa pasagerilor pe primul loc.

Se aşază pe scaunul de pilot şi le răspunde Crainicilor Morţii, cu ochii aţintiţi pe cer.

SCARLETT PRINCE

01:02 (Mountain Standard Time)

Oare pilotul o să-i omoare pe toţi?

Tot ce ştie Scarlett e că, odată ce pilotul se închide în cabină, se dezlănţuie haosul. O mulţime de pasageri o iau razna, ca nişte animale eliberate din cuşti, încercând să ajungă în faţă şi cerând să li se dea drumul. Scarlett vrea să facă acelaşi lucru, dar îi e groază că o să fie călcată în picioare în toată nebunia asta, aşa că se ghemuieşte în scaun, cu spatele la geam. Oare pilotul l-a atacat pe copilot pentru că vrea să-i omoare pe toţi? Sau vreunul dintre pasageri e de fapt mai periculos?

E greu să ai încredere în Crainicii Morţii, când au iscat o

asemenea isterie. Dacă o să facă erori în noaptea asta?
Scarlett încearcă să-l sune pe băiatul ăla, Orion, ca să dea de Valentino, dar n- are semnal.

Poate o să se trimită măcar un mesaj:

Crainicii morţii l-au sunat pe pilot...

Tastează superrepede, fără să-i pese nici cât negru sub unghie de regulile de punctuaţie. Nam fost sunata dar toti au luato razna. Nu se trimite nimic. Mi-e frică, Val, scrie oricum.

Ar face bine să se obişnuiască cu mesajele fără răspuns către fratele ei.

ORION

04:04

Valentino o sună iar pe Scarlett, dar intră căsuţa vocală.

— Dacă vorbeşte cu Crainicii Morţii? întreabă, lăsând

telefonul jos.
Chestia e că, dacă Scarlett primeşte apelul de Ziua Sfârşitului, n-avem ce să facem. Tot ce pot să fac e să-l sprijin, ca Valentino să n-o ia razna de tot.

— Dacă o sună cei de la Crainicii Morţii, sunt sigur că o să fii prima persoană căreia o să-i spună.

Mă uit în ochii lui, pe întuneric, şi îmi dau seama că înţelege.

— Probabil încă are probleme cu semnalul.

— Ai dreptate. A durat o groază până s-a trimis mesajul pe care l-am scris înainte să decolăm. Abia înainte să trec pe modul Avion s-a transmis, şi asta fără toate problemele de reţea cauzate de telefoanele de Ziua Sfârşitului.

— Exact, îi zic, deşi mă îndoiesc că el crede ce zice. încearcă să se convingă de asta, ceea ce pot să înţeleg.

îşi pune iar capul pe perna improvizată. Dar, după nici măcar o secundă, se ridică iar.

— Dacă din cauza problemelor de semnal, Crainicii Morţii n-o să dea de Scarlett? Sau de oricine altcineva din avion? Sau chiar de toată lumea? Ar putea să decoleze, fără să-şi dea seama că sunt sortiţi pieirii. Nu e ca şi cum Crainicii Morţii ar putea să sune angajaţii companiei aeriene şi să le spună să nu decoleze, din moment ce nu ne urmăresc fiecare mişcare, cum

cred conspiraţioniştii, deşi, în cazul ăsta, chiar ar fi de folos, dacă avionul e plin de

Deckeri.

îl las pe Valentino să scuipe fiecare cuvânt şi mă face să mă gândesc la părinţii mei şi la toate celelalte victime de pe 11 septembrie.

Dacă cei de la Crainicii Morţii ar fi existat şi atunci şi ar fi sunat miile de oameni care au murit în turnuri şi în avioane şi pe pământ, oare ar fi supravieţuit? Tot ce zice Joaquin Rosa sugerează că ar fi murit altfel, dar oare aş mai fi putut să-i mai văd o dată în ziua aia? Oare i-aş fi văzut murind, în loc să îmi petrec câteva ore bune neştiind că au murit? Sunt un milion de întrebări pe care aş putea să le pun, ca atunci când te uiţi la un film cu paradoxuri legate de călătoriile în timp, dar, dacă nu pot să dau efectiv timpul înapoi, n-o să aflu niciodată răspunsul.

— în momente ca astea mi-aş dori să mă fi rugat în continuare, zice Valentino. M-aş ruga pentru siguranţa lui Scarlett.

N-am fost niciodată religios, dar respect treaba altora, atâta vreme cât şi ei o respectă pe a mea. De exemplu, când suntem acasă, înainte de masă, Echipa Young se roagă şi mulţumeşte pentru toate binecuvântările şi eu stau liniştit şi îi privesc, după care începem să mâncăm împreună. Nu-i panică.

—Ai încetat să te mai rogi din cauza părinţilor tăi? îl întreb.

— Sunt conştient că povestea mea e la fel de veche ca Biblia, dar părinţii mei mi-au zis clar că sunt un păcătos pentru că sunt gay. M-am simţit de parcă nu mai am dreptul să mă rog.

Am un sentiment foarte plăcut de fiecare dată când Valentino zice că e gay. Mă simt de parcă toată camera ar fi trebuit să fie luminată de curcubeie, ca să pot să văd cum cuvintele astea îi ies de pe buzele în formă de inimă. Dar, sincer, şi întunericul are sens, ca o furtună care-l urmăreşte pe Valentino oriunde se duce, pentru că părinţii lui nu-i oferă dragostea de care are nevoie. N-aş câştiga lupta, dar tot mi-ar plăcea să pocnesc pe cineva, ca să-i iau apărarea.

— Ştii că e un rahat, nu?

— în mare, da.

— Uite ce e, nu mă bag când vine vorba de religie, dar oricine care are o problemă cu oameni gay din cauza vreunui rahat care nici măcar nu e menţionat în Biblie, n-are decât să se ducă-n mă-sa.

— Ador cum poţi să înjuri aşa de liber şi să nu pari nervos.

— E un talent.

— Apreciez abordarea ta nu-foarte-pătimaşă. A fost greu să mă bazez pe credinţa mea atâţia ani şi să mă fi rugat la propriu la Dumnezeu ca părinţii mei să mă iubească oricum şi să fi greşit.

îşi lasă capul jos şi respiră adânc.

— Unul dintre principalele motive pentru care am plecat a fost să fiu departe de ei. Parte din meseria mea e să mă simt confortabil în propria piele. Cum aş fi putut să fac asta dacă nici acasă nu pot să fiu eu însumi?

Şi uitaţi-l acum, în pat cu un alt băiat, din prima noapte.

— Nu le-am zis părinţilor mei că o să mor, îmi spune. Totul e şocant, dar, pentru mine, cel mai surprinzător

lucru e cum am uitat eu că o să moară azi. Am fost atât de absorbit de povestea lui şi i-am încurajat atât de mult viitorul, încât am simţit că am intrat într-un alt univers, în care Valentino o să aibă şansa să se descopere aşa cum visa s-o facă. Dar n-o s-o aibă, pentru că o să moară azi şi părinţii lui, care l- au făcut să plece de acasă, habar n-au.

— Ai de gând să le spui? îl întreb, deşi nu e un semn bun dacă nu a încercat deja să le dea marea veste.

— Ce rost are? Preoţii lor i-au convins că doar Dumnezeu e omniscient şi că cei de la Crainicii Morţii lucrează pentru diavol.

Aproape că aprind lumina, ca Valentino să mă vadă efectiv cum îmi dau ochii peste cap.

— Poate se uită la ştiri şi îşi dau seama că au greşit, îi zic.

— încă nu m-am hotărât. Probabil o să mă crezi un monstru

dacă nu-i sun.

— Pe dracu'. De ce-ai crede asta? începe să se foiască.

— Nu ştiu. Tu ţi-ai pierdut familia pe neaşteptate şi sunt sigur că le-ai fi spus multe părinţilor tăi, dacă ştiai că era ultima dată când aveai să-i mai vezi... Ai apucat să vorbeşti cu ei despre inima ta?

— Ştii că ţi-am zis că problemele cu inima au început de-abia la şaisprezece ani.

— Nu m-am exprimat clar, scuze. Nu mă refer la boala ta. Vorbesc de locul în care te trage inima ta, sau mai degrabă de persoana spre care te trage.

îmi place că, deşi n-am zis asta cu voce tare, Valentino ştie că sunt gay. Sau măcar că nu sunt hetero. Da, am flirtat cu el în Times Square şi suntem în pat împreună, dar sunt foarte mândru de cât de deschis sunt şi de cât de uşor se vede. Chestia asta poate fi înfricoşătoare, nu mă înţelegeţi greşit. Mai ales în South Bronx, unde n-am văzut niciodată doi bărbaţi care să se ţină de mână şi unde, dacă îi zici cuiva că e gay, e o insultă. Dar am ştiut de mult că n-o să am tot timpul la dispoziţie să le zic oamenilor, aşa că mi-am asumat-o cu prima ocazie.

Aş fi vrut să fac asta chiar mai devreme.

— N-am apucat să vorbesc despre asta cu mama şi cu tata,

îi zic.

— Crezi că ar fi fost OK?

— OK cu tipii gay?

— OK cu tipii gay, repetă. Nu vreau să simţi că nu poţi să fii sincer doar

pentru că părinţii mei nu s-au comportat chiar ideal.

— Eşti sigur-sigur?

— Sunt sigur-sigur.

— Mama şi tata ar fi vrut să fiu fericit. Cred că mereu s-au simţit vinovaţi că nu câştigau suficienţi bani să-mi cumpere tot ce voiam, aşa că au făcut tot ce le-a stat în putinţă pe toate celelalte fronturi. Mi-au făcut abonament la bibliotecă atunci când am avut nevoie de cărţi noi, au luat hârtie de la serviciu, ca să pot să-mi scriu poveştile. Aşa că nu cred că le-ar fi păsat pe cine aduc acasă, atâta vreme cât sunt fericit.

Valentino aruncă un pumn în aer.

— Bravo, părinţii lui Orion! Nu mă mir că ai ieşit aşa de fain.

Roşesc pe întuneric.

— Trebuie să le recunosc meritele şi Dayanei şi lui Floyd. Au fost nişte tutori supertari. Cred că nu puteam să găsesc un loc mai bun în care să mă mut decât în casa celei mai bune prietene a mamei. Am putut să plângem după ea împreună şi Dayana mereu m-a lăsat să-mi găsesc drumul sau să fac greşeli, chiar şi când ar fi vrut să intervină. Ca la faza cu Times Square.

— N-a vrut să te duci?

— Nup. Părinţii Dalmei ar fi vrut să stăm acasă, dar aveam chef de o aventură.

— Uau! Dacă n-ai fi fost acolo...

— Da, da. Ţi-am salvat viaţa, sunt un erou. Am înţeles.

— Voiam să spun că, dacă nu ai fost acolo şi nu m-ai fi tras la pământ, poate nu mi-aş fi pierdut telefonul, zice Valentino cu un zâmbet în voce.

îmi dă un ghiont în joacă şi simt că suntem la o milisecundă de o luptă pe salteaua asta pneumatică, urlând „Nu homo!”, deşi amândoi suntem gay.

— Mă bucur mult că ai fost acolo. Clar n-a fost cel mai bun moment al meu, dar ar fi putut să fie mult mai rău.

— Ai fi putut să-ţi pierzi şi portofelul.

— Şi viaţa, zice Valentino, serios.

Prima zi cu Crainicii Morţii e de-a dreptul ameţitoare.

Preţ de o clipă, Deckerul căruia i-am salvat viaţa e vesel, după care e brusc iar chinuit.

Poate ăsta era cel mai mare avantaj al modului în care viaţa era trăită înainte – nu îţi petreci timpul plângându-te pe tine, când nu ştii că o să mori.

— Serios, sunt fericit că eşti în viaţă. O să te salvez cât de des pot.

— Fericit, repetă Valentino.

E ceva trist în modul în care zice fericit.

Poate e obosit. Oricum e al dracului de târziu – patru pentru mine, unu pentru el. Dar cred că s-a acumulat oboseala de la toate lucrurile prin care a trecut.

— Valentino?

— Da?

— Nu sunt cel mai mare fan al părinţilor tăi. Pe bune. Dacă nu pot să te susţină, e vina lor. E pierderea lor, pentru că tu eşti cu adevărat tare. Dacă simţi că ai avea ceva de câştigat dacă mai vorbeşti cu ei pentru ultima dată, fă-o. Dar, te rog, te rog, fă-o doar pentru tine. Nu le datorezi nimic oamenilor care nu vor să te vadă fericit.

Valentino se întinde spre mine şi mă strânge de braţ.

— Sunt foarte fericit că te-am cunoscut pe tine. Mă bucur să ştiu că inima mea va ajunge la o persoană bună.

— Bună? Atât? Parcă înainte eram grozav. Cum pot să mai recuperez din puncte?

— Lasă-mă să mă gândesc.

Dacă Valentino ar vrea să-l sărut, buzele mele ar ateriza pe ale lui într-o secundă.

E greu să fiu aşa de aproape de el şi să nu fiu cu el.

Simt că se formează o legătură între noi. Şi nu e doar în capul meu. Chiar cred că, dacă Valentino n-ar fi fost sunat de Crainicii Morţii, i-aş fi dat numărul meu şi am fi făcut planuri să ieşim – poate chiar am fi numit-o întâlnire – şi am fi ajuns să ne cunoaştem superrepede. Dar nu o să avem parte de ziua de mâine; de-abia dacă avem ziua de azi. în curând, sora lui va ateriza în New York şi o să petreacă tot timpul împreună şi, dacă totul merge bine, ne-am reîntâlni la spital înainte de operaţie – doi tipi care stau în acelaşi pat, în mijlocul nopţii, deschizându-şi inimile, ca atunci când s-au întâlnit prima dată.

Nu vreau să regret că nu zic ceva – că nu fac ceva. — Valentino? îi şoptesc.

Aştept să-mi spună şi el numele, dar se aude doar un sforăit lin, unul care, cică, va răsuna în tot studioul în câteva clipe. încerc să stau treaz cât de mult pot, ascultându-l pe Valentino cum doarme înainte să aţipesc la rândul meu.

NAYA RIVERA
SCARLETT PRINCE

01:09 (Mountain Standard Time)

Avionul ar fi trebuit să decoleze, dar suntem încă la sol, cu pilotul închis în cabină şi cu forţele speciale afară. Scarlett bănuieşte că pilotul însuşi a chemat întăriri. înainte ca cineva să apuce să evadeze pe la ieşirea de urgenţă, poliţiştii au înconjurat avionul, spunându-le tuturor să stea înăuntru, cât investighează situaţia.

— Păstraţi-vă calmul! a spus pilotul după ce a confirmat că nu va decola şi nu-i va duce pe toţi la pierzanie.

Dar cum ar putea oamenii să rămână calmi, când n-au fost calmi de la început?

Pasagerii lovesc în geamuri şi îi amenință pe copilot şi pe

însoţitorii de zbor. Scarlett se teme pentru propria viaţă, dar ştie

că n-ar trebui.

Dacă avea să moară, Crainicii Morţii ar fi sunat-o.

04:30

Crainicii Morţii nu au sunat-o pe Naya Rosa, pentru că ea nu moare azi, dar cum ar putea cineva să mai fie sigur, după ce un Decker a reuşit să alunece printre crăpăturile sistemului lor?

Şi apoi încă unul şi încă unul şi încă unul.

Patru vieţi s-au sfârşit fără avertisment. Şi astea sunt doar cazurile raportate până acum. Cine ştie câte alte poveşti vor mai apărea până dimineaţă? Câte suflete vor fi trecut pe lumea cealaltă fără vreun anunţ cu privire la plecarea lor timpurie?

Naşterea Crainicilor Morţii ar fi trebuit să fie moartea grijilor.

Dar tot ce simte Naya acum e grijă.

Fiul ei e în siguranţă? Soţul ei? Ea însăşi?

Cum rămâne cu toţi angajaţii devotaţi care încă mai dau telefoane, terminând această ultimă oră în care pot suna Deckerii de pe Coasta de Vest? Naya e îngrijorată şi pentru sănătatea lor mintală. Câţi dintre ei sunt gata să cedeze sub greutatea durerii?

Iniţial, guvernul a sugerat ca serviciul să fie operat de nişte roboţi, ca să fie mai eficient. Joaquin a fost foarte aproape să fie de acord, dar a intervenit Naya. Aşa cum doctorii anunţă un diagnostic nefavorabil în persoană, Naya a crezut că telefonul prin care eşti anunţat că vei muri are nevoie de o amprentă umană. Ar fi fost prea crud să afli că viaţa ta s-a terminat de la un mesaj preînregistrat.

Când a ţinut partea Deckerilor, Naya şi-a dat seama că trebuie să aibă grijă şi

NAYA ROSA

de mesageri.

în primă fază, a proiectat biroul deschis, ca să protejeze bunăstarea mesagerilor, să nu trebuiască să stea izolaţi în birouri sau separaţi de pereţi despărţitori. A pus patru mese albe, lucioase, la care stau câte cinci oameni. Toţi sunt încurajaţi să îşi personalizeze spaţiul cu poze vesele cu cei dragi, cu animăluţe de companie, orice reuşeşte să le menţină buna dispoziţie, cât să nu-şi piardă speranţa. Şi, deşi Naya a luat în calcul ideea de a pune nişte mici boxe prin call center, la care să se audă muzică liniştitoare, a decis până la urmă să instaleze nişte fântâni, ca să îi ţină pe toţi conectaţi la natură, în timp ce îşi fac turele.

Odată ce s-au terminat telefoanele de Ziua Sfârşitului, toţi angajaţii – mesageri şi reprezentanţi ai relaţiilor cu clienţii trebuie să participe la consiliere de grup şi pot opta şi pentru şedinţe private. Naya o să le stea personal la dispoziţie pentru feedback şi pentru orice idee prin care compania îi poate sprijini.

Speră că o să mai existe o companie după noaptea asta.

Naya pleacă din inima call centerului şi se duce lângă Alano şi Bucky într-o cabină privată, proiectată pentru mesagerii care au nevoie să se adune câteva clipe după o interacţiune care i-a marcat mai tare. Nu ştie cine are mai multă energie acum, fiul ei sau căţeluşul, dar momentul în care îi vede jucându-se împreună îi aduce un zâmbet uriaş pe chip.

— Ar trebui să te duci înapoi la culcare, zice Naya.

— îmi place să stau treaz până târziu, răspunde Alano.

— Nu te obişnui cu asta. Mâine ne întoarcem la ora

obişnuită de somn.

Asta i se aplică şi ei şi de-abia aşteaptă să doarmă în patul

ei.

Anul ăsta a fost de-a dreptul epuizant. Publicul a aflat de Crainicii Morţii pe 1 iulie, dar înainte de asta a fost nevoie de foarte multă muncă de care n-a ştiut nimeni. Totul a trebuit să fie făcut discret. De exemplu, arhitecţii au crezut că proiectează un call center pentru o nouă companie de telefoane; ceva ce Crainicii Morţii vor să facă, dar abia peste câţiva ani.

Odată ce vestea a fost făcută publică, familia Rosa a început să simtă cu adevărat presiunea. Prietenii apropiaţi erau frustraţi că Joaquin şi Naya nu voiau să le dezvăluie secretul din spatele previziunilor şi deranjaţi că au acces la informaţiile astea de atâţia ani şi nu le-au împărtăşit cu ei. Chiar şi familia Nayei s-a întors împotriva lui Joaquin, văzându-l acum ca pe un bărbat diabolic, din cauză că nu îşi oferă serviciile gratuit. Vecini şi străini se iau de ei la fiecare pas, crezând că familia lor organizează o înşelătorie care va inspira un film demn de Oscar în câţiva ani. Dar ce îi frânge inima Nayei cu adevărat e cât de des a fost tachinat Alano de prietenii lui şi chiar de nişte părinţi în parc; faptul că l-au adoptat pe Bucky săptămâna trecută n-o să rezolve toate problemele lui Alano, dar căţeluşul i-a distras mult atenţia şi nu mai plânge în fiecare noapte.

Faptul că au eşuat astăzi cu acei Deckeri n-o să le câştige încrederea publicului.

Naya nu vrea să recunoască asta cu voce tare, dar, dacă Joaquin ar trebui să închidă compania, şi ea o să sufere, gândindu-se la cum ar fi schimbat Crainicii Morţii lumea, bucurându- se în schimb că familia ei se poate întoarce la normal.

Ăsta e scopul ei în viaţă.

Chiar dacă, din păcate, nu e şi scopul soţului ei.

NAYA ROSA

05:00

Prima zi de telefoane pentru Ziua Sfârşitului s-a încheiat în partea continentală a Statelor Unite.

Joaquin e supărat că nu are cum să fie alături de echipa lui şi să sărbătorească momentul împreună, dar încă mai caută sursa erorii. Dacă nu reuşeşte s-o rezolve până când mesagerii termină consilierea de grup, dându-le ore suplimentare celor care rămân, va trebui să dea el însuşi telefoane când se întoarce.

Niciun alt Decker nu va mai muri fără avertisment.

JOAQUIN ROSA

05:11

Cum îşi termină apelul unul dintre mesageri, camera se cufundă în

tăcere.

A fost ultimul telefon de Ziua Sfârşitului din noaptea asta.
Naya este cât pe ce să îi încurajeze pe toţi să respire adânc, când Aster Gomez, inginera talentată de la relaţii cu clienţii, apare brusc şi încearcă să pornească un ropot de aplauze pentru munca bine făcută. Mesagerii rămân îngheţaţi pe scaunele lor. Toţi, mai puţin unul. Andrea Donahue e o femeie care nu pierde nicio secundă şi se duce în camera de relaxare. Va trebui să aştepte şi restul grupului, din moment ce e vorba de consiliere de grup, dar Naya are încredere că fiecare ştie ce nevoi are. Poate pentru Andrea e mai bine să plece din locul în care şi-a petrecut ultimele cinci ore spunându-le oamenilor că vor muri. Pare că ceilalţi nouăsprezece mesageri au nevoie de încă un minut sau de două sau de cinci.

— Slujba nu e uşoară, dar e importantă, le zice Naya de pe un scaun, cât să poată fi văzută. Vă mulţumim pentru că sunteţi vocea acestei companii.

Şi totuşi nimeni nu rosteşte vreun cuvânt.

Nici măcar când ies în şir spre camera de relaxare şi îi strâng mâna Nayei, care îi priveşte în ochi şi îi mulţumeşte fiecăruia în parte. Toţi par bântuiţi, ca şi cum ar fi urmaţi de fantomele tuturor Deckerilor pe care i-au sunat în noaptea asta. Poate e bine că nu au aflat de Deckerii care au murit şi care vor muri astăzi fără avertisment.

Fiecare dintre ei va fi o fantomă a Crainicilor Morţii.

05:16

Frankie e înapoi în pat, se uită la ştiri.

într-o mână ţine strâns telecomanda şi în cealaltă, telefonul. I se pare că, dacă are ceva în mână, nu mai dă cu pumnul în perete sau în oameni, când e supărat. Şi acum e mai mult decât supărat – e furios de-a dreptul. Rolando i-a ignorat toate cele şaptesprezece apeluri. Dacă a murit, Frankie n-o să verse nicio lacrimă pentru el. Nu i-a plăcut niciodată tipul, dar, dacă Rolando încă mai trăieşte şi n-a binevoit să-i răspundă la mesaje, atunci Frankie o să-i scoată toţi dinţii din gură, jură. O noapte în puşcărie ar merita, dacă se gândeşte la toţi banii şi la toate premiile pe care le-a pierdut din cauza lui Rolando.

La ştiri e un reportaj despre un atac de mai devreme, din Times Square, la scurtă vreme după miezul nopţii. Trebuie să fii chiar idiot să te duci acolo şi, deşi se pare că lumea a rămas fără destui idioţi, Frankie şi-ar fi dorit să-l fi dus capul şi să meargă la petrecerea Crainicilor Morţii. Era evident că avea să se întâmple ceva exploziv! Dacă ar fi fost acolo, ar fi surprins nişte cadre violente, devastatoare, care i-ar fi schimbat viaţa în bine.

Gloria se foieşte sub pătură şi se uită când la Frankie, când la

televizor.

— Poţi să dai mai încet?

— Aş putea, dacă Rolando mi-ar răspunde la telefon.

— îl suni acum? A început să lucreze la Crainicii Morţii, zice femeia, adormită.

FRANKIE
DARIO

Chiar îl ia de tâmpit?

— Să mori tu! Dar am nevoie de ajutorul lui.

— Cu ce?

— Nu e treaba ta.

N-are niciodată chef de o predică, dar cu atât mai puţin la cinci dimineaţa, după ce n-a dormit deloc. Soţia lui nu l-a sprijinit niciodată când a venit vorba de visurile lui. Asta pentru că ea n-are pic de simţ artistic, nu poate să vadă în sufletul fotografiilor lui. în schimb, se aşteaptă ca Frankie să fie pragmatic, de parcă el vrea să repare radiatoare şi să desfunde toalete şi să aibă de-a face cu chiriaşi care îl deranjează la trei dimineaţa, pentru tot restul vieţii.

între timp, Gloria face pe managerul şi îl cară pe Pazito la fiecare audiţie pe care o găseşte. Uitaţi care-i faza: dacă Pazito era cu adevărat un actor bun, ar fi obţinut roluri mult mai uşor, după ce a apărut într-unul dintre filmele cu Scorpius Hawthorne. Un rol mic în ceea ce se presupune că ar fi una dintre cele mai mari francize fantasy ar fi trebuit să ducă la alte oportunităţi, dar, dacă nu a fost suficient cât să îi aprindă steaua, înseamnă că puştiul nu străluceşte suficient de puternic.

Poate ar fi bine ca Gloria să-l înveţe pe copilul de nouă ani lucruri mai practice, mai repede, ca Pazito să nu crească „distras de visuri măreţe", aşa cum l-a acuzat ea pe Frankie odată, când a uitat de aniversarea căsniciei lor lipsite de orice dram de iubire.

E prea supărat ca să se mai concentreze la ştiri. Se dă jos din pat, îşi lasă telecomanda acolo, dar îşi ia telefonul în bucătărie, să vadă dacă poate să dea de Rolando în timp ce mai bea o bere.

Frankie ştie că Ziua Sfârşitului e singura lui şansă să scape de

datorii şi – dacă

are noroc – de familia
asta.

GLORIA DARIO

05:19

Crainicii Morţii nu au sunat-o pe Gloria Dario, pentru că ea nu moare azi şi oricum nici n-ar trebui să poată să dea de ea, din moment ce soţul ei nu vrea ca familia lor să se înscrie în program, dar Gloria i-a abonat pe toţi, fără să-i spună.

Toată viaţa ei, Gloria a planificat tot.

în fiecare dimineaţă, se trezeşte şi ştie ce o să pregătească pentru micul dejun, prânz şi cină. în fiecare seară, verifică vremea şi îşi aranjează hainele pentru a doua zi. Scrie liste în carneţele mici, cu spiră, pe care le cumpără de la magazinul unde totul costă 99 de cenţi, ca să poată să ţină totul sub control, şi trăieşte pentru satisfacţia pe care o are când mai taie ceva de pe listă, oricât de măruntă ar fi sarcina. Ajunge la fiecare întâlnire cu cel puţin 45 de minute mai devreme, pentru că metrourile pot fi complet imprevizibile. îi pregăteşte costumul de Halloween lui Pazito din august, ca să aibă timp de retuşuri în septembrie şi de ultima probă în prima săptămână din octombrie. (Din fericire, Pazito nu se răzgândeşte în ultima clipă, deşi are o cutie de materiale şi accesorii în dulap, în caz de urgenţă.) Şi, chiar dacă e cam macabru şi n-are multe de lăsat moştenire, Gloria şi-a făcut testamentul la nici un an după ce s- a născut băiatul ei şi l-a împins pe Frankie să facă la fel, ca să se asigure că Pazito va avea tot ce-i trebuie, în caz că ei nu mai sunt.

Atâta vreme cât îşi planifică viaţa, Gloria se simte în control. Dar moartea e ceva ce n-a putut niciodată să planifice, până acum.

Gloria a plâns fără încetare cât timp a completat formularul de înregistrare la Crainicii Morţii, tentată să închidă pagina după fiecare întrebare, de teamă ca

Frankie să nu afle şi să n-o insulte – sau chiar mai rău – că furnizează informaţii care oricum se găsesc peste tot, la spitale sau chiar la compania de cablu. îşi dă seama că Frankie crede în toate teoriile conspiraţiei promovate de alţii şi deja nu mai speră că soţului ei o să-i vină mintea la cap. De fiecare dată când se ceartă, o ia razna. Şi tocmai de-asta Gloria a plâns în timp ce a completat formularul de la Crainicii Morţii. Da, e devastată când se gândeşte la cum îşi va petrece Ziua Sfârşitului cu Pazito, ştiind că nici măcar un om aşa de organizat ca ea nu poate să strecoare tot ce ar spera să facă cu fiul ei înainte să moară, dar, şi mai rău decât atât, suferă pentru că ştie că probabil va muri de mâna soţului ei.

A vorbit despre asta cu Rolando – prietenul ei cel mai bun din viaţa asta şi iubitul ei din altă viaţă –, care îl urăşte pe Frankie, pe bună dreptate, şi se poartă frumos cu el doar ca s-o ţină pe ea în siguranţă.

— De ce nu-l părăseşti? a întrebat-o Rolando de un milion de ori de-a lungul anilor şi, cel mai recent, când i-a mărturisit că s-a înscris la Crainicii Morţii. Mi se pare că accepţi că o să te omoare.

Dacă Gloria s-ar pune pe primul loc, îi place să creadă că ar fi plecat acum mulţi ani. Şi-ar fi strâns lucrurile când Frankie nu era acasă şi ar fi plecat, lăsând în urmă doar un bilet în care i-ar fi spus ce monstru e. Cine ştie dacă ar fi făcut asta cu adevărat. Ştie multe femei puternice, inclusiv mama ei, care au stat la rândul lor în căsătorii ca asta, din propriile motive. Pentru mama Gloriei, motivul a fost siguranţa financiară de care avea nevoie ca să le crească pe Gloria şi pe surorile ei. Cât despre Gloria, ea rămâne pentru că fiul ei nu-l vede pe tatăl lui ca pe un monstru. Cum ar putea să-l smulgă pe Pazito de lângă Frankie, mai ales la vârsta asta?

De-a lungul anilor, n-a simţit niciodată că e momentul potrivit să plece.

în primul rând, Gloria s-a gândit că lucrurile se vor schimba când

a rămas însărcinată.

S-a înşelat.

Gloria s-a gândit că lucrurile se vor schimba când s-a născut fiul ei. S-a înşelat.

Gloria s-a gândit că lucrurile se vor schimba când fiul ei a început să doarmă mai mult noaptea. S-a înşelat.

Gloria s-a gândit că lucrurile se vor schimba când fiul ei a început să vorbească. S-a înşelat.

Gloria s-a gândit că lucrurile se vor schimba când fiul ei a început grădiniţa. S-a înşelat.

Gloria s-a gândit că lucrurile se vor schimba când fiul ei a prins un rol într-un film. S-a înşelat.

Gloria crede că lucrurile se vor schimba.

Speră că nu se înşală şi de data asta.

Dar, datorită Crainicilor Morţii, acum se pregăteşte şi pentru

scenariul ăsta.

La câteva clipe după ce Frankie iese din dormitor, supărat din nou pe Rolando, din cine ştie ce motiv, Gloria se chinuie să adoarmă la loc. Ascultă ştirile, unde sunt în continuare reportaje despre victimele din Times Square.

A stat trează cu Pazito şi au urmărit petrecerea, până când a auzit focurile de armă. Gloria a stins repede televizorul şi i-a zis că sunt artificii, iar când el i-a cerut să mai stea puţin, ca să le vadă – puştiului chiar îi plac artificiile –, i-a zis că-i pare rău şi l-a trimis la culcare. Vrea să-l ţină pe băiatul ei mic atât cât poate, să nu-l forţeze să se maturizeze înainte de vreme. Cine ştie ce lucru traumatizant ar fi văzut dacă n-ar fi stins televizorul?

Acum are şi răspunsul la întrebarea asta. Echipajele de filmare au surprins nişte imagini foarte dure, inclusiv una cu un bărbat împuşcat în gât de cineva cu mască cu cranii. Şi mai sunt imagini şi cu un tânăr care s-a aruncat peste altul şi l-a pus la pământ, salvându-i viaţa. Ce erou! Reporterii arată imaginea atacatorului cu mască, menţionând că nu a fost identificat sau prins.

Gloria tremură şi schimbă canalul, unde e o ştire despre un avion

din Arizona care a rămas la sol pentru că pilotul a primit telefonul de la Crainicii Morţii cu câteva minute înainte de decolare. îi e milă de familia Deckerului, dar se simte uşurată că cei de la Crainicii Morţii au salvat, probabil, vieţile celorlalţi

pasageri. Nu e clar dacă nu cumva ar fi murit şi mai mulţi oameni azi dacă pilotul ar fi ridicat aeronava de la sol; e greu de spus, fără să ştii cum află Crainicii Morţii cine moare şi cine nu, dar Gloria alege să creadă că e un miracol.

înainte să se întoarcă la culcare, sperând să mai doarmă puţin până să-l ducă pe Pazito la o audiţie pentru o reclamă, Gloria îşi verifică telefonul, să se asigure că n-a dormit atât de adânc încât a ratat alerta despre care se spune că e imposibil de ratat, asta dacă nu cumva eşti deja mort. Nu e niciun avertisment din partea Crainicilor Morţii.

Nu moare astăzi.

Din păcate, asta nu o liniştеşte aşa de mult cum ar trebui. Chiar dacă nu moare, asta nu înseamnă că nu poate să fie rănită, iar groaza pune iar stăpânire pe ea. Poate n-o să fie tot timpul aşa.

Gloria crede că lucrurile se vor schimba.

Speră că nu se înşală.

NAYA
ROSA

05:55

Naya nu poate vorbi în numele celorlalţi, dar şedinţa de consiliere i s-a părut liniştitoare.

Dar, la urma urmei, ea nu a dat niciun telefon de Ziua Sfârşitului astăzi.

Terapeutul de grup i-a ghidat prin meditaţie cu vocea ei calmă. Le-a dat creioane şi hârtie şi i-a rugat să deseneze o amintire fericită şi, deşi Naya putea să vadă că unii dintre mesageri, mai ales Andrea Donahue, erau sceptici, până la urmă au cedat, iar acum chiar şi Andrea pare mândră de desenul cu prima zi de naştere a fiicei sale. Deşi, dacă unii au fost reticenţi la desene, Naya nici nu vrea să-şi imagineze cum ar fi mers petrecerea pe care o organizase iniţial; ar fi fost prea mult pentru mesagerii care deja se gândesc să nu se mai întoarcă mâine.

Naya conduce ultimul eveniment, pe care Joaquin spera să-l facă el însuşi.

— înainte să plecaţi, aş vrea să citesc numele primilor Deckeri, ca să îi comemorăm pe ei şi să vă sărbătorim pe voi, pentru că le-aţi dat şansa să trăiască înainte să plece dintre noi.

Nu e clar dacă asta se va face la finalul fiecărei ture, dar pare important să-i comemoreze pe primii, ca să se vadă că, fără ei, Crainicii Morţii n-ar putea exista.

— Valentino Prince, Rose Mărie Bosnan, Max Foster, Jacqueline Eagle, Chris Van Drew...

Când Naya termină lista, cere un moment de reculegere, în care se gândeşte

la Deckerii care au murit fără niciun avertisment de la mesagerii care au muncit atât de mult astăzi.

— Să trăiască cu toţii cât încă mai pot, apoi să se odihnească în pace.

ROLANDO RUBIO

06:06

Rolando aruncă desenul ăla cu prima ocazie.

Toată povestea asta cu terapia de grup a fost făcută cu intenţii bune, ştie şi el asta. Dar nu e deloc interesat să păstreze suveniruri de la cea mai oribilă noapte din viaţa lui. La nivel raţional, ştie că a schimbat vieţile multor oameni azi, dar se simte şi responsabil într-un fel, de parcă el le-a extras numele dintr-o pălărie şi a decis că vor muri. Totuşi, durerea s-a mai risipit puţin cât timp a desenat ziua aia petrecută la plajă, cu Gloria şi Pazito – chiar a fost o amintire plăcută, pentru că Frankie nu a fost cu ei, dar tot nu i-a îmbunătăţit starea de spirit.

Pe drum spre camera de relaxare, de unde vrea să-şi ia lucrurile, Rolando le vede pe Naya şi pe Aster, care imediat încep să şoptească.

— Pot să vorbesc ceva cu dumneavoastră, doamnă Rosa?

între patru ochi? Aster se întoarce în zona de relaţii cu clienţii.

— Spune-mi Naya, te rog, îi zice femeia şi aruncă o privire spre fiul ei, care doarme pe un covor, lângă căţelul său. Cu ce pot să te ajut, Rolando? Ai nevoie de o şedinţă individuală de terapie?

— Sfinte, în niciun caz!

Naya nu-şi poate ascunde mirarea, dar reuşeşte să zâmbească

slab. — Ştiu că terapia de grup nu e pentru toată lumea.

— Nu, nu e. M-am simţit ca într-un cult, mai întâi le-am spus oamenilor toată noaptea că vor muri, apoi am încercat să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic, cu puţină meditaţie şi un proiect de desen, ca la grădiniţă.

— Sunt deschisă la orice sugestie, orice ne poate ajuta să îmbunătăţim procedura.

— N-am nici cea mai vagă idee, doamnă Rosa... Naya. Dar orice, numai asta nu. A fost oribil.

Naya dă din cap, deşi Rolando nu i-a spus nimic constructiv.

— înţeleg că ai întâmpinat nişte dificultăţi în noaptea asta. Rolando se uită în gol.

— Da... mi-a fost greu să le zic oamenilor că viaţa lor s-a terminat.

Se lasă liniştea, de parcă Naya se aşteaptă ca Rolando să-şi ceară scuze sau să dea înapoi zicând că e prea obosit, dar nu vrea să mintă.

— Dacă celorlalţi mesageri nu le-a fost greu, nu ştiu ce să spun. Poate ei au stat la telefon şi au pierdut vremea, în timp ce eu am fost certat că am consolat un bătrân singuratic.

— Compasiunea ta este întocmai motivul pentru care te-am angajat. Atât doar că avem mai mulţi Deckeri de...

— Da, mai mulţi Deckeri de sunat. Ca de exemplu adolescenta care voia să meargă la prima ei întâlnire mâine, doar că o să moară până atunci. Sau soţul a cărui soţie se întoarce de pe front luna viitoare, dar el o să fie prea mort ca s-o mai întâmpine acasă. Nu i-am întrebat eu nimic, dar ei îmi spun povestea vieţii lor oricum.

— E foarte trist. Chiar e, zice Naya, cu lacrimi în ochi. Eşti sigur că nu vrei să vorbeşti puţin cu terapeutul?

— Sunt sigur.

ROLANDO RUBIO

în adâncul sufletului, Rolando ştie că l-ar ajuta, dar nu are starea de spirit necesară pentru asta. Cum ar putea s-o aibă, după tura asta? Câţi oameni l-au implorat să-i ajute şi să le salveze viaţa, de parcă n-ar fi făcut oricum tot ce a putut pentru ei. Şi-ar fi dorit mai mult decât orice să le zică Deckerilor că cei de la Crainicii Morţii se înşală, dar n-are nicio dovadă. Ar încuraja doar nişte minciuni şi le-ar da speranţă Deckerilor care vor muri, crezând că vor apuca ziua de mâine, doar pentru că Rolando i-a păcălit.

— Crainicii Morţii au un scop nobil, dar e o slujbă oribilă. Nu vreau să devin nepăsător la suferinţa oamenilor care mor. îmi dau demisia.

Şi, cu aceste trei cuvinte, Rolando simte cum uşor-uşor se întoarce în propriul trup, de parcă ar fi fost o fantomă care era cât pe ce să scape.

A fost alegerea corectă.

Niciun desen nu avea să-i salveze viaţa.

DALMA YOUNG

06:16

Crainicii Morţii nu au sunat-o pe Dalma Young, pentru că ea nu moare azi, dar a asistat la momentul în care primul Decker şi-a primit telefonul de Ziua Sfârşitului. Imaginea asta o să rămână cu ea tot restul vieţii.

Când a început să sune alerta Crainicilor Morţii, Dalma a fost îngrozită, sigură că-l sună pe Orion Pagan, prietenul ei cel mai bun. Dumnezeu ştie că băiatului ăstuia îi mai trebuie un singur infarct ca să se alăture părinţilor lui şi tatălui ei, în rai. în schimb, mesagerii l-au sunat pe Valentino Prince, străinul ăla chipeş pe care l-au cunoscut cu mai puţin de o oră înainte şi, deşi îi pare rău de el, a fost uşurată când şi-a dat seama că n-o să-şi piardă prietenul cel mai bun. Mai mult, Valentino s-a oferit să-şi doneze inima, ca să-l salveze pe Orion, un gest extrem de generos.

Din păcate, toată speranţa pentru transplant s-a dus pe apa sâmbetei, ca şi cum inima nu ar fi fost bună.

Dalma va continua să se teamă pentru viaţa lui Orion. Minunat.

Nu e meschină; are multe la care trebuie să se gândească, aşa că n-are timp să-i poarte pică. Dar faptul că Orion şi-a sacrificat a doua şansă la o viaţă mai simplă, ca să aibă grijă de cineva care oricum nu mai are mult? Iresponsabil şi nesăbuit. Dalma nu e sigură că va putea să-l ierte vreodată. Se întreabă dacă nu cumva e vina ei. în ultimii ani, l-a protejat pe Orion de ce crede cu adevărat, pentru că n-a vrut să-l streseze şi mai tare. Orion nu ştie că rar se întâmplă să treacă o oră în care Dalma să nu se gândească dacă nu cumva a făcut un atac şi dacă se luptă singur – dacă va câştiga măcar. Nu ştie că notele ei se duc naibii de fiecare dată când el e în spital, pentru că vrea să păstreze aparenţa că face faţă. Nu ştie că ea nu ştie cum va trăi, dacă el moare.

Dalma e familia lui, dar Valentino e doar un străin.

Şi totuşi Orion a ales străinul, în detrimentul familiei, în

detrimentul propriei persoane.
A fost şocată când Orion, care mereu vrea să fie cu ea, i-a zis să-l lase singur. Dar Dalma nu poate să facă asta, pentru că, dacă alege vreodată pe altcineva – chiar şi pe ea însăşi –, riscă să regrete asta toată viaţa, dacă Orion moare cât ea e plecată.

Acum stă singură, în dormitorul ei, prea obosită şi prea supărată să mai adoarmă.

Dalma ţine strâns în braţe păpuşa Moon Girl, pe care o are de când era mică, cu nişte nasturi albi pe post de ochi şi pielea ciocolatie, ca a ei. A fost întotdeauna fascinată de spaţiu. Doarme sub lumini de galaxie şi visează pe perne cu constelaţii. Are pereţii albi, cu excepţia celui din spatele patului ei, care e plin de stele albe. Şi cel mai drag obiect e telescopul refractor Cooper, pe care l-a câştigat la târgul de ştiinţă din ultimul an de liceu, graţie unui şoarece mumificat. Poate ar trebui să petreacă mai mult timp uitându-se la stele, în loc să se gândească obsesiv la Domnul Constelaţie şi la deciziile lui proaste.

Sau citind pe telefon ştirile despre un atac armat pe care l-a trăit pe pielea ei.

Se dă jos din pat şi îşi pune telefonul la încărcat, pe birou.

A refăcut singură biroul ăsta cu sertare de abanos, după ce Floyd, tatăl ei vitreg, l-a găsit la un târg de vechituri. Floyd a încercat s-o ajute, ca să mai petreacă timp împreună, dar Dalma a vrut să se descurce singură. Femeile din familia ei sunt creatoare. Bunica ei a fost croitoreasă în Upper East Side şi Dalma nu zice că oamenii au început să meargă cu mai multe găuri în haine după ce a ieşit ea la pensie, dar e o coincidenţă interesantă. Mama ei, Dayana, are o afacere mică, unde e plătită bine să facă website-uri pentru companii mai mari. Dalma s-a îndrăgostit de programare de când stătea lângă mama ei, care

coda şi făcea internetul un loc mai frumos. Dalma însăşi va deveni o programatoare faimoasă, odată ce-i vine ideea câştigătoare. Cât despre

Dahlia, ea încă nu ştie ce vrea să facă, deşi Dalma are încredere că sora ei mai mică îşi va da seama în timp. Dacă e şi ea creatoare, precum celelalte femei, sau mai degrabă vindecătoare, ca tatăl ei, sau orice altceva, Dalma o s-o sprijine.

Pentru că aşa faci când vine vorba de familia ta.

Dar, din moment ce Orion n-a avut nevoie de ea şi Dalma e singură acasă, o să se pună pe ea pe primul loc.

Dalma îşi deschide laptopul, un cadou de la mama ei şi de la tatăl ei vitreg, când a fost acceptată la Hunter College. A fost cel mai tare cadou, pentru că era imposibil să descarce tot softul de care avea nevoie pe calculatorul familiei. Acum are o unealtă perfectă pentru a coda şi a crea viitoarea ei aplicaţie, cel mai important lucru acum. îşi înăbuşă un căscat, dar nu ar fi prima noapte petrecută lucrând. O să se pună pe treabă.

Din moment ce Crainicii Morţii sunt pe val acum, Dalma vrea să creeze o aplicaţie care se leagă de programul ăsta, pentru că ştie că e cea mai inteligentă şi rapidă cale să se facă cunoscută. Orice ar fi, vrea să fie gratis.
Nu vrea să exploateze Deckerii, deşi poate lor li se pare că nu mai au ce să facă cu economiile de-o viaţă.

îşi roade unghiile. Se gândeşte.

Prima ei idee a fost să facă un feed gen Twitter, dar în care Deckerii să-şi împărtăşească gândurile despre Ziua Sfârşitului. I s-a părut că ar fi frumos să le dea o voce, în ultimele lor ore. Dar şi-a adus aminte cât de toxice pot fi aplicaţiile de social media şi, dacă oamenii sunt oricum aşa de oribili, oare cum o să se poarte dacă o să ştie că nu există consecinţe pe termen lung? Dalma e sigură că cineva o să facă o aplicaţie de genul ăsta şi că o să facă o avere, dar ea nu vrea să le dea o platformă oamenilor de genul ăsta. Mai ales după câte a îndurat ea ca tânără afro-latină în industria IT.

Ar putea să facă ceva cu o componentă caritabilă. Cum ar fi dacă un Decker şi-ar seta un ţel personal, pe care a vrut întotdeauna să-l îndeplinească, şi

oamenii l-ar încuraja prin donaţii? Cam cum se întâmplă cu cei care aleargă la maratoane. Toţi banii strânşi s-ar duce la familia Deckerului sau la o organizaţie caritabilă. Asta ar putea să meargă.

Sau cum ar fi o aplicaţie gen Craigslist, pentru Deckerii care vor să scape de mobilă? Dar atunci ce-i opreşte pe cei de la Craigslist să facă chiar ei o secţiune specială? Nimic.

Mai departe.

Ceva ce ar putea fi util pentru public ar fi să ştie unde sunt strânşi mai mulţi Deckeri, ca să poată să stea departe de locul respectiv, dacă nu vor să fie victimele vreunei explozii, care nu i-ar omorî, dar ar putea să-i rănească. Îîîh, nu. Dalmei i se pare oribilă ideea. Nu numai că ar urmări Deckerii şi nu le-ar da pic de intimitate, dar i-ar încuraja pe oameni să se ferească de ei, de parcă ar avea lepră. Uau, Dalma urăşte ideea asta atât de mult, încât şterge fiecare literă din gândul ăsta! N-ar putea să suporte ideea că familia ei ar putea să găsească documentul ăsta după moartea ei şi să îşi strice părerea despre ea.

Poate Dalma ar trebui să facă ceva simplu, gen o listă de lucruri de făcut pentru Deckeri. Dar cu ce ar fi diferită de altele? Sigur, e un sentiment plăcut să ştii că ai îndeplinit o sarcină şi poate senzaţia ar fi amplificată în cazul Deckerilor, dar nu e suficient de specială. Oricine ar putea să aibă ideea asta.

Când Dalma începe să se gândească la o aplicaţie cu teste, în care să vezi cu ce personaj din Scorpius Hawthorne semeni, în funcţie de Ziua Sfârşitului, ştie că ar trebui să se ducă la culcare.

Se uită pe fereastră şi vede primele raze de soare deasupra cartierului ei, Bronx.

E începutul unei noi zile – şi începutul Zilei Sfârşitului pentru un străin.

VALENTINO

06:30

Mă trezesc speriat de sunetul alarmei; mă simt de parcă aş fi fost sunat din nou de Crainicii Morţii.

Ar fi fost drăguţ să mă trezesc şi să-mi confund Ziua Sfârşitului cu o zi obişnuită, chiar şi pentru câteva clipe, dar nu am avut norocul ăsta. Măcar am dormit câteva ore, timp în care n-a trebuit să-mi fac griji că o să mor. Nici măcar n-am avut vreun vis ciudat sau vreun coşmar. Opresc alarma şi văd că Orion încă doarme, cu buzele puţin întredeschise. O să-l las să se mai odihnească puţin.

Mă dau jos din pat, cu telefonul lui Orion în mână, aşteptându-mă să văd nişte mesaje sau apeluri ratate de la Scarlett, când îmi aduc aminte că încă e în avion şi că aterizează de-abia peste câteva ore. Dar sunt câteva mesaje de la Dalma şi de la Dayana, care îl întreabă pe Orion dacă e bine – o să-l las pe Orion să răspundă.

De obicei, când mă trezesc dimineaţa îmi amestec nişte pudră cu electroliţi în apă şi ies la alergat. îmi simt tot corpul pregătit, dar nu mai am foarte mult timp până la şedinţa foto, aşa că e exclus să ies azi. Corpul meu mai vrea şi mâncare, măcar ceva mic, gen nişte migdale, dar, potrivit Dalmei, n-ar trebui să mănânc nimic, ca să nu pun operaţia în pericol. Noroc că frigiderul e gol şi nu există tentaţii, bănuiesc. Mă duc la baie şi mă spăl pe dinţi, apoi sar într-un duş rece, foarte bun pentru circulaţie, dar mereu am preferat duşurile fierbinţi, aşa că ar trebui să mă bucur şi de asta cât mai pot. Pornesc apa caldă şi sunt surprins că merge, dat fiind cât de multe lucruri legate de clădirea asta s-au dovedit a fi o minciună.

Ies din duş şi şterg oglinda aburită. încep să-mi aplic anticearcănul, aşa cum

fac mereu, ca să-mi ascund umbrele negre de sub ochi şi să par mai viu. Dar tocmai asta e problema. Când mă uit în oglindă, nu văd un Decker. Arăt deja viu şi sănătos, pentru că sunt viu şi sănătos. Singurul lucru care sugerează că ceva e în neregulă e tăietura de pe frunte, de când m-am izbit cu capul de asfalt, dar nu am sângerat până la moarte pe stradă sau în somn. Sunt bine. Atunci de ce trăiesc o zi în care sora mea vine aici ca să-şi ia rămas-bun şi de ce în patul meu e un băiat care-mi aşteaptă inima? Cum se face că, în loc să mă concentrez pe tot efortul prin care am obţinut şedinţa asta foto, îmi petrec dimineaţa supărat că viaţa are alte planuri pentru mine? Nu ştiu de ce viaţa mă vrea mort.

Pare un mod prost de a-mi începe ziua. Deşi poate asta se aplică doar la zilele normale, nu şi la Zilele Sfârşitului. De Ziua Sfârşitului nu există reguli, aşa că poţi să fii furios şi să-ţi loveşti reflexia, ca să te vezi cu adevărat sfărâmat, să arăţi precum cineva care nu ştie ce să facă cu viaţa lui. Dar poate mă înşel. Poate chiar sunt reguli pentru Ziua Sfârşitului, dar eu n-am de unde să ştiu, pentru că e prima zi de felul ăsta şi n-o să apuc să văd dacă lucrurile se vor schimba în timp.

îmi înfăşor un prosop în jurul taliei şi mă întorc în cameră, încă ud, ca să-mi iau nişte haine. Mă aplec lângă tricourile şi pantalonii împăturiţi şi încerc să- mi dau seama care va fi ultima mea ţinută, înainte să port hainele RainBrand la şedinţa foto şi un halat de spital la operaţie. Am purtat tricoul ăsta semitransparent o singură dată, dar, fiind negru, poate o să atragă căldura. Hainele mele de sport ar fi mai comode, dar dacă mor şi ajung o fantomă în trening? Nu aşa vreau să se termine lucrurile. Am tricouri de la mărci precum Supreme şi OriginalFake, dar nu par potrivite. Aleg un tricou alb, simplu, care îmi scoate în evidenţă umerii, pectoralii şi braţele şi pe care o să-l bag în blugii negri. O să asortez toată ţinuta cu tenişii albi pe care nu prea i-am purtat până acum; ar trebui să-i port cât mai pot.

Mă întorc în baie, să mă îmbrac, când alunec într-o baltă de apă

şi aterizez pe spate.

Căzătura îmi taie răsuflarea, dar urmează imediat alta.
N-am murit.

Orion îmi strigă numele, crezând probabil că am murit.

— Eşti bine?

— Sunt viu.

— Ăsta e un început bun. Dar eşti bine?

Mă doare capul, dar brusc îmi dau seama că port doar un prosop. în toate campaniile mele am pozat fără tricou o singură dată, dar niciodată în costum de baie. Ceea ce înseamnă că niciodată n-am fost mai dezbrăcat în faţa unui băiat. Mă ridic, abdomenul mi se încordează, ca atunci când fac sport, dar, din fericire, prosopul îmi acoperă bijuteriile.

— O să zaci acolo toată ziua? întreabă Orion.

— Poate. E Ziua Sfârşitului pentru mine. Fac ce vreau.

— Respect.

Orion se aşază pe jos, lângă mine, la fel cum am stat în pat.

— Cum te simţi?

Simt parchetul rece pe spate, dar, cu cât stau mai mult, cu atât se simte mai bine.

— Ar trebui să fiu OK. Mă durea capul mai tare azi-noapte.

— Asta e bine de ştiut. Şi în rest?

— Vorbeşti de Ziua Sfârşitului?

— Da.

— A fost o dimineaţă grea. Mi s-a părut ceva foarte definitiv când m-am sculat. Nu m-a omorât nimic azi-noapte, dar

sigur ceva o să mă omoare azi.

Şi acum era cât pe ce să mor, pentru că nu ştiu să mă şterg după ce fac duş. îţi vine să crezi? Primul Decker, doborât de-o baltă?

— Sigur ai fi intrat în cărţile de istorie, dar nu aşa cum ai fi vrut.

Mai că mi se pare amuzant.

— Cineva o să înceapă să facă un clasament al celor mai tâmpite moduri în care mor Deckerii, nu?

Orion se întoarce pe o parte, foarte aproape de mine.

— Dacă ajungi să mori într-un mod tâmpit, promit că o să le zic tuturor că ai murit salvând întreaga lume.

— Sau ceva mai realist, gen am salvat copii dintr-un autobuz şcolar care a luat foc.

— Copii într-un autobuz şcolar într-o zi de sâmbătă nu e realist.

— Nici să salvezi întreaga lume nu e! Orion râde. Se ridică.

— OK, putem să ne gândim la mai multe moduri geniale prin care o să mori, dar hai să facem asta în timp ce-ţi trăieşti viaţa.

îl iau de mână, dar tot ţin strâns de prosop. Orion mă ajută să mă ridic, privirile ni se întâlnesc şi zâmbetul lui mă face şi pe mine să zâmbesc. Deja m-a scos din gândurile astea întunecate. îmi mut privirea şi mă uit la tricoul lui alb: Să ai o Zi a Sfârşitului fericită, scris cu litere negre. E genul de atitudine pe care vreau s-o port după mine toată ziua.

— Din moment ce eu îţi dau inima mea, îmi dai şi tu

tricoul tău?

Orion se uită la tricoul lui, de parcă ar fi uitat cu ce e îmbrăcat.

— Pe bune? Vrei să fii un Decker care umblă cu un tricou cu Ziua Sfârşitului? Nu e cam sinistru?

— Cred că ar trebui să ţin mesajul aproape de inimă.

— La propriu?

— La propriu, bănuiesc.

— Dacă zici tu.

Orion îşi scoate tricoul şi, tocmai când cred că o să văd cum arată la bustul gol, văd că mai are unul pe dedesubt. Păcat.

Mă îmbrac în baie şi îmi admir reflecţia, în tricoul de Ziua Sfârşitului.

Mă întorc în studio şi îl las şi pe Orion să meargă la baie, în timp ce eu mă chinui să mă încalţ cu tenişii albi, care trebuie puţin lărgiţi. Sunt sigur că vecinul de jos e de-a dreptul enervat când mă apuc să tropăi prin casă, la 6:45 dimineaţa, dar sigur nu mă urăşte mai mult decât proprietarul. Dar nu trebuie să-mi fac griji pentru asta acum. E Ziua Sfârşitului pentru mine şi ştiu că e un clişeu să zic că un model trebuie să se concentreze pe el însuşi, dar, în cazul meu, chiar are sens. Trebuie să am grijă de mine şi de oamenii mei. Chiar dacă asta înseamnă că îmi deranjez vecinul de jos când încep să merg prin apartament, ca să mă asigur că las totul în ordine pentru Scarlett. Patul rămâne cum e, pentru că oricum o să mergem să cumpărăm cearşafuri noi; şi îmi şi place să las amintirea ultimului meu somn să mai plutească în aer încă puţin.

Orion iese din baie şi mă felicită pentru ţinută.

— Sper că te plătesc bine, pentru că reuşeşti să faci un tricou de douăzeci de dolari să pară scump.

Chiar o să fiu plătit bine şi trebuie să mă asigur că o să transfere banii direct în contul meu, ca să aibă Scarlett acces la el. Poate o să cer chiar banii cash.

— E foarte drăguţ din partea ta. Mersi! îi zic.

— Aplicaţia de vreme îmi zice că e destul de răcoare în dimineaţa asta. Poate îţi mai iei ceva peste.

— Atunci şi tu.

— A, clar te jefuiesc, n-am de gând să dârdâi.

Ne uităm prin bluzele mele şi Orion îşi alege un hanorac bleumarin, iar eu îmi iau o cămaşă gri cu nasturii desfăcuţi, ca să se vadă mesajul de Ziua Sfârşitului.

Apoi păşim afară din apartament.

Coborâm cele şase etaje.

Când ajungem la uşa de la intrare, mă opresc.

Ultima dată când am ieşit din clădirea asta, credeam că totul urma să înceapă. Aveam toată speranţa din lume şi ani de visuri pe care urma să-i transform în realitate. Acum împing uşa şi-mi adun toată puterea ca să pot trece prin ceea ce sper să fie cea mai bună Zi a Sfârşitului pe care o poate avea un Decker.

ROLANDO RUBIO

06:56

Rolando e epuizat când iese din clădire, lăsând Crainicii Morţii în urmă.

Nu ştie unde o să se angajeze acum. Ar putea să implore directorii să-l primească la fosta şcoală. Dacă n-o să-l reangajeze, poate să se mute înapoi în Staten Island şi să petreacă mai mult timp cu mama lui. A rămas singură de când a murit tatăl lui şi sigur ar bucura-o puţină companie. Dar nu s-ar întoarce la call centerul Crainicilor Morţii nici dacă l-ar plăti, asta-i sigur.

Rolando trage o gură de aer rece în piept, neştiind încotro să se îndrepte. Nu vrea să se întoarcă la apartamentul lui deprimant, după o noapte aşa de deprimantă. I-ar plăcea să-i vadă pe Gloria şi pe Paz şi să sărbătorească viaţa, cât încă mai pot. Cine ştie cât va mai dura până când Crainicii Morţii îl vor suna şi pe el, aşa cum el a sunat atât de mulţi Deckeri? O altă parte din el vrea să vadă dacă poate să-l găsească pe bătrânelul cu care a vorbit, Clint Suarez. Nimeni n-ar trebui să fie singur de Ziua Sfârşitului.

Rolando îşi verifică telefonul şi vede peste douăzeci de apeluri ratate de la Frankie. începe să se agite şi se gândeşte la ce e mai rău. După care îşi aduce aminte că nu se poate ca Gloria şi Paz să fi murit, pentru că numele lor n-au fost citite la ceremonia de comemorare de dimineaţă. Dar Crainicii Morţii sună doar dacă cineva chiar moare sau şi dacă Frankie a bătut-o pe Gloria aşa de tare, încât a ajuns în spital? N-ar fi prima dată şi sigur n-o să fie nici ultima.

îl sună pe Frankie, ca să afle odată ce s-a întâmplat.

— în sfârşit! îi răspunde Frankie. Ce a durat atât?

— Am fost la lucru. Ce s-a întâmplat? E toată lumea bine?

— Am nevoie de ajutorul tău pentru un proiect care o să fie uriaş pentru mine şi pentru familia mea.

Rolando îşi dă ochii peste cap. E sigur că o să fie exact ca atunci când Frankie a vrut să împrumute bani ca să cumpere o maşină „pentru familie" şi ca să „îi apere pe Gloria şi pe Paz de aglomeraţia din trenuri" şi „ca să meargă mai des la plajă", dar până la urmă Frankie a spart toţi banii pe jocuri de noroc în Atlantic City. Şi dacă Rolando ar avea ceva pus deoparte, tot n-ar mai avea încredere în Frankie.

— Despre ce proiect e vorba? întreabă Rolando, gândindu-se deja la pretexte ca să nu-l ajute pe Frankie.

— Vreau să fotografiez Deckeri.

Rolando aşteaptă să afle mai multe, dar Frankie nu mai zice nimic.

— Adică un fel de serviciu?

N-ar fi surprins dacă Frankie ar încerca să facă bani de pe urma Deckerilor care nu ştiu ce să facă cu economiile lor.

— Nu, nu le-aş lua nimic. Vreau doar să fiu prin preajmă, să imortalizez ultimele lor clipe.

Ce gând oribil. Rolando rămâne nemişcat.

— Şi cum o să-ţi ajute asta familia?

— Hai, frate, e evident! Pozele cu Deckerii în prima Zi a Sfârşitului o să se vândă bine. Singurii Deckeri de care am aflat de la ştiri sunt morţi deja. Am nevoie de alte nume, ca să-i găsesc şi să mă ţin după ei.

— Deci vrei să urmăreşti Deckeri.

Frankie nu zice nimic, aşa cum face mereu, înainte să explodeze. Doar că nu Rolando e cel care o să fie rănit. Dacă Gloria spune adevărul, Frankie n-a ridicat niciodată mâna la Paz, dar lui Rolando îi e teamă că nu mai e mult.
Dar lui Rolando îi vine o idee. în loc să îl lase pe Frankie să explodeze, poate să-l împingă spre o explozie adevărată – spre moartea unui Decker, fix aşa cum vrea. Poate Frankie o să fie rănit şi n-o să mai poată s-o rănească vreodată pe Gloria.

— O să te ajut, îi zice Rolando, cu inima bătându-i cu putere.

încalcă intimitatea tuturor acelor Deckeri care s-au înscris în program şi cărora li s-a promis discreţie. Dar îşi calcă pe morală ca să protejeze o femeie şi un băieţel care sunt în pericol, doar din cauza bărbatului ăstuia. Nu vrea să- 1 trimită pe Frankie la Clint Suarez, Deckerul vârstnic cu care Rolando a vorbit aproape o oră. Bărbatul ăla n-a trăit atât ca să moară cu Frankie alături. Se gândeşte la ceremonia de comemorare, care încă îi e vie în amintire. Multe nume au ieşit în evidenţă, dar niciunul ca primul, care i s-a părut prea fermecător pentru o persoană în carne şi oase.

— Joaquin Rosa l-a sunat pe primul Decker. Nu ştiu dacă mai trăieşte, dar numele lui e Valentino Prince.

FRANKIE DARIO

07:01

Frankie aproape că scapă telefonul din mână.

A auzit bine? Noul lui chiriaş e Decker? Primul Decker? Sunat de Joaquin Rosa în persoană? O să fie cea mai frumoasă zi din viaţa lui. A lui Frankie, evident, nu a lui Valentino. Deşi Frankie nu o să plângă după Valentino, e mai mult decât pregătit să profite de moartea lui. Noul chiriaş o să fie biletul lui către bogăţie.

în mod sigur pozele cu primul Decker care moare o să se vândă cu milioane de dolari.

Frankie îi închide lui Rolando şi fuge la fereastră, trage perdeaua şi se uită în apartamentul lui Valentino. Luminile sunt stinse. Probabil că încă doarme. Sau poate a fost ucis de celălalt băiat, care a făcut pe deşteptul cu Frankie. Aşa îi trebuie lui Valentino, dacă agaţă străini pe stradă. Iese pe hol şi bate la uşa lui Valentino.

— Sunt eu, Frankie.

Nimic.

E bine că nu aude nimic. Dacă nu aude nimic, înseamnă că nu mai

e în viaţă.

Frankie se întoarce în apartament, să ia cheia de la 6G, pe care a folosit-o în toiul nopţii, când Valentino a rămas pe-afară.

— Ce s-a întâmplat, tati? întreabă Paz, în timp ce-şi mănâncă cerealele la

masă.

Pleacă fără să îi răspundă. Descuie uşa şi, dacă se ia cineva de el că face asta, o să dea vina pe Rolando, că i-a zis numele Deckerului şi că era foarte îngrijorat de bunăstarea chiriaşului său. De fapt, Frankie deschide uşa şi păşeşte înăuntru, sperând să dea de o scenă sângeroasă.

Din nou, nimic.

Doar o saltea pneumatică şi haine şi pantofi. înjură şi se întoarce

acasă.

Gloria se uită atent la el, băgându-l în sfârşit în seamă.

— Ce se întâmplă?

Frankie găseşte numărul lui Valentino şi îl sună. Dar nu răspunde

nimeni.

— De ce au unii telefoane, dacă nu răspund niciodată?

— De ce, tati? întreabă Paz, fără să înţeleagă că era o

întrebare retorică.

Frankie îşi trage un scaun de la masă – podelele astea sunt deja zgâriate şi el oricum n-o să mai locuiască mult aici – şi-l aşază lângă uşa de la intrare, ca să se asigure că vede şi aude când se întoarce Valentino acasă.

Deckerul ăsta îi va schimba viaţa lui Frankie.

VALENTINO

07:06

Ador cum se simte soarele dimineţii pe pielea mea, dar revin la viaţă când intrăm la metrou, ca şi cum aş fi păşit într-o lume nouă. Orion nu e nici pe departe la fel de fascinat de faptul că suntem deodată sub pământ. După care trebuie să ne cumpărăm cartele şi mă uit la automate şi la vânzător de parcă este singura mea şansă să fac asta.

— Nu ştiu ce să aleg.

— Om sau robot? mă întreabă Orion.

— Majoritatea oamenilor de aici au fost destul de nepoliticoşi cu mine până acum.

— Atunci robot să fie.

— Mă bucur că n-o să mai prind o apocalipsă a roboţilor. Să fiu sfâşiat de un cyborg nu intră pe lista de moduri creative în care aş vrea să mor.

Mergem la automat şi văd că sunt mai multe opţiuni, de la un singur bilet, care costă 2,25 dolari, la un abonament nelimitat de 89 de dolari.

— Bănuiesc că un bilet pe o zi e de ajuns, dar o să iau abonamentul pe o lună. Pot să i-l las lui Scarlett, ca s-o încurajez să iasă şi să-l folosească, în loc să stea singură în apartament.

Apăs pe butoane, plătesc şi din aparat iese primul meu MetroCard. E galben şi are litere albastre, în ceea ce pare a fi acelaşi font Helvetica pe care l-am folosit în atât de multe prezentări în PowerPoint la şcoală. Iniţial voiam să înrămez cartela, împreună cu alte amintiri din NYC. Sper că Scarlett o s-o

folosească din plin.

Trec fără probleme de turnichete.

— Eşti de-al locului, spune Orion.

Aşteptăm pe peron, împreună cu alţi călători. Staţia e plină de bârne cu vopseaua sărită. Afişe pe pereţii plini de graffitiuri făcute de un artist obsedat de penisuri. Un coş de gunoi care dă pe dinafară. Mă mir că n-am văzut şobolani care să aştepte şi ei metroul, dar îmi aduc aminte că stau mai mult pe şine. Vreau să văd mai bine şinele, dar ştiu că nu e o idee bună ca un Decker să se apropie de marginea peronului şi să ignore marcajele galbene care le spun pasagerilor să nu se apropie, ca să nu cadă. Mă lipesc cu spatele de un zid, ca nimeni să nu mă împingă din greşeală – sau intenţionat. Nu m-ar mira, după ce cineva a tras spre mine.

— Oare ar fi trebuit să rămân acasă? Orion nu pare deloc şocat.

— Putem să ne întoarcem, dacă vrei.

— Nu asta vreau, dar mi s-ar părea mai înţelept.

— Atunci hai să mergem!

îmi târăsc picioarele spre turnichete, gândindu-mă că aş putea să ajung înapoi acasă în cinci minute. Mă opresc lângă ieşirea de urgenţă.

— Sunt superpanicat.

— înţeleg.

Aproape îi spun că nu înţelege, dar aş minţi. Orion a trăit cu panica asta ani întregi. Nu, n-a ştiut niciodată sigur că urmează să moară. Dar asta nu înseamnă că nu şi-a pus la îndoială fiecare alegere.

— Care mai e rostul Crainicilor Morţii, dacă îţi e prea frică să mai trăieşti?

Orion nu vine cu vreo glumă imediat. Simt că are un detector care îi spune când am nevoie să mi se distragă atenţia şi când să fiu luat în serios.

— E Ziua Sfârşitului pentru tine, Valentino. Doar tu poţi să decizi ce o să facem.

Trenul huruie când ajunge în staţie.

— De unde ştiu ce merită?

Face un semn spre mesajul de Ziua Sfârşitului de pe tricoul meu.

— întreabă-te dacă te va face fericit ce urmează să faci şi dacă te va durea să nu o faci.

Când o să fiu pe patul de moarte, uitându-mă în urmă, la viaţa mea – mai ales la Ziua Sfârşitului – vreau să simt că am profitat din plin de ea. Că mi-am împlinit visul şi că am avut şansa să trăiesc, înainte să mor. Ar trebui să-mi onorez inima, înainte să-mi fie smulsă din piept.

Uşile trenului se deschid, mă întorc brusc şi mă reped în vagon, strigându-i lui Orion să vină cu mine. Reuşim să ne strecurăm înăuntru tocmai când se închid uşile. Dacă aş avea loc să sar şi să-mi ridic pumnul în aer, aş face-o. Cuvintele lui Orion m-au făcut să mă simt plin de energie. înainte să apuc să- i mulţumesc, miros ceva groaznic. Mă uit în jur, încercând să văd de unde vine, când îmi dau seama de ce e aşa de aglomerat. Toată lumea se înghesuie într-o parte a vagonului pentru că în celălalt capăt e o baltă de vomă, probabil mulţumită cuiva care a petrecut prea mult la petrecerile Crainicilor Morţii. Mi se face rău imediat şi mi se taie orice poftă de mâncare. îmi pun cămaşa gri la nas, respirând parfumul cu care m-am dat înainte să plec din Arizona, un Hugo Boss care miroase a prune şi a citrice.

— Bine ai venit în New York! zice Orion, zâmbind, după care îşi ascunde nasul în hanorac.

Nu e o experienţă pe care ţineam morţiş s-o am.

Din păcate, e un tren expres şi ne ţine ostatici câteva staţii, aşa că, atunci când uşile se deschid la staţia Sixty-Eighth Street, ne dăm jos şi ne suim în alt vagon. Orion vrea să stea departe de mulţimea care se îndreaptă spre următorul vagon, aşa că alergăm pe peron şi ne suim înapoi în tren înainte ca uşile să se închidă. De data asta prindem loc, cu spatele la o hartă a New Yorkului, plină de linii albastre, roşii, portocalii, galbene, mov, maro şi gri, fiecare reprezentând un traseu diferit.

— Noi suntem pe linia verde, îmi zice Orion şi îmi arată cu degetul de unde am pornit şi cum ajungem în Union Square. Şi aici ne dăm jos.

Fac un semn spre hartă.

— Crezi că aş putea să merg peste tot într-o singură zi?

— Nu ştiu, dar, sincer, de ce ai vrea să faci asta? Trenurile sunt superscârboase. Mizeria din care tocmai am scăpat nu e un caz izolat.

— Mereu am visat că voi vizita fiecare colţ al New Yorkului. Dacă merg cu metroul, măcar pot să zic că am ajuns peste tot.

— Dar cele mai frumoase părţi ale New Yorkului sunt

afară, pe străzi.

— Precum cele unde s-a tras spre mine?

— Precum cele unde s-a tras spre tine!

— înfricoşător.

— E al dracului de înfricoşător. Sper să-l prindă pe tipul

ăla.

Câteva minute mai târziu, trenul se opreşte în staţia Forty-Second Street, aproape de Times Square, unde totul s-a

schimbat. Uşile rămân deschise prea mult şi mă îngrozeşte gândul că bărbatul cu mască cu craniu ar putea fi oricare dintre pasagerii care se bulucesc în vagon. Ar putea să creadă că-i recunosc ochii şi să vrea să termine ce a început. Faptul că nu m-am ascuns în casă şi că am ales să profit de ce ocazii se mai ivesc nu înseamnă că mi-e mai puţin frică, dar tot ce pot să fac e să sper că lucrurile o să meargă bine.

Pe măsură ce ne apropiem de Union Square, mă uit prin vagon. Oamenii se ţin de bare în timp ce citesc ziarul pe telefon. Altcineva moţăie, dar tresare când îi cade capul în piept. Alţii stau cuminţi, aşteaptă să ajungă din punctul A în punctul B sau chiar din punctul B în punctul A. Dar chiar credeam că o să văd vreun fel de spectacol, nişte tineri care transformă vagonul într-o scenă când se agaţă de bare şi fac acrobaţii pe muzică dată la maximum. Ajungem la destinaţie şi, înainte să ies pe peron, mai aştept un moment, să văd dacă nu cumva o să înceapă vreun spectacol, dar nu se întâmplă nimic.

— Primele impresii după primul drum cu metroul? mă întreabă Orion, în timp ce urcăm scările.

— Mult mai banal decât credeam. Unde sunt toţi dansatorii? E prea de dimineaţă?

— Neah, i-am văzut în multe dimineţi în drum spre şcoală. Dar îi enervau groaznic pe toţi. Poate artiştii sunt prea obosiţi după noaptea trecută.

îmi strânge braţul şi plecăm din staţie.

— Sigur o să prinzi un spectacol la întoarcere.

— Sper.

Nu cred că pe patul de moarte o să sufăr că n-am văzut nişte oameni dansând într-un tren, dar e una dintre experienţele alea newyorkeze pe care mi le imaginam de atâta vreme, încât mi se pare ciudat că n-o să apuc s-o văd. Mai ales din moment ce timpul e aşa de scurt. Asta arată că, orice se întâmplă în viaţa ta, lumea nu se învârte în jurul tău.

Dar Union Square e ca o gură de aer proaspăt. Peste tot văd jucători de şah care stau pe nişte lăzi, la soare. O femeie zâmbeşte larg, în timp ce plimbă opt câini. Două femei se ţin de mână şi îşi beau cafeaua, în timp ce intră într-un parc micuţ.

Pare un loc drăguţ pentru o şedinţă foto relaxată, toamna. Deja mă văd stând

pe o bancă, cu paltonul de lână gri-deschis, lăsând să se vadă un tricou alb şi., încetez să îmi mai planific ţinuta pe care n-o să pot s-o mai port toamna asta.

în timp ce aşteptăm să traversăm, stăm pe trotuar şi mă uit pe cer, unde văd un avion care trece pe deasupra noastră. De-abia aştept să ajungă şi Scarlett.

— Ai zburat vreodată? îl întreb, în timp ce traversăm.

— Nu.

— De ce nu?

Mă opresc brusc în mijlocul străzii şi duc mâinile la gură. Tocmai l-am întrebat pe Orion de ce nu a zburat până acum, după ce un avion deturnat i-a omorât părinţii şi i-a schimbat întreaga viaţă. Ce întrebare tâmpită şi neatentă! Orion se uită la mine peste umăr, fix când îmi aduc aminte că sunt un Decker care ar putea să fie oricând călcat de maşină. Nici măcar nu m-am asigurat, ceea ce a fost probabil la fel de stupid ca ideea să mă opresc în mijlocul străzii. Aş fi foarte prost la Frogger[12], deşi ajung teafăr pe celălalt trotuar, în mod miraculos.

Orion mă apucă de umeri.

— Trebuie să fii mai atent!

— îmi pare rău.

— E OK. Chiar dacă vezi că maşinile au oprit, trebuie mereu să presupui că e vreun idiot la volan.

— Mereu fac asta, îi zic şi mă gândesc la idiotul care aproape că a omorât-o pe Scarlett. Dar îmi pare rău că am uitat de părinţii tăi. Nici n-o să dau vina pe lipsa de somn sau pe Ziua Sfârşitului. Pur şi simplu nu m-am gândit.

Orion ridică din umeri.

— Nu eşti primul căruia îi scapă. E în regulă. Scutur din cap.

— Nu, nu e. Dar o să fie mai bine de acum încolo. Oricât mai apuc.

Orion îşi pune iar mâinile pe umerii mei, de data asta cu mai multă blândeţe.

— Dacă vrei să te revanşezi faţă de mine, n-o să te laşi omorât aşa de uşor.

07:38

Ajungem la birourile Future Star Model Management.

E o agenţie mai nouă, care promite că va reprezenta cele mai importante figuri din lumea modellingului. Sunt foarte recunoscător că mi-au văzut potenţialul după ce s-au uitat peste portofoliul meu online – fotografia lor preferată a fost făcută de Scarlett – şi după un interviu amuzant pe Skype, am semnat contractul. Compania lor e într-o clădire banală deocamdată, dar îmi place să cred că se vor ţine de cuvânt şi vor transforma oamenii în superstaruri.

Deşi Future Star s-a înfiinţat recent, tot am crezut că biroul va fi plin de reviste aranjate pe o măsuţă de cafea din sticlă. În schimb, locul pare că nu a fost renovat deloc după ultimii proprietari; presupun că a fost un cabinet stomatologic, din moment ce are mirosul acela specific pe care mi-l amintesc prea bine de când mi-am pus o faţetă pe un dinte, ca să fie la fel cu cel de lângă el.

Ce mă şochează e cât de sigur eram că o să existe o recepţionistă cu cască, care o să mă recunoască imediat. Bărbatul de la intrare

habar n-are cine sunt. Pe perete, sub numele companiei, sunt vreo zece portrete, dar niciunul nu este al meu. Oare trebuia să aduc şi eu unul? Nu, sunt client. Şi mai au şi o imprimantă imensă în colţ. Chiar şi aşa, am semnat un contract cu compania asta pentru o campanie imensă. Ai zice că faţa mea merită scoasă în evidenţă. Dar nu se întâmplă asta.

Tot un Nimeni sunt pe aici şi nu voi deveni Cineva la timp, cât să fiu tratat ca un star.

— Bună dimineaţa. Azi avem deschis doar pentru întâlniri private, îmi spune recepţionistul.

— Mă numesc Valentino Prince. Sunt unul dintre modelele agenţiei. Laverne mi-a spus să vin direct aici pentru o probă.

Recepţionistul dă din cap încet.

— înţeleg.

Formează un număr la telefonul fix, ca pe vremuri. N-are căşti. Aud un telefon care sună, la două birouri depărtare.

— Bună, Laverne. A venit Valentino Prince, zice că are o

întâlnire cu tine.

Se aude o voce înfundată.

— Aha. Aha. OK. închide.

— Laverne o să vină imediat. Puteţi să luaţi un loc, dacă

doriţi.

Sunt sigur că cele trei scaune de lângă perete sunt aici de mai demult – sunt prea uzate pentru o afacere nouă. Eu şi Orion ne aşezăm oricum şi mă bate uşor pe genunchi.

— Ce tare! îmi zice.

— Da.

— Uau, nu pari deloc încântat!

— Nu, sunt. încerc să nu mă manifest.

— De ce?

încep să vorbesc mai încet, ca recepţionistul să nu ne audă, deşi e la trei metri distanţă.

— Mereu când mi-am imaginat momentul ăsta, mi-am spus că o să par relaxat, pentru că e mai tare să fii relaxat când vine vorba de ceva important. Vreau să par cât mai profesionist, ca să mă caute din nou.

Orion dă din cap.

— OK, pot să înţeleg asta, dar... ştii tu. Bucură-te cât mai

poţi.

— Ce m-aş face fără tine?

— Probabil nimic, zice Orion şi zâmbeşte atât de larg, încât faţa lui ar trebui să fie pe peretele ăla, alături de celelalte portrete.

Se deschide o uşă şi o văd pe Laverne venind spre noi – e o femeie caucaziană, înaltă, cu şuviţe gri în părul negru. Poartă un pulover simplu lila, cu blugi – o ţinută de sâmbătă destul de simplă, pentru o agenţie de modelling.

— Valentino, Valentino! Mă bucur să te cunosc în persoană, zice şi mă ia în braţe.

— Şi eu, îi zic, plin de entuziasm. îţi mulţumesc că ai avut încredere în mine.

— Să nu te-aud! Părinţii tăi au pus bazele înfăţişării tale, dar tu ai profitat din plin.

Mă simt ciudat să le fiu dator părinţilor mei, după ce m-au dezmoştenit. Dar are dreptate. Am ochii tatălui meu şi de la mama am moştenit forma feţei, nasul şi buzele. Nu pot să nege că sunt fiul lor. Deşi n-o să le recunosc deloc meritul pentru corpul meu. Am muncit mult ca să ajung unde sunt azi.

— Laverne, el e prietenul meu, Orion.

— Frumos nume, zice Laverne şi se uită atentă la cârlionţii lui. Şi ce bucle

— frumoase. De ce le ascunzi sub şapca aia?

— A fost a tatei, îi zice Orion.

— Şi tu eşti model? Sigur aş putea să-ţi găsesc ceva de lucru la o reclamă la şampon.

Orion scutură din cap.

— Nu prea e genul meu, dar mulţumesc. Mă strânge de umăr.

— Dar tipul ăsta e gata să-ţi arate ce poate, la şedinţa foto. Laverne pare confuză.

— Nu mi-ai primit mesajul?

O să fiu concediat? în Ziua Sfârşitului?

— Mi-am pierdut telefonul azi-noapte.

— A, îmi pare rău să-ţi spun, dar şedinţa foto a fost amânată.

— Cât timp? Câteva ore?

— Puţin mai mult. Trebuie să găsim un fotograf nou.

— Ce s-a întâmplat cu William? Laverne oftează.

— William a fost ucis azi-noapte, în Times Square.

Mă las iar pe scaun şi Orion îşi acoperă repede gura. Mă simt de parcă sunt iar în Times Square. Focurile de armă... Nici într-un milion de ani, într-un oraş cu milioane de oameni, nu m-aş fi gândit că-l cunosc pe bărbatul care a murit. Chiar dacă doar tangenţial.

Mă întreb dacă era înscris la Crainicii Morţii.

— Groaznic! zice Orion şi se întoarce spre mine, exact ca atunci când eram la spital. Noi chiar am fost în Times Square azi-noapte.

Laverne face ochii mari.

— Uau! Noroc că sunteţi bine amândoi.

Orion nu mai zice nimic. Exact ca la spital, nu-mi spune povestea în locul meu.

— Eu sunt doar parţial bine. Crainicii Morţii m-au sunat

azi-noapte. Recepţionistul scoate capul de după birou, şocat.

Laverne râde.

— O să fii bine, zice şi dă din mână, de parcă vestea pe care i-am dat-o nu înseamnă nimic. Doar nu crezi că cei de la Crainicii Morţii chiar ştiu când o să moară cineva.

— Ba da, zice Orion. Au avut dreptate până acum.

— Nici măcar n-a trecut o zi întreagă. Mai sunt multe şanse să se dovedească că previziunile lor sunt greşite.

— Valentino nu poate să rişte şi să aştepte pur şi simplu. Deci avem cum să facem şedinţa foto azi, până la urmă?

Laverne nu mai e fermecată de Orion. Se întoarce spre mine.

— Dacă tu chiar crezi că au dreptate, de ce mai vrei să faci şedinţa asta foto?

— Am muncit mult pentru un moment ca ăsta.

— Dar n-o să te mai bucuri de rezultat.

— îmi place să ştiu că las ceva în urmă. Că am fost văzut. Laverne dă din cap uşor.

— înţeleg ce zici. Din fericire, o să ne vină un fotograf nou luni. Marţi, cel târziu. Putem să-ţi îndeplinim visurile atunci.

Orion e cât pe ce să riposteze, dar îl apuc de mână. Amândoi ne oprim şi ne uităm unul la celălalt.

Mă descurc, îi zic din priviri.

Dacă nu, mă bag, pare să răspundă.

Apoi mă uit la Laverne şi ea nu pare să-mi citească gândurile, deşi odată a zis că poate să-mi vadă sufletul în privire.

— Până luni o să fiu mort. Laverne se aşază lângă mine.

— Eşti speriat. Pot să înţeleg de ce. Preşedintele nostru ne-a minţit în legătură cu Crainicii Morţii şi creează o adevărată isterie. Dar am trecut prin asta cu Y2K[13], în anii 2000. Ni s-a spus că virusul noului mileniu o să afecteze tot sistemul de calculatoare şi că băncile o să se închidă şi că toate dosarele guvernului vor fi date publicităţii şi că oamenii vor fi blocaţi în lifturi şi că tehnologia se va întoarce împotriva noastră. Am fost îngrozită... până când a venit miezul nopţii şi am fost cu toţii bine. Şi tu o să fii bine – Crainicii Morţii sunt nişte şarlatani.

Sunt extrem de dezamăgit. Una e să văd oameni în Times Square care nu cred în Crainicii Morţii, dar alta e să văd asta la cineva în mâinile căruia mi-am pus cariera – cariera şi viaţa.

— La câteva clipe după ce am fost sunat de Crainicii Morţii, aproape am fost ucis în Times Square. Probabil a fost aceeaşi persoană care l-a omorât pe William.

— O coincidenţă aproape tragică, îmi spune Laverne. Mă bucur că ai supravieţuit – şi că vei supravieţui. O să te descurci de minune la şedinţa foto de săptămâna viitoare.

N-o să ne convingem unul pe celălalt. Singurul mod în care pot să-i arăt că se înşală e dacă mor, şi nu vreau să fac asta mai repede, doar ca să dovedesc că am dreptate.

— Chiar nu putem face nimic azi? Sora mea o să ajungă în New York în curând. Scarlett e fotograf. Ţi-au plăcut mult fotografiile ei. Şi celor din echipa RainBrand.

Nu ştiu unde se încadrează negocierile în etapele durerii, dar ştiu ce se întâmplă aici. Sunt disperat să fac lucrurile să meargă, cât încă mai pot.

— Scarlett are un ochi minunat, dar nu e aici, zice Laverne.

— Pot s-o fac eu, zice Orion. Cât de greu poate să fie?

— Extrem de greu. Oricum, campania RainBrand va avea nevoie de un veteran. De-abia aştept să te prezint cui va veni zilele viitoare.

N-o să câştig meciul ăsta, aşa că ies din ring.

— Mulţumesc că m-ai primit azi, îi zic. îmi pare rău că nu s-au legat lucrurile.

— Şi mie. Ai vreun număr să ne dai, până îţi înlocuieşti telefonul? Poate pe al lui Scarlett?

— N-o să fie nevoie. Mulţumesc pentru timpul acordat. Mă mai uit o dată la portretele de pe perete şi accept că

agenţia n-o să mă transforme vreodată într-un star.

Nici măcar după ce totul se va întuneca pentru mine, precum cerul unei nopţi lipsit de stele.

SCARLETT PRINCE

05:00 (Mountain Standard Time)

Scarlett Prince e lăsată în sfârşit să coboare din avion.

Investigaţiile nu s-au terminat încă, dar poliţia vrea ca avionul să fie evacuat, ca să poată să-l cerceteze, să se asigure că nu sunt bombe sau arme şi să-l ducă pe pilot într-un loc sigur. Ceea ce înseamnă că Scarlett va fi lăsată în aeroport, fără bagaj, dar măcar va avea semnal. I-a scris mai bine de douăsprezece mesaje lui Valentino în ultimele ore şi în sfârşit se vor trimite toate pe telefonul lui Orion. Discuţia asta cu fratele ei, fără răspuns, n-o linişteşte deloc. Nu poate să nu se gândească la frica pe care a simţit-o când era în maşină, cu capul în jos, imediat după accident, când era îngrozită că o să moară singură. Se teme ca nu cumva Valentino să treacă prin asta.

Odată ce iese din avion, Scarlett încearcă să nu izbucnească în lacrimi.

N-are timp de pierdut, iar tot timpul care i-a mai rămas trebuie petrecut cu fratele ei.

VALENTINO

08:00

Visurile nu se îndeplinesc de Ziua Sfârşitului.

Totul ar fi putut să meargă diferit, dacă aş fi avut un agent care crede în Crainicii Morţii. Ar fi putut să mute munţi ca să mă ajute să-mi îndeplinesc visul vieţii. în schimb, m-am ales cu o persoană care nici măcar n-o să plângă după mine, pentru că e sigură că o să ne vedem peste câteva zile. Mi-ar plăcea să aibă dreptate, dar ştiu că nu e aşa.

Nu mă uit înapoi când ies din clădire. Nici măcar nu ştiu unde mă duc. Merg pur şi simplu pe trotuar, vrând să ajung cât mai departe de locul ăsta.

— Ia-o mai încet! îmi zice Orion. Nu fac asta.

Merg mai departe.

— Aşteaptă-mă!

Vocea lui pare să se audă de mai departe. Nu la fel de puternică. Mă întorc şi îl văd pe Orion sprijinit de un zid, cu ochii închişi şi mâna la piept. îmi revin şi mă întorc lângă el.

— Eşti bine?

— Da, sunt doar...

Orion respiră adânc o dată, de două ori, de trei ori.

— Nu prea e o combinaţie bună să mergi repede când ai

tensiune mare.

— îmi pare rău.

— Nu e vina ta. Mă rog, nu în totalitate. Sunt superenervat pentru ce s-a întâmplat sus.

— A fost chiar dezamăgitor.

— Şi al dracului de frustrant.

La câţiva metri de noi e o bancă liberă, dar Orion se sprijină de zid şi se ghemuieşte. Fac şi eu la fel, deşi mă dor picioarele de la antrenament, de la alergatul de ieri-dimineaţă şi de la cele şase etaje pe care le-am urcat azi- noapte, de două ori. Nu spun nimic până nu îşi recapătă răsuflarea şi se luptă cu propriii demoni.

Vreau să-i mulţumesc că m-a sprijinit la agenţie, când îi sună telefonul, la mine în buzunar. Apelul Crainicilor Morţii a lăsat urme adânci, dar asta e o sonerie obişnuită, aşa că reuşesc să mă calmez, înainte ca inima mea să reacţioneze la fel de rău ca a lui Orion.

— E Scarlett, îi zic.

Răspund imediat pe FaceTime şi o văd cum plânge necontrolat. îmi dau şi mie lacrimile. Văd că e la aeroport.

— Ai aterizat deja?

Scarlett nu poate să rostească niciun cuvânt. Imaginea se întrerupe câteva secunde, cât intră o serie de mesaje de la ea. Le dau de pe ecran, ca să pot să vorbesc cu ea.

— Scar? Ce se întâmplă?

— Sunt încă în Arizona, îmi zice. Când aude, Orion îşi

deschide ochii.

— Cum adică eşti încă în Arizona?

— Pilotul a primit telefonul de Ziua Sfârşitului înainte de decolare.

Cât timp îmi povesteşte cum pasagerii au luat-o razna şi cum poliţia investighează cazul, tremur când mă gândesc la ce ar fi putut să se întâmple dacă pilotul ar fi început cursa şi i-ar fi condamnat pe toţi la o moarte timpurie. încă nu ştiu dacă aşa s-ar fi întâmplat, dar sunt sigur că Orion s-a întrebat asta de mai multe ori, când şi-a imaginat cum ar fi arătat atacul de la 11 septembrie într-o lume a Crainicilor Morţii.

— Crainicii Morţii nu te-au sunat şi pe tine, nu? Scarlett scutură din cap.

— Nu, dar am avut un semnal oribil în avion, aşa că n-am putut să te sun mai devreme şi mi-a fost teamă că eşti...

— Nu sunt. Care-i planul acum? O să găseşti un alt zbor?

— Cum îşi dau seama că pasagerii nu au fost o ameninţare pentru pilot, da. O să-mi las bagajul aici. Nu-mi pasă.

— Le-ai zis că e Ziua Sfârşitului pentru mine?

— îi doare-n cot! Doar pilotul contează.

Sigur lucrurile se vor schimba mult în industria aeronautică de acum încolo. Niciun zbor nu va putea decola dacă nu e sigur că piloţii nu sunt Deckeri. Şi pasagerii. Asta o să elimine multe accidente de avion, nu? Asta dacă oamenii se vor înregistra în program.

— îmi pare aşa de rău, zice Scarlett. O să încerc în continuare.

Dacă ar avea aripi şi ar putea să traverseze în zbor toată ţara, ar face asta fără să se gândească. Dar chiar şi în lumea reală, unde moartea poate să fie prevăzută acum, oamenii tot nu pot să zboare, aşa că e blocată în aeroport.
Mă gândesc la alte lucruri imposibile, cum ar fi să conducă din Arizona în New York, deşi ar dura mai bine de 35 de ore şi oricum nu a dormit. Doar pentru că nu a fost sunată de Crainicii Morţii, asta nu înseamnă că nu poate să mai facă un accident

încercând să ajungă aici. Singura variantă e alt avion.

Aș vrea doar ca ceva imposibil să devină posibil în ultima mea zi pe pământ.

Cer chiar aşa de mult?

Se pare că da.

— Cum eşti? întreabă Scarlett. De ce eşti afară?

îi spun despre şedinţa foto eşuată, cât de succint pot.

— Şi ce-o să faci acum?

— Cred că o să mă duc acasă. O să te aştept.

— Nu! strigă Scarlett.

Se întoarce către femeia de lângă ea şi îşi cere scuze din priviri.

— Nu te-ai mutat la New York ca să mă aştepţi pe mine. Mergi şi explorează, în siguranţă. O să ajung şi eu curând.

— Promiţi?

— Promit.

Ştim amândoi că nu poate promite asta, dar mă agăţ de cuvintele ei. Scarlett va face tot ce-i stă în putere să ajungă la mine. Ar putea să mituiască pe cineva să-i cedeze locul la următorul zbor, ca să petrecem mai mult timp împreună, sau s-ar putea strecura în cală, să călătorească înghesuită între bagaje timp de cinci ore. Nu ştiu, dar sunt sigur că o să găsească o soluţie.

Aşa cum ştiu că o să-mi văd reflexia când mă uit în oglindă, aşa ştiu şi că o să-mi văd sora înainte să mor.

E cel mai important vis care trebuie să se îndeplinească.

ORION

08:12

Astăzi este prima zi în care sunt sigur că o să trăiesc şi nu credeam vreodată că o să mă simt aşa de rahat.

Nu mă înţelegeţi greşit, tot încerc să nu mor, dar e groaznic să-l văd pe Valentino cum trece prin Ziua Sfârşitului. E greu să nu simt că autorul poveştii lui e un nenorocit fără inimă care nu-l lasă deloc să câştige. Sunt atât de multe moduri prin care ar fi putut să moară azi – ar fi putut să fie împuşcat sau bătut cu o bâtă, ar fi putut să moară când s-a dat cu capul de asfalt sau când a alunecat în apartament sau ar fi putut să fie călcat de maşină în mijlocul străzii – şi la ce bun că a supravieţuit? Ca să fie respins de agenta lui şi să afle că sora lui e blocată acasă? Nu pot să sărbătoresc viaţa, când ultimele lui ore sunt aşa de groaznice.

— Ziua Sfârşitului nici că ar putea să devină mai rea, nu? mă întreabă Valentino, în timp ce se uită în gol şi încearcă să nu plângă. Ce întrebare tâmpită! Normal că ar putea şi normal că o să devină şi mai rea. Crainicii Morţii nu ştiau despre ce vorbesc când au numit Deckerii căpitanii propriilor vase. Ziua de azi îmi demonstrează întruna că nu eu navighez prin Ziua Sfârşitului. Cârma se învârte singură, scăpată de sub control, şi sunt pe cale să mă lovesc de un aisberg şi să mă înec.

Valentino izbucneşte în plâns.

— Ar trebui să crăp naibii mai repede. îmi frânge inima, încerc

să-l iau în braţe, dar mă dă la o parte.

— Ar trebui să stai departe de mine, zice Valentino şi se ridică de pe jos.
Doar pentru că tu nu poţi să mori azi, asta nu înseamnă că nu sunt otravă, împrăştii numai rău în jurul meu. Probabil şi inima mea e periculoasă. Orion, nu ştiu, poate ar trebui să găseşti altă soluţie sau alt donator.

— Bine, dă-o dracului de inimă! Nu-mi pasă de asta. Nu eşti nici otravă şi nici vreun vapor care stă să se lovească de ceva sau orice altă analogie o să mai inventezi ca să mă îndepărtezi. Sunt prietenul tău, Valentino, şi n-o să te las singur de Ziua Sfârşitului.

îşi trece mâinile prin păr şi inspiră, expiră, inspiră, expiră, inspiră, expiră. Se uită la zidul de cărămidă de parcă vrea să-i dea un pumn, dar respiraţiile adânci îi opresc mâinile. O ia razna, clar, dar o să trecem şi de asta.

— Sunt un milion de lucruri pe care nu le poţi controla, îi zic, în timp ce respiră adânc. Dar tot poţi să recapeţi controlul vaporului tău şi să... scuze, o să încetez cu metafora asta. La naiba, chiar încep să simt că sunt pe mare!

Merg spre el, ca să-i arăt că nu mi-e teamă că ne-am putea prăbuşi împreună, în cel mai rău mod imaginabil.

— Nu poţi să-l readuci pe fotograf la viaţă şi nici nu poţi s-o faci pe sora ta să se teleporteze aici. Ăsta e genul de rahat pe care nu-l poţi controla. Dar sunt multe lucruri asupra cărora ai control.

Valentino se uită la mine, cu ochii lui albaştri ca oceanul.

— Ca de exemplu?

— Tu să-mi spui. Ce ţi-ai dorit să faci în New York?

— în primul rând, şedinţa foto.

— Atunci haide s-o facem. O să-ţi fiu eu fotograf.

— Agenţia n-o să fie de acord. Ai auzit-o.

— Dă-o dracu’ de şedinţă foto! Facem noi una nouă. Poate să fie un album despre viaţa ta în New York.

— Cred că o să fie un album foarte scurt.

— Pun pariu că putem să facem o groază de poze într-o zi.

— Ai dreptate. Dacă la o şedinţă foto de o oră se fac câteva sute.

— Câteva sute? Eu mă gândeam la ceva gen douăzeci, dar bine. Accept provocarea.

îşi şterge ultimele lacrimi şi zâmbeşte.

— Poate reuşim să fotografiem multe lucruri pe care le fac pentru prima dată în oraş.

— Da!

Mă bucur aşa de mult să-l văd entuziasmat; pare că revine la viaţă, după ce mai devreme voia să moară.

— Ştiu că faţa ta extrem de atrăgătoare ar fi trebuit să apară peste tot în Times Square; îmi dau seama că asta va fi ceva diferit. Dar, doar pentru că pozele nu vor fi văzute de toată nenorocita asta de lume, nu înseamnă că oamenii din lumea ta nu le vor vedea.

— îmi place mult asta. Pot să-i arăt pozele lui Scarlett când vine aici.

— Şi mie îmi place mult – mă rog, a fost ideea mea, dar chiar îmi place. Valentino pică pe gânduri şi mi-e teamă că o să dea înapoi.

— Cu o singură condiţie.

— Orice, îi zic, şi chiar vorbesc serios.

— Dacă ai de gând să-mi fii fotograf, îţi trebuie un aparat foarte bun. Nu facem poze cu telefonul.

— S-a făcut. Imediat facem rost de un aparat foarte bun. O să îi transformăm Ziua Sfârşitului.

Nu ca un nenorocit de vapor, dar ca doi băieţi care sunt hotărâţi să profite de fiecare moment.

— Mulţumesc că nu m-ai lăsat singur, Orion.

Ochii mei se mută de pe buzele lui în formă de inimă, pe care îmi doresc să le sărut, la ochii lui.

— Sunt prietenul tău până la sfârşit, Valentino.

VALENTINO

08:38

Nimic nu e deschis deocamdată în Ziua Sfârşitului meu.

Faptul că toate magazinele sunt închise mă face să simt că universul chiar are ceva cu mine, deşi îmi dau seama că am eu ghinion că mor într-o zi de sâmbătă. Nu am luxul să aştept până la zece sau la unsprezece să cumpăr un aparat. Sper că de acum mai multe magazine vor ţine deschis toată noaptea, pentru Deckerii care nu îşi vor începe Ziua Sfârşitului la răsărit, ca restul lumii.

— Cred că am găsit un loc, zice Orion şi citeşte ceva de pe telefon. Un amanet deschis 24/7. Nu ştiu dacă au aparate foto, dar merită să încercăm.

— E departe?

Deja mă gândesc la cum ar fi să mergem iar cu metroul şi să am noroc să văd nişte dansatori de data asta.

— La trei străzi de aici.

După ce Orion se lămureşte pe unde s-o luăm, citesc toate mesajele lui Scarlett, în care îmi povestea tot ce se întâmplă în avion. Era într-o panică totală – speriată că pilotul o să zboare şi o să-i omoare pe toţi, speriată că astfel ea va fi o dovadă că inclusiv Crainicii Morţii se pot înşela, speriată că voi muri înainte să apucăm să ne mai vedem pentru ultima dată. Toate cuvintele ei şi fiecare greşeală de scriere, cauzată de scrisul frenetic, mi se întipăresc în minte şi urăsc faptul că

a trecut prin frica asta. Vreau să-mi cer scuze, ca şi cum e vina mea că mor; cred că va fi, într-un fel, dacă pot să aleg să mor în pace, în timpul transplantului.

Scarlett n-o să fie de acord cu operaţia.

— Îţi sapi singur groapa, o să-mi spună. La care eu o să-i răspund:

— Oricum o să mor.

— Şi dacă cei de la Crainicii Morţii se înşală?

E un pariu. Dacă arunc zarurile şi tot mor, asta s-ar putea să-l ucidă şi pe Orion.

Vreau să trăiesc, dar nu pot să risc, nu?

Am ghinion că Ziua Sfârşitului meu e şi prima zi a Crainicilor Morţii. Dacă aş avea mai multe informaţii cu privire la rata lor de precizie, aş putea şti dacă telefonul a fost o eroare sau nu. Dar nu ştiu şi nici n-o să aflu. Un alt motiv pentru care s-a nimerit aşa de prost să mor azi.

NAYA ROSA

03:40

Până acum s-au înregistrat unsprezece cazuri de Deckeri care au murit fără să fie sunaţi de Crainicii Morţii.

Naya e înapoi în birou, se odihneşte pe canapea cu Alano, care stă cu capul pe ea, ca pe o pernă, şi cu Bucky care doarme la picioarele ei. Nu poate să se mişte fără să îi trezească şi oricum nu ştie unde s-ar duce, dacă ar putea. Viitorul companiei este în flăcări, dar nu are cum să le stingă ea. Tot ce poate să facă e să aştepte şi să se teamă, aşa cum făcea şi bunicul ei când o aştepta pe bunica ei să se întoarcă acasă, de pe front. Vrea ca uşa să se deschidă şi să intre Joaquin, chiar dacă nu poate să rezolve problema, să câştige lupta. Vrea doar ca soţul ei să supravieţuiască.

Dar dacă Joaquin se numără printre Deckerii care au murit fără avertisment?

VALENTINO

08:51

Pe copertina din faţa amanetului scrie cu lumini colorate COMORILE ASCUNSE.

Arată mai degrabă ca un magazin de suveniruri de pe Broadway, din alea unde găseşti magneţi cu numele tău, nu ca un loc unde aş putea să găsesc un aparat foto. Dar, dat fiind că e situat între un CVS şi o pizzerie Domino’s, amanetul iese mult în evidenţă; ca o broşă prinsă de o bluză banală. Deşi, spre deosebire de vecinii lui, Comorile ascunse iese în evidenţă şi din cauza sticlei sparte de la intrare.

— Clar sunt deschişi, îi zic.

— Fie că le place sau nu, adaugă Orion. Să-i ia dracu’ de hoţi!

Văd un bărbat înăuntru, care dă cu mătura. Sigur lucrează aici, pentru că numi imaginez de ce ar face un hoţ curat după ce jefuieşte un magazin.

Orion încearcă să mă împingă înapoi, dar nu mă las.

— Ar trebui să rămâi aici. în caz de ceva, îmi zice.

— în caz de ce?

— Cine ştie, dar n-ar trebui să fii tu cel care află.

— Atunci hai să mergem. Nu merită, pentru un amărât de aparat.

— Ba da, zice Orion şi se uită în ochii mei. Ştiu că vorbeşte serios şi că îi pasă.

— Uite ce e, ştim amândoi că nu e Ziua Sfârşitului meu, aşa că pot să mă folosesc de asta ca de o superputere.

— Dar nu eşti invincibil.

— Nu, dar sunt mai puternic azi. Rămâi după colţ puţin. îmi accept înfrângerea, deşi refuz să mă ascund după colţ.

O să aştept aici.

Sticla se sparge şi mai mult sub paşii lui Orion, înainte să bată în tocul uşii.

— Salut, bună dimineaţa.

Bărbatul se opreşte din măturat şi vine spre uşă.

— E închis azi.

— E totul bine? întreb de pe trotuar.

Se uită la mine, de parcă ar trebui să fie evident că nu e totul bine. încerc să menţin contactul vizual, dar e greu, pentru că e extrem de atrăgător pentru un bărbat mai în vârstă. Are fire argintii în barbă şi un maxilar bine definit. Păr negru, mai scurt la spate şi în părţi, şi uşor încărunţit pe la tâmple. Braţe puternice şi bine lucrate, vene proeminente sub pielea ciocolatie, detaliu apreciat la sală, de parcă e singura dovadă a unui efort susţinut. Pe sub tricoul negru cu mâneci suflecate i se văd pectoralii şi e ud de transpiraţie. Şi, ca cineva care nu poate să îşi facă un tatuaj fără să sperie agenţiile, sunt un mare fan al lunilor albe de pe braţ, care completează imaginea unui bărbat scos de pe copertele revistelor.

— Cineva a jefuit magazinul de dimineaţă, ne zice bărbatul. Oameni care se pare că au vrut să fure lucrurile altora, în loc de aluat de pizza.

Mă simt suficient de în siguranţă să mă apropii, nu mă aştept să mă omoare în bătaie cu mătura.

— îmi pare rău.

— Nu e vina voastră. Asta dacă nu cumva sunteţi voi hoţii.

— Nu, dar oricine a fost, să se ducă-n mă-sa, zice Orion.

— îmi place pasiunea, răspunde el şi bate palma cu Orion.

Orion zâmbeşte larg.

— E OK dacă intrăm puţin? Căutăm un aparat foto.
Bărbatul oftează.

— S-au furat multe lucruri azi-noapte. Nici măcar nu ştiu ce mai am. Puteţi să veniţi mâine, când redeschidem. O să pun deoparte orice cameră găsesc, zice şi dă să se întoarcă.

— Stai puţin! spune Orion şi se uită la mine. întotdeauna ţine cont de situaţia mea, chiar şi când vine

vorba de străini pe care n-o să-i mai văd niciodată. O să trebuiască să îi spun cât de mult înseamnă sprijinul lui.

— N-o să mai fiu aici mâine, îi zic.

— Eşti turist?

— Decker.
Momentul adevărului: o să conteste existenţa Crainicilor Morţii sau o să mă creadă că mor? Bărbatul scutură din cap.

— Cumplit. îmi pare rău să aud asta. Eşti aşa de tânăr...
Răsuflu uşurat când văd că îi pasă, dar tot mă doare să aud

asta iar.

— Intraţi. Puteţi să vă uitaţi pe aici, zice bărbatul şi ne strânge mâinile. Eu

— sunt Fernán.

— Valentino. Şi el e Orion.

— îmi pare bine de cunoştinţă. Orion, ai grijă cu înjurăturile dacă vine băiatul meu. Are zece ani şi deja înjură ca mine când pierd cei de la Mets.

— La dracu', dar mult mai înjură! glumeşte Orion şi face semn spre şapca cu Yankees.

Pare că am ajuns la scena unei crime. Vitrina de sticlă a fost spartă şi toate cutiile de bijuterii au fost golite. Nişte gantere sunt încă în colţ, pentru că bănuiesc că hoţii nu fac sport. Rezemate de perete sunt două biciclete, una galbenă şi cealaltă gri metalizat. Un cuptor cu microunde e cu fundul în sus, răsturnat probabil în mijlocul haosului. Rafturi întregi de adidaşi de-abia purtaţi, care sigur ar fi perfecţi pentru cineva care vrea să pară că are adidaşi noi, dar care au văzut totuşi multe, cum sunt acum adidaşii mei albi. Podeaua e plină de tot felul de lucruri, de la figurine, la şepci de baseball, unelte, jocuri video, DVD-uri, câteva chitare electrice cu corzile rupte, viniluri sparte şi multe alte obiecte, fiecare cu povestea lui. Toate au fost aduse aici ca să ajute pe cineva. Să furi e o infracţiune în sine, dar să iei comorile unor oameni care nu le mai pot lua înapoi... Asta e cea mai mare infracţiune aici.

— De când ai amanetul? întreabă Orion.

— De câţiva ani, dar mă gândesc să închid în curând, zice

Fernan.

— De ce? Din cauza jafului? Fernan scutură din cap.

— Nici asta n-a ajutat. Dar nu mă mai lasă inima să fac asta. Urăsc să pun un preţ pe cele mai valoroase obiecte ale oamenilor. Nici nu mai ştiu de câte ori am văzut oameni care îşi amanetează verighetele pentru câţiva bani.

Măcar oamenii ăştia au avut parte de o nuntă. Măcar ei au

apucat să se îndrăgostească.

Eu sigur n-o să am parte de asta de Ziua Sfârşitului.

M ă uit în continuare după un aparat, încercând să mă concentrez pe ce pot să

controlez. Sunt zeci de cărţi aruncate pe jos, dar bănuiesc că hoţii nici nu citesc. Nu văd niciun aparat pe sub ele, dar tot le aranjez într-un teanc, ca să-i uşurez munca lui Fernan. Mă uit sub discurile Frisbee şi în spatele unei imprimante stricate, dar nu văd nimic.

Uşa din spate se deschide deodată şi apare un băieţel. Arată ca o versiune mai tânără a lui Fernan, dar fără părul gri, barbă şi tatuaje. Poartă un trening albastru. îşi termină ultima gură de burger de la McDonald's şi-şi şterge grăsimea de la gură.

— Credeam că ai închis, tata, zice băiatul. Fernan stă ghemuit în spatele tejghelei sparte.

— Chiar am închis, dar tinerii ăştia au fost drăguţi, aşa că am decis să-i las înăuntru. Vezi ce bine e dacă te porţi frumos?

— Daaaa.

— Nu vrei să-i ajuţi să găsească un aparat?

— Dacă fac asta, îmi dai în sfârşit bicicleta? întreabă şi face un semn spre bicicleta metalizată de lângă perete.

— Tot nu e de vânzare.

— Spune-le că a fost furată, tata.

— Rufus.

Băiatul se strâmbă.

— Ce?!

Fernan vine de după tejghea şi băiatul – Rufus – îşi încrucişează braţele.

— Mergi în spate şi aşteaptă-mă acolo.

— N-am făcut nimic.

— îmi răspunzi de parcă aş fi unul dintre prietenii tăi.

— Deci nu suntem prieteni, tata?

— Nu mai face pe deşteptul.

— Dacă n-am voie să fiu deştept, atunci nu mai ţipa la mine când iau note proaste.

— Rufus, du-te în spate! Acum.

După câteva secunde în care se uită urât unul la celălalt, Rufus se strâmbă iar. Ca să fie şi mai rău, dă cu piciorul într-o cutie, care zboară prin cameră şi se loveşte de un perete. Nimeni nu mai zice nimic. Eu şi Orion nu ne mişcăm, de parcă am fi descoperit că suntem pe un teren minat şi orice pas greşit poate să ne facă să explodăm. Singurul explozibil din încăpere e temperamentul lui Rufus. înainte să apuce Fernan să-i mai zică ceva, Rufus face ochii mari.

— Am găsit unul! strigă Rufus.

Ia un aparat foto de pe jos. Fernan întinde mâna, dar Rufus trece pe lângă el şi vine direct la mine.

— Poftim.

E o cameră digitală, un Canon PowerShot. Nu ştiu multe despre modelul ăsta, dar ar trebui să fie OK.

— Mulţumesc mult, Rufus.

— Cu plăcere.

Rufus se duce liniştit în spate.

Fernan oftează când se întoarce la tejghea.

— Să nu faceţi vreodată copii.

— N-o să fie asta o problemă, îi zic şi îi dau aparatul. Fernan se uită la el şi verifică ceva în registre, după care se

uită la mine şi face ochii mari.

— îmi pare rău, Valentino. Am uitat.

— Nu-ţi face griji.

— N-am vrut să zic asta. îl iubesc pe Rufus, e un puşti minunat. Dar uneori atitudinea lasă de dorit. Şi eu eram la fel la vârsta lui. O să-i treacă.

Fernan îşi şterge transpiraţia de pe frunte.

— E şi mai rău, nu? îmi cer scuze. E prima dată când mă confrunt cu asta şi nu ştiu cum... mai ales cu cineva aşa de tânăr şi de...

Orion îşi pune o mână pe umărul meu, detensionând atmosfera.

— Cu toţii încercăm să înţelegem ce se întâmplă, dar mulţumim mult lui Rufus că ne-a găsit aparatul. O să surprindem nişte amintiri minunate cu Valentino de Ziua Sfârşitului.

Ochii lui Fernan se umplu de lacrimi când se uită iar la mine. Vede pe cineva tânăr. Rufus va fi de vârsta mea peste câţiva ani şi Fernan poate e îngrozit la gândul că ar putea să-l vadă pe fiul lui trecând prin Ziua Sfârşitului. Sper să nu se întâmple asta.

— De cât timp sunteţi prieteni? întreabă. Orion numără încet.

— De vreo zece ore.

Se vede că Fernan are multe întrebări, dar nu pune niciuna. Termină de verificat modelul aparatului şi registrul şi zice:

— E la vânzare, nu la împrumut. Aşa că al vostru e. Vreau să-mi scot portofelul, pe care, în mod miraculos, nu

l-am pierdut, aşa cum am păţit cu cheile şi telefonul.

— Super. Cât e? Fernan îmi dă aparatul.

— Nu te costă nimic.

— Uau, mulţumim, omule...

— Nu, îl întrerup pe Orion. Vreau să plătesc. Mai ales după jaful de azi- noapte.

— E foarte drăguţ din partea ta, dar câteva sute de dolari n-o să salveze amanetul. în cel mai egoist mod cu putinţă, vreau să văd că ieşi în lume, că îţi faci cele mai frumoase amintiri.

Tot nu mă simt prea bine cu reducerea asta de Decker. Mă simt de parcă jefuiesc un magazin care deja a pierdut atât de mult.

— Bine. Accept aparatul dacă mă laşi să cumpăr bicicleta pentru fiul tău. Pot să las banii aici şi când devine disponibilă.

— E deja disponibilă, spune Fernan. îi tot zic lui Rufus că nu e, pentru că e obraznic. Dar de ce vrei să aibă bicicleta asta?

Orion pare la fel de confuz, dar apoi se prinde.

— Părinţii mei nu au fost extraordinari. Mi-ar plăcea să ştiu că un tată care îşi iubeşte fiul chiar îi arată că îl iubeşte.

Fernan se uită la bicicletă, de parcă îşi imaginează toate amintirile pe care le va împărţi cu Rufus.

— S-a făcut.

Stabilim împreună preţul. El încearcă să ceară mai puţin, eu, să dau mai mult. E cea mai ciudată negociere din lume. în cele din urmă, cădem de acord şi batem palma. Fernan îmi strânge mâna tare şi simt că îmi transmite să fiu şi eu puternic, fără să zică nimic.

Mă uit la bicicletă şi mi-l imaginez pe Rufus mergând pe ea şi pe Fernan încurajându-l. îmi place mult gândul ăsta.

— Să ai o zi frumoasă, îi zic pe drum spre ieşire.

— Şi voi, spune Fernan, dar imediat se simte prost şi lasă ochii în pământ. De fapt, da. Să ai o Zi a Sfârşitului frumoasă, Valentino.

— Mulţumesc, Fernan. Plecăm din amanet.

Deschid aparatul. Nu are bateria încărcată complet, dar ar trebui să fie suficient pentru Ziua Sfârşitului. I-o dau lui Orion.

— M-ajuţi? Cred că prima poză ar trebui să fie făcută în faţa magazinului de unde am luat aparatul.

— Cu drag.

îmi aleg postura, cu mâinile în buzunare. Mi se pare ciudat să zâmbesc în faţa unui amanet jefuit, dar aşa am închis capitolul ăsta din Ziua Sfârşitului şi aşa ar trebui să ni-l aducem aminte.

Orion face poza.

Sper că este prima dintr-un şir lung de fotografii.

FERNAN EMETERIO

09:09

Crainicii Morţii nu l-au sunat pe Fernan Emeterio, pentru că el nu moare azi, deşi a fost impresionat de generozitatea unui tânăr care nu e la fel de norocos.

Dintre toate magazinele în care ar fi putut să intre Valentino în dimineaţa asta, l-a ales pe al lui Fernan, la câteva ore după ce a fost jefuit de oamenii ăia care se tem de sfârşitul lumii. Fernan nu a întrebat de ce au venit tocmai la Comorile ascunse, dar ştie că mama lui – odihnească-se în pace – ar fi spus că norocul i-a adus împreună. A fost o femeie foarte superstiţioasă, până când a murit, acum câţiva ani. Sufla în orice geană rătăcită, nu lăsa niciodată geanta pe jos, ca să nu-i fugă banii, şi întotdeauna mânca douăsprezece boabe de strugure la miezul nopţii de Anul Nou, o tradiţie cubaneză. Fernan crede că Valentino a fost adus aici, poate chiar de mama lui, din ceruri.

A venit întocmai la momentul potrivit.

în ultima vreme, Fernan şi Rufus s-au tot certat. Are probleme şi cu fata lui mai mare, Olivia, dar ei îi place să fie lăsată în pace şi de cele mai multe ori se închide la ea în cameră şi ascultă muzică clasică. Dar Rufus, la cei zece ani ai lui, încearcă să domine, aşa cum face la şcoală sau în parc, cu prietenii lui. Pare să aibă mai mult respect pentru mama lui, dar Fernan crede că e doar pentru că nu petrec la fel de mult timp împreună, din moment ce Victoria e chirurg cardiac şi lucrează optzeci de ore pe săptămână, de cele mai multe ori şi seara târziu; chiar şi azi-noapte a rămas la spital, ca să convingă consiliul să aprobe un transplant special. Vacanţa asta de vară chiar îl scoate pe Rufus din ritm. E departe de gaşca lui şi trebuie să stea cu părintele pe care nu-l respectă şi cu sora care nu-l bagă în seamă. Fernan se uită la bicicletă şi se gândeşte că poate aşa o să-şi mai consume

energia.

O discuţie ca de la tată la fiu poate o să-i aducă iar pe aceeaşi pagină. Lucru care se pare că nu s-a întâmplat cu Valentino şi părinţii lui. Fernan ar prefera să se certe cu băiatul lui în fiecare zi, decât să-i întoarcă spatele. Oare părinţii lui Valentino ştiu că moare azi? Sau că trebuie să îşi petreacă timpul cu un băiat pe care l-a cunoscut acum zece ore? Ultimele ore din viaţa cuiva ar trebui petrecute cu familia. Nici nu vrea să-şi imagineze cum ar fi ca Rufus să-şi petreacă Ziua Sfârşitului cu un străin. Fernan o să aibă grijă să nu-l pună niciodată pe fiul lui în situaţia asta cumplită.

Fernan ia banii pentru bicicletă şi îi pune în casa de marcat.

Se uită la bancnote şi se gândeşte iar la mama lui. Fernan era la o răscruce de drumuri, nu ştia dacă să continue să lucreze ca tehnician sau să-şi facă propria afacere. Apoi a murit mama lui şi s-a gândit adesea la superstiţiile ei. Ca de exemplu atunci când te mănâncă palma. însemna că ceva bun se va întâmpla, că vei primi bani curând sau că vei găsi o comoară ascunsă. Curând după aceea i-a venit ideea să deschidă un amanet, ştiind că ar putea onora memoria mamei lui fiind unul dintre motivele pentru care cuiva i se schimbă norocul în vremurile grele. După tot ce a făcut pentru comunitate, a venit rândul lui să primească bani azi.

E un semn că trebuie să repună pe picioare şi afacerea, şi

relaţiile lui. Fernan închide casa de marcat şi ia bicicleta de

lângă perete.

Familia e pe primul loc.

ORION

09:39

E al naibii de distractiv să surprind lucrurile pe care Valentino le face pentru prima dată.

Prima dată când merge într-o cafenea, ca să bea nişte ceai negru care să-l ţină treaz şi să-i mai potolească foamea. S-a şi jucat cu o pisică după ce m-am asigurat că nu e alergic şi că n-o să moară lângă cutia de nisip.

Prima dată când a văzut un telefon public, care se pare că e diferit de cele din Arizona. A pozat de parcă suna pe cineva, cu capul aplecat, dar cu ochii albaştri aţintiţi spre mine. Privirea aia m-a mişcat şi în suflet, şi în pantaloni, asta e tot ce pot să zic.

Prima dată când a cumpărat un sandvici cu bacon, ouă şi caşcaval de la un vânzător de pe stradă. Tot refuză să mănânce, din cauza eventualei operaţii, ceea ce mă enervează, mai ales când văd cum îl miroase. îmi dau seama că îi vine să sfâşie ambalajul de aluminiu şi să devoreze sandviciul dintr-o înghiţitură, deşi e atât de iute, încât i-ar lua stomacul foc. în schimb, i-l dă unei femei care cere bani ca să aibă ce mânca; nu facem o poză şi acum, evident.

Prima dată când trece pe lângă legendara librărie Ştrand, iar Valentino îşi doreşte să se ascundă într-un colţ şi să citească ultima lui carte.

Şi acum, prima dată când cumpără un număr din New York Times, de la un chioşc de ziare. Pare nemulţumit şi mă întreb dacă încearcă să transmită o atitudine intensă, de student. După care văd titlul de pe prima pagină:

ZILELE SFÂRŞITULUI SUNT AICI. Poza îl arată pe Joaquin Rosa, în call centerul Crainicilor Morţii, vorbind la telefon.

Aproape scap camera din mână când îmi dau seama ce înseamnă asta.

— Ăsta a fost momentul când mi-a zis că viaţa mea s-a terminat, spune Valentino.

E greu să conştientizez ceva aşa de nebunesc.

— Eşti bine?

— E ciudat să văd celălalt capăt al apelului într-o poză.

— E istorie, bănuiesc. Valentino mototoleşte ziarul.

— Eu nu sunt istorie, Orion. Sunt aici.

Apoi nu mai e aici, pentru că se îndepărtează de mine.

— îmi pare rău, nu asta am vrut să spun. Doar... şi eu am trecut prin ceva asemănător cu părinţii mei în ziua în care au murit. Ziarul de dimineaţă deja ieşise, dar au scos o altă ediţie la un moment dat. N-o să uit niciodată, New York Times avea un titlu despre atacul asupra Statelor Unite şi cum două avioane deturnate au distrus Turnurile Gemene. Chiar pe prima pagina erau turnurile în flăcări. Focul şi fumul... îmi aduc aminte că m-am uitat atent, extrem de atent, sperând că poate o să-i văd pe părinţii mei la una dintre ferestre.

Valentino se opreşte şi se uită la mine.

— Aveam nouă ani şi eram un fraier, ştiu.

— Nu, nu te judec deloc. E foarte trist.

— Da, mă rog. Aşa e şi cu tine şi cu poza cu Joaquin. Toată lumea crede că momentul ăsta face parte doar din istoria

Crainicilor Morţii, dar e parte şi din

istoria ta.

— Aşa cum atacurile de la 11 septembrie sunt parte din istoria ta.

— Dovada că vieţile noastre se schimbă, chiar acolo, pe prima pagină.

— Dar n-o să ne vedem feţele.

— Nu mă deranjează. Arătam ca naiba în ziua aia. Dar tu străluceşti. Valentino fie roşeşte, fie e ars de soare.

— Cu tot cu cicatrice?

— Crede-mă, o să devină o modă chestia aia.

— Mersi, Orion.

Mă ia de după umăr şi stăm extrem de aproape.

— Care-i pasul următor?

— Tu decizi.

— Vreau să alegi tu un loc pentru mine. O comoară mai puţin cunoscută.

îmi ia o secundă, pentru că nu prea mă pot concentra, emoţionat de braţul lui în jurul meu şi de cât de liber mă simt să stăm aşa aici, în Manhattan, spre deosebire de South Bronx. Dar îmi aduc aminte de un loc în care nici eu n-am fost, pe care putem să-l vedem împreună.

Ar fi o premieră pentru amândoi.

ROLANDO RUBIO

09:47

Rolando e într-o cafenea, speră să-l întâlnească pe primul lui Decker.

N-a fost nimic planificat. Regulile Crainicilor Morţii spun chiar că mesagerii n-au voie să stabilească întâlniri cu Deckerii. Compania a impus limita asta între mesageri şi Deckeri, de parcă ar fi nişte terapeuţi care n-au voie să se împrietenească cu clienţii lor, dar Rolando nu crede că e vorba doar de profesionalism aici. Bănuieşte că Joaquin nu vrea ca vreun operator să fie luat ostatic de un Decker sau de o rudă îndurerată care n-are nimic de pierdut, dar totul de câştigat, dacă află secretul Crainicilor Morţii. Nu e ca şi cum Rolando ştie cum sunt identificaţi Deckerii, dar Crainicii Morţii sigur n-ar dezvălui secretul ăsta nici măcar ca să salveze viaţa unui angajat, lucru care ar da foarte prost în ochii publicului.

Din fericire pentru Crainicii Morţii, Rolando nu mai lucrează pentru ei.

E un lucru bun şi pentru Rolando, care nu trebuie să-şi mai trăiască viaţa după regulile Crainicilor Morţii. Mai ales când e vorba despre primul Decker pe care l-a sunat azi-noapte şi cu care a vorbit mult – prea mult, dacă ar fi să-i întrebaţi pe Joaquin, pe Naya, pe Andrea sau pe oricine altcineva. Faptul că e un om bun l-a făcut un angajat prost. Din fericire, a aflat multe la telefon despre Clint Suarez. îi place să danseze. A fost investitor. A câştigat 800 000 de dolari la loterie, după ce a pariat pe data de naştere a mamei lui. Şi în fiecare sâmbătă dimineaţă, la zece fix, vine la Carolina Cafe din Union Square, unde îi place să stea la fereastră, să se bucure de un mic dejun târziu şi să privească oamenii.

Aşa că Rolando stă la fereastră şi se bucură de un mic dejun târziu, în timp ce priveşte oamenii. Până acum nu s-a întâmplat nimic interesant. O femeie care

plimbă mai mulţi câini, un florar care încearcă să vândă buchete şoferilor care stau la semafor. Şi nişte adolescenţi, unul care îi face o poză celuilalt, în timp ce cumpără un număr din New York Times, lucru care nu pare chiar demn de prima pagină; a devenit interesant doar când unul dintre băieţi a văzut poza cu Joaquin Rosa şi a început să rupă ziarul. Sigur s-a întâmplat ceva. în timp ce băieţii se îndepărtează, Rolando continuă să privească oamenii, aşteptând pe cineva care ar putea fi Clint. Aici intervine speranţa. Se prea poate ca rutina lui Clint să fi fost întreruptă de moartea lui.

Dar, la zece fără un minut, uşa se deschide şi în cafenea intră un bărbat în vârstă, cu părul grizonant. Are un ziar împăturit la subraţ şi Rolando se întreabă dacă ar putea fi Clint, asta în cazul în care un bărbat pe moarte ar putea fi interesat de cele mai recente ştiri.

— Bună dimineaţa, zice bărbatul angajaţilor de la bucătărie.

Rolando n-are nevoie de mai mult de două cuvinte ca să recunoască vocea bărbatului. Nici n-a fost nevoie să-i audă pe angajaţi răspunzându-i:

— Bună dimineaţa, Clint!

Chiar e de-ai casei. Se uită la mesele de lângă fereastră şi vede că sunt toate ocupate. Se încruntă puţin, dar faţa lui plină de riduri nu pare chiar dezamăgită.

Rolando se ridică.

— îmi pare rău, domnule. Vreţi să luaţi loc aici?

Se întreabă dacă o să-i recunoască vocea, dar nu pare.

— A, nu, e în regulă.

— Vă rog, insist.

Clint se dă bătut şi ia un loc, după care îşi pune ziarul pe masă.

— Mulţumesc mult.

Rolando se simte ciudat, de parcă încalcă vreo limită, dar vrea doar să ajute.

— Poate sună ciudat... numele meu este Rolando Rubio. Am lucrat la Crainicii Morţii. Azi-noapte.

Clint ridică privirea, cu ochii plini de lacrimi.

— Rolando. Rolando! Ia un loc, ia un loc!

Rolando răsuflă uşurat că bătrânul se bucură să-l vadă. Se aşază.

— îmi cer scuze că am apărut aşa. N-am vrut să fiţi singur de Ziua Sfârşitului şi am vrut să mă asigur că sunteţi bine. Aţi menţionat cafeneaua asta şi...

— Ce memorie bună, zice Clint.

Rolando se întreabă cât de proastă e memoria lui Clint, dacă e impresionat că şi-a adus aminte ceva de acum douăsprezece ore.

— Pot să vă ajut cu ceva? Aveţi nevoie de ceva?

— Asta face parte din pachetul Crainicilor Morţii?

— Nu, de fapt.

Rolando se hotărăşte să nu îi spună lui Clint că şi-a dat demisia.

— Eu am vrut să vin.

— E foarte drăguţ din partea ta. Vreau un singur lucru.

— Ce anume?

— Să-mi ţii de urât la ultimul meu mic-dejun.

Rolando e de acord şi speră că, dacă va avea norocul să trăiască la fel de mult precum Clint, dar ghinionul să fie singur, cineva va fi la fel de drăguţ cu el de

Ziua Sfârşitului.

VALENTINO

10:09

Dacă tot trebuie să-mi petrec Ziua Sfârşitului undeva, mă bucur că măcar e într-un oraş în care pot să merg mult pe jos. Cât timp aş fi pierdut în Phoenix, în maşină, cu ochii la drum, ratând toată frumuseţea din jurul meu?

Mi-am cumpărat un Fitbit în martie, după ce mi-am dorit unul încă de la Crăciun. E un ceas care îţi arată câţi paşi faci. A fost genial să-l am când ieşeam dimineaţa la alergat şi m-a inspirat să-mi ating ţelurile zilnice. Logic că mi-am dat seama că mi-am uitat Fitbitul în baie, acasă, de-abia atunci când Scarlett m-a lăsat la aeroport, dar m-a asigurat că o să mi-l aducă ea. Acum sunt şanse să nici nu mai ajungă cu bagajele. E un lucru mărunt, dar mi-ar fi plăcut să văd câţi paşi am făcut aseară, de la apartament până în Times Square sau prin Manhattan în dimineaţa asta, în timp ce ghidul meu personal mă poartă printr-un tur al oraşului.

Asta mă pune pe gânduri.

— Am o idee pentru o invenţie. Poţi s-o creezi tu.

— Şi primesc eu toate meritele? întreabă Orion.

— Doar dacă vrei să te bântui.

— Nu e o ameninţare chiar aşa de înfricoşătoare cum ai crede. Mi-ar plăcea să te am alături.

— Bine, dar n-o să poţi să te răzgândeşti mai târziu, când o să te bat pe umăr

— de câte ori stai cocoşat.

— Da, ai dreptate, o să chem un exorcist cât ai zice peşte. îmi place gândul că aş putea fi o fantomă. Mai ales pentru

că nu cred că Orion m-ar exorciza. Aş putea să veghez şi asupra lui Scarlett. Poate chiar şi să mă asigur că părinţii mei nu mai închid un ochi toată viaţa.

— Deci despre ce invenţie e vorba, Casper?

— Un fel de aparat care urmăreşte călătoria unui Decker prin Ziua Sfârşitului. Prietenii şi familia pot merge pe urmele tale, să se simtă mai aproape, chiar dacă nu au putut să fie cu tine.

Orion ridică aparatul şi îmi face o poză.

— Pentru ce a fost asta?

— Am vrut să surprind prima ta idee tâmpită. Nu-mi vine să

cred.

— Ce bou eşti!

— Bou? Hai, zi-mi că sunt găozar sau cretin ori dobitoc. Nu mai suntem în clasa a treia.

— Nu prea înjur. Educaţie catolică. Orion îngheaţă într-un colţ de stradă.

— E perfect. Nu mai ai treabă cu viaţa aia, nu? Care o să fie prima înjurătură sau primul cuvânt urât sau cum dracu' vrei să-i zici? Urlă porcăria asta din toţi rărunchii şi trezeşte-i pe toţi nenorociţii ăştia care încă mai dorm la ora asta!

încep să număr.

— Trei înjurături în zece secunde. Bravo!

— Şi asta nu e nimic, dar mersi. Dă-mi ce ai mai bun!

Oricât de deschis par

— astăzi, am trăit foarte închis. Sunt

atât de multe lucruri pe care nu aveam voie să le zic. Nu aveam voie să înjur. Nu puteam să mă îndoiesc de Dumnezeu. Nu puteam să vorbesc despre cine îmi plăcea. Când le-am zis alor mei că îmi plac băieţii, au vrut să-mi înghit cuvintele imediat. Dar Orion nu-mi cere să-mi cenzurez gândurile sau sentimentele. îmi zice să le dau frâu liber.

Stau într-un colţ de stradă în New York şi simt cum cuvintele dau pe dinafară, aşa că îmi deschid braţele larg şi urlu:

— SUNT AL DRACULUI DE LIBER! Orion îmi face o poză.

— O alegere a dracului de bună.

înainte să apuc să-i mulţumesc, o fereastră se deschide deasupra noastră şi un bărbat urlă:

— Taci dracului!

Sunt atât de jenat, încât nu mai pot să mă mişc.

Orion îmi mai face o poză, înainte să mă ia de acolo, râzând.

— Prima dată când ţi s-a zis să taci dracului din gură în oraşul ăsta. Gata, acum poţi să te numeşti un newyorkez adevărat.

Poate o să mi se pară mai amuzantă poza după ce mi se mai linişteşte puţin inima.

Orion mă ia de încheietură cât mergem mai departe şi îmi dă drumul de-abia când ajungem într-un loc care pare abandonat. E suspect de liniştit locul ăsta. Sunt doar maşini goale, sub o şină de tren suspendată. Orion începe să urce scările lent, dar creşte

ritmul pe parcurs. încerc să-i zic să o ia mai încet, dar mă ignoră. Pare să se bucure de momentul ăsta, când o simplă activitate nu îi ameninţă viaţa. Dar, doar pentru că nu o să moară din cauza unui atac de cord, nu înseamnă că nu poate să alunece pe scări şi să cadă peste mine. Mă

ţin strâns de balustradă şi îl văd pe Orion cum mă aşteaptă sus, cu cel mai mare zâmbet pe faţă.

Odată ce ajung şi eu, nu-mi vine să cred.

Staţia de metrou e o pădure tropicală. Tufişuri de un verde intens şi flori colorate se bucură de soarele dimineţii. Exact unde ar fi trebuit să fie şinele de tren e o alee care a fost pavată. Mă uit confuz în jur, când Orion îmi face o poză.

— Cum trece trenul pe aici?

— Nu mai trece. Au transformat staţia într-un parc numit High Line.

Nu-mi sună cunoscut.

— N-am auzit niciodată de el.

— S-a deschis vara trecută. Mai au de lucru, dar au planuri mari cu parcul ăsta. Mi s-a părut că ar fi tare să vezi unde au ajuns.

Oraşul e atât de mare, încât chiar şi cineva care a fost atât de entuziasmat de mutare nu a auzit de locul ăsta. Ce alte minunăţii pe care n-o să le văd niciodată mai sunt? Şi nu numai în oraş sau în stat sau în ţară. în toată lumea. Mi-ar plăcea să merg în spaţiu şi să pot să dau o tură în jurul planetei. Atunci aş putea să zic că le-am văzut pe toate. Nu-mi imaginez că NASA o să trimită un Decker în spaţiu, dacă nu cumva vorbim de vreo misiune sinucigaşă, aşa că o să mă bucur de bucata asta de lume, despre care nici nu ştiam că există.

— E superb, îi zic, în timp ce mergem pe alee.

— Şi puţin înspăimântător, nu crezi? Ca şi cum am fi pe platoul de filmare al unui film postapocaliptic.

— Ce te-a făcut să mă aduci tocmai aici?

— Să nu-mi dai una, dar m-am gândit că o să te inspire, în Ziua Sfârşitului.

— în ce sens?

— Acum multă vreme, zona asta era cunoscută drept Bulevardul Morţii. Sute de oameni erau călcaţi de tren, era chiar nasol. Atât de nasol încât ei – nu mai ştiu exact cine au fost ei, dar cineva – au angajat cowboy să-i oprească pe oameni din a mai traversa şinele. Pe bune, tipi pe cai, la propriu.

— N-are cum!

— Al naibii să fiu dacă mint! Ei – iar, nu mai ştiu exact cine sunt ei – au decis să înalţe şinele. Şi apoi nu mai ştiu exact ce s-a întâmplat.

— Iartă-mi limbajul, dar eşti un istoric de tot rahatul. Orion râde.

— Nu încerc să concurez la Ştii şi câştigi.

— Alex Trebek[14] te-ar fi dat oricum afară, la cât înjuri.

— Ai al dracului de multă dreptate.

Dau de şinele de tren, acoperite de plantele crescute libere. E chiar un loc special.

— Tot nu mi-ai spus cum ar trebui să mă inspire azi.

— Eram pe cale, până te-ai luat de povestea mea.

— îmi pare rău că mă aştept să le ştii pe toate. Dar toţi avem defecte.

— Inima mea e un defect destul de mare.

— Asta o să se schimbe curând.

Apoi suntem doar doi băieţi care traversează în tăcere o şină de tren dezafectată, postapocaliptică. Nu mai e nimeni aici, de parcă universul vrea să fim prezenţi în propriul nostru viitor.

Ascult vântul şi gândurile mele, deopotrivă deprimante şi încurajatoare. Poate n-o să mai apuc să râd multă

vreme, dar, dacă totul merge bine, Orion, da. Totul o să meargă bine. Cred cu tărie că va fi aşa; orice ar însemna asta.

Orion se opreşte şi se uită la plantele care răsar printre şine.

— Şi pentru mine e prima dată când vin aici. Am vrut să vin vara trecută, când totul era supernou, dar am avut probleme cu inima. Mi-am petrecut ziua în spital. Mi s-a părut un semn, că n-ar trebui să merg într-un loc care era cunoscut drept Bulevardul Morţii. Dar mi-am adus aminte cum High Line trebuia să fie demolată. Ştearsă de pe faţa pământului, până când locuitorii din cartier au luptat să îi dea o viaţă nouă şi au transformat-o în parcul ăsta şmecher.

Orion se uită la mine cu ochii lui verzi-căprui.

— Urăsc faptul că mori, Valentino, dar vreau să-ţi aduci aminte că, doar pentru că eşti Decker, asta nu înseamnă că totul s-a terminat. O să lupt pentru tine în fiecare secundă din Ziua Sfârşitului şi o să îţi transformăm viaţa în ceva minunat.

Sunt sigur că Orion crede fiecare cuvânt.

Am dat de străinul perfect în Times Square.

— E aproape ca şi cum, când o să mor şi o să ai tu inima mea, o să trăiesc prin tine, îi zic. O viaţă nouă, minunată.

Mi se pune un nod în gât când eu şi Orion ne uităm unul la celălalt.

— Clar, îmi zice şi îşi mută privirea, iar eu fac la fel. O să devin un parc ambulant.

— Oricât de praf ai fi la istorie, Orion, le ai cu metaforele.

— Sunt scriitor. Măcar la asta să mă pricep naibii.

Ne oprim şi ne sprijinim de balustradă. De aici se vede râul liniştit. Bănuiesc că e râul Hudson, dar, deşi acum sunt un newyorkez adevărat, nu am obţinut brusc toate cunoştinţele unuia. Privesc apa şi o barcă ce pluteşte lin.

— N-am fost niciodată cu barca, îi zic.

— Nasol, dar hai să nu facem asta pentru prima dată acum.

— O să te sui pe un cal şi o să mă opreşti, ca un cowboy din ăla inventat de tine?

— Iiiihaaa! zice Orion sec. Pe bune, e viaţa ta şi poate sunt egoist, dar nu vreau să văd cum te îneci. Mi se rupe de ce cred Crainicii Morţii, dar sigur aş muri şi eu.

La fel de mult cum mi-ar plăcea să ajung în spaţiu, aş vrea şi să merg cu barca pe râu şi să experimentez ceva ce n-am mai făcut până acum. Dar Orion are dreptate. Să mori înecat sună groaznic şi nu vreau să testez teoria asta. Nici n-aş vrea să fie cineva de faţă la aşa ceva. Ar fi prea traumatizant.

E greu să trăieşti când simţi că moartea te pândeşte la fiecare colţ.

— O să-mi petrec următoarele ore trăind viaţa de la

distanţă, nu?

— Nu. O s-o trăieşti de aproape.

— Cum?

— O să profităm de ce putem să facem. Dacă nu mori fericit, înseamnă că te- am dezamăgit.

— Grea sarcină.

— Mă bag.

M ai că mă aştept să batem palma. în schimb, privim amândoi barca în timp ce dispare după o clădire. Sper că va avea o

călătorie lină. Orion îşi ia camera

şi o îndreaptă spre mine.

— Ar trebui să apari şi tu în poză, îi zic. E prima dată şi pentru tine.

— Nu, Ziua Sfârşitului tău e despre tine. Eu şi aşa am atras destul atenţia cu toată faza cu infarctul şi cu transplantul.

— Această Zi a Sfârşitului s-ar fi terminat de mult dacă nu erai tu. Faci parte din călătoria mea.

Orion oftează şi nu mai insistă. Vine spre mine, îmi pun braţul peste umărul lui şi ne lipim unul de celălalt. E foarte greu să găseşti unghiul perfect fără să vezi pe un ecran.

— Cum naiba făceau oamenii selfie-uri înainte de

telefoane? întreabă Orion.

— La noroc. Urăsc cuvântul „selfie”. Crezi că o să dispară

curând?

— Sper. Ar fi al dracului de nasol dacă ar trăi mai mult

decât tine.

— De acord.

Cu cât ne ia mai mult să ne prindem cum să facem un selfie cu aparatul, cu atât stăm mai mult lipiţi unul de celălalt. Nu mă deranjează deloc asta.

— Hai că încerc! zice Orion. Dacă o dau în bară, aia e. Numără de la trei în jos şi, în loc să mă uit spre cameră,

îi zâmbesc lui Orion şi mă gândesc la momentele frumoase de care ne-am putea bucura în apartament. Dar când cineva se va uita la fotografiile din albumul meu, o să vadă doar un Decker a cărui Zi a Sfârşitului ar fi fost mult mai grea fără noul lui prieten, care l-a forţat să-şi ia viaţa în propriile mâini.

CĂPITANUL HARRY E. PEARSON

8:05 (Mountain Standard Time)

Ceva e în neregulă.

Pasagerii au părăsit avionul căpitanului Pearson, aşa că de ce se simte ameninţat în continuare? Are un nod în piept care se strânge din ce în ce mai tare, de când l-au sunat Crainicii Morţii. Oare e un atac de panică? Transpiră abundent, dar nu e normal? E stresant să ştii că au fost aproape trei sute de oameni la bord, care ar fi putut să plănuiască să deturneze avionul. Poate o să se simtă mai bine după nişte aer proaspăt.

Dar, când deschide uşa cabinei şi păşeşte pe culoar, unde poliţiştii îl aşteaptă ca să-l escorteze în siguranţă într-o cameră privată din aeroport, căpitanul Pearson se prăbuşeşte pe jos.

Este primul lui atac de cord. Şi ultimul.

ORION

11:06

Ziua asta a Sfârşitului nu e despre mine, dar mă simt norocos că pot să iau parte la călătorie.

De când l-am cunoscut pe Valentino, am ştiut că vreau să fac parte din viaţa lui. Da, am vorbit şi din pantaloni, pentru că e absolut superb, dar a fost mai mult decât atât, întotdeauna a fost mai mult decât atât. Avea stele în ochi şi voia să crească în oraşul ăsta. N-o să mai poată să facă asta, dar mă bucur că măcar face multe lucruri pentru prima dată.

Următoarea premieră: mergem cu autobuzul, din moment ce e prea periculos cu barca. Sau cel puţin asta încercăm să facem, dacă ar binevoi să ajungă în staţie. Mă uit la telefon să văd cât e ceasul şi cât mai avem de aşteptat, când îmi dau seama că se întâmplă ceva istoric în lumea mea şi a lui Valentino.

— Yo, se fac douăşpe ore de când ne-am cunoscut, îi zic. Mi-ar plăcea să ştiu minutul exact.

— Pe bune? întreabă Valentino. Pare mai...

— Mai cum?

— Voiam să zic că mă simt de parcă ne-am cunoscut ieri.

— Păi, exact aşa a fost.

— Tocmai de-asta m-am oprit din vorbit.

— Nu, nu te opri niciodată din vorbit. Ai o voce frumoasă şi îmi place ce zici.

încerc să ascund complimentul despre vocea lui, pe care vreau s-o ascult toată ziua şi de care o să-mi fie dor, dar nu-mi iese deloc. Simt tot felul de lucruri şi ştiu că nu ar trebui, pentru că nu are niciun sens, dar nu mă pot abţine. Ar trebui să scriu o poveste despre un zombi dornic de iubire, care se târăşte dintr-un mormânt şi care vrea o inimă pe care s-o ţină, nu s-o mănânce. Staţi, zombi preferă creierul, nu inima, deşi sunt sigur că ar mânca orice dintr-un corp proaspăt. Să mor dacă ştiu, sunt la fel de bun la nutriţia zombilor cât sunt şi la istorie.

— îţi place ce zic? mă întreabă Valentino. Ce altceva ai vrea să mai zic, cu vocea mea frumoasă?

— Nu fi nesimţit.

— Nu fi nesimţit, mă imită şi zâmbeşte.

— Dacă o să vină vreodată autobuzul, o să te împing în faţa lui.

Valentino renunţă.

— Glumesc. Ce vrei să ştii?

— Atât de multe lucruri. îmi aduc aminte că mi-a plăcut numele tău.

— Numele meu? Numele meu e banal pe lângă Orion.

— Nu, ador numele tău. Cred că ai avut o tonă de porecle. Mie mi s-a zis doar O, atât. A, şi unii colegi îmi mai ziceau Oreo în liceu. Nu puteam să sufăr asta.

— E cam aiurea, dar măcar tu n-a trebuit să ai de-a face cu Sfântul Valentino în fiecare an, de Sfântul Valentin. Şi nici să faci pe Cupidon, pentru prietenii tăi.

— îmi pare rău, Cupidon.

— E OK, Oreo.

în sfârşit ajunge şi autobuzul şi nu îl împing pe Valentino în faţa lui. în schimb, îi fac o poză în timp ce-şi plăteşte biletul – şoferul pare confuz ca naiba, nu-şi dă seama ce e aşa de special – şi încă una când se aşază pe unul dintre puţinele scaune libere din mijloc. Nu avem o destinaţie anume în minte, dar am zis că ar fi tare să vedem mai mult din oraş. Poate chiar o să vizităm ceva, dacă îi atrage atenţia vreun obiectiv. în plus, mai scăpăm de soare şi mai stăm la aer condiţionat.

— Povesteşte-mi despre Valentino, Valentino. De unde a venit numele?

Se uită în gol, pe geam.

— Nu le-am zis niciodată asta colegilor de la şcoală, dar mama s-a născut de Sfântul Valentin. Mereu i-a plăcut sărbătoarea asta, pentru că primea multă iubire, indiferent dacă avea pe cineva sau nu. După care tata a cerut-o în căsătorie de Sfântul Valentin, ca un original ce este. Mama a vrut să avem nume care au legătură cu ziua asta. Al meu e evident, iar al lui Scarlett e de la culoarea inimilor[15].

— Urăsc, urăsc, urăsc asta. Ce poveste oribilă.

— Putea să fie şi mai rău. Aproape c-au botezat-o pe Scarlett Valentina.

— Valentino şi Valentina... ca un cuplu de psihopaţi. E aproape la fel de rău ca faptul că sunt homofobi. Pun pariu că era haos la voi de Sfântul Valentin.

— Clar. Ştii cum sunt unii oameni obsedaţi de Crăciun? Fiecare toc era decorat cu ghirlande şi peste tot erau numai boluri cu bomboane în formă de inimă.

— Din alea cu gust de cretă?

— Fix alea.

Nu pot să cred că un nume aşa de frumos are o poveste aşa de

întunecată.

— Stai. ziua ta când e? Valentino scutură din cap.

— Nu vreau să-ţi zic.

— Să nu-mi spui că eşti născut de Sfântul Valentin.

— Nu, pe 11 noiembrie.

— Şi ce e aşa de rău la...

Mă cutremur când fac calculele. între noiembrie şi februarie sunt fix nouă luni.

— A, au.

Valentino îmi acoperă gura cu mâna.

— Taci.

Ştiu că nu despre asta e vorba, dar sunt supărat zero la sută că mâna lui îmi atinge buzele. E ca atunci când ne ascundeam de bărbaţii ăia cu măşti şi bâte, doar că de data asta nu mai e niciun risc. Când îşi ia mâna, sunt prea şocat că ai lui i-au conceput pe el şi pe Scarlett de Sfântul Valentin ca să mai zic ceva. Dar faţa mea spune tot.

— Groaznic! spune Valentino. Mulţumesc că m-ai ajutat să-mi retrăiesc trauma de Ziua Sfârşitului.

Câţiva călători se întorc şi se uită la Valentino de parcă ar fi extraterestru.

— îmi pare rău să aud asta, zice o femeie şi îşi strânge copilul în braţe.

— Mulţumesc, îi răspunde Valentino, ca şi cum cineva i-ar fi urat sănătate după un strănut.

Nu sunt sigur cum ar trebui să răspunzi când cineva îţi spune că îi pare rău că mori. Cred că o să dureze o vreme până când

societatea va găsi ceva potrivit.

Valentino se întoarce spre mine.

— Numele tău de unde vine? Chiar te rog să fii praf la istorie din nou, dacă asta ar însemna să îmi povesteşti şi cum ai fost conceput.

îi dau un ghiont că se ia iar de mine pentru faza cu istoria.

— Pe mama o chema Magdalena şi mama ei s-a gândit că ar fi drăguţ să mă boteze Jesus. Oricum nu aş fi fost primul hispanic catolic cu numele ăsta. Dar pe bune, prefer Oreo, decât să mi se ceară să transform apa în vin sau să se zică despre fiecare masă că e Cina cea de Taină doar pentru că sunt acolo. Noroc cu părinţii mei, care n-au vrut să-mi distrugă viaţa. Apoi aproape am fost Ernesto Jr., dar lui tata i s-a părut că nici asta nu ar fi drept.

— De ce nu? Şi tatăl tău putea să reînvie? întreabă Valentino.

— Clar. Sigur e undeva în Puerto Rico acum. Vorbim pe Skype în weekend în fine, părinţii mei au vrut un nume care să nu aibă legătură cu Biblia sau cu cineva din familie. Şi Ahile a fost o variantă.

— Şi atunci inima ta ar fi fost călcâiul tău!

— Ha, ce tare! Nu m-am gândit niciodată la asta. Zâmbetul mândru al lui Valentino mă face să vreau să-i

dau un milion de dolari. Evident, n-am un milion de dolari. De-abia am o mie de dolari şi asta doar pentru că Dayana a fost foarte generoasă de ziua mea de optsprezece ani. Ideea e că nu sunt bogat, dar, exact aşa cum am simţit acum douăsprezece ore, vreau să-i dau tot ce am băiatului ăstuia. Chiar dacă asta înseamnă că banii vor rămâne necheltuiţi după ce moare; măcar aşa va şti cât de mult valorează pentru mine.

— Şi cum de s-au decis să-ţi spună Orion?

— Mama a început să citească despre constelaţii şi, odată ce a văzut Orion, nimic n-a mai putut s-o facă să se răzgândească. Nici măcar când tata i-a zis

— că numele meu înseamnă „locuitor de la munte”. A durut-o în cot. Nu totul trebuie să însemne ceva. Unele lucruri sunt frumoase doar pentru că sunt frumoase.

— Mi-ar plăcea ca mama ta să-i fi spus mamei mele asta.

— Ţi-am mai zis, urăsc povestea, dar îţi ador numele.

— Nu ţi se pare că Valentino Prince e prea fermecător?

Izbucnesc în râs.

— O, la naiba, am uitat de numele tău de familie! Clar, e prea mult.

— Dacă aş putea, n-aş mai fi un Prince.

Se pare că femeia care şi-a exprimat condoleanţele trage cu urechea, pentru că pare confuză. La fel şi fata ei, care îşi întreabă mama de ce Valentino nu are coroană, dacă e prinţ.

încep să vorbesc mai încet, ca să avem măcar puţină intimitate, atât cât se poate într-un mijloc de transport în comun.

— Te-ai mai gândit dacă vrei să îi suni?

— Puţin.

Din păcate nu e genul de lucru pe care e sigur că va putea să-l facă şi mai târziu, dacă o să se hotărască.

— E o parte din mine care vrea să-i sune, ca să îi văd că se simt prost pentru felul în care s-au purtat. Dar dacă nu o să le pară rău? Faptul că nu sunt sigur că propriii părinţi o să plângă după mine arată cât de disfuncţională e relaţia noastră. Mi-ar

plăcea ca părinţii mei să fie ca ai tăi.

— Şi mie.

îmi dau seama cât noroc am avut cu mama şi cu tata. N-am apucat să le spun că îmi plac băieţii, dar mă ajută mult să ştiu că m-ar fi sprijinit oricum. Nu m

ar fi făcut niciodată să-mi părăsesc oraşul, aşa cum au făcut părinţii lui Valentino.

— Există un loc în care sunt comemoraţi? Simt un gol în stomac.

— Da, practic au nişte pietre de mormânt într-un cimitir, dar ştiu că nu sunt acolo. Fireşte că n-avem...

Mi-e greu să spun că nu am avut ce să îngropăm.

— N-avem nicio parte din ei.

— Mergi vreodată acolo? Unde s-a întâmplat totul?

— N-am fost. întotdeauna am crezut că ar putea să-mi aducă alinare, dar mi-e şi teamă că n-o să supravieţuiesc.

— Crainicii Morţii n-ar fi de acord, zice Valentino şi mă ia de mână. Nici eu.

încerc să nu mă gândesc prea mult la gestul lui – o groază de oameni se ţin de mână! Dayana le ţine pe Dalma şi pe Dahlia şi ele sunt rude. Mama mă ţinea pe mine de mână, chiar şi când am mai crescut – tata nu prea, ceea ce e perfect OK –, deşi acum regret fiecare moment în care am dat-o la o parte, spunându-i că sunt prea mare ca să mai merg cu mama de mână pe stradă. Ce prost am fost. Dar la fel de prost sunt şi acum, dacă îi compar pe toţi oamenii ăştia cu Valentino, care se uită la mine cu ochii lui albaştri, într-un mod care îl face diferit.

— Dacă vrei să mergi, zice Valentino, m-aş bucura să vin cu tine.

— Ţi-am mai zis, Ziua Sfârşitului tău nu e despre mine. îmi ridică mâna, mi- o strânge tare, după care mi-o pune

mie pe piept, apoi lui.

— Trecem prin asta împreună, Orion. Vreau să te ajut să-ţi vindeci inima în toate felurile posibile. Dar doar dacă eşti pregătit.

Cred că nici la o sută de ani n-o să fiu pregătit să merg la Punctul Zero, unde au murit părinţii mei, alături de alte mii de persoane. Dar, dacă aştepţi Ziua Sfârşitului ca să începi să trăieşti, n-o să ai timp să le faci pe toate. Viaţa ta va fi împărţită între lucruri pe care le faci prima dată, ultima dată şi niciodată.

Nu vreau să mor fără să stau acolo unde părinţii mei au stat pentru ultima dată.

O să merg acolo prima oară.

CLINT SUAREZ

11:12

Crainicii Morţii l-au sunat pe Clint Suarez azi-noapte să-i spună că o să moară azi sau, mai exact, bărbatul care stă în faţa lui Clint, la cafeneaua lui preferată, e cel care i-a spus că viaţa lui s-a terminat. Şi, exact ca azi-noapte, operatorul lui, Rolando Rubio, ascultă povestea vieţii lui Clint. Este o poveste lungă.

Când era mic – avea unsprezece ani, dacă mai ţine bine minte – s-a suit prima dată într-un avion, alături de mama lui. Nu îi venea să creadă ce repede goneşte avionul pe pistă. Era genul de viteză imposibilă pe care o mai văzuse doar în benzile desenate cu Superman, recent lansate. Clint era aşa de entuziasmat de aventura în Statele Unite, fără să înţeleagă că pleacă din Argentina pentru ca mama lui să scape de tatăl lui. Pe măsură ce a mai crescut, minunata lui mamă l-a ajutat să înţeleagă mai bine de ce au trebuit să-l lase pe monstrul ăla în urmă; dacă s-ar mai întoarce acasă, Clint sigur ar dansa pe mormântul tatălui său.

Povestea pare să-l emoţioneze pe Rolando.

— Ce a făcut-o să plece în cele din urmă?

— Nu avea încredere în el să mă crească... în caz că i se

întâmpla ei ceva.

— Vrei să zici dacă îi făcea el ceva?

Deşi au trecut zeci de ani de atunci, Clint încă e furios când se gândeşte la toate lucrurile pe care a trebuit să le îndure draga lui mamă. Ia un şerveţel şi

îşi şterge lacrimile.

— E o femeie pe care o iubesc, zice Rolando.

— Şi ea te iubeşte pe tine?

— E căsătorită.

— Nu asta te-am întrebat. Rolando ia o gură de cafea.

— Sper că da. Cred că da. Dar nu vrea să-l părăsească pe soţul ei abuziv, din cauza băiatului lor. Mi-ar plăcea ca Gloria să aibă tăria să plece, ca mama ta. Mi-e teamă că soţul ei o s-o omoare într-o zi.

— I-ai zis asta?

— Nu mi s-a părut că e potrivit.

— Şi când o să-i spui? La înmormântare? Ochii lui Rolando se umplu de lacrimi.

Clint se gândeşte din nou la acea călătorie cu avionul.

— Cred că e timpul să pleci, prietene.

— Am zis ceva greşit?

— Ar trebui să-i spui ce trebuie persoanei care contează cel mai mult. Cât încă mai ai ocazia.

Rolando încearcă să plătească, dar Clint refuză.

— Mă ocup eu, îi zice şi îi face semn să-şi pună portofelul la loc.

Clint a făcut mulţi bani şi i-a investit în multe afaceri, inclusiv într-un studio de dans.

— Du-te şi ajut-o pe Gloria!

— Sigur nu pot să mai fac nimic pentru tine?

— Fii un model bun pentru fiul extraordinar al Gloriei. Arată-i cum ar trebui să fie un tată.

Clint nu a avut niciodată copii. Dar asta e o poveste pentru o altă persoană.

— Mult noroc în restul zilei, Clint. îmi pare rău că te pierdem.

— Sper să ai o viaţă lungă, Rolando.

Cei doi bărbaţi se îmbrăţişează, după care Rolando iese din cafenea şi dă un telefon din faţa geamului.

în toţi anii în care Clint a privit oamenii, niciodată nu s-a mai simţit aşa de legat de o persoană de dincolo de vitrină.

Asta îţi arată că şi în ultimele clipe poţi să îţi faci timp să cunoşti pe cineva nou.

GLORIA DARIO

11:22

Gloria vrea tot ce e mai bun pentru fiul ei – aşa a fost şi aşa va fi întotdeauna. Uneori îşi face griji pentru drumul ales de Pazito. Mereu a fost îngrozită de poveştile cumplite despre actori-copii cu viitor strălucit care ajung nişte adulţi nefericiţi sau despre multele metode prin care îşi îngroapă nefericirea.

Când Pazito a obţinut rolul lui Larkin Cano în seria cu Scorpius Hawthorne, nu a fost îngrijorată că şi-ar putea pierde copilăria, pentru că Pazito a jucat într-o singură scenă, o amintire din copilăria lui Howie Maldonado însuşi. Chiar dacă Howie îl joacă pe rivalul lui Scorpius Hawthorne, a fost extrem de drăguţ pe platourile de filmare şi cu ea, şi cu Pazito şi, luând în calcul că a crescut în lumina reflectoarelor, i-a dat Gloriei încredere că şi Pazito va fi bine. Cu toate acestea, au fost câteva ocazii ca Pazito să joace în nişte seriale şi, deşi Gloria nu vrea să recunoască asta cu voce tare, a răsuflat uşurată când fiul ei nu a obţinut rolurile, deşi i-a fost greu să-i dea vestea.

E chiar aşa de rău dacă o mamă îşi doreşte ca fiul ei să fie copil cât se poate de mult? Gloria nu vrea să răspundă.

Nu poate să se gândească la întrebarea asta fără să îşi aducă aminte toate dăţile în care l-a dezamăgit, când l-a expus la ororile de acasă.

Niciun copil nu ar trebui să-şi vadă părinţii certându-se. Mă rog, se poate numi ceartă dacă unul dintre părinţi nu ripostează?

Nu, nu se poate. E un atac.

Gloria se ţine tare şi nu vrea să plângă în faţa celorlalţi adulţi şi copii din sala

de aşteptare. Ori de câte ori e departe de Frankie, încearcă să nu se gândească la el. Dacă e departe, nu poate s-o rănească. Poate să-şi îngroape frica.

Cel mai liniştită s-a simţit când a mers în Brazilia, pentru filmările la Scorpius Hawthorne. Toată lumea a fost aşa de drăguţă. Actorii i-au arătat lui Pazito toate camerele din castel, platouri pe care nu ar fi putut să le vadă altfel, din moment ce singura lui scenă avea loc în bibliotecă. Howie i-a dat lui Pazito multe sfaturi, l-a încurajat şi l-a lăudat. Echipa s-a asigurat că dieta lui Pazito e respectată. Şi Pazito a fost surprins când autoarea seriei originale, Poppy Iglesias, o femeie trans şi queer, a apărut în ultima zi de filmare şi i-a dat un exemplar cu autograf – Gloria e sigură că volumul ăsta l-a ajutat mult pe Pazito să se înţeleagă mai bine, deşi încă n-a zis cu subiect şi predicat că îi plac băieţii. Toată iubirea cu care a fost tratat Pazito a fost ca o gură de aer proaspăt pentru Gloria, i-a hrănit sufletul. A fost tentată să rămână în Brazilia, dar, când Pazito a început să vorbească despre cum de-abia aşteaptă să-i arate tatălui lui cartea cu autograf şi toate pozele cu prietenii lui de la castel, Gloria s-a suit în avion cu fiul ei, îngrozită de ce avea să găsească acasă.

Uşa se deschide şi Pazito iese cu cineva din echipa de audiţii, care o salută pe Gloria înainte să ia un alt copil pentru probe.

— Cum te simţi? întreabă Gloria.

Nu-i place să-l întrebe pe Pazito cum crede că a mers o audiţie; dacă lui i se pare că a dat tot ce avea mai bun şi nu ia rolul, o să se întristeze, aşa cum s-a mai întâmplat. Dacă se concentrează pe cum s-a simţit, n-o să fie la fel de dezamăgit.

— M-am superdistrat.

— Foarte bine. Le-ai mulţumit pentru timpul acordat?

— Da! Şi ei mie!

— Perfect. Vrei să mergem să mâncăm?

— OK.

Gloria îşi ia geanta, dar, înainte să se ridice, îi sună telefonul. Se simte brusc incomod, ca şi cum cineva îi ciupeşte inima, dar nu e Frankie. E Rolando, aşa că Gloria poate să respire din nou.

— Alo?

— Gloria, bună. Ce faci?

— Bine, sunt bine. Tocmai plecam de la o audiţie cu Pazito.

— E un star.

Gloria se joacă cu părul fiului ei.

— Chiar e. Tu ce faci?

— Am o zi mai ciudată, recunoaşte Rolando.

Pe Gloria o doare să audă oboseala din vocea lui.

— Tu şi Paz mergeţi acasă?

— Ne gândeam să mergem să mâncăm ceva, dacă tot

suntem în oraş.

— Te superi dacă vin şi eu? Mi-ar plăcea să vă văd. Gloria

îngheaţă.

— Eşti binevenit. Şi lui Pazito i-ar plăcea să te vadă.

Rolando nu mai zice nimic şi Gloria se întreabă dacă a zis

ceva greşit. înainte să apuce să întrebe, Rolando continuă:

— Ştii unde vreţi să mâncaţi?

— Cred că o să mergem la McDonald’s sau la Burger King.

— Ce-ai zice de Desiderata?

Restaurantul unde Rolando i-a zis Gloriei prima dată că o iubeşte, când erau la facultate. Gloria ştie că ar trebui să i se pară nepotrivit sau că e ceva nevinovat, doar Rolando ştie că e căsătorită – la urma urmei a fost cavaler de onoare la nunta ei, din moment ce Frankie nu prea are prieteni – şi Rolando mai ştie şi că e o mamă care n-ar face niciodată nimic care să îi distrugă familia.

Nici măcar dacă vrea să-şi urmeze inima în altă direcţie.

Dar dacă ar face asta?

Dacă în loc să aştepte să-şi urmeze inima, ar lua-o pe sus şi ar duce-o acolo unde vrea să meargă?

— Sună foarte bine, îi zice Gloria lui Rolando. înainte să închidă, adaugă:

— Şi mie mi-ar plăcea să te văd.

ORION

11:33

O să merg la Ground Zero.

îi trimit mesajul Dalmei, care mă sună imediat. Nu mă miră. întotdeauna m- am gândit că prima mea vizită acolo va fi alături de Echipa Young, mai ales de Dalma, care ştie cum e să pierzi un părinte. Cred că şi ea s-a gândit că o să se întâmple aşa.

— Hei, îi zic şi îi fac un semn lui Valentino că mă duc puţin mai încolo să vorbesc.

Stă rezemat de un zid, dar tot nu-mi iau ochii de la el, în caz că se întâmplă ceva.

— Uau! zice Dalma. Vorbeşti serios?

— Cred că da... mai avem doar câteva străzi. Pot să mă întorc, dar nu cred că vreau.

Nu mai spune niciunul nimic, dar suntem încă la telefon. într-un fel mă bucură că e un telefon normal, că nu vorbim pe FaceTime, pentru că n-aş suporta să văd faţa Dalmei, dacă se simtă trădată. Chiar mă simt vinovat, de parcă o înşel. Vreau doar să-mi asum.

— Mi-ar plăcea să fii aici. Totul se întâmplă aşa de repede şi încerc să mă las dus de val, aşa cum îl împing şi pe Valentino să facă.

— E OK, O-Bro. Ştii că aş renunţa la orice ca să fiu cu tine, nu?

— Evident.

— Atunci e în regulă. Dar îmi povesteşti mai încolo ce te-a făcut să te răzgândeşti, bine?

— O să includ fiecare ăăă şi ooo şi celelalte orionisme. Râde slab, apoi oftează.

— Cum sunteţi?

Valentino stă lipit de zidul ăla de parcă ar fi pe marginea unui acoperiş.

— Nicio zi nu e perfectă, dar facem ce putem, îi zic. N-are rost să-i spun despre cum era să moară mai devreme

sau despre şedinţa foto anulată. O să-i spun asta la... la finalul zilei.

— Dalma, are o inimă bună.

— Ar face bine să fie aşa. E donatorul tău.

— Ştii ce vreau să zic.

— Eşti atent?

— Oarecum. Suntem în oraş şi nu-l las să se suie în bărci şi alte rahaturi, dar e viaţa lui şi trebuie s-o trăiască.

— Asta e bine, dar nu la asta mă referam. Eu te întrebam dacă eşti atent la cât de mult te implici.

— Da, am un prezervativ pe inimă, nu-ţi face griji.

— Vorbesc serios, Orion.

Nu-mi iau privirea de la Valentino şi simt cum vreau din ce în ce mai mult să- 1 sărut. E aproape imposibil să lupt împotriva sentimentelor mele, ca şi cum aş fi înghiţit de nisipuri mişcătoare; cu cât mă afund mai mult, cu atât sunt mai disperat să respir.

— Şi eu vorbesc serios. Dar e din ce în ce mai greu să mă prefac că nu-l plac. Cu fiecare minut care trece, ţin mai mult

la el.

— Crezi că e şi din cauză că e Ziua Sfârşitului lui?

— Am simţit asta de dinainte să ştiu că e Decker. Inima mea ştie ce se întâmplă.

— Atunci du-te înapoi la el, zice Dalma şi ştiu că vorbeşte serios. Salută-l din partea mea.

— Aşa o să fac. Te iubesc, D.

— Şi eu te iubesc, O.

închidem şi mă simt mai liniştit, de parcă inima mea e mai puţin strânsă, pe măsură ce ne apropiem de Ground Zero. Ajung iar lângă Valentino.

— Te salută Dalma.

— Spune-i că o salut şi eu, data viitoare când vorbeşti cu

ea. E bine?

— Da.

Mă uit pe stradă şi ştiu că, imediat ce o să cotim, o să văd tot ce am evitat atâţia ani.

— Sigur vrei să facem asta? îl întreb. Pe bune că nu mă supăr dacă zici să mergem în altă parte.

— Vreau. Tu?

— Şi eu.

Pe jumătate minciună, pe jumătate adevăr.

Fac primul pas, adică cel mai important. Restul vin natural. Nu mă întorc înapoi în ultima clipă. Merg mai departe, în acest oraş-fantomă. Ar trebui să fie oraşul care nu doarme niciodată, dar e aproape prânz şi e tăcut şi întunecat, cu soarele blocat de clădirile înalte. Mă gândesc imediat la cum ar fi să scriu o poveste despre un băiat care ascultă sunetul paşilor unor spirite invizibile, care, când ajung la lumină, se transformă în părinţii lui; o ultimă şansă să îşi ia rămas-bun. Poate sună ridicol, dar aproape sunt invidios pe băiatul ăsta, căruia i se dă o ultimă şansă.

Cu cât merg mai mult prin întuneric, cu atât mai straniu devine.

— încep să simt că n-ar trebui să fii aici, îi zic.

— Rămân aici, cu tine, îmi spune Valentino.

Dacă moare, nu doar că n-o să mă mai întorc vreodată aici, dar o să plec naibii din oraşul ăsta.

După un minut începe să nu se mai simtă chiar ca un mormânt, dar tot nu sunt liniştit. E şantierul unde tot construiesc un monument de câţiva ani şi e extrem de bine păzit. Baricade de oţel şi bariere de lemn albastru şi garduri de lanţ şi blocuri de beton şi poliţişti care stau în faţa maşinilor lor. Nimeni nu poate să treacă. Tot locul e protejat, de parcă cineva ar vrea să atace şi memorialul în construcţie; îmi aminteşte de castelele de nisip pe care le faci la plajă, unde trebuie să sapi şanţuri dacă nu vrei ca valurile să distrugă tot ce ai construit. încă nu văd nimic din monument, ar trebui să mă caţăr pe una dintre macarale, ca să văd de sus. Dar ştiu deja ce e acolo – şi ce nu e acolo. E o gaură în lumea în care au fost cândva Turnurile Gemene şi simt că mă trage şi pe mine în ea, ca un vârtej.

Ca toate rudele celor dispăruţi atunci, am mai primit notificări cu privire la modurile în care vor fi onorate victimele. Acolo unde au fost turnurile vor fi două cascade gemene. Mai era şi un Copac al Supravieţuitorilor şi, mă rog, vă daţi seama din nume ce alt gen de lucruri. Nişte monoliţi de ciment pe care sunt prinse bucăţi de oţel recuperate din World Trade Center. Şi, bineînţeles, vor fi gravate numele tuturor celor care au murit, de la cei din avioane la cei din turnuri sau din clădirea Pentagonului, la pompieri, medici şi voluntari.
Dar n-o să pot să-l văd până la toamnă, la comemorarea de zece ani, dacă o să mai trăiesc până atunci.

Mă gândesc câteva secunde să întreb un poliţist de unde aş putea să văd şantierul mai bine, dar totul a fost prea intens în cartierul ăsta. Au trecut aproape nouă ani şi faptul că încă mai este împânzit de poliţişti îţi arată că nu e de joacă. Am auzit poveşti despre locuitori care nu au mai putut să intre în casele lor, pentru că nu aveau adresele actualizate pe actul de identitate. Nu vreau să fiu dat afară de aici sau să risc chiar ceva mai rău, mai ales cu un Decker alături.

Dar ceva mi se pare ciudat.

Nu, nu ceva.

Cineva.

Acel cineva sunt eu.

Eu mă simt ciudat, de parcă s-a schimbat ceva în inima mea.

— Credeam că o să plâng.

— Crezi că e pentru că sunt şi eu aici? Aş putea să te las singur.

— Nu, vreau să fii aici.

— Atunci ce e?

— Pustietatea de la Ground Zero îmi aduce aminte de înmormântare, îi spun, în timp ce mă uit spre monumentul ascuns şi aştept să simt ceva. Nici măcar n-am vrut să aibă o înmormântare, pentru că asta ar fi însemnat să accept că

— părinţii mei au murit, în loc să mă agăţ de speranţa că vor fi salvaţi. Fără cadavre, nu există nicio dovadă. Ca atunci când nu vezi un personaj murind într-o carte sau la televizor şi aştepţi să fii şocat de o răsturnare de situaţie. Mă gândeam la tot felul de chestii, gen cum ar fi ca mama şi tata să nu fi fost deloc în turnuri în dimineaţa aia şi să-şi fi luat identităţi false şi să trăiască în altă parte. Logic, ar fi trebuit să mă lase în urmă, ca să mă protejeze, ca nişte părinţi care au murit, dar nu chiar.

Valentino încearcă să-mi citească gândurile.

— Dar gândul că ai tăi te-ar fi abandonat nu prea te-a consolat, nu?

— La început m-a ajutat să dorm în sfârşit. îmi aduc aminte când m-am trezit în dimineaţa aia, atât de odihnit, încât nici măcar nu m-a mai surprins că m-am trezit în camera de oaspeţi a Echipei Young. Mi s-a părut că e doar una dintre multele nopţi petrecute la ei. A fost un câştig pentru toţi din casă, din moment ce îmi petrecusem celelalte nopţi urlând; biata Dahlia a trebuit să stea la casa bunicii ei, pentru că nu mai putea să doarmă.

— Am ajuns la un punct la care am încetat să mai spun poveştile astea, chiar dacă nu li s-au găsit rămăşiţele.

Valentino se uită la şantier.

— îmi pare rău să ţi-o spun, dar cred că părinţii tăi au murit în turnuri. Poate pentru că eu nu sunt un povestitor aşa de talentat ca tine, dar nu mi-i imaginez trăind vieţi diferite, fără să se întoarcă după tine. Te ştiu de doar douăsprezece ore şi nu te-aş putea abandona nici măcar în colţul ăsta întunecat de oraş, plin de poliţişti. Eşti prea special, Orion.

Tipul încearcă să-mi facă inima să explodeze.

— Zici asta doar pentru că nu vrei să te bântuie părinţii

mei.

— Oare fantomele pot să bântuie alte fantome?

A fost nevoie doar de o secundă – o secundă imposibil de lungă – să

uit că e

pe moarte.

— Nu ştiu, dar, dacă o să vă întâlniţi, spune-le că-i iubesc.

— Aşa voi face. O să le zic foarte clar ce bărbat minunat eşti... şi cât eşti de praf la istorie.

— Ştiu asta deja.

— Atunci o să trebuiască să mă gândesc la altceva.

OK, deja mi se pare că flirtăm, dar, orice idee îi vine, nu vreau să vorbească cu mama şi cu tata despre asta.

îmi scot aparatul din buzunar şi îi fac o poză lui Valentino.

— Asta pentru ce a fost?

— Eşti primul băiat pe care l-am adus să-mi cunoască părinţii.

Valentino roşeşte, clar nu are obrajii arşi de soare.

— Sper că n-o să fiu şi ultimul, Orion.

De ce mi se pare aşa de dureros să merg mai departe?

Nu e iubitul meu şi nu suntem îndrăgostiţi unul de celălalt.

El o să moară astăzi, iar eu o să trăiesc.

Asta îmi răspunde la întrebare.

N-o să avem şansa să fim iubiţi şi să ne îndrăgostim.
Călătoria lui se încheie aici şi eu trebuie să merg mai departe, cât de departe pot.

Să trăiesc nu mai pare aşa de minunat în momentul ăsta.

Valentino îmi ia aparatul din mână.

— Haide să facem o poză cu tine vizitându-ţi părinţii.

Nu ripostez. E o amintire pe care o să pot s-o împărtăşesc cu Dalma şi cu restul familiei Young.

Mă întorc şi privesc şantierul, gândindu-mă cum, în urmă cu douăsprezece ore, eram cu Valentino în Times Square, cum îi povesteam despre legătura mea cu atacurile de la 11 septembrie şi acum sunt aici, prima dată de când viaţa mea s-a schimbat.

în capul meu, reconstruiesc turnurile, etaj cu etaj, fereastră cu fereastră şi, odată ce termin, mă uit cum avioanele care s-au prăbuşit în clădiri trec de fapt pe deasupra, cum părinţii mei ies din clădire pe uşă, împreună cu fiecare suflet care a murit, şi cum merg acasă.

Aşa ar fi trebuit să se încheie ziua aia.

Din păcate, amintirile sunt mai puternice decât imaginaţia.

Mulţi nu s-au dus acasă.

Avioanele nu au rămas în cer.

Turnurile s-au prăbuşit.

Apoi viaţa mea s-a destrămat. Nopţi nedormite. Urlete. Tresăriri la fiecare sonerie, gândindu-mă că ar putea fi părinţii mei, recuperaţi din cenuşă. Poveştile pe care mi le-am spus. Orele chiulite de la şcoală. înmormântare cu sicrie goale şi un necrolog pe care nu l-am rostit niciodată. Furie. Actele de tutelă. Momentul în care mi-am luat rămas-bun de la prima mea casă. Ziua în care am luat-o de la capăt, în noua locuinţă. Tristeţe. Probe ADN ca să testeze rămăşiţe. Visuri despre unde ar vrea părinţii mei să le fie împrăştiată cenuşa. Gândul că aş putea să

ţin cenuşa alături pentru totdeauna, chiar dacă s-ar găsi doar un fir. Prea multe condoleanţe când m-am întors la şcoală. Vină când am râs prima dată. Sentimentul că sunt pierdut, dar că mă pot regăsi în poveşti.

Ruşine la primul băiat de care mi-a plăcut. Regret că nu le-am zis că îmi plac băieţii. Frica de a merge la Ground Zero, la comemorarea de un an sau de doi sau de trei sau de patru sau de cinci sau de şase sau de şapte sau de opt.

Acum sunt aici, viu – nu întotdeauna bine, dar viu.

O să-mi ţin capul sus pentru părinţii mei şi o să duc genul de viaţă pe care s- ar fi bucurat să mă vadă trăind-o.

SCARLETT PRINCE

08:59 (Mountain Standard Time)

Pilotul a murit în urma unui infarct şi, dacă nu ar fi fost Crainicii Morţii, e posibil să se fi prăbuşit tot avionul odată cu el. Este a doua oară când Scarlett trece pe lângă moarte vara asta şi, deşi îi pare rău pentru familia pilotului, îi pare şi mai rău pentru a ei. Simte cum inima i se sparge în mii de bucăţi, pentru că, dacă cei de la Crainicii Morţii au avut dreptate în ceea ce-l priveşte pe pilot, atunci poate asta înseamnă că au dreptate şi în ceea ce-l priveşte pe fratele ei. Oricum s-ar termina totul, trebuie să ajungă cât mai repede la Valentino. Asta le-a spus detectivilor şi poliţiştilor care le-au dat pasagerilor vestea despre pilot şi care, din fericire, au lăsat-o să plece înaintea tuturor, ca să câştige puţin timp.

Scarlett ajunge la biroul de relaţii cu clienţii cu respiraţia tăiată.

— Am nevoie de un bilet în următorul zbor către New York. Crainicii Morţii l-au sunat pe fratele meu.

VALENTINO

12:00

Viaţa ţi se poate schimba într-o singură clipă.

Poţi să ajungi de la a fi singur la părinţi la a avea un frate geamăn. Poţi să începi să alergi şi să nu te mai opreşti. Poţi să-ţi găseşti pasiunea. Poţi să fii aproape să ajungi iar singur la părinţi. Poţi să spui lumii că eşti gay. Poţi să obţii proiectul visurilor tale. Poţi să te muţi într-un oraş nou. Poţi să întâlneşti un băiat. Poţi să-ţi iei rămas-bun de la viitorul tău, când te sună Crainicii Morţii.

Au trecut douăsprezece ore de când am devenit primul Decker.

Sunt sigur că am ajuns până aici doar datorită lui Orion. Mai întâi mi-a salvat viaţa şi acum schimbă modul în care trăiesc.

— Ce urmează? mă întreabă Orion, când plecăm de la monumentul ridicat în cinstea victimelor de la World Trade Center.

— De ce nu îi întrebăm pe Crainicii Morţii?

Ei par să ştie tot. Joaquin Rosa însuşi mi-a spus că pot să mă uit pe site-ul lor, unde sunt trecute diverse evenimente care se întâmplă azi. Intru pe crainicii- mortii.com, aleg New York la locaţie şi mi se dau mai multe variante. E un parc de distracţii în Coney Island, dar am pierde prea mult timp în metrou. O listă cu restaurante unde mi-ar plăcea să merg, dar tot nu pot să pun în pericol transplantul, doar pentru că am chef să mănânc ceva italienesc.

— Ce naiba, un spectacol pe Broadway? întreabă Orion, care se uită la listă peste umărul meu.

— Nu ştiu exact de ce, dar nu prea m-aş mai întoarce în Times Square.

— Hm... Da, mă întreb dacă are ceva de-a face cu faptul că era să fii împuşcat acolo.

— Mai degrabă pentru că era prea aglomerat.

— Corect, corect. Mai vezi ceva care-ţi place?

— Nu chiar.

închid site-ul şi, fix când îi dau telefonul înapoi lui Orion, începe să sune.

— Scarlett.

— Răspunde, răspunde, răspunde! Pun telefonul la ureche şi răspund.

— Hei!

— Am prins un zbor! strigă Scarlett şi gâfâie în acelaşi timp, ca atunci când venea cu mine la alergat şi îmi striga s-o iau mai încet, de fiecare dată când gândurile mele mă purtau în faţa ei.

— Da?!

Zâmbetul meu îi spune lui Orion tot ce trebuie să ştie.

— Când?

— Acum începe îmbarcarea, nici măcar nu mi-am luat

bagajul.

Respiră greu şi îşi cere scuze în timp ce trece pe lângă oameni.

— Se pare că... un Decker a fost scos din avion.... companiei aeriene i se pare un risc.

Sper că Deckerul nu încerca să ajungă acasă, să-şi vadă familia. în cazul în care e singur, sper să găsească pe cineva care să-i facă ziua mai frumoasă. Aşa cum am făcut eu.

— Mă simt groaznic, dar şi recunoscător că apuc să te văd.

— Gânduri gemene. Am ajuns, sunt gata să mă îmbarc. Te iubesc, Val. Ai grijă de tine, ca să pot să te văd curând.

— O să-mi păzesc viaţa cu preţul vieţii.

închidem. Sunt aşa de fericit, încât încep să tremur. S-ar putea

chiar să plâng.

— Ajunge Scarlett! zice Orion.

— Da. Chiar acum se îmbarcă.

— Trebuie doar să-ţi păzim viaţa cu preţul vieţii, adaugă Orion şi zâmbeşte larg.

Zborul durează cinci ore, la care se mai adaugă încă una, cât face de la aeroport. Trebuie să mai supravieţuiesc încă şase ore. Nu sunt bun la mate, aşa că nu ştiu care e probabilitatea s-o văd pe Scarlett, când mai am cel mult douăsprezece ore până când se termină Ziua Sfârşitului, dar simt că am şanse. Nu mai sunt epuizat şi nici nu îmi mai e foame. Mă simt odihnit şi mulţumit. Aş putea să şi alerg cu mâinile în aer, ca atunci când treci linia de sosire la un maraton, dar nu e un moment bun să îi agit inima lui Orion sau să risc să cad într-un şanţ.

— Ce zici să facem? Poate ceva emblematic? Empire State Building?

Orion se strâmbă.

— Nu vreau să te opresc, dar eu nu prea mai intru în clădiri emblematice superînalte.

— Da, normal.

— Pot să vin cu tine, dar o să te aştept jos.

încerc să-mi dau seama cum o să meargă asta în lumea nouă a Crainicilor Morţii. Dacă Orion – cineva care nu moare azi – nu urcă cu mine în Empire State Building, oare asta creşte riscul unei catastrofe, ca atacul de la World Trade Center? Sau am evita moartea, dacă ar urca şi el? Sunt sigur că lumea o să-şi primească răspunsul la un moment dat, dar eu o să mor fără el. Nu pare o pierdere chiar uriaşă, când mă gândesc la toate celelalte lucruri pe care nu o să le mai apuc, şi nici nu e o tragedie dacă nu văd Empire State Building.

— Stai liniştit! Ar fi fost şmecher să mă simt ca regele lumii şi să înjur iar spre cer, dar o să fac asta într-o altă viaţă.

Orion nu mai zice nimic şi mă simt prost. Nu vreau să se simtă vinovat, nu mă trage înapoi de la nimic. Din contră, mă împinge să merg mai departe.

— Scuze, glumeam doar.

— Pe bune? întreabă Orion şi zâmbeşte. Haide, nu sunt chiar aşa de sensibil.

îmi place cât de mult simt că-l ştiu, dar şi câte mai am de aflat despre el. Singura parte bună în întârzierea lui Scarlett e că pot să petrec mai mult timp cu Orion. Sper că o să apuc să le fac cunoştinţă. Nu doar pentru că Orion va avea inima mea, dar sper că o să aibă grijă de Scarlett în New York, când eu n-o să mai fiu.

— Atunci la ce te gândeşti? îl întreb.

— La următoarele două opriri în aventura din Ziua Sfârşitului. Prima e într- un loc pe care nu l-au văzut majoritatea newyorkezilor, iar a doua oprire e într-un loc foarte faimos. Vrei să îţi spun sau să fie o surpriză?

Aleg surpriza. E un cadou bine-venit.

Oriunde mă duce Orion, e tot în centru, la doar câteva minute distanţă de strada pe care eram când m-a sunat Scarlett şi mi-a dat cea mai bună veste. Cea mai bună veste în situaţia mea,

normal îmi dau seama că, şi dacă îi sun pe părinţii mei acum, tot ar fi imposibil să mă mai vadă în carne şi oase

pentru ultima dată. Oare ar trebui să mă simt vinovat? Merită şansa asta? Ce le datorez, în calitate de fiu pe care l-au crescut? Înainte să apuc să exprim sentimentele astea, îmi aduc aminte cuvintele lui Orion de azi-noapte. Voi vorbi cu părinţii mei dacă am ceva de câştigat. Dar îmi datorez mie pace mai mult decât le datorez lor orice.

Mi se pare că astăzi cresc mai mult, în doar câteva ore, decât am făcut-o în atâţia ani.

— Pământul către Valentino, strigă Orion. Ador cum ai picat pe gânduri, dar trebuie să te leg puţin la ochi.

— De ce?

— Ca să nu îi vezi pe băieţii mei, care aşteaptă să-ţi recolteze organele, evident.

— Tare. Voiam doar să ştiu.

Orion îşi scoate hanoracul – mă rog, de fapt hanoracul meu – şi mi-l leagă în jurul capului. Zâmbetul lui e ultimul lucru pe care îl mai văd, înainte să-mi lege mânecile în jurul ochilor. Simt hanoracul moale pe faţă şi întunericul e mai liniştitor decât aş fi crezut. Mă trece un fior când Orion mă apucă de mâini. Dacă asta ar fi toată surpriza, tot mi-ar plăcea la nebunie. începe să mă conducă spre destinaţie şi merg nesigur, ca atunci când eram mic şi mi-am pus tocurile mamei, stresat că aş putea să cad şi să-mi scrântesc vreo gleznă.

— Ai încredere în mine, îmi zice Orion.

— Am încredere în tine.

— Suntem pe cale să intrăm într-o staţie de metrou, dar

indicatorul strică totul.

— Şi de-asta sunt legat la ochi.

— Trebuie să fim foarte atenţi când coborâm scările. O luăm încet, bine?

— Bine.

în capul scărilor, Orion îmi pune o mână pe balustradă, în timp ce mă ţine de cealaltă. Mă ghidează, pas cu pas, deşi la primele trepte sunt extrem de panicat. Mă mănâncă gambele şi îmi ia ceva până picioarele mele îşi găsesc ritmul, ca într-un dans. Întreaga experienţă mă face să mă simt ca într-un roller-coaster, ca atunci când începi să regreţi şi să ai dubii, după care te relaxezi şi te bucuri de ce ţi se întâmplă. Răsuflu adânc când ajungem jos, dar se pare că mai sunt trepte. Fără să-mi dea drumul, Orion scoate cârdul meu de metrou şi îl apropie de aparat, după care face la fel şi cu al lui.

— Pot să-mi dau jos hanoracul acum?

— Nu. încă sunt indicatoare peste tot.

Mă conduce pe următorul set de trepte şi îl strâng mai tare de mână, din ce în ce mai stresat că totul merge prea bine şi că dorinţa mea de a fi surprins o să-l rănească pe el şi o să mă omoare pe mine.

— Am ajuns?

— Mai avem puţin.

La difuzor începe să răsune o voce, dar Orion îmi şopteşte repede ceva la ureche, ca să acopere mesajul. Respiraţia lui caldă pe faţa mea îmi dă fiori.

— îmi pare rău pentru asta. N-am venit până aici pentru ca Operatorul Nr. 1 să strice punctul culminant.

— îţi admir implicarea.

— Ai un iPod la tine? Sau aş putea să folosesc piesele de pe telefon? Poate alte sunete enervante?

— Nu mai bine vorbeşti tu cu mine?

— Şi ce să-ţi spun?

— Spune-mi un secret.

Orion nu zice nimic, dar, de data asta, nu pot să-i citesc sentimentele pe chip.

Ştiu doar că n-a plecat, pentru că încă mă ţine de mână, deşi nu ne mişcăm.

— Ce fel de secret? întreabă.

— Ceva personal. Ceva ce nu vrei să recunoşti cu voce tare.

— Din păcate, eşti persoana perfectă căreia să-i dezvălui un secret.

Orice secret o să moară odată cu mine.

— Exact.

— OK, dar trebuie să aştepţi până ajungem în tren.

Tot corpul îmi vibrează. O fi din cauza trenului care se apropie vuind? Oare sunt pe şine de fapt? Sau e doar nerăbdarea faţă de ce o să-mi spună Orion, sperând că e ce aş spune şi eu, dacă m-ar întreba?

Uşile trenului se deschid şi reuşesc să aud „ultima staţie" înainte ca Orion să îmi fredoneze ceva la ureche şi să mă ducă înăuntru, pe un scaun. Nici nu îmi mai pasă unde mergem. Vreau să ştiu ce o să-mi dezvăluie. Se opreşte din fredonat ca să-mi zică să-mi ţin capul jos, iar eu mă aplec, ameţit în întuneric. Aş cădea în faţă dacă Orion nu m-ar ţine în braţe. În momentul în care conductorul începe să anunţe următoarea staţie, buzele lui Orion îmi ating urechea.

— Mi-e teamă că o să mor înainte să apuc să mă îndrăgostesc.

E atât de multă linişte, încât aud cum se închid uşile. Trenul pleacă

din staţie.

Orion îmi dă hanoracul jos de pe faţă; lumina mă deranjează, dar nu la fel de mult ca mărturisirea lui – nu are cum să creadă că se va întâmpla asta.

— îmi dau seama că vrei să spui ceva, dar nu avem prea mult timp.

— Prea mult timp pentru ce?

Orion face un semn spre restul vagonului. Nu mai e nimeni pe scaunele albastru cu portocaliu şi nimeni nu se mai ţine de bare, cu ochii în telefon. Suntem singuri în tot vagonul.

— E ceva rar în New York?

— Deloc, dar mergem undeva unde n-avem voie...

îmi vin în minte gânduri din copilărie, când credeam că o să ajung în iad. Nu ajută nici faptul că sunt singur cu un alt băiat gay.

— Ar trebui să am emoţii?

— Ar trebui să fii atent şi să nu-mi dai drumul.

Orion îşi leagă hanoracul în jurul mijlocului şi deschide cele două uşi care fac legătura cu celălalt vagon.

— O să trecem printr-o staţie secretă.

Păşeşte pe bara metalică şi se ţine cu o mână de o curea de cauciuc. Pe cealaltă mi-o întinde mie.

Văd un semn pe care scrie Deplasarea între vagoane strict interzisă, alături de o siluetă neagră între două vagoane, încadrată într-un semn roşu, de interzis. Dar jos scrie doar în caz de urgenţă sau dacă aţi fost îndrumaţi de un poliţist şi o să consider că Ziua Sfârşitului intră la categoria de urgenţe.

îl iau pe Orion de mână şi păşesc şi eu pe bară, ţinând strâns cureaua de cauciuc. Zgomotul roţilor e de zece ori mai puternic aici şi vântul îmi dă părul pe spate, de parcă am fi pe acoperişul unei clădiri. E palpitant, fără să fie la fel de periculos ca sky divingul. Fac ceva pentru prima dată, dar nu suntem atât de proşti încât să scoatem aparatul acum şi să facem o poză. Oricum tot momentul ăsta e nesăbuit. Dar n-o să mor aici, ca o împlinire a momentului în care mă panicam mai devreme despre toate modurile în care aş putea să mor.

Trenul încetineşte puţin la o curbă şi iese din tunelul întunecat. Staţia secretă e scăldată în lumina soarelui care pătrunde prin geamuri. Nu-mi vine să cred cât de diferită e faţă de cea în care am fost de dimineaţă. Seamănă mai mult cu Gr and Central, pe care am văzut-o doar în filme, unde oamenii ajung în New York prima dată, se învârt fericiţi şi strigă „Am reuşit". Dacă nu mi-ar fi aşa de frică să nu cad pe şină, probabil şi eu m-aş învârti acum. Colţul ăsta ascuns din New York este o experienţă magică şi mă miră că nu sunt mai mulţi oameni care îşi riscă viaţa şi încalcă legea ca să vadă asta cu ochii lor. Pe semnul de pe zidul de cărămidă scrie CITY HALL şi până la tavanul boltit sunt plăci de marmură verzi şi albe. Cel mai surprinzător lucru sunt candelabrele care sunt stinse sau poate nu mai merg, dar gândul că a fost un moment când luminau o staţie de tren ca pe o sală de bal? Incredibil.

Când ne întoarcem în întuneric, Orion strigă de bucurie şi eu fac la fel şi vocile noastră răsună prin tunel.

îmi doresc să rămân aici, dar Orion îmi face semn să intrăm.

— Deci? întreabă Orion cu degetul mare ba în sus, ba în jos. Nici nu ştiu ce să mai zic. E unul dintre locurile peste care

poţi să dai doar dacă nu cobori din tren la momentul potrivit şi am apucat să trăiesc ceva ce majoritatea newyorkezilor nu experimentează niciodată.

îi răspund lui Orion la întrebare printr-o îmbrăţişare.

— Mulţumesc că eşti cel mai generos om din lume. Orion mă strânge în braţe.

— Glumeşti? Tu ai câştigat titlul ăsta când mi-ai oferit inima ta.

Trenul opreşte în staţie şi nu vreau să-i dau drumul. Nu-mi pasă dacă intră în vagon mii de oameni. Asta doar o să ne împingă şi mai mult unul în celălalt. Vreau să îl strâng tare, pentru că are teama ridicolă că nu va fi iubit în viaţa, care, sunt, sigur va fi foarte lungă, după transplant.

Dar trebuie să-i dau drumul, pentru că Orion îmi zice:

— Aici coborâm.

Ne dăm jos şi îl urmez pe trepte şi afară din staţie, cu o nouă misiune înainte să mor.

Să mă asigur că Orion ştie că merită tot ce e mai bun pe lumea asta.

GLORIA DARIO

Gloria încearcă să respire.

Inspiră, expiră. Inspiră, expiră.

De ce simte că mai are puţin şi face o criză de astm?

E puţin cam cald în restaurant. îşi scoate jacheta şi o pune într-un colţ al mesei, unde stă alături de Pazito. Fiul ei îi povesteşte despre una dintre cărţile pe care trebuie să le citească vara asta, dar Gloria se chinuie să se concentreze, să nu stea cu ochii pe uşa pe care ar trebui să intre în curând Rolando. Se întreabă dacă îi va aduce un buchet de floarea-soarelui, aşa cum a făcut la prima – şi ultima – lor ieşire la Desiderata's, în ziua în care i-a spus Gloriei că e îndrăgostit de ea.

Ziua în care Gloria regretă că nu i-a spus şi ea că-l iubeşte.

Adevărul e că Gloria ştia că-l iubeşte pe Rolando, dar nu era sigură că este îndrăgostită de el. E o linie foarte fină între cele două, mai ales când eşti tânăr şi nu ştii ce e dragostea sau cum e să fii într-o relaţie care nu merge cum trebuie.

O căsnicie chiar.

Primele luni cu Frankie au fost atât de pline de pasiune, de parcă zburau deasupra tuturor, pe propria orbită, încât Gloria ducea dorul senzaţiilor ăstora de fiecare dată când trebuia să se întoarcă cu picioarele pe pământ. Atât de pline de pasiune, încât a ignorat toate semnalele de alarmă care urlau spre ea.

Cine ar fi crezut că dragostea te poate face să zbori?

Dar oamenii nu au aripi şi trebuie să mergi cu picioarele pe pământ dacă vrei să trăieşti.

Viaţa se trăieşte de aproape, personal, real.

Gloria regretă că nu şi-a ţinut picioarele pe pământ, mai ales după ce a început să fie aruncată pe podea de omul care o dusese cândva pe culmi nebănuite.

Şi acum stă la un restaurant care poartă numele poeziei ei preferate, scrisă de Max Ehrmann[16], de parcă s-ar fi uitat drept în sufletul ei când a scris-o. Desiderata este despre ce ai nevoie în viaţă, ce îţi doreşti şi, când uşa se deschide şi îl vede pe Rolando, Gloria respiră de parcă el este oxigenul pe care l-a râvnit atât de mult.

Nici nu contează că nu i-a adus floarea-soarelui.

— Unchiule Rolando!

Pazito se ridică de pe scaun şi fuge spre Rolando atât de repede, încât aproape se izbeşte de un chelner.

— Salut, Paz-Man!

Rolando îl îmbrăţişează pe Pazito cu o dragoste şi o tandreţe pe care Frankie nu le afişează niciodată.

Gloria crede – nu, e absolut convinsă – că Rolando va fi un tată extraordinar într-o zi. Aproape că îi pare rău că n-a văzut asta acum, of, douăzeci de ani, când i-a spus că o iubeşte, dar e în regulă. Pazito este cea mai importantă creaţiei a Gloriei şi nu ar schimba niciun fir de păr de pe capul lui, niciun os din corp, chiar dacă asta înseamnă că trebuie să accepte că unele fire de păr şi oase vin şi de la Frankie.

Se ridică şi ea, îi zâmbeşte şi îl ia în braţe.

— Mă bucur să te văd, zice Rolando, de parcă ar fi trecut ani întregi de la

grătarul de Ziua Americii din Althea Park, când s-au văzut ultima dată, ziua în care a şi candidat la postul de la Crainicii Morţii.

— Şi eu, îi răspunde Gloria.

Deşi vrea să se agaţe de Rolando, îi dă în cele din urmă drumul şi se aşază în faţa lui şi a lui Pazito.

— Deci... ai avut o zi grea?

Ochii lui obosiţi răspund la întrebare.

— Ar fi trebuit să îmi dau seama ce mă aşteaptă.

— Ai plâns mult? întreabă Pazito. Cred că eu aş plânge mult.

— Pentru că ai o inimă mare, îi spune Rolando. O să fiu sincer, n-am plâns.

— Deci tu n-ai o inimă mare.

— îmi place să cred că am şi eu o inimă mare, Paz-Man, răspunde Rolando şi râde uşor.

Gloria e cât pe ce să confirme, când fiul ei mai pune o întrebare.

— Ai aflat cum ştiu şefii tăi cine moare?

— Nu. De fapt, n-o să mai.

— Cred că toată lumea are o profeţie, îl întrerupe Pazito. Şi Crainicii Morţii au aflat cumva destinul fiecărui om. Profeţiile sunt o parte importantă din cărţile cu Scorpius Hawthorne.

— S-ar putea să ai dreptate, dar n-o să mai am ocazia să le aflu marele secret. Mi-am dat demisia în dimineaţa asta.

Gloria se apleacă spre el.

— Serios? De ce?

înainte să apuce să răspundă, chelnerul se apropie de ei şi îi întreabă dacă poate să le aducă ceva. Gloria îşi aduce aminte cât le-a luat ei şi lui Rolando să comande ceva data trecută, cât i-au promis chelneriţei că se mai uită la meniu doar o secundă în timp ce erau prea ocupaţi să glumească şi să râdă până nu mai puteau să respire. Deplânge o viaţă plină de dragoste şi râsete şi lumină, în timp ce comandă un ceai şi gofre cu sirop de arţar.

— Eu o să vreau doar o cafea simplă, spune Rolando.

— Nimic de mâncare? întreabă Gloria înaintea chelnerului.

— Tocmai am fost la o... întâlnire, oarecum. Am mâncat puţin acolo.

O întâlnire? în mod normal nu e aşa de evaziv.

Gloria vrea să întrebe cu cine s-a văzut, dar, pentru prima dată în mulţi ani, răspunsul o sperie.

Dacă Rolando a ieşit cu o femeie? Cine o fi norocoasa? Oare Gloria o să aibă tăria să participe la nuntă? Va putea să nu plângă când îi va vedea prima dată copilul ?

Da.

Gloria planifică tot şi acum plănuieşte să fie fericită pentru prietenul ei cel mai bun.

Odată ce chelnerul pleacă de la masă, Gloria îl întreabă pe Rolando:

— Ţi-ai dat demisia?

— Nu mă potriveam acolo. E un subiect prea serios acum, zice Rolando şi se uită spre Pazito. Mergeţi acasă după

prânz? Nu vreți să mergem în parc?

Putem să o luăm pe jos până acolo.

— Mergem în parc! strigă Pazito, făcându-i pe clienţii din spate să tresară.

— Se pare că mergem în parc, zice Gloria.

N-o să îşi poată petrece tot restul vieţii cu Rolando, dar măcar au ziua de azi.

ORION

12:38

— Următoarea staţie: Brooklyn Bridge, zic, încercând să imit cât mai bine vocea conductorului.

Podul e doar la câteva minute de staţie, oprirea perfectă în turul lui Valentino. Dar nu pare superentuziasmat, nu pare chiar deloc entuziasmat. Brooklyn Bridge e un loc emblematic din New York, de unde poate să vadă oraşul mai bine; pot să îi arăt chiar şi unde se aflau cândva Turnurile Gemene. Dar Valentino pare. îndurerat?

— Eşti bine? îl întreb. Promit că n-o să se prăbuşească

podul sub noi.

— Nu de pod îmi fac griji. Sună chiar drăguţ.

— OK, tare. Atunci ce se întâmplă?

— Mă gândesc la secretul tău.

— Secretul care rămâne în staţia secretă?

— Am spus că o să moară odată cu mine. N-am zis că n-o să vorbim despre asta.

începem să traversăm podul, primul minut din ce ar putea fi o călătorie de o oră, din moment ce mergem spre Brooklyn, de-a lungul East River. E o perioadă cam lungă ca să vorbim despre frica de a nu fi iubit, de parcă dragostea e îngropată în centrul pământului şi nu am o lopată. Dar, dacă Valentino vrea să sape cu mâinile goale, nu pot să-l opresc.

— Ce vrei să ştii? îl întreb, în timp ce îmi dezleg hanoracul din talie şi mi-l pun la loc pe mine.

— De ce crezi că n-o să te iubească nimeni înainte să mori? Pentru că te aştepţi să mori de tânăr?

— Poate sună ciudat, dar aş putea să trăiesc până la o sută de ani şi tot cred că n-o să aflu ce e dragostea. Dragostea adevărată. Vezi tu, lumea asta nu e făcută pentru băieţi ca noi.

— Asta nu înseamnă că nu există cineva pentru tine. Vreau să îi strig că el e acel Cineva, cu C mare.

— Şi eu le-am spus tuturor că sunt gay luna trecută şi nu e ca şi cum au făcut băieţii coadă în faţa casei mele, îi spun.

— Asta e probabil un lucru bun.

— Mi-a plăcut de o tonă de băieţi în liceu şi, deşi nu eram sigur, unii îmi dădeau semne că şi ei ar fi gay. Jur că şi lor le plăcea de mine, totuşi niciunul nu s-a grăbit cu vreo confesiune după ce au aflat.

— Sunt sigur că cineva ar fi vrut să-ţi spună ceva, Orion. Poate nu erau pregătiţi sau poate încă încercau să-şi dea seama cine sunt ei cu adevărat.

Sunt un milion de motive pentru care cineva se teme să spună că e gay. Ceva ce pentru o persoană poate părea simplu, pentru altcineva poate să fie extrem de complicat.

— Aşa e. Şi unii mai au şi părinţi de doi bani, îi zic, gândindu-mă la părinţii lui.

— Poate ar fi fost daţi afară din casă. Eu am avut noroc. N-ar trebui să fie noroc că nu te-au dat părinţii afară din

casă când au aflat că eşti gay. Ar trebui să fie de la sine înţeles că eşti alături de copilul tău când îl aduci pe lume. Dacă nu poţi să faci asta, atunci du-te-n

mă-ta! M-am săturat de jocul ăsta de rahat, în care noi trebuie să fim drăguţi cu oameni care ne urăsc din cauza persoanelor pe care le iubim. Ei sunt motivul pentru care ne e aşa de greu, pentru care ne ascundem sentimentele, chiar dacă asta înseamnă că o să murim fără să fim fericiţi, aşa cum sunt toţi ceilalţi.

— Ai avut vreun iubit? îl întreb, deşi simt cum mi se face rău de invidie.

— Nu, dar mi-a plăcut mult de cineva, în martie.

— Cum era tipul?

Deja pot să mi-l imaginez: plin de muşchi, atrăgător, zâmbet strălucitor.

— Era şi el model. Să mori tu.

— Ne-am cunoscut la o şedinţă foto acum câţiva ani. Eu eram un elev care se prefăcea că nu ştie să conducă, iar George era instructorul meu, deşi el chiar nu ştie să conducă în realitate. Celor de la casting nu le-a păsat. George a jucat foarte convingător rolul instructorului de treabă.

— Şi de fapt era de tot rahatul?

E complet stupid şi imatur să fiu aşa de competitiv faţă de cineva din trecutul lui, cineva cu care Valentino nu îşi petrece Ziua Sfârşitului. Dar sunt stupid şi imatur când vine vorba de chestii din astea, aşa că lăsaţi-mă în pace.

— George era un tip de treabă. Ne-am întâlnit la nişte

audiţii şi am petrecut toată ziua împreună. A început să se întunece şi, înainte să ajung acasă, a dat să mă sărute.

Vreau să mă catapultez naibii de pe podul ăsta, atât de gelos sunt.

— Dar eu m-am dat înapoi, zice Valentino. OK, poate o să

zbor în schimb.

— De ce?

Valentino se uită spre mine şi zâmbeşte.

— Am vrut ca primul meu sărut să fie memorabil.

— îmi place mult asta, îi zic. Unele lucruri merită aşteptarea.

— Crezi în suflete-pereche? îl întreb.

Ochii lui albaştri se uită mai întâi la râu, apoi spre cer.

— Cred că da. Cred că ne e scris să cunoaştem anumite persoane, dar fiecare dintre noi trebuie să facă lucrurile să meargă. Partea asta mi s-a părut mereu intimidantă şi chiar imposibilă.

— Ştiu ce zici. Ador să fiu gay, dar e al dracului de greu uneori.

— Nu zău. Noi nici măcar nu avem voie legal să ne căsătorim.

Inima mi se opreşte – nu la propriu, dar aproape, înţelegeţi voi – şi începe să bată iar de-abia când îmi dau seama că vorbeşte la modul general, nu despre noi, adică Orion-şi-Valentino-noi.

— Te-ai gândit la căsătorie? întreb.

— Clar. Speram să întâlnesc un bărbat şi să organizez o nuntă şi să mă stresez de jurăminte. Scarlett ar fi fost domnişoara mea de onoare, normal. Iniţial m-am gândit că o să fie şi părinţii mei acolo, dar, când mi-am dat seama că n-o să se întâmple asta, mi-am zis că o să invit atât de mulţi prieteni şi prieteni ai prietenilor, încât nici măcar n-o să observ că nu sunt acolo. Probabil asta mă întristează cel mai tare azi: n-o să aflu niciodată dacă asta avea să se schimbe.

— Mi-ar plăcea să ştim dacă ai tăi s-ar fi răzgândit, dar... îi simt mâna pe umărul meu.

— îmi pare rău să te întrerup. Nu mă refeream la părinţii mei. Vorbeam despre guvern şi biserică şi societate. Ar fi fost drăguţ să ştiu că pot prinde schimbarea asta în timpul vieţii.

Dacă Valentino ar fi fost îndrăgostit de cineva şi ar fi vrut să-şi întărească legătura şi să se căsătorească cu partenerul lui, până moartea îi va despărţi, n- ar fi putut să facă asta.

Asta e o problemă pe care majoritatea cuplurilor nu o au, inclusiv părinţii mei. Mama şi tata s-au confruntat cu multe, fiind din Puerto Rico, dar nimeni nu i-a împiedicat să-şi oficializeze relaţia, nimeni n-a fost scârbit de dragostea lor, nimeni nu le-a omorât visul de a întemeia o familie. Ar fi trebuit să ne bucurăm unii de alţii zeci de ani, dar cine ştie cum ar fi arătat asta. Şi-ar fi putut trăi viaţa văzând cum duc un război în care ei n-au trebuit să lupte, văzând cum nu mi se permite să am ce au avut ei. Mereu când îmi imaginez cum au arătat ultimele lor clipe, mă gândesc că au murit îmbrăţişaţi. Tata n-ar fi ieşit din întâlnire pentru a o mia oară să meargă la baie şi mama n-ar fi căutat un ceai fierbinte. în mintea mea, au fost aşa de aproape, încât au putut să audă fiecare te iubesc, în ciuda ţipetelor, în ciuda exploziilor.

Au fost împreună, pentru că lumea le-a permis întotdeauna să fie.

— Tu? întreabă Valentino.

— Ce-i cu mine?

— Tu te-ai gândit la căsătorie?

— Sincer? Nu prea. Nici n-am crezut că e o variantă. Am fost prea ocupat să supravieţuiesc în fiecare zi, n-am avut timp să îmi fac planuri pentru viitor. Nu-mi pot imagina cum ar arăta Orion la bătrâneţe sau Orioni mici care aleargă prin jur.

— Ai fi genial cu copiii. Eşti extrem de empatic.

— Tu vrei să...

Mă opresc; urăsc că Valentino o să moară până să mă obişnuiesc

cu ideea.

— Voiai să ai copii? Valentino dă din cap.

— Alesesem şi numele.

— Te rog, spune-mi că nu ai fi continuat tema cu Sfântul Valentin.

— Ba da, normal. Dacă era fată, ar fi chemat-o Rose, iar băiatul ar fi fost Cupidon.

— Dar băiatul ăla cu ce ţi-a greşit? Ce-ai zice de... hm... care era numele lui Cupidon în mitologia greacă? Eros!

— Ştiu că glumim, dar Rose şi Eros nu sunt nişte nume rele.

— Aşa e. Dar ce aleseseşi de fapt? Sper să vii cu ceva mai bun acum.

— Mă bucur că nu pui presiune. Valentino pare să aibă emoţii.

— îmi place Vale, pentru că mi se pare că ar fi geamănul numelui meu. Seamănă, dar nu sunt identice, pentru că sunt pronunţate diferit. Şi e şi unisex, ceea ce iar îmi place mult.

Ador numele ăsta, dar sunt prea emoţionat să mai zic ceva. Chiar s-a gândit mult la asta şi n-o să aibă niciodată ocazia să-l folosească. Există unele lucruri pe care poţi să le faci de Ziua Sfârşitului şi altele care sunt de-a dreptul imposibile. E imposibil ca Valentino să-şi găsească marea dragoste şi să aibă un copil pe nume Vale.

— Urăsc că n-o să ai parte de momentele astea.

— Care momente?

— Tot ce îţi doreşti. Să te îndrăgosteşti, să mergi spre altar, să-ţi ţii copilul în braţe pentru prima dată, toate astea.

— Şi eu. îmi place să ştiu că gândurile astea ale mele n-o să moară odată cu mine. Eşti prima persoană cu care am vorbit despre Vale.

— Nici măcar lui Scarlett nu i-ai spus?

— Nu. Nici eu nu sunt foarte sigur de cât de realist era totul. Clar am crezut că o să am mai mult timp să-mi îndeplinesc visurile, dar tot erau multe obstacole. Nu voiam ca Scarlett să se entuziasmeze degeaba. Mai ales din moment ce şi ea vrea o familie mare; speră să aibă tripleţi. S-ar fi oferit să-şi boteze un copil Vale, pentru mine, dar asta ar fi însemnat ca eu să renunţ la numele ăsta. Acum s-ar putea să o rog să facă asta.

Idee pentru o poveste: un cimitir cu visuri năruite, unde fiecare are o piatră de mormânt.

Sper că o să pot să inventez un final fericit.

— Dacă se întâmplă ceva şi nu apuc, îi zici tu lui Scarlett? întreabă Valentino.

— Normal. Lumea o să aibă un Vale Prince, chiar dacă trebuie să-mi botez eu copilul aşa.

Valentino pufneşte.

— Nu te cred.

Mă opresc şi-l apuc de încheietură.

— Pe bune, vorbesc serios. Nu te-aş minţi niciodată. Primul nume, Vale. Al doilea nume, Prince. Numele de familie, Pagan.

— Vale Prince Pagan, zice Valentino, ca să vadă cum sună. Se uită spre oraş, de parcă-şi imaginează copilul crescând

în locul în care el n-a mai apucat.

— O să aibă buclele tale şi o să râdă la fel de tare.

— E nasol că n-o să aibă ochii tăi albaştri.

— Ochii verzi-căprui sunt foarte frumoşi. Se întoarce spre mine şi mă

— priveşte intens.

îmi apăs inima pe pieptul lui şi urc încet spre claviculă.

— Mă bucur că va avea inima ta.

— Teoretic tu vei avea inima mea.

Simt cum în mine se înteţeşte un foc, dar sigur nu e un atac de cord.

Viaţa începe să ardă în mine.

— Tu ai avut inima mea de la început, Valentino. Ard, ard, ard.

— Şi tu mi-ai dat cea mai frumoasă Zi a Sfârşitului, Orion.

— Nu s-a terminat încă. Mai avem multe lucruri de făcut pentru prima dată.

— E unul pe care mi-l doresc mai mult decât pe celelalte.

— Atunci cârpe diem, la naiba...

Buzele în formă de inimă ale lui Valentino mă fac să tac naibii din gură.

VALENTINO

13:01

A trecut de-abia o secundă din primul meu sărut şi deja sper că nu va fi ultimul.

E tandru, deşi am râvnit la momentul ăsta ani în şir – şi o bună bucată din Ziua Sfârşitului. Pare că eu şi Orion ne savurăm unul pe celălalt, până devenim lacomi. Sărutul trece de la încet la rapid, de la tandru la pasional, ca inima mea. Este atât de intens, încât capul meu îi dă şapca jos. O parte din mine se gândeşte să o lase acolo, dar e de la tatăl lui şi merită mai mult respect. Reuşesc să mă desprind din sărut şi să mă aplec după şapcă. Când mă ridic, îl strâng tare pe Orion, care-şi încolăceşte picioarele în jurul taliei mele. întotdeauna mi-am dorit să car un băiat aşa.

Orion mă sărută de sus, iar eu văd stele în jur.

Puteţi să adăugaţi şi sărutul lui la lista de lucruri care nu vreau să se sfârşească. Dar, fie că vorbim despre alergarea de dimineaţă sau de sărutul perfect, toate lucrurile bune trebuie să se termine când ai nevoie să respiri.

Orion îmi dă drumul şi se lasă în jos, până când feţele noastre sunt din nou la acelaşi nivel. îi pun şapca înapoi pe bucle, iar el şi-o aranjează cum îi place; data viitoare o să nimeresc şi eu poziţia perfectă.

— Hei, îmi zice.

— Hei. A fost cu adevărat memorabil.

— Oi fi eu praf la istorie, dar mă pricep să creez momente istorice.

Brooklyn Bridge oferă multe panorame. în vârf flutură steagul american. în jurul nostru gonesc maşini şi mai jos se vede râul. Clădiri pe care n-o să am timp să le vizitez, dar pe care pot să le admir de aici. Şi cerul gri deasupra noastră. Totul e aşa de frumos, dar nu se compară cu băiatul care m-a adus aici.

Oftez adânc.

— Mi-ai făcut Ziua Sfârşitului aşa de grea, Orion.

La început ochii lui trădează un flirt jucăuş, dar devin imediat serioşi, când vede că nu zâmbesc.

— Rahat, îmi pare rău, am.

îl iau de mână şi îl strâng tare.

— Mulţumesc că mi-ai arătat cum ar fi putut să fie viaţa pentru care m-am mutat aici. N-o să fie o viaţă lungă, dar măcar o s-o trăiesc, datorită ţie.

— Nici eu nu ştiu cât mai am, dar, dacă tu eşti primul şi singurul, atunci aş putea să...

— Nu spune că ai putea să mori fericit.

— Atunci aş putea să mor. nefericit.

— Nici asta nu e prea bine.

— Atunci cum pot să câştig?

— Câştigi dacă nu accepţi înfrângerea. Sunt onorat că am împărtăşit primul sărut, dar nu vreau să fie singurul pentru tine.

— De obicei lucrurile nu ies prea bine pentru mine. Tu eşti cel mai tare băiat de care mi-a plăcut vreodată şi....

îi strecor mâna pe sub tricoul meu şi i-o pun pe inima mea.

— După operaţie o să ai mai mult timp. Foloseşte-l cu înţelepciune, cât să nu trebuiască să înghesui tot într-o singură zi. Scrie cel mai lung roman din lume. Caută dragostea. întemeiază-ţi o familie.

Lui Orion îi dau lacrimile.

— De ce mi se pare că îţi iei rămas-bun?

— Nu mai pot să ascund nimic. îl sărut din nou.

— Mai ales după cel mai frumos lucru pe care l-am făcut pentru prima dată.

— Tot mai avem timp pentru ceva şi mai tare.

— Cum aşa?

— O să te scot la prima ta întâlnire, Valentino.

JOAQUIN ROSA

Joaquin s-a întors la sediul Crainicilor Morţii şi se uită la call centerul gol. Crainicii s-au dus acasă, dar oare vor mai avea la ce să se întoarcă la noapte?

Se duce direct în apartamentul de sus, unde se aşteaptă să-şi vadă familia în jurul mesei sau la televizor, dar nu e nimeni acolo. Din dormitor însă se aude televizorul; bate uşor la uşă înainte să intre şi îi vede pe Naya şi pe Alano dormind pe patul mare, un răsfăţ în care Joaquin a investit, ştiind că familia lui o să mai petreacă noaptea aici din când în când. Căţeluşul sare de pe pat şi fuge spre Joaquin. Joaquin îl ia pe Bucky în braţe şi îl strânge tare, simţind deja cum se linişteşte. Chiar avea nevoie de asta.

De când a plecat, totul a fost greu şi frustrant şi dezamăgitor şi dureros.

Joaquin opreşte filmul cu Scorpius Hawthorne care rulează pe ecran şi se duce la baie ca să se spele pe faţă şi să bea apă direct de la chiuvetă.
Niciodată nu se simte în largul lui când stă în camera secretă, dar acum Joaquin începe să se simtă iar ca Joaquin.

— Bună, zice Naya şi îşi deschide ochii obosiţi. Ai aflat ceva?

Nu vorbesc niciodată deschis despre ce e în camera secretă sau ce se întâmplă acolo. Tot restul vieţii lor, Joaquin şi Naya – şi probabil într-o bună zi şi Alano – vor trăi ca şi cum există camere de filmat peste tot, ascunse de cineva care vrea să afle secretul din spatele Crainicilor Morţii.

— Da, dar nu suficiente. Au fost raportate şi alte morţi?
Naya dă din cap.

— Unsprezece. Toţi înregistraţi. Niciunul anunţat.
Joaquin se simte iar dezrădăcinat.

— Trebuie să dau o declaraţie.

— S-a terminat?

Poate să audă o urmă de speranţă în vocea ei, pentru un vis pe care el nu-l mai poate îndeplini.

— Nu. Dar, dacă am înţeles eu bine, nu s-a rezolvat problema.

— Ce vrei să spui?

Naya îşi ridică capul, conştientă că soţul ei nu poate să intre prea mult în detalii. îi spune ce poate.

— Am impresia că vom ajunge la doisprezece morţi. Asta înseamnă că mai e un Decker care-şi trăieşte viaţa,

fără să ştie că azi e Ziua Sfârşitului.

ORION

13:24

Eu şi Valentino ne ţinem de mână ca un cuplu, în timp ce coborâm de pe pod.

Venim cu tot felul de idei pentru prima noastră întâlnire, încercăm să găsim ceva care n-o să pună în pericol operaţia de mai târziu, ceva ce Valentino e mai hotărât decât oricând să protejeze. Am putea să mergem pe varianta clasică, un restaurant elegant, dar ar fi o tortură să mirosim mâncare fierbinte pe care să n-o putem mânca. Şi, oricât de mult mi-ar plăcea să-l văd pe Valentino cum îl roagă pe chelner să-i aducă prima băutură înainte să moară, probabil n-ar trebui să ne îmbătăm înainte de operaţie. Din fericire, sunt şi opţiuni mai puţin periculoase. Putem să ne plimbăm prin Central Park şi să ne dăm în carusel, poate chiar amândoi pe acelaşi cal sau unicorn, dacă vrem să fim extra gay. Putem să mai mergem şi în Bryant Park, unde au loc nişte evenimente din Săptămâna Modei, dar Valentino n-ar putea să mai profite deloc de asta.

— Sunt prea multe variante, îi zic.

— O să ne hotărâm noi.

Podul e mai aglomerat la capătul ăsta. Eu sunt mai atent, ca şi cum cineva ar putea să fie o ameninţare pentru Valentino, pe când el e atât de relaxat, încât roagă un străin să ne facă o poză. Simt cum se uită toată lumea la mine, perfect conştient că nu pot să mă simt comod în braţele unui băiat, atât de aproape de Bronx. Dar când Valentino mă sărută, aşa cum am văzut atât de multe fete şi băieţi făcând în poze, nu îmi mai pasă ce crede lumea. Ador că momentul ăsta surprins pe cameră e deopotrivă un clişeu şi un du-te naibii adresat lumii care nu vrea să vadă doi băieţi sărutându-se. Eu şi Valentino nu ne-am uitat

deocamdată la nicio poză făcută azi şi de-abia aştept să o vedem

pe asta.

încetinim când ajungem în dreptul unui gard plin de lacăte

colorate.

— Ce de lacăte.

— Serios, au nevoie de un substantiv colectiv. Mă gândesc

o secundă.

— O îmbrăţişare de lacăte.

— Bravo. îndrăznesc să întreb ce sunt, istoricul meu

preferat?

— încă nu e chiar istorie, cred că asta a început anul trecut. Sunt lacăte ale dragostei. Toţi se laudă cu legătura lor indestructibilă şi bla bla bla.

— Pari mare fan.

— Cred că încă sunt puţin frustrat.

Pe majoritatea lacătelor scrie câte ceva: LUIS & JORDIN; HOWIE + ELENA; NICKY ŞI DAVE şi CARLOS O IUBEŞTE PE PERSIDA. Pe altele sunt dăţi ale unor aniversări despre care n-o să ştiu nimic mai mult.

Pe niciun lacăt nu sunt două nume de băieţi.

Mi-aş dori să am unul la mine, vopsit în culorile curcubeului.

— Ce tare, îmi zice Valentino, în timp ce îşi trece degetele de-a lungul gardului, ducându-mă şi pe mine cu el, ca un curent.

— Ar fi trebuit să aduc un lacăt pentru tine. De ce naiba nu vinde cineva lacăte aici? Ar avea supersucces.

Valentino râde.

— Poţi oricând să te întorci şi să laşi unul aici în onoarea mea.

— Nu, vreau să ne bucurăm de momentele astea împreună. Nu e sfârşitul lumii, din moment ce eu şi Valentino avem

fotografiile, dar vreau să imortalizez călătoria în care am pornit de când neam suit pe podul ăsta. De la început, la final, la noile începuturi şi la sfârşitul inevitabil. Dacă aş avea un marker, aş putea să scriu numele noastre pe fier. Dar văd o bancă de lemn, care îşi aşteaptă călătorii obosiţi. îmi iau cheia, mă aşez în genunchi şi încep să gravez – V-A-L-E-N-TI-N-O, în timp ce el îmi face o poză în care vandalizez oraşul. Când termin numele lui, Valentino scoate cheia lui Scarlett şi începe să scrijelească numele meu. Nu îi ia mult. Pare un singur cuvânt:

valentmOrion

îmi place cum O-ul din numele lui se continuă în al meu, de parcă mi-l dăruieşte alături de inima lui. O să mă bucur de fiecare literă şi sărut şi respiraţie, înainte să trebuiască să trăiesc fără el.

— Ştiu unde vreau să mergem la prima întâlnire, zice

Valentino.

— Unde?

— în Times Square.

— Dar acolo.

— Acolo am aflat că o să mor.

— Şi aproape ai murit.

— Dar acolo te-am întâlnit pe tine. Vreau să mă întorc.

— Eşti sigur că are legătură cu noi şi că nu vrei de fapt să îţi găseşti telefonul?

— Vezi? Mă cunoşti aşa de bine.

Oftez. Nu pot să-i refuz cuiva ultima dorinţă.

— Hai să ne întoarcem acolo unde a început totul.

JOAQUIN
ROSA

14:00

Joaquin stă în faţa camerei de filmat, cu un microfon prins de guler.

Se află într-unul dintre birourile private, gândite pentru mesagerii care au nevoie să se liniştească atunci când slujba devine prea apăsătoare. Joaquin însuşi e tentat să urle, după ce a citit multe dintre lucrurile oribile care se spun online despre el şi despre compania lui. Nu, nu au avut o lansare perfectă, dar toate previziunile lor s-au adeverit. Din păcate, câteva nume le-au scăpat, pentru că. nu poate să vorbească despre asta acum. Trebuie să se adune şi să intre în direct.

— Bună ziua. Numele meu este Joaquin Rosa şi vă vorbesc din sediul Crainicilor Morţii. Avem o veste pe care vrem să o împărtăşim cu voi. Ni s-a atras atenţia că există o eroare în sistemul nostru şi, deşi nu pot divulga sursa acestei erori, trebuie să recunosc că ea s-a produs şi, în consecinţă, nu doar că am încălcat promisiunile făcute utilizatorilor noştri, dar am şi eşuat în misiunea noastră de a începe o nouă eră în care nu trebuie să ne mai temem de despărţiri neaşteptate. Voi fi bântuit de aceste pierderi până la ultima suflare. Transmit cele mai sincere scuze persoanelor afectate şi le garantez că voi lua legătura personal cu ele curând. Asta dacă vor dori să-mi răspundă, fireşte.

Poate unii vor spune că Joaquin n-ar trebui să-şi ceară scuze, că nu e vina lui. El cu siguranţă crede că nu e complet responsabil pentru toată lumea din companie, doar nu le urmăreşte fiecare pas. Dar nu poate să divulge detaliile, să spună ce s-a întâmplat,

JOAQUIN ROSA

aşa că trebuie să-şi asume eşecurile, aşa cum şi succesul tot al lui e.

— Dar Crainicii Morţii nu vor muri astăzi. Deşi au fost Deckeri care nu au

primit alerta de Ziua Sfârşitului, avem o rată de succes de 100% în ceea ce priveşte previziunile făcute. Din păcate, aceia pe care i-am sunat au murit sau, credem noi, vor muri până la finalul zilei. Putem spera că ne înşelăm, dar vă rog să vă continuaţi ziua ca şi cum nu e aşa.

Joaquin respiră adânc, dându-le spectatorilor şansa să înţeleagă ce înseamnă asta.

— Cât despre eroarea de azi, cred că problema a fost rezolvată pentru toţi utilizatorii noştri, începând de mâine. în următoarele zece ore însă, vă cer să fiţi precauţi. Trăiţi cât puteţi de frumos, dar nu trăiţi de parcă aţi fi invincibili.

VALENTINO

14:02

Viaţa se mişcă repede când nu mai stai şi aştepţi ceea ce vrei. Când faci ceva.

Când mă gândesc că eu şi Orion ne-am început călătoria pe Brooklyn Bridge vorbind despre cât de dificilă e dragostea pentru băieţii ca noi, dar am încheiat-o ţinându-ne de mână, simt aceleaşi emoţii ca la primul sărut.

Acum singura ocazie să petrec timp în Brooklyn înainte să mor este drumul până la staţia Court Street, de unde eu şi Orion vom lua metroul spre Manhattan pentru prima noastră întâlnire în Times Square, locul unde ne-am şi cunoscut.

Mă îngrijorează gândul că mi-e scris să mor în Times Square? Oarecum. Dar nu mai vreau să dau putere lucrurilor pe care nu le pot controla. Aceasta e o alegere pe care eu o fac. Ce se întâmplă acum nu face parte din planul vreunei entităţi atotputernice.

Mă întorc în Times Square, acolo unde viaţa mea ar fi trebuit să se sfârşească, şi o să mă bucur de prima întâlnire cu băiatul care mi-a salvat viaţa.

Poate după asta putem să mergem la mine, să stăm puţin singuri şi să o aşteptăm pe Scarlett, pe măsură ce nisipul din clepsidră se scurge.

Ne suim în trenul R şi vagonul e plin de oameni. Sunt lipit de uşă, cu spatele lui Orion sprijinit de mine şi mâinile mele în jurul taliei lui. Îşi pune capul pe umărul meu. Mă bucur că ţine ochii închişi, pentru că nu poate să vadă cum se uită ceilalţi pasageri la noi, de parcă facem ceva greşit. Oraşul ăsta poate fi înspăimântător, dar n-o să le arăt că mă tem. N-o să mă bucur de momentele astea cu

Orion o viaţă întreagă, aşa că vreau să profit cât pot de senzaţia pe

care mi-o lasă corpul cuiva lipit de al meu.

— Crezi că o să văd în sfârşit unul dintre spectacolele

alea de dans? îl întreb. Se uită la harta metroului.

— Cineva ar face bine să danseze de aici până la tine.

— Nu e prea aglomerat?

— Aşa ai crede, nu? Oamenii se dau în spate în secunda în

care aud muzica.
Călătoria e destul de plăcută, deşi e evident că îmi fac speranţe de fiecare dată când uşile dintre vagoane se deschid, crezând că sunt dansatorii care vor începe un spectacol. Până acum au fost doar pasageri care se mutau dintr-un vagon în altul şi un copil care vindea bomboane dintr-o cutie de pantofi, ca să-şi plătească echipamentul de baschet; i-am dat tot ce mai aveam prin buzunare.

După câteva staţii, au ieşit destui oameni, astfel încât eu şi Orion să ne putem aşeza pe două locuri din colţ. Mă ia de după umăr şi îşi pune un picior peste al meu. îl sărut când îmi zâmbeşte, gândindu-mă cum totul începe pentru noi, exact aşa cum ar trebui să se întâmple pentru doi oameni care s-au întâlnit acum nici douăzeci şi patru de ore. Nu cred că ne-am fi mişcat la fel de repede dacă aş fi avut tot timpul din lume, dar asta nu înseamnă că m-aş fi bucurat mai puţin de staţia secretă şi de plimbarea pe pod. Dar aş fi vrut mai mult, aşa cum vreau acum.

— Cred că va trebui să mă fac de râs pentru tine, zice Orion la următoarea staţie.

— Ce vrei să zici?

Orion mă strânge uşor de coapsă.

— Aştept un semn, stai puţin.

Mă uit în jurul meu, încercând să înţeleg la ce e atent. Când ieşim din tunel şi trenul opreşte în următoarea staţie, văd semnul, la propriu: PRINCE STREET. Zâmbesc şi îi fac repede o poză. Vreau să vină şi Scarlett aici. Tot nu înţeleg cum o să se facă Orion de râs. Se ridică şi fac şi eu la fel, gândindu-mă că o să coborâm mai devreme, dar Orion mă împinge cu blândeţe la loc. îşi dă hanoracul jos şi mi-l aruncă mie în braţe.

— Ai face bine să apreciezi asta.

— Ce să apreciez? Uşile se închid.

Orion respiră adânc şi strigă cuvintele magice:

— SĂ ÎNCEAPĂ SPECTACOLUL.

Rămân cu gura căscată, în timp ce pasagerii se uită la Orion, mai degrabă enervaţi decât entuziasmaţi. Dar majoritatea sunt suficient de curioşi, încât să-şi ţină ochii pe Orion. Nu-mi vine să cred că Orion e dispus să facă asta. Trebuie să ai o inimă mare pentru aşa ceva; adică suflet, nu organul la propriu.

— Să înceapă spectacolul în trenul R! Acest spectacol foarte special e dedicat celui mai nou newyorkez.

Orion face un semn spre mine şi simt cum încep să roşesc. Bate din palme, încercând din răsputeri să obţină câteva aplauze rătăcite de la ceilalţi pasageri.

— Mulţumesc, mulţumesc.

Orion îşi scoate telefonul şi pune nişte muzică tehno. îmi dau seama că nu ştiu ce fel de muzică îi place, că încă suntem nişte străini, din anumite puncte de vedere. Şi totuşi iată-l gata să se dea în spectacol pentru mine. îşi pune telefonul pe jos şi începe să se legene uşor în jurul barei din mijloc şi, de la prima săritură la bară, îmi dau seama că nu e vreun talent pe care de-abia

aştepta să-l dezvăluie. O să fie cea mai fermecătoare catastrofă şi eu o să mă bucur de fiecare moment. Orion se lasă în jos, se sprijină de uşă şi face o tumbă stângace. Râd în hohote de cât de minunat de ridicol arată, în timp ce

ceilalţi pasageri se uită la Orion de parcă ar fi beat. Nu pot să spun cum ar arăta Orion ameţit, dar probabil ceva de genul. încep să-i fac poze în timp ce sare şi se agaţă de barele făcute pentru cei mai înalţi oameni. Pasagerii nu par impresionaţi, dar sunt surprinşi şi recunoscători că nimeni nu îl ruiduie.

— Şi acum, numărul principal, strigă Orion.

îşi scoate şapca de baseball, o aruncă în aer şi încearcă s-o prindă cu piciorul. Prima dată nu reuşeşte, nici a doua, nici a treia, nici a patra şi, deşi a cincea oară e aproape, tot n-o prinde.

— Hai că poţi! strig eu.

încep să aplaud încet şi, spre marea mea mirare, şi alţi călători fac

la fel.

— Haide, Orion!

Următorul moment nu e perfect, deşi Orion e încurajat de nişte străini, dar îmi zâmbeşte oricum. După care se concentrează, mai aruncă şapca o dată, îşi bagă piciorul fix prin ea, şi reuşeşte să se agaţe de bară la timp, cât să nu cadă.

Mă dor palmele de la cât de tare aplaud.

Orion îşi ia telefonul de pe jos şi începe să se plimbe prin vagon cu şapca întinsă, pentru donaţii. Se întoarce la mine cu o bancnotă de un dolar, nişte mărunţiş şi un sărut.

— Eşti total jenat că mă cunoşti? mă întreabă Orion.

— Deloc. A fost cel mai bun spectacol pe care l-am văzut vreodată.

— Uau, cât de trist, glumeşte el. Sau, cel puţin, cred că glumeşte.

— Mulţumesc mult, Orion. înseamnă mult pentru mine.

— Cred că asta-i nimic comparativ cu ce urmează.

— Adică?

— E rândul tău.

— Cred că e prea periculos pentru mine să mă legăn de barele unui metrou.

— Neah, nu-ţi cer să faci asta. Vreau să mergi prima dată pe un podium.

Orion zâmbeşte cu gura până la urechi. Este regele momentelor memorabile.

Mă întorc spre culoar şi mi-l imaginez o scenă. în loc de scaune, sunt bănci de metrou, pline de oameni care mă vor privi. N-am de gând să ratez ocazia asta incredibilă.

— Să începem, îi zic.

Orion îmi scutură umerii cu entuziasm.

— O să fie epic! OK, e un public dificil, dar sigur pot să îi fac să se trezească puţin. E în regulă dacă le zic că eşti Decker? Poate chiar primul Decker? Vreau să primeşti toată dragostea pe care o meriţi.

Chiar dacă nimeni altcineva nu e atent, cred că aş fi fericit dacă Orion mă priveşte defilând.

— Cum crezi tu că e mai bine. îmi dă telefonul.

— Alege un cântec.

Voiam să ştiu ce muzică îi place lui Orion şi acum o să aflu. Sunt chestii atât de diferite, de la Linkin Park la Alicia Keys,

Evanescence, Death Cab for Cutie, Carlos Santana, Celine Dion, Eve şi chiar şi Pussycat Dolls. Sunt multe piese cântate de femei, care mă fac să mă gândesc la ce ascultam eu

când eram singur acasă. Niciodată nu m-am simţit confortabil să ascult muzică pop de faţă cu ai mei, mai ales dacă era cântată de o femeie. Aşa a fost şi înainte, şi după ce le-am zis că sunt gay. Dacă erau acasă şi voiam să ascult cântecele mele preferate, cu care ei nu erau de acord, trebuia să le ascult în căşti; mă simţeam de parcă ascundeam iar site-uri porno. Dar acum părinţii mei nu sunt aici şi eu nu mai sunt blocat în dormitorul meu. Sunt liber să ascult ce piesă vreau, cântată de cine vreau, oricând vreau.

Văd un cântec în playlistul lui Orion, care era şi în al meu: Release Me de Agnes. Mi se pare potrivit.

— Atenţiune, atenţiune, strigă Orion.

Se suie pe un scaun gol, cu mâinile întinse, de parcă ar naviga pe puntea unui vapor – pe puntea vaporului meu. E un secund incredibil, exact aşa cum credeam că o să fie.

— Nu vă faceţi griji, n-o să mai dansez o dată, zice după ce câţiva pasageri încep să bombăne, de parcă întreaga lor dupăamiază o să le fie distrusă de o nouă întrerupere. Dar avem un spectacol foarte special pentru voi. El e Valentino Prince şi nu doar că e Decker, dar e primul Decker din lume – a fost sunat de Joaquin Rosa în persoană!

Pentru prima dată, toată lumea e atentă. Nimeni nu mai e cu ochii în telefon sau într-o carte, nimeni nu mai vorbeşte cu cel de alături.

Moartea are darul ăsta, îi face pe oameni să fie atenţi. Toţi ochii

sunt aţintiţi asupra mea. Şi a lui Orion.

— Valentino s-a mutat la New York ca să fie model, dar, din moment ce azi e Ziua Sfârşitului pentru el, v-aş ruga să îl încurajaţi pe Valentino, în timp ce transformă vagonul ăsta în primul şi singurul lui podium. O rundă de aplauze?

Toată lumea începe să bată din palme, de parcă sunt un superstar pe care de- abia aşteptau să-l vadă. Orion dă drumul la cântec.

Toate emoţiile îmi dispar când fac primul pas şi încep să merg pe linia mea

imaginară, cu un picior în faţa celuilalt, ca un acrobat pe sârmă; un singur pas greşit şi poţi să mori. îmi mişc braţele uşor şi şoldurile mi se unduiesc natural când mă las puţin pe spate, cu pieptul în faţă şi capul sus. Mă uit drept în faţă, iar muzica mă urmează, datorită lui Orion. Pasagerii mă aplaudă şi fac poze, poate unii chiar înregistrează. Nu pot să las asta să-mi strice concentrarea. Fiecare model ar trebui să aibă un obiectiv, ceva ce vinde celor care îl privesc. Eu încerc să le transmit că trebuie să-şi îndeplinească visurile, prin orice mijloace. La capătul vagonului îmi deschid cămaşa, îmi pun o mână în buzunar şi mă întorc pe culoar, oprindu-mă cât să mă agăţ de aceeaşi bară în jurul căreia s-a învârtit Orion mai devreme. Orion fluieră şi unii oameni se iau după el, un cântec pe care l-am auzit doar în imaginaţia mea până acum, un vis devenit realitate în acest moment.

Nici nu mai contează că nu fac asta la Săptămâna Modei din New York sau Londra sau Tokyo sau Paris sau Milano. Sunt văzut de oameni în carne şi oase, oameni care mă văd mişcându-mă într-un mod în care n-aş fi îndrăznit acasă.

în timp ce mai merg o dată prin vagon, îmi dau seama că mai avem doar o staţie până în Times Square. Unii pasageri îşi exprimă condoleanţele, apoi se dau jos în timp ce alţii intră.

— Este ultima voastră şansă să-l vedeţi pe unicul Valentino Prince! strigă Orion, în timp ce face poze.

La ultimul meu număr, dau totul.

încep să îmi dau hainele jos, de parcă aş arunca vechea mea viaţă.

M ai întâi îmi pun cămaşa pe umăr, până când trec pe lângă Orion şi i-o dau lui.

După care îmi arăt tricoul cu Să ai o Zi a Sfârşitului fericită!, înainte să-l dau jos.

în cele din urmă, rămân doar în blugi şi adidaşi.

Toată lumea mă aplaudă şi Orion strânge banii în şapcă exact când

melodia

se termină şi ajungem în Times Square. Majoritatea pasagerilor se ridică în picioare şi le trimit un sărut înainte să-mi iau hainele, să-l apuc pe Orion de mână şi să ieşim din tren. Pe peron, îmi arunc iar hainele pe jos şi-l ridic în braţe pe Orion, exact aşa cum am făcut pe pod şi simt cum unghiile lui îmi pătrund în spatele transpirat.

Râdem amândoi de cât de palpitantă a fost experienţa şi mai dăm New Yorkului un al treilea spectacol, un sărut pasional, care dovedeşte că eu şi Orion nu suntem străini.

Niciunul dintre ei nu ştie că era să mor în Times Square şi cât de bine mă simt să fiu iar aici.

Nu numai că sunt în viaţă, dar şi trăiesc.

— Ai fost genial, zice Orion. Cred că ar trebui să te faci model.

— Caut un agent nou. Dar trebuie să te întreb: crezi în Crainicii Morţii?

— în niciun caz.

— Fantastic. Eşti angajat!

îmi şterg transpiraţia de pe piept cu cămaşa, înainte să mă îmbrac la loc.

— Mi-ai transformat visul în realitate, Orion. Mulţumesc pentru tot.

— îmi pare rău că ai văzut un spectacol de dans de tot rahatul.

— A fost cea mai bună parte.

— Chiar că ai gusturi proaste. Nu pot să cred că am făcut asta.

— A fost adorabil, dar să ştii că, dacă ţi-e jenă, secretul tău o să moară cu mine.

— Dar o să trăiască cu toţi ceilalţi newyorkezi care l-au văzut.

— Eh, gândeşte-te de două ori data viitoare. Sau şi mai bine, nu te gândi de

două ori. Nu simţi că viaţa e mai eliberatoare când te laşi

dus de val? Orion nu se gândeşte de două ori şi mă sărută.

— Aşa?

— Aşa.

îl iau de mână în timp ce urcăm scările şi ieşim în Times Square, de parcă ar fi prima dată. E diferit faţă de azi-noapte. Soarele străluceşte şi pe ecranele uriaşe se văd reclame obişnuite, în locul clepsidrelor Crainicilor Morţii. Magazinele sunt pline de turişti. Un grup de oameni s-a adunat în jurul unor dansatori de breakdance, care arată ca nişte balerine în timp ce se învârt pe cartoane, în maiouri albe şi pantaloni largi. Maşinile se târăsc prin Times Square aşa de încet, încât pare că merg prin nisip. Un vânzător de hotdog se târguieşte cu un client şi sunt sigur că m-ar putea convinge să-i dau cincizeci de dolari pentru un hot dog, la cât de foame îmi e. Dintr-o boxă din spatele meu se aude la maximum muzică spaniolă.

E atât de multă viaţă în Times Square!

Chiar dacă un bărbat a fost omorât aici azi-noapte.

Chiar dacă mi s-a spus că o să mor.

Dar ce au vrut cu adevărat Crainicii Morţii a fost ca eu să-mi trăiesc viaţa. Şi acum am făcut asta din plin. Sper să trăiesc la fel şi în continuare.

SCARLETT PRINCE

11:15 (Mountain Standard Time)

Scarlett are nevoie ca avionul să decoleze mai repede.

E destul de rău că retrăieşte trauma primului zbor, dar ar putea să lase asta în urmă dacă s-ar mişca odată, dacă ar merge mai departe. Timpul ei cu Valentino e şi aşa limitat şi nu e vorba doar de Ziua Sfârşitului, care a ajuns deja la mijloc. Scarlett şi Valentino trebuiau să trăiască mult şi fericiţi şi n-o să mai aibă parte de asta. Scarlett nu ştie ce o să facă cu fratele ei când o să ajungă la New York, ce mai trebuie făcut în afară de să încerce să petreacă cât mai mult timp împreună, dar deocamdată vrea doar să ajungă acolo şi după aceea se vor lămuri ei.

Scarlett nu poate să creadă ce se întâmplă. De ce e avionul ţinut la sol? Care mai e problema acum?

Nu au văzut deja că piloţii nu sunt pe liste? Sau poate nu s-au înregistrat la Crainicii Morţii?

E cât pe ce să se alăture pasagerilor care îi tot presează pe însoţitorii de zbor să le dea nişte răspunsuri, când se aude vocea unuia dintre piloţi.

— Atenţie, pasageri. Am nişte veşti.

în adâncul inimii ei, ca şi cum ar fi sunat Crainicii Morţii, ştie. Pur şi simplu ştie.

ORION

14:37

Eu şi Valentino devenim inseparabili, de parcă am fi versiunea însufleţită a numelor noastre scrijelite pe Brooklyn Bridge – ValentinOrion, un singur cuvânt, cu O-ul mai mare, pentru că ne aparţine amândurora. Când nu îl ţin de mână, pentru că face poze în Times Square, îi ating umărul sau îmi ţin degetul prin gaica de la cureaua lui. De parcă aş pluti de lângă el dacă nu l-aş atinge mereu. Mai degrabă de parcă el ar dispărea.

Mergem prin Times Square ţinându-ne de mână, spre zona unde oamenii îşi spuneau motivele pentru care s-au înscris la Crainicii Morţii. Unde l-am cunoscut pe Valentino. Scena pe care n-am apucat să urc a dispărut, dar băncile de sticlă roşie sunt încă acolo, cu o groază de oameni pe ele.

— OK, am fost cam supărat că nu m-au chemat să-mi spun povestea, dar atunci ai trecut tu pe lângă mine şi... şi te-am plăcut de când te-am văzut.

— Aşa de repede?

— Aşa de repede. Ai crezut că sunt un ciudat că m-am băgat în seamă?

— Nu, mi s-a părut că eşti drăguţ. Dar eu te-am văzut de fapt primul.

— Stai. Ce?

— Mergeam prin Square...

— Nimeni nu-i spune aşa!

— Poţi să începi tu trendul ăsta în onoarea mea.

— Oribil, dar bine. Zi mai departe. Spune-mi cum ţi s-a părut că sunt al naibii de drăguţ în timp ce mergeai prin Square.

— Mergeam prin Square şi mi-a atras atenţia prezentarea

Crainicilor Morţii...

— Şi eu!

— Vrei să spui tu cum mi s-a părut că eşti drăguţ sau mă

laşi pe mine?

— Pe bune că întrebi un povestitor dacă vrea să spună...

— în fine, te-am văzut...

— Dar nu m-ai salutat!

— Poate pentru că ştiam că n-o să mă laşi să vorbesc! îmi închid gura şi îi întind lui Valentino o cheie imaginară.

O ţine strâns în mână.

— Cu norocul meu, probabil o s-o pierd, ca pe telefon. Valentino se uită în spate, de parcă ar avea vreo şansă să-şi

găsească iPhone-ul pe jos.

— Nu te-am salutat pentru că nu ştiam că oamenii chiar fac asta. Dar mă bucur că ai făcut tu ce nu m-a lăsat pe mine inima să fac.

Vreau să îi smulg cheia din mână, ca să-l întreb dacă a zis-o intenţionat sau să-i zic că sigur nu vrea inima mea defectă, dar Valentino îmi descuie buzele cu ale lui.

— Apropo, nu mă bag niciodată în seamă cu tipi drăguţi. Dar încercam să ies din zona de confort.

— Slavă Cerului că... mă bucur mult că ai făcut primul pas,

Orion.

— Mulţumesc că nu m-ai respins, aş fi rămas traumatizat pe viaţă.

Nu-şi ia ochii de la mine, de parcă sunt cel mai interesant lucru din oraşul ăsta.

Iau aparatul din buzunarul hanoracului şi îi fac un semn spre un colţ de bancă.

— Stai acolo. Vreau să fac o poză cu locul unde te-am cunoscut.

— Nu fac poza asta singur. Trebuie să fie cu amândoi.

Ne aşezăm pe bancă şi îmi întind braţul, sperând să găsesc unghiul bun. Sunt pe cale să fac o poză, oricât de prost iese, când cineva mă bate pe umăr. E un bărbat hispanic mai în vârstă, care stă lângă un copil cu părul creţ şi cu ochelari; cred că sunt tată şi fiu şi, dacă nu, sigur sunt din aceeaşi familie.

— V-ajut? întreabă bărbatul

— A, da, sigur. Nu vă deranjează?

— Deloc.

Ne dăm puţin la o parte, pentru ca bărbatul şi copilul să poată trece uşor. Puştiul pare puţin agitat, de parcă îi vine să se ascundă în spatele bărbatului. Cred că are nouă sau zece ani.

— E OK, Mateo, zice bărbatul.

îi dau camera, deşi mă simt prost că-l traumatizăm pe Mateo, care se tot uită în jur. Mi se rupe sufletul când mă gândesc că poate e Ziua Sfârşitului lui şi e speriat că o să moară, dar a vrut să privească oamenii din Times Square în ultima lui zi. Valentino îmi distrage atenţia când îmi întoarce capul spre el şi ne uităm ochi în ochi. Bărbatul numără de la trei şi, în loc să zâmbim spre aparat, Valentino se apleacă şi mă sărută. Mă bucur enorm că am surprins momentul ăsta şi, când se dă mai în spate, îl văd pe Valentino cum zâmbeşte cu ochii închişi, de parcă vrea să-şi întipărească momentul ăsta în amintire, ca

şi cum n-o să poată să se uite la poze cu mine.

— Superb, zice bărbatul şi îmi dă aparatul înapoi. Demnă de o vedere pe care s-o trimiteţi familiilor voastre.

— Nu şi familiei mele, zice Valentino cu tristeţe.

— îmi pare rău să aud asta, zice bărbatul. Dar mă bucur că îţi trăieşti viaţa aşa cum trebuie.

— Mulţumesc, domnule.

Valentino îi strânge mâna bărbatului şi fac şi eu la fel. Mă întorc spre Mateo.

— Scuze dacă te-am speriat. Pace?

îmi întind pumnul, dar Mateo întinde palma dreaptă. Când eu îmi deschid pumnul, el şi-l strânge. Roşeşte şi pare supărat, nu nervos, ca puştiul ăla, Rufus, de la amanet, ci dezamăgit de el însuşi, de parcă nu îi iese nimic cum trebuie. Pot să înţeleg asta, şi eu am simţit multă furie şi ruşine când încercam să-mi dau seama cum să trăiesc fără părinţii mei. N-au existat niciodată nişte cuvinte magice care să mă facă să mă simt mai bine când nu mi-era bine şi nu-l ştiu pe puştiul ăsta suficient de bine cât să încerc să fac o vrajă. E mai bine să fiu sincer.

— Hei, e în regulă, îi zic lui Mateo. Mateo nu pare să mă creadă.

— Haide, fiule. Hai să mergem în parc, îi zice bărbatul, ştiind că probabil e mai bine pentru Mateo să iasă din situaţia asta. Să vă bucuraţi de restul zilei.

— Ăsta e planul, zice Valentino cu un zâmbet pe care doar eu pot să-l înţeleg, îi privim cum se îndepărtează, cum bărbatul îl strânge în braţe pe fiul lui.

— E frumos să vezi un tată care ţine atât de mult la băiatul lui.

— îmi aduce aminte de tata, îi zic.

Sunt atât de obişnuit să vorbesc despre părinţii mei cu drag, încât uit că Valentino nu a fost la fel de norocos şi că ar trebui să fiu mai empatic.

— îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară rău că ai avut o copilărie fericită. Ştiu că e ciudat, dar cred că şi copilăria mea a fost fericită. îmi aduc aminte cum simţeam că ai mei chiar mă iubesc. Găseam tone de cadouri sub brad, îmi organizau petreceri de ziua mea, aveau grijă de mine când eram bolnav. Făceam seri de film în care eu şi Scarlett alegeam la ce ne uităm. Dacă eu şi Scarlett nu puteam să cădem de acord, tata stătea treaz cu noi şi ne uitam la două filme.

Se uită în jur, prin Times Square.

— Cred că, dacă aş fi crescut în New York, părinţii mei ne-ar fi dus peste tot. La Statuia Libertăţii, la bradul de Crăciun din Rockefeller Center, Radio City, Empire State Building. Aici, bineînţeles.

Multe lucruri pe care mi le-a povestit Valentino mă întristează, chiar mă enervează. Un părinte nu ar trebui să te iubească doar când eşti mic, dar mă bucur că viaţa lui nu a fost mereu groaznică. Dar ar fi fost mult mai bine pentru el dacă ar fi avut părinţi sau tutori ca ai mei. Poate, dacă ar fi crescut în New York, ne-am fi cunoscut mai devreme. Mă doare să mă gândesc cât ar fi fost de uşoară, dar şi de grea, Ziua Sfârşitului lui, dacă ne-am fi cunoscut de ani buni.

Nu pot să cedez acum, trebuie să fiu puternic.

— Ce ai mai vrea să facem aici? Vrei să găsim un artist să ne facă o caricatură? Neah, am pierde timpul.

— Atâta vreme cât sunt cu tine, nu simt că pierd timpul,

îmi spune.

— Dacă zici tu.

Iau banii pe care i-am făcut în metrou şi îi număr.
— 66 de dolari.

— Doar atât? Credeam că m-am descurcat mai bine.

— Glumeşti, nu? E enorm. Nu mă mir, uită-te cum arăţi.

— Să vedem cum arăt după ce mă desenează artistul?

— Hai!

îl sărut şi mai rămânem câteva clipe pe loc. Telefonul meu începe

să sune.
Mă panichez puţin, până îmi dau seama că nu e soneria Crainicilor Morţii şi că, oricum, s-a terminat tura lor.

Răsuflu uşurat, ca şi cum ne întrerupe cineva.

— Facem un pariu pe cine e? îi zic în timp ce îmi scot telefonul. Dalma? Scarlett? Altcineva?

— Sper că nu e Scarlett, îmi zice Valentino. Corect, pentru că ar trebui să fie în avion deja.

— E Dalma, îi zic şi răspund. Hei, ce faci?

— Slavă cerului că eşti bine, îmi spune Dalma.

îmi aduc aminte imediat de momentele de după atacurile de pe 11 septembrie, când toată lumea răsufla uşurată când afla că cineva e în viaţă.

— De ce n-aş fi? Ce se întâmplă?

— O-Bro, n-ai văzut ştirile?

— Nu. Am fost...

Nu mai zic nimic, dar inima mea o ia razna. Valentino îmi citeşte panica în priviri.

— Dalma, spune-mi ce se întâmplă. O iau razna aici.

— A apărut o ştire de la Crainicii Morţii. Le-au scăpat unii Deckeri şi problema nu se va rezolva până mâine. Cred că încă mai e un mare semn de întrebare.

Aproape îmi scap telefonul din mână. Tremur.

Ochii mi se umplu de lacrimi.

— Ce se întâmplă? întreabă Valentino. E toată lumea bine? Tocmai asta e chestia: ar trebui să am un răspuns.

Ar trebui să ştiu că toată lumea e bine, pentru că cei de la Crainicii Morţii ar fi trebuit să rezolve misterul ăsta ca să ne putem trăi viaţa în pace, fără să ne fie teamă că am putea muri. Dar acum m-am întors la aceeaşi stare de ieri şi din fiecare nenorocită de zi. Faptul că inima mi-a luat-o razna ar putea să provoace infarctul care o să mă omoare.

Oare azi e şi Ziua Sfârşitului meu?

VALENTINO

14:51

Orion arată de parcă ar fi văzut o fantomă sau, mai realist, de parcă ar fi fost sunat de Crainicii Morţii.

Cred că în ambele cazuri vezi vieţi sfârşite.

Dar nu are niciun sens. Nu e vreun clarvăzător care comunică cu fantomele şi Dalma nu e mesager de la Crainicii Morţii. Mi-e frică să nu fi murit cineva la care ţine, cineva din familia Dalmei, dar nici asta nu are sens, pentru că aveam impresia că toţi s-au înregistrat la Crainicii Morţii. Ar fi sunat un mesager dacă era Ziua Sfârşitului lor. Oare e ceva legat de doctoriţa Emeterio? Poate a mai făcut nişte teste şi şi-a dat seama că eu şi Orion suntem incompatibili? Sau n-a găsit pe cineva care să aprobe transplantul la timp? Sunt sute de întrebări şi singura persoană care poate să-mi dea un răspuns o ia razna în faţa mea.

— Orion…

A îngheţat, se uită la ecranele uriaşe ca şi cum vede iar clepsidrele. Pe faţa lui se prelinge o lacrimă.

— Şi au zis ceva de Deckerii pe care i-au sunat deja? Are legătură cu Crainicii Morţii.

Ar putea să aibă legătură cu mine.

Orion începe să plângă. E de bine? E uşurat? O să avem mai mult timp împreună? O să trăiesc?

— Te sun eu înapoi – nu ştiu, Dalma, te sun eu imediat...

închide.

îmi dau seama că nu are să-mi dea o veste care o să-mi schimbe

moartea.

— Ce se întâmplă?

— Crainicii Morţii au dat-o în bară, îmi zice Orion, tremurând. Au murit astăzi nişte Deckeri care nu au ştiut că e Ziua Sfârşitului lor şi... se poate ca... se poate să mai moară câţiva până la miezul nopţii. Joaquin Rosa încearcă să rezolve problema, dar nu poate să promită nimic – deşi compania asta e meseria lui, în pizda mă-sii!

Asta înseamnă că Orion ar putea să moară azi.

Şi Scarlett. A scăpat o dată ca prin urechile acului când pilotul a fost sunat fix înainte de decolare. Dar dacă tuturor celor din avion le e scris să moară azi?

Dacă cei de la Crainicii Morţii au făcut greşeli azi, ce înseamnă asta pentru mine?

Orion pare că-mi citeşte gândurile.

— îmi pare rău, zice, ştiind că îmi distruge ultima fărâmă

de speranţă.

— N-are de ce.

Mi-am petrecut o mare parte din ziua de azi acceptând că totul se va termina, în schimb, Orion a avut încredere în program şi acum trebuie să înfrunte iar necunoscutul.

— Cum pot să te ajut?

— Nu ştiu, sunt... sunt atât de obosit.

— Vrei să mergem la mine, să ne odihnim?

— Nu sunt obosit în felul ăla. Adică sunt, dar... Am obosit să trăiesc aşa. Credeam că totul se va schimba, dar primim numai veşti proaste. Cum pot Crainicii Morţii să fie siguri că tu o să mori când nici măcar nu ştiu dacă eu o

să trăiesc? N-ar putea să ne dea o fărâmă de speranţă?

— Nu ştim ce se întâmplă în birourile alea. Poate nu sunt siguri, dar nu vor să işte o isterie şi mai mare.

— Dacă serviciul nu merge, ar trebui să zică naibii asta! strigă Orion, speriindu-i pe cei din jurul nostru. Nu vreau ca tu să mărşăluieşti spre moarte dacă nu ţi-e scris să mori!

— Hai să vorbim despre asta în altă parte.

— Nu! E prima noastră întâlnire şi trebuie să profităm de ea cât mai putem!

Mă ridic şi îl trag mai încolo. Nu se împotriveşte, ceea ce mă întristează. Orion îşi pierde avântul tocmai în ziua în care a aflat cine poate fi într-o lume în care nu îi e mereu teamă de moarte. Sunt frustrat şi dezamăgit că cei de la Crainicii Morţii i-au trădat încrederea. N-o să fiu aici când compania se duce la pământ, dar o merită.

Telefonul îi sună iar.

— I-am zis că o sun înapoi... zice Orion şi îşi scoate telefonul din buzunar. E Scarlett.

— E OK dacă îi răspund?

Orion dă din cap. Mă gândeam că n-o să fie o problemă, dar nici n-am vrut să-i întorc spatele. Răspund.

— Bună, Scar.

Scarlett plânge chiar mai rău decât Orion.

— Compania aeriană a anulat toate zborurile.

începe să-mi explice ce ştiu deja, despre veştile date de Crainicii

Morţii.

— Nu pot să risţe, mai ales după ce s-a întâmplat cu ultimul zbor. Am încercat să le explic situaţia mea, dar nu au ce să facă.

Aşa se va termina totul.

O să mor fără să-mi mai văd sora pentru ultima oară.

— Nu ştiu ce să fac, Val!

— Respiră, bine?

— O să încerc să merg la o altă companie sau să văd dacă pot să folosesc banii de chirie să închiriez un avion particular. Avioanele particulare ar trebui să zboare în continuare, nu?

Nu înţeleg cum funcţionează traficul aerian, dar ştiu că trebuie să am grijă de sora mea când hiperventilează aşa.

— Scar, am nevoie să respiri.

încearcă să respire adânc, dar devine şi mai agitată.

— Poate nici măcar n-o să mori, din moment ce Crainicii Morţii au arătat că habar n-au ce fac.

Deci Crainicii Morţii n-au nimerit-o cu Zilele Sfârşitului aşa de bine cum neam fi dorit. Dar multe dintre previziunile lor s-au adeverit azi. Nu mă pot aştepta să fiu eu excepţia.

Dar pot să mă prefac, pentru sora mea, măcar câteva ore.

— Poate o să trăiesc şi eu.

— Şi o să te văd mâine, când o să pot să zbor.

— Şi o să te duc la o staţie de metrou secretă.

— Există o staţie secretă de metrou?

— Mi-a arătat-o Orion azi. E genială.

— Şi ce mai e de văzut?

— De pe Brooklyn Bridge se vede minunat oraşul şi la un capăt sunt nişte lacăte ale dragostei.

— Lacăte ale dragostei?

— Sunt tari. O să-ţi explic când ne vedem.

— De-abia aştept. Altceva?

— Trebuie să vezi Times Square. Aici se întâmplă tot. Aici un telefon mi-a schimbat mie viaţa. Altul i-o schimbă

lui Orion.

— Normal c-o să mergem în Times Square.

— Orion poate să ne dea nişte ponturi şi să ne zică unde să

mai mergem.

— De-abia aştept să-l cunosc.

— O să-ţi placă mult de el E cel mai tare.

îl ţin pe Orion lângă mine. Ştiu deja că o să pot să-l ajut să trăiască după ce eu n-o să mai fiu, dar acum, când am aflat că nici el nu e în siguranţă, sunt hotărât să-l protejez. Primul pas e să-l scot de pe străzi, unde nu pot să-l salvez dacă face un atac de cord.

— Scar, o să mergem la noi acasă. Te sun de acolo. Scarlett

are vocea gâtuită.

— Tt-te rog, sună-mă când ajungi.

— Aşa o să fac. Te iubesc.

— Te iubesc identic.

închid şi pun telefonul în buzunar.

— Nu ajunge, nu? întreabă Orion.

— Nu.

Mă doare s-o recunosc cu voce tare.

— Chiar simţeam că lumea e a noastră, nu?

Dă din cap. Nu mai ştie ce să zică şi nici măcar nu mai poate să înjure de cât de nedrept e totul.

— Cred că ar trebui să plecăm de aici. Vrei să mergem la mine?

Ştiu că o să fim în siguranţă în studioul meu micuţ.

— Nu te supăra, dar putem să mergem la mine? Dacă... dacă se întâmplă ceva, vreau să ştiu că am apucat să-mi iau rămas-bun de la Dalma şi de la restul familiei... Dacă nu vrei, înţeleg, dar mi-ar plăcea mult dacă ai veni. Nu trebuie să stăm mult, dar.

îl sărut rapid, ca să-l fac să se oprească şi să respire.

— Mi-ar plăcea mult să fiu înconjurat de o familie acum. Mai ales din moment ce nu pot să fiu cu Scarlett.

— Eşti sigur? Nu vreau să pun sare pe rană sau mai ştiu eu ce.

— Du-mă acasă, Orion.

GLORIA DARIO

12:44

Gloria e în parcul Althea cu familia ei.

Nu, e în parcul Althea cu fiul ei şi cu prietenul ei cel mai bun.

E o diferenţă importantă.

Oricât de mult l-ar iubi Rolando pe Pazito, nu e tatăl lui.

Şi, oricât de mult ar fi iubit-o Rolando pe Gloria cândva, nu e soţul ei. Chiar dacă ea îşi doreşte să se fi căsătorit cu el. Dar trebuie să trăiască cu alegerile pe care le-a făcut acum mai bine de douăzeci de ani, când i-a refuzat iubirea.

— Du-te să te joci, îi zice Gloria băiatului ei.

Pazito aleargă spre locul de joacă, ca şi cum toţi copiii care se leagănă de bare sunt prietenii lui, nu nişte străini. E foarte îndrăzneţ, lucru care i-a plăcut întotdeauna Gloriei şi care sigur l-a ajutat mult şi la audiţii. Pazito nu îngheaţă niciodată; e în continuă mişcare. Mă rog, asta nu e complet adevărat. Pazito îngheaţă de frică atunci când Frankie ridică vocea şi mâna la Gloria. Dar nu vrea să se gândească la asta acum. E o zi aşa de frumoasă.

Gloria stă pe banca albastră, nu departe de locul unde au făcut grătarul de Ziua Americii. Se uită la întinderea de iarbă de parcă ar putea vedea amintirile dansând în faţa ei, ca nişte fantome din trecut; cele două surori ale Gloriei care se relaxează pe şezlonguri şi beau sangria; Pazito care se joacă cu mingea cu verişorii lui mai mari; Frankie care pregăteşte grătarul, dar doar pentru că Rolando trebuia iniţial să se ocupe, iar Frankie a vrut să-i arate el cum se face; şi Gloria însăşi, pe pătura de picnic, cu genunchii la piept,

visând la cât de eliberatoare ar fi întâlnirea asta dacă o persoană nu ar fi fost aici.

Se întoarce în prezent, la o realitate în care Frankie chiar nu e în

parc. în care Gloria e singură cu Rolando.

— îmi pare rău că lucrurile n-au ieşit cum trebuie la Crainicii Morţii, spune Gloria.

— Să nu-ţi fie. Sunt foarte mândru de mine că am demisionat.

— în ce sens?

— în loc să aştept ziua în care un operator o să mă sune să-mi spună c-o să mor, am înţeles deja cât de important e să trăieşti cât încă mai poţi.

Gloriei îi place mult ideea asta.

Oamenii n-ar trebui să înceapă să trăiască de-abia când află că urmează să moară.

— Foarte frumos, îi zice, în timp ce se uită la fiul ei la locul de joacă, care trăieşte de parcă ar fi nemuritor.

— Nu crezi că ar trebui să faci şi tu la fel? întreabă

Rolando.

— Ce să fac?

— Să trăieşti cât încă mai poţi.

— Dar asta fac.

— Fără supărare, Glo, dar nu prea cred.

Nu i-a mai folosit porecla de multă vreme şi Gloria simte cum i se taie respiraţia.

— Ce vrei să zici?

— Spune-mi cum arată viaţa ta – nu ce faci pentru Pazito.

Singurele lucruri pe care Gloria le face fără să aibă legătură cu fiul ei par nesemnificative, chiar dacă o fac fericită. Momentele când găteşte maduros cu usturoi, urmând reţeta mamei ei, sau când se uită la seriale cu avocaţi sau când face o baie în linişte, la lumina unei singure lumânări.

— Faptul că am grijă de un copil ar trebui să conteze, zice Gloria. Asta mă face fericită.

— Aşa e, dar...

Rolando se întoarce uşor spre ea.

— Dar ce o să faci când Pazito o să crească? Cum o să-ţi petreci zilele atunci?

Din păcate, Gloria nu a planificat o viaţă fără fiul ei. Nu spune nimic, pentru că nu are nimic de spus şi nu vrea să mintă. A minţit suficient de-a lungul vieţii ei, când s-a prefăcut că totul este bine.

— Fiul tău e important, îi zice Rolando, după care adaugă cu blândeţe: Dar şi tu eşti.

Nu e prima dată când Rolando o roagă pe Gloria să se gândească şi la ea, dar e prima dată când îi cere asta cu lacrimi în ochi. Arată ca şi cum ştie ceva ce ea nu a aflat încă, ca şi cum Crainicii Morţii i-au zis lui Rolando că Gloria o să moară în curând şi i-au dat şansa să îi dea vestea în persoană, în loc să fie sunată de un străin. Nu e sigură, dar tot ce ştie e că Frankie nu i-a zis niciodată că e importantă. Din nou, nu e sigură, dar Gloria poate să jure că, pentru soţul ei, viaţa Gloriei nu valorează nimic, că singurul lucru la care e bună e să facă curat şi să-i crească fiul.

Gloria e importantă.

Gloria contează.

Gloria merită o viaţă mai bună.

Când conştientizează toate astea, Gloria trage adânc aer în piept, ca după o lungă în care a stat numai în picioare şi acum poate în sfârşit să se ascundă sub pătură. Dar nu vrea să se mai trezească la acelaşi lucru.

— E prea târziu să mai schimb ceva, zice.

— Nu e, Glo.

Mâna lui Rolando zvâcneşte uşor pe bancă, dar degetele lui nu-şi găsesc drumul până la ale ei.

— Gândeşte-te la toţi oamenii ale căror vieţi s-au schimbat azi, din cauza Crainicilor Morţii. Va fi prea târziu dacă doar o să aştepţi până în ultimul moment ca s-o iei de la capăt.

Cuvintele lui ar trebui să pară un avertisment, dar Gloria le vede ca pe o binecuvântare.

— Faptul că renunţi la slujbă înseamnă c-o iei de la capăt? întreabă Gloria. Rolando se uită adânc în ochii ei.

— E mai mult decât atât. Renunţ la o viaţă care nu mă face fericit.

Gloria şi-ar dori să poată face acelaşi lucru.

— Ce nu te face fericit?

— Tu.

Gloria simte că inima i-a fost smulsă din piept de un singur cuvânt. Deci tot ce a vrut după-amiaza asta a fost s-o îndepărteze de lângă el. Poate prea frustrat şi nu mai suportă s-o vadă trăind viaţa asta.

înainte ca Gloria să apuce să-i spună că-i pare rău că l-a târât în toate problemele ei, Rolando îşi cere scuze.

— îmi pare rău – nu tu eşti motivul pentru care sunt nefericit. Sau cel puţin nu aşa cum crezi, adaugă el, puţin încurcat. Mi-am petrecut dimineaţa cu un Decker. Un bătrân pe care l-am sunat azi-noapte – primul telefon de azi- noapte, de fapt.

Inima sfâşiată a Gloriei pare să se coasă la loc. Deci Rolando nu a ieşit cu altă femeie la micul dejun. A fost cu un bărbat care moare azi – care poate a murit deja.

— De ce te-ai întâlnit cu el?

Aşa că Rolando începe să-i povestească Gloriei despre conversaţia cu un bărbat pe nume Clint, cu care a ajuns să ia micul dejun, în Ziua Sfârşitului lui.

— Nu vreau să aştepţi toată viaţa, Gloria. Şi, mai important, nu vreau să aştepţi până mori. Poate nu e treaba mea, dar nu vreau să regret că nu ţi-am zis ceva dacă... dacă Frankie îşi pierde controlul.

Gloria se cutremură, gândindu-se la cele mai cumplite momente din viaţa ei.

— îmi pare rău că aduc vorba despre asta, zice Rolando. Dar mi-ar părea şi mai rău dacă te-aş pierde.

— îţi apreciez grija. Dar e mai complicat decât crezi.

— Ba din contră. E mai simplu decât crezi tu. N-ar trebui să fii cu cineva care ar putea să devină cauza morţii tale. Nu când ai atâtea pentru care merită să trăieşti.

Gloria se întoarce la Pazito, dar înţelege că ar trebui mai degrabă să se uite în oglindă.

îşi aduce aminte că e importantă, că şi ea contează, că merită o viaţă mai bună.

— Mi-e frică, recunoaşte Gloria în cele din urmă.

— înţeleg. Frankie chiar e înfricoşător.

— Nu, e mai mult decât atât... Mi-e frică s-o iau de la capăt.

Gloria se uită spre parc şi vede cum fiul ei se dă pe un tobogan. Ca mulţi alţi copii, va creşte crezând că viaţa e uşoară. Dar călătoria Gloriei a fost plină de obstacole şi e sigură că va fi mult mai liniştită dacă pleacă de lângă soţul ei. Dar nu e aşa de simplu. Frankie o va ţine înapoi, ca o ancoră, n-o va lăsa să ducă o viaţă mai paşnică.

— E normal să-ţi fie teamă s-o iei de la capăt, zice Rolando. Dar doar aşa poţi să mergi înainte.

— Doar aşa poţi să mergi înainte, repetă Gloria, cu lacrimi în ochi.

— Pentru mine, s-o iau de la capăt înseamnă să nu-mi aştept Ziua Sfârşitului ca să recunosc că încă sunt îndrăgostit de tine, Gloria. Te-am iubit şi te voi iubi mereu.

Gloriei i se taie respiraţia, ca după cel mai frumos sărut din lume. Dar Rolando nici măcar nu a atins-o. Cel puţin nu fizic. încă stau mai departe unul de celălalt, ochi în ochi, cu zgomotul copiilor care se joacă în fundal şi bubuitul inimii Gloriei în urechi. Rolando o iubeşte – a iubit-o şi o va iubi mereu. Gloria crede cuvintele astea cu o siguranţă pe care n-a simţit-o niciodată în jurămintele lui Frankie. Bărbatul cu care ar fi trebuit să se căsătorească este cel care a stat în spatele soţului ei la nuntă.

— Nu mă aştept să divorţezi de soţul tău pentru mine, zice Rolando. Dar sper să divorţezi de el pentru tine.

înainte ca Gloria să decidă dacă vrea să-şi ia viaţa de la capăt cu Rolando, trebuie să decidă că va pune capăt vieţii ei cu Frankie.

Trebuie să facă ceva.

Gloria trebuie să divorţeze de Frankie – pentru ea şi pentru fiul ei, care va fi întotdeauna motorul deciziilor ei, orice ar spune lumea. Dar, spre deosebire de mai devreme, acum se gândeşte şi la cum vrea să arate viaţa ei după ce

Pazito se face mare şi îşi va construi propria viaţă. Nu vrea să mai împartă o canapea sau un pat sau orice spaţiu cu soţul ei, cu bărbatul cu care n-ar fi trebuit niciodată să se căsătorească.

Bărbatul pe care Gloria ar fi trebuit să-l părăsească acum multă vreme.

Cu mult înainte s-o fi terorizat pentru prima dată.

Când a ridicat prima dată mâna la ea.

Şi de fiecare dată după aceea.

Gloria nu poate să schimbe trecutul, dar poate să-şi clădească un viitor nou. Şi totul e bine când se termină cu bine.

RUFUS EMETERIO

15:00

Crainicii Morţii nu l-au sunat pe Rufus Emeterio, pentru că el nu moare azi.

De fapt, Rufus se distrează de minune în parcul Althea, cu noua lui bicicletă gri metalizat. A învăţat să meargă pe bicicletă acum câţiva ani, înaintea surorii lui mai mari, Olivia, care n-a fost deloc interesată de asta, ceea ce e foarte bine, pentru că Rufus e suficient de pasionat pentru amândoi. Demult, în perioada scurtă în care a avut nevoie de roţi ajutătoare, tatăl lui i-a zis s-o ia mai încet, dar Rufus a învăţat imediat şi a vrut să meargă repede, repede, repede. A exersat în parcarea unui magazin şi la un moment dat a mers aşa de repede, încât era să ajungă într-o stradă aglomerată, unde sigur l-ar fi omorât vreo maşină, dacă nu frâna la timp. A fost prima dată când tatăl lui l-a certat zdravăn, dar nu şi ultima, dar uitaţi unde l-au adus toate discuţiile astea:
Rufus merge pe o bicicletă care sigur o să-l poarte în multe aventuri şi tatăl lui are încredere că poate să navigheze în propria călătorie.

Sincer, Rufus nici măcar nu mai e supărat pentru ce i-a zis tatăl lui. (Şi clar nu a fost supărat când i-a făcut în sfârşit cadou bicicleta visurilor lui!) Chestia e că Rufus chiar îşi iubeşte tatăl, dar de ceva vreme s-au tot bătut cap în cap, în loc să vorbească din suflet. Tatăl lui i-a povestit despre trecutul lui şi, deşi Rufus nu avea chef de o lecţie de istorie, mai ales în timpul vacanţei de vară, s-a dovedit a fi chiar foarte tare. I-a arătat lui Rufus că e în regulă să simtă ce simte, chiar şi furie, aşa cum simţea şi tatăl lui faţă de propriii părinţi, când era mic. Dar Rufus trebuie să mai simtă şi altceva în afară de furie.

Rufus s-a gândit mult la asta în metrou, spre parcul Althea, unde a mers cu tatăl şi cu sora lui.

Acum ceva vreme, Rufus şi Olivia au inventat un joc numit Călătorul, în care

spun poveşti despre ceilalţi oameni pe care îi văd, de obicei în transportul în comun. Astăzi, în metrou, au văzut un bărbat mai în vârstă care i-a dat mulţi bani unui tânăr dansator de salsa şi Rufus şi-a imaginat că e un Decker care vrea ca banii lui să ajungă unde trebuie înainte să moară, pe când Olivia s-a concentrat mai mult pe o femeie, despre care a crezut că e spion pentru Crainicii Morţii, asigurându-se că oamenii mor, aşa cum au prezis, ca să le apere reputaţia.

Dar, dacă altcineva ar juca jocul ăsta şi l-ar vedea pe Rufus, pe cine ar vedea de fapt? Probabil un băiat care răspunde mereu obraznic şi încearcă să câştige orice ceartă. Chiar şi împotriva celor care nu vor să se certe cu el. În realitate, Rufus e un puşti de treabă, care îşi iubeşte familia şi ar prefera să arate lumii latura asta din el.

Deşi la începutul zilei nu era fericit, acum e.

Lucrurile merg bine cu tatăl lui.

Sora lui a ieşit cu el.
Şi mama lui de-abia a ajuns, vrând să-i vadă pe toţi, înainte să plece iar la serviciu.

Rufus e tentat să încerce să meargă pe o singură roată, deşi n-a reuşit niciodată până acum, dar nu vrea s-o streseze pe mama lui cu nişte oase frânte, din moment ce la spital are de-a face mereu cu inimi frânte, la propriu.

— Frumoasă bielă, îi zice mama lui şi bate palma cu Rufus. Ce-ai făcut să meriţi asta? întreabă, uitându-se mai mult la tatăl lui.

— I-a răspuns, zice Olivia.

— Chiar aşa a fost, oarecum. Dar Rufus a răspuns cu respect, aşa că am făcut şi eu acelaşi lucru.

— Mă bucur să aud asta, zice mama lui.

Lui Rufus îi place când e mândră de el şi o să încerce să-i dea mai multe motive.

— Şi am şi ajutat la magazin azi.

— Cum arată? întreabă mama lui.

— Mai bine, zice tatăl lui, în timp ce Rufus spune:

— Groaznic.

Pentru câteva clipe, Rufus se aşteaptă să intre în defensivă, de parcă urmează să fie certat că a spus adevărul, când chiar aşa e. Amanetul nu arată prea bine. Da, au măturat toată sticla de pe jos şi au acoperit uşa de la intrare, dar, când au plecat, tot era dezordine peste tot. Şi tatăl lui pare să-şi aducă aminte de asta, pentru că zâmbeşte şi dă din cap.

— Da, nu e prea bine.

Rufus răsuflă uşurat, bucuros că nu trebuie să se certe.

— O s-o rezolvăm curând, zice mama lui şi se aşază pe o bancă.

Rufus nu ştie prin ce a trecut mama lui la spital, ştie doar ca a venit acasă epuizată şi că a vrut să dea o mână de ajutor la magazin, dar toată lumea a rugat-o să meargă acasă, să se odihnească.

— Eşti bine, mama? întreabă Rufus.

— A fost o zi lungă.

Se uită în jur, unde alţi copii se joacă şi râd şi pare că întocmai de asta avea nevoie.

— O să am o operaţie în seara asta. Un Decker care vrea să-şi doneze inima unui băiat pe care de-abia l-a cunoscut. Sunt amândoi aşa de tineri şi...

Tatăl lui pare că se gândeşte la ceva.

— Stai aşa. Unul dintre ei avea o şapcă cu Yankees?

— N-am văzut nicio şapcă.

Tatăl lui începe să pocnească din degete.

— Valentino?

Mama lui Rufus îşi îndreaptă brusc spatele.

— De unde ştii?

— Am cunoscut un Decker la magazin de dimineaţă. Au cumpărat un aparat foto de la noi.

— Era Decker?! întreabă Rufus.

Nu-i vine să creadă că a cunoscut un Decker în carne şi oase şi de-abia acum a aflat. Mama lui oftează.

— Deşi la ştiri se zice că cei de la Crainicii Morţii au făcut nişte greşeli azi. Doar pentru că unele lucruri s-au adeverit, asta nu înseamnă că nu se pot înşela. Asta ar complica lucruri pentru noi, cu operaţia, dar vom vedea. Sper doar ca băieţii ăştia să profite de fiecare moment.

Rufus de-abia aşteaptă să meargă pe bicicletă, pentru că toată discuţia asta despre moarte îl face să se simtă inconfortabil. Dar vede că tatăl lui parcă a picat într-o transă.

— Ce se întâmplă, tata?

— Valentino... nu se înţelegea – nu se înţelege – foarte bine cu părinţii lui. Mă întreb ce-i dictează inima să facă.

Se uită la familia lui şi ochii i se umplu de lacrimi.

— Niciunul dintre noi nu e perfect, dar haideţi să nu lăsăm lucrurile să devină

vreodată aşa de rele, încât să nu mai vrem nici măcar în ultimele clipe să avem de-a face unul cu celălalt. Să-ţi iei rămas-bun e cel mai greu lucru, pentru că niciodată nu vrei să faci asta, dar ar fi o prostie să n-o faci, dacă ai ocazia.

Rufus nu mai zice nimic, încercând să înţeleagă cu adevărat cuvintele tatălui lui.

Nu vrea să se certe vreodată cu familia lui aşa de tare, încât să nu mai vrea să- i vadă pentru ultima oară, înainte să moară. Ştie că va veni o zi când va fi bărbat în toată firea şi părinţii lui vor fi bătrâni şi vor trebui să-şi ia rămas- bun. Şi probabil va fi cumplit de greu, dar tatăl lui Rufus are dreptate, măcar va fi posibil. Doar că foarte, foarte dificil. Noroc că nu trebuie să se gândească la asta deocamdată şi că mai e mult, mult, mult până atunci.

Deocamdată Rufus o să fie copil.

O să se distreze cu bicicleta lui.

O să fie un fiu, un frate şi un prieten bun.
O să trăiască.

MATEO TORREZ JR.

15:14

Crainicii Morţii nu l-au sunat pe Mateo Torrez Jr., pentru că el

nu moare azi. Asta nu înseamnă că nu trăieşte în frică.
De la miezul nopţii, de când au început telefoanele Crainicilor Morţii, Mateo e speriat şi nu se dezlipeşte de tatăl lui. Mateo a şi dormit în patul tatălui lui azi-noapte, pe partea stângă, unde obişnuia să doarmă mama lui, care a murit când l-a născut. Poate este din cauza tuturor cărţilor fantasy pe care le-a citit (mai ales din cauza seriei Scorpius Hawthorne, care e plină de profeţii), dar Mateo şi-a imaginat mereu că îi e scris să moară de tânăr, din cauza vieţii care s-a sfârşit pentru a-l crea pe el. Era atât de sigur că cei de la Crainicii Morţii o să-l sune pe tatăl lui la miezul nopţii, să-i dea vestea cumplită că Mateo va muri, dar telefonul nu a sunat.

Atunci de ce nu poate Mateo să respire?

A ajuns în parcul Althea cu tatăl lui. Aerul e proaspăt, dar tot simte că moartea se ascunde după fiecare colţ. Ar putea să sară pe Mateo ca o haită de câini, lucru care ar putea să le placă unora, dar alergiile lui sunt aşa de puternice, încât ar putea să se umple de iritaţii şi plămânii ar putea să-i cedeze, să intre în şoc anafilactic şi să moară.

Ar fi groaznic să-şi lase tatăl singur, mai ales că el e motivul pentru care a murit femeia pe care a iubit-o cel mai mult pe lumea asta.

Prima dată când tatăl lui – Mateo Sr., zis şi Teo – i-a vorbit lui Mateo despre

Crainicii Morţii, singurul lucru la care a putut să se gândească a fost cum ziua în care s-a născut ar fi fost diferită, dacă tatăl lui ar fi fost pregătit pentru moartea soţiei lui. Din câte înţelege Mateo, nimeni nu se aştepta ca mama lui să moară în timpul naşterii şi asta l-a şocat pe tatăl lui, care n-a avut şansa să- şi ia rămas-bun de la femeia alături de care şi-a imaginat întreaga viaţă când şi-a ţinut copilul în braţe prima dată.

Şi acum uitaţi-vă la Mateo.

I s-a dat darul vieţii şi e prea speriat ca să-l deschidă.

Mateo încearcă să fie curajos, dar e mult mai greu decât cred oamenii. Nu e de acord cu cei care cred că frica e o alegere. De multe ori ar fi vrut să se lupte ca să scape de frică, să aleagă să trăiască, dar i s-a părut că frica îl ţine imposibil de strâns, ca nişte tentacule înfăşurate în jurul gâtului, al încheieturilor şi al gleznelor, care îl trag înapoi. Unul dintre nenumăratele motive pentru care o admiră pe prietena lui cea mai bună, Lidia, e atitudinea ei – pare că a fost făcută special pentru lumea asta. Se apără de fiecare dată când oamenii o fac să se simtă prost şi, deşi e selectivă, dacă ar vrea, ar putea să se împrietenească cu oricine.

Uneori Mateo se întreabă de ce ar vrea cineva să fie prieten cu el.

De ce l-ar alege cineva.

Se gândeşte la asta şi acum, când se uită la ceilalţi copii din parc. Majoritatea aleargă prin locul de joacă ca şi cum nu există niciun risc să cadă şi să se rănească. Vede un băiat pe o bicicletă puţin cam mare, dar o să mai crească el. Când băiatul trece pe lângă Mateo, face un pas înapoi, pentru că Mateo ştie foarte bine că nu e invincibil.

— Nu vrei să te joci? întreabă Teo.

Mateo vrea, dar nu ştie cum.

Şi ştie cum, dar nu vrea.

De fapt, vrea să se joace şi ştie cum, dar nu ştie cum să iasă din capul lui, cât să facă ceva. E pur şi simplu blocat.

Deşi e mereu lăudat pentru cât de bun şi generos e, Mateo e de multe ori cel mai aprig duşman al lui însuşi.

— Sunt bine, tata, minte Mateo.

Nu-i place să-i facă pe cei din jur să se simtă prost, mai ales pe tatăl lui, care munceşte din greu să-i dea o viaţă bună. Dar azi a fost o zi grea. Din câte înţelege el, Crainicii Morţii vor ca oamenii să trăiască, dar Mateo e confuz – cât din viaţă e liber-arbitru şi cât e predestinat? Oare oamenii ăştia ar muri şi dacă n-ar fi fost sunaţi de Crainicii Morţii? Trăiesc oare mai nesăbuit acum, pentru că li s-a spus că pentru ei ziua de mâine încă există? Sunt morţile astea bătute în cuie? Întrebările astea îi dau dureri de cap şi faptul că nu are un răspuns îi strânge inima.

Deşi tatăl lui i-a oferit o viaţă minunată, Mateo trebuie să înveţe să-şi clădească propriul drum. Nu ştie cât timp mai au – fie Mateo are dreptate şi chiar îi e scris să moară de tânăr, fie tatăl lui va muri primul, aşa cum ar trebui să fie. N-o să uite niciodată prima oară când i-a zis lui Teo despre blestem şi cât de trist a fost tatăl lui gândindu-se că ar trebui să-şi îngroape fiul.

De ce nu pot oamenii să trăiască pentru totdeauna?

— Spune-mi ce se întâmplă, îi zice Teo cu blândeţe, de parcă îl invită pe Mateo înăuntru şi nu se va supăra dacă refuză, dar vrea ca fiul lui să ştie că e aici şi că s-ar bucura să-i ţină de urât.

Mateo se uită fascinat la toată lumea din parc. Tot ce fac e să fie pur şi simplu ei înşişi, iar ăsta e cel mai magic lucru din lume. De ce nu poate şi Mateo să facă aceleaşi vrăji?

— Mă uit la cei din jur şi nu ştiu cum să fiu ca ei.

— Iubesc faptul că eşti tu, zice Teo. Eşti un puşti special, Mateo.

— Tu trebuie să zici asta. Eşti tatăl meu.

— Credinţa are mai mult de-a face cu ce simţi, nu cu ce spui. Din ziua în care te-ai născut, am simţit o dragoste uriaşă pentru tine şi o nevoie să te protejez. Sper să te protejez şi acum, când îţi spun că nu mai e nimeni ca tine. Sunt norocos nu doar că te cunosc, dar şi că eşti fiul meu. Nu trebuie să fii nimeni altcineva în afară de Mateo Torrez Jr.

Mateo se uită spre cer şi îşi aduce aminte de toate momentele când Teo l-a adus în parc şi l-a învăţat despre nori, în timp ce se dădea în leagăn; ar fi mult mai drăguţ să facă asta acum. Dar e o întrebare care i se urcă pe gât, îi deschide gura cu forţa şi zboară afară:

— Şi ar trebui să fiu eu însumi şi dacă nimeni nu mă place? înainte ca Teo să apuce să zică ceva evident, Mateo adaugă:

— Te rog, nu-mi spune că tu mă placi. Ştiu asta deja.

— Atâta vreme cât chiar ştii, îi zice Teo. Cum rămâne cu

Lidia?

— N-o să mă placă mereu. Crede că sunt enervant.

— Când ţi-a zis asta?

— Nu a zis niciodată chiar enervant, dar crede că gândesc prea mult. De parcă eu sunt prea mult.

— Mereu te gândeşti la alţii, Mateo. Eşti prea atent uneori, dar ştim deja asta.

De când era mic, de fiecare dată când se răneşte, Mateo face tot posibilul să se asigure că nu se va mai întâmpla vreodată. La un moment dat alerga la şcoală, în pauză, şi a căzut şi şi-a julit genunchiul, aşa că a refuzat să se mai joace tot restul anului. Şi

când a reuşit totuşi să fie suficient de curajos încât

să alerge din nou şi să se distreze, nimeni nu a mai vrut să-l aleagă, pentru că toţi credeau că nu e un jucător de echipă bun. Dar de fapt e. De ce e aşa de rău că nu vrea să se rănească?

— E ca...

Mateo se uită în pământ, nu vrea să-i mai vadă pe ceilalţi copii jucându-se împreună.

— Simt că nimeni nu vrea să facă parte din viaţa mea, pentru că nu vreau să mă rănesc. Nu încerc să îndepărtez oamenii, tata.

— Ştiu asta, puştiule. De ce nu încerci ceva diferit? Du-te şi atrage pe cineva în viaţa ta.

— Cum?

— Du-te şi vorbeşte cu cineva. Şi, cel mai important lucru, fii tu însuţi când faci asta.

Mateo nu e sigur că e o idee bună. Dar cât de periculoşi pot să fie ceilalţi copii? Nu e ca atunci când i s-a făcut frică de băieţii ăia mai mari din Times Square. Iniţial, Mateo a crezut că pun ceva la cale, o farsă sau ceva chiar mai rău, dar se pare că puneau la cale doar ceva frumos. Voiau doar să li se facă o poză împreună şi, când Mateo i-a văzut sărutându-se, a simţit ceva eliberându-se în interiorul lui. Şi-a adus aminte de o conversaţie pe care a avut-o cu tatăl lui luna trecută.

— Tata, cum găseşti dragostea? l-a întrebat Mateo. Unde e?

— Dragostea e o superputere, i-a zis tatăl lui. E una pe care o avem cu toţii, dar nu e o superputere pe care vei putea mereu să o controlezi. O să devină mai greu, pe măsură ce mai creşti. Să nu-ţi fie teamă dacă ajungi să iubeşti pe cineva la care nu te aşteptai. Dacă e ce trebuie, e ce trebuie.

Mateo se întreabă dacă şi celor doi băieţi le-a fost frică de dragoste. Nu părea.

Mateo se ridică brusc, gata să înfrunte provocarea. Şi, deşi frica îl trage înapoi şi aproape îl împinge la loc pe bancă, reuşeşte să stea în picioare.

— O să încerc, tata. Dar, dacă nu-mi fac niciun prieten, putem să mergem acasă?

— Sigur. O să-ţi fac o ceaşcă de ceai şi putem să ne uităm la un film.

I-ar plăcea mult asta.

Dar mai întâi are ceva de făcut.

Mateo merge prin parc şi se îndreaptă spre leagăne. Cu cât se apropie mai mult, cu atât un băiat îi pare mai cunoscut. Are părul negru şi lins, dar, dacă Mateo şi-l imaginează mai vâlvoi, îi aduce aminte de cineva. După care răspunsul îl loveşte pe Mateo, ca fulgerul magic albastru din cărţile lui preferate. Nu ştie cum îl cheamă pe băiat, dar e actorul care l-a jucat pe Larkin Cano când era mic, într-o scenă din ultimul film. A fost un rol mic, dar lui Mateo i se pare genial. Puştiul ăsta chiar a fost în castelul magic şi i-a cunoscut pe oamenii care au jucat personajele preferate ale lui Mateo. E uşor, chiar foarte uşor, Mateo poate să întrebe chestii despre Scorpius Hawthorne şi să-şi facă un prieten. Stă acolo puţin, de parcă îşi aşteaptă rândul la leagăne, deschide gura şi...

— Pazito, strigă o femeie de pe o bancă, nu foarte departe de Teo. Hai să mergem să luăm îngheţată.

Băiatul – Pazito – se dă jos din leagăn şi fuge, înainte ca Mateo să apuce să se prezinte. Ghinion.

Mateo e gata să plece acasă, dar decide să mai facă o încercare. Vede nişte fetiţe care sar coarda. Un băiat care se dă pe tobogan invers şi râde când ajunge pe pământ. Nişte adolescenţi care

joacă handbal şi par foarte implicaţi.

Apoi Mateo îl vede din nou pe băiatul cu bicicletă. îşi analizează lanţul, deci poate şi lui îi pasă de siguranţa lui, ca lui Mateo. Mateo se duce spre băiat, dar tocmai atunci se suie la loc pe bicicletă şi pleacă.

— Tata, uite, strigă băiatul, în timp ce se apleacă pe ghidon şi trece pe sub un copac cu ramurile joase.

— Bravo, Rufus! răspunde tatăl lui.

Rufus... lui Mateo îi place mult numele asta. Nu-l aude des, dar e frumos.

Pentru că nu crede că a treia oară va fi cu noroc, Mateo se întoarce şi se duce la tatăl lui.

— Am încercat.

— Asta e tot ce-ţi cer, îi spune Teo. Mergem acasă?

— Mergem.

Acasă e locul unde Mateo poate fi el însuşi, unde poate să trăiască, să trăiască, să trăiască.

15:17

Călătoria asta nu a început deloc bine.

Mai întâi, eu şi Valentino încercăm să ne dăm seama cum ar fi cel mai sigur să ajungem acasă. Eu mă gândesc că un taxi ne-ar duce acolo mai repede, dar, de când cu accidentul lui Scarlett, are emoţii când vine vorba de maşini, şi mai ales în Ziua Sfârşitului. Nu pot să-l contrazic. Doar că. astăzi ar putea fi şi Ziua Sfârşitului meu. Nu zic însă nimic, pentru că certitudinea destinului lui bate posibilitatea destinului meu. Dar asta nu înseamnă că sunt mai liniştit în metrou, din moment ce acum simt din nou că moartea mă pândeşte la

fiecare colţ. Bănuiesc că trebuie să-mi asum o parte din răspundere, pentru că eu am fost cel care i-a arătat lui Valentino ce fain poate fi să mergi cu metroul, când alergi din vagon în vagon, ca la o cursă, sau când ajungi la staţii secrete sau când dai spectacole pentru care eşti aplaudat de toată lumea.

Dar când te uiţi la cealaltă faţă a monedei, treaba devine cât se poate de serioasă.

Când metroul pleacă din Manhattan şi intră în Bronx, mă asigur că e un spaţiu între noi pe scaunele din colţ. Nu atât de mult încât să putem fi atacaţi individual, dar suficient cât să nu atragem atenţia prea mult. Urăsc să vorbesc urât despre cartierul meu, pentru că îmi place mult să stau în Bronx, dar nu pot să mă prefac că e cel mai prietenos, că toată lumea acceptă persoanele gay. în Manhattan e mult mai puţin riscant să-mi pun un picior peste al lui Valentino, să mă sprijin cu capul de umărul lui sau să îl sărut. Aici trebuie să ţin totul pentru mine. Vieţile noastre ar putea depinde de asta.

Ultimele staţii sunt cele mai intense, seamănă cu ultimele ore dintr-o Zi a Sfârşitului. Cu cât te apropii mai mult de destinaţia finală, cu atât trebuie să fii mai alert, pentru că nu vrei să se termine prost când încă mai ai timp să faci lucrurile aşa cum vrei.

Simt tensiunea îmi piept, ca şi cum inima mi-e sugrumată. Mi-e atât de frică, încât de-abia pot să mai respir, pentru că aş putea respira prea gay. Ştiu că ar putea suna exagerat, dar, dacă nu sunteţi din Bronx, nu aveţi de unde să ştiţi şi nu-mi pasă ce zic cei care nu locuiesc aici. Limbajul corpului e totul când încerci să rămâi în viaţă. Gândiţi-vă la animalele din sălbăticie, care se prefac puternice, când probabil nu s-au luptat niciodată pentru viaţa lor. Valentino are muşchi, dar oare poate să se lupte? Eu pot, dar n-am muşchii necesari să câştig, aşa că încerc să mă amestec în mulţime, să mă camuflez ca un iepure alb prin zăpadă. Asta înseamnă să nu atrag atenţia asupra mea, ţinând de mână un băiat de care îmi place mult. Gândurile astea îmi frâng inima, dar asta e situaţia.

Ajungem la ultima staţie, la Mott Haven, fără ca vreun prădător să se ia de noi. Nu sunt niciodată prea încrezător în cartierul meu, pentru că sunt mereu oameni pe care nu-i ştii şi care nu te ştiu, aşa că toată lumea măsoară pe toată lumea şi persoanele greşite fac mereu ceva ca să iasă în câştig. Trecem de un

tip care îşi vede de treabă, ocupat cu sandviciul lui cu carne. Altul ne întreabă cât e ceasul, ceea ce mă face să devin cam stresat, pentru că uneori asta e doar o tactică prin care să te facă să-ţi scoţi telefonul, ca să-l fure. îl rog pe Valentino să se uite la ceasul lui de mână şi îi spun tipului că e 4 fără 20.

Ştiu că strada mea nu arată prea bine, dar mie îmi place la nebunie. Peste tot la ferestre sunt steaguri din Jamaica, din Republica Dominicană şi din Puerto Rico, care nu doar că arată mândria naţională, dar servesc şi pe post de perdele. Pe un gard de lemn e un graffiti cu Parcarea interzisă! şi mereu sunt maşini parcate acolo; lipsa asta de respect a devenit o glumă constantă în familia Young. N-am intrat niciodată în biserica de lângă părculeţ, dar îmi place că arată ca un castel.

Casa noastră face parte dintr-o serie lungă de clădiri, toate cu cărămidă şi arhitectură asemănătoare, dar diferite ca grad de îngrijire, decoraţiuni şi culori ale uşilor. Casa asta aparţine familiei Dalmei de generaţii întregi şi nu i-ar strica puţină dragoste pe exterior, dar înăuntru capeţi câtă vrei. Răsuflu uşurat când eu şi Valentino urcăm treptele şi ajungem la uşa de la intrare, care e la fel de roşie ca băncile din Times Square. îmi scot cheia pe care am folosit-o să scrijelesc numele lui Valentino pe banca de pe Brooklyn Bridge şi descui uşa.

Am ajuns.

Suntem în siguranţă.

Şi am adus un băiat acasă pentru prima dată. Ar putea fi chiar

ultimul.

— Am ajuns, strig de pe hol.
Casa are trei etaje. Eu şi Dalma avem camerele la parter, de unde putem intra şi într-o curte mică în spate, şi avem şi intrarea noastră separată, deşi n-o folosim niciodată, pentru că holul ăla e practic un spaţiu de depozitare, plin de coşuri, cutii şi toată

mobila pe care Dalma vrea s-o folosească în camera ei, dar pe care n-a apucat s-o recondiţioneze. Sincer, tot locul e un pericol în caz de incendiu şi ar trebui să ne ocupăm de asta cât mai repede. Dayana, Floyd şi Dahlia au camerele sus şi acolo mai e şi o scară care duce pe acoperiş, unde mă bronzez şi mă ard eu.

îl duc pe Valentino la primul etaj, în sufragerie.

— Ce drăguţ arată, îmi zice el.

Se opreşte în dreptul peretelui plin de poze de familie. îmi plac cele neregizate, dar nu mă prea implic când vine vorba deşedinţe foto la JCPenney[17], pentru că mereu mă simt în plus. De parcă se simt obligaţi să mă includă şi pe mine, ca să nu mă simt ciudat, deşi n-am nicio dovadă că ei cred căcaturi din astea, până acum nu mi-au oferit decât dragoste. Ştiu doar că, dacă nu aş locui aici, nu aş fi invitat la studiouri. Aşa că de ce să mă duc doar pentru că sunt obligaţi să mă ia? O să mă tot lupt cu asta ani întregi, dacă o să mai am ani întregi la dispoziţie.

Valentino arată spre o poză din clasa a cincea, unde nu zâmbeam.

— Avuseseşi o zi proastă?

— Prima poză de la şcoală fără părinţii mei.

— Are sens.

în clasa a patra am ratat poza de la şcoală, pentru că eram în doliu. Mamei îi plăcea mult să mă îmbrace frumos când ni se făceau poze. îmi călca cămaşa şi mă făcea să par mai mare, punându-mi o cravată sau dându-mi cârlionţii cu un spray făcut de ea, ca să-i facă să strălucească mai tare. Când au venit pozele din clasa a cincea, am lăsat-o pe Dayana să aleagă fotografia preferată

— într-una stăteam cu pumnul sub bărbie, în alta cu braţele încrucişate, în alta zâmbeam fals şi în ultima nu zâmbeam deloc.

— Asta pare sinceră, a zis Dayana şi a ales poza care e acum pe perete.

Mi-a plăcut că nu ne-am prefăcut că totul e bine, mai ales din moment ce poza aia a fost făcută la o săptămână de la comemorarea de un an de la moartea părinţilor mei.

Se aud paşi sus şi îmi dau seama imediat că e Floyd, care merge prin toată casa de parcă are picioare de plumb. Floyd poartă un

tricou şi blugi, care sunt strânşi cu aceeaşi curea pe care o foloseşte la toţi pantalonii mai largi. Părul

lui castaniu e dat cu gel, ca de obicei, chiar dacă Dalma i-a trezit pe toţi în miezul nopţii, ca să fie aici înainte de operaţia mea.

— Bună, garrochân, îmi zice Floyd şi îmi strânge mâna.

E un portorican tipic, aşa că nu e mare fan al îmbrăţişărilor. Şi tata era aşa, oarecum.

— Mă bucur că eşti teafăr.

— Şi eu. Floyd, el e Valentino.

Floyd se uită puţin sceptic la Valentino. Poate părea puţin homofob, sincer să fiu, dar ştiu că e mai degrabă precaut, că se gândeşte că are un Decker în carne şi oase în sufragerie. Dar îşi revine repede şi îi strânge mâna.

— Mă bucur să te cunosc, Valentino. îmi pare rău pentru...

ştii tu.

— Mulţumesc, domnule.

— Spune-mi Floyd, te rog. Haideţi jos.

înainte să apuc să întreb de ce sunt toţi jos, Valentino mă întreabă:

— Ce e un garrochân?

— Cineva înalt şi slăbănog, în mare.

— îi zic aşa de când era mic, spune Floyd în timp ce coboară scările. De când avea doişpe ani e mai înalt decât mine.

— Nu că ar fi prea greu, zic eu.

Floyd râde, cât pe ce să ridice mâna la mine în joacă, dar l-am bătut la cap până s-a dezvăţat de obiceiul ăsta. OK, poate nu a fost cea mai fericită exprimare. Rectific: l-am convins să nu mai facă asta, pentru că Dayana e supersensibilă când vine vorba de abuz domestic, după ce tatăl ei s-a purtat oribil cu mama ei. Nu

vrea ca fetele ei să crească într-o casă unde se glumeşte cu asta sau ca eu să fac asta la rândul meu, când o să fiu adult.

Ajungem la parter şi îi zic lui Valentino să nu bage în seamă mobila, cutiile şi coşurile. Ne face să părem foarte dezordonaţi, aşa că îl împing în sufragerie, unde eu şi Dalma am pus un covor cu un curcubeu, plin de urme de paşi. Mă aşteptam să găsesc toată familia pe canapea, la un film, pentru că nu pot să mă gândesc la alt motiv pentru care ar fi toţi aici, dar tot ce văd sunt nişte pături şi perne.

— Surpriză!

Mă încordez brusc şi le văd pe fetele Echipei Young afară, în curtea mică, cu o pătură festivă aruncată pe o masă pliantă. Dalma are un buchet de trandafiri în mână, iar Dahlia, un semn pe care scrie BINE AI VENIT, VALENTINO! cu mare parte din litere acoperite cu sclipici, de parcă ar fi rămas fără timp sau fără sclipici pe la jumătate, poate chiar ambele. Dayana e prima care se duce la Valentino şi-l ia în braţe, ca o mamă.

— Mă bucur nespus să te cunosc, zice Dayana, luându-i

faţa în mâini.

— Şi eu, doamnă Dayana, zice Valentino.

Sunt impresionat că i-a nimerit numele, dat fiind că toate încep cu

D.

— Deja pot să înţeleg de ce Orion a vorbit aşa de frumos

despre tine.

Dayana mă ciupeşte de obraz, ceva ce n-a mai făcut de ceva vreme.

— Ştiai ceva despre asta? întreabă Valentino.

— Nu, nimic, îi zic, impresionat şi şocat în acelaşi timp. Nu vreţi s-o lăsăm mai moale cu surprizele când cineva de-aici are probleme cu inima?

— Ţi-am dat mesaj, îmi zice Dalma.

îmi verific telefonul şi văd că m-a anunţat, dar nu mi-am mai scos telefonul din buzunar de când ne-am urcat în metrou, de frică să nu fiu jefuit.

— Greşeala mea.

Dalma îi dă trandafirii lui Valentino.

— îmi cer scuze că am fost aşa de insensibilă azi-noapte.

— Ştiu că aveai intenţii bune, zice Valentino.

— Da, dar nu m-am purtat prea frumos. Sper că poţi să mă ierţi.

Valentino o îmbrăţişează pe Dalma şi tot ce vreau e să mă prăbuşesc pe canapea şi să plâng.

Micuţa Dahlia – mă rog, are treisprezece ani, dar mereu va fi Micuţa Dahlia pentru mine, deşi în curând va fi Marea Dahlia, în comparaţie cu tatăl ei – mă ia în braţe şi i-o prezint şi pe ea lui Valentino.

— îmi pare rău că... că o să... ştii tu... Dahlia scutură din cap.

— Mulţumim că-l ajuţi pe Orion.

— El mă ajută pe mine, răspunde Valentino.

— Ar face bine să te ajute, la urma urmei, îi dai inima ta! spune Dahlia, pe un ton care arată că e absolut evident, după care se întoarce spre părinţii ei.

— Putem să-i dăm cadourile?

— Cadouri? întreabă Valentino şi se duce după Dahlia, spre masă.

Dalma mă opreşte.

— Sper că e în regulă. Am zis că ar fi drăguţ să îi mulţumim pentru tot şi să-i arătăm puţină dragoste de familie.

— E perfect, îi zic. Sau cel puţin pe cât de perfectă poate fi o Zi a Sfârşitului petrecută cu nişte străini.

— Mi se pare că sunteţi mai mult decât nişte străini. Din păcate sau din fericire, chiar suntem.

Oricum se va încheia această Zi a Sfârşitului, o să cioară mai mult decât îmi pot imagina.

VALENTINO

15:58

Familia Young mă tratează de parcă aş fi de-ai lor.

Stau în capul mesei, cu trandafirii în braţe. în niciun univers nu mi-ar fi oferit părinţii mei flori, nici măcar de Sfântul Valentin. Nu pot să nu mă gândesc că asta e la propriu Ultima Cină, dar fără mâncare şi fără trădare. în schimb, Dalma iese din bucătărie cu o pungă de cadou. Spune că nu e mare lucru, dar deja mă simt binecuvântat. îi arunc hârtia lui Orion şi scot un glob de zăpadă cu New York, un magnet cu un taxi, un breloc cu o felie de pizza şi o punguţă cu linguini uscaţi.

— Ţi le gătesc eu, dacă vrei, zice Dalma.

Mi se pare cea mai frumoasă ofrandă de pace.

— E tentant, dar va trebui să refuz.

Văd în ochii Dalmei că e uşurată, dar şi tristă.

— Dacă te răzgândeşti...

— O să îţi spun.

Scutur globul de zăpadă şi mă uit cum pudra albă învăluie Statuia Libertăţii şi clădirile argintii.

— Vă mulţumesc din suflet. A fost foarte drăguţ din partea voastră.

— Am vrut să te simţi binevenit în oraş, spune Dalma.

Orion nu zice nimic, îmi dau seama cât de mult înseamnă

gesturile lor pentru el, dar mi se pare că îl şi

întristează. — De unde vii? întreabă Dahlia.

— Phoenix, Arizona.

— De ce te-ai mutat?

— Nu mă mai potriveam acolo. Aşa cum se întâmplă şi cu hainele, mi-a rămas mic locul ăla.

— Crezi că n-ai mai muri dacă ai fi rămas acolo?

— Dahlia! strigă toată lumea în cor.

— Dahl, e supernepoliticos, îi zice Dalma.

Dahlia dă din umeri aşa de mult, încât pare exagerat.

— întrebam doar.

Vreau să detensionez atmosfera.

— E o întrebare bună. M-am întrebat şi eu dacă m-ar mai fi sunat Crainicii Morţii, dacă n-aş fi plecat de acasă. Dar aleg să cred că, dacă aş fi rămas în Arizona, sufletul meu ar fi fost complet distrus şi, în plus, în ziua asta petrecută aici am trăit mai mult decât am făcut-o acolo în ultimii ani.

Le spun cum mi-am petrecut Ziua Sfârşitului. Cum dezamăgirea de la agenţia de modelling ne-a dus spre aparatul foto de la amanet şi cum ne-am propus să facem lucruri pentru prima dată. Toate fotografiile pe care le-am făcut, pentru ca sora mea şi Orion să-şi aducă aminte de mine. Drumul prin High Line. Vizita la monumentul de la World Trade Center. Staţia secretă de la metrou unde am ajuns legat la ochi. Călătoria de pe Brooklyn Bridge. Spectacolele din metrou. întoarcerea în Times Square, pentru o primă întâlnire care a fost întreruptă.

— Nu-mi aduc aminte ultima dată când am făcut atât de multe lucruri într-o singură zi.

îmi trec degetele peste ale lui Orion şi îl strâng tare, sigur că toţi cei de la masa asta se vor uita la noi cu mândrie, fără să ne judece.

— Dacă aş fi rămas în Arizona, nu l-aş fi cunoscut pe

primul meu iubit. Orion face ochii mari şi zâmbeşte.

— Iubit?

— Dacă vrei.

— Normal, iubitule. Ne sărutăm.

— Dar de-abia s-au cunoscut, şopteşte Dahlia.

— Taci, îi şopteşte Dalma înapoi.

Eu şi Orion începem să râdem, împreună cu toţi ceilalţi.

Le povestim amândoi alte detalii intime despre Ziua Sfârşitului meu, cum am decis ce e sigur şi ce a meritat să riscăm puţin. Dahlia vrea să ştie cât de prost a dansat Orion în metrou; lăsăm banii strânşi să vorbească de la sine. Dalma îmi mulţumeşte că am fost cu Orion la World Trade Center. Orion încearcă să vorbească despre asta, dar nu prea reuşeşte. Dayana intervine şi începe să ne povestească cum era Magdalena când era mică, după care Floyd vorbeşte despre petrecerile epice pe care Ernesto le organiza la fiecare meci al celor de la Yankees.

— îmi pare rău să aud de Scarlett, îmi zice Dalma. Mai are vreo şansă să ajungă?

— Nu prea cred, recunosc cu tristeţe.

Astăzi trebuie să învăţ să accept. Orion m-a încurajat să controlez ce pot şi să accept ce nu pot să controlez.

— Mă simt foarte bine cu voi, dar v-ar deranja dacă aş suna-o pe Scarlett?
Mă simt inspirat să rezolv nişte lucruri cu familia mea, după ce am fost aşa de binevenit în a voastră.

— Vrei să zici că...? întreabă Orion.

— Da.

O să-mi sun părinţii şi o să le zic că e Ziua Sfârşitului meu. 16:36

Să le spun că sunt gay a fost o chestie. Să le zic că sunt Decker e cu totul altceva.

Lui Scarlett i-am zis că sunt gay când era în spital, după operaţie.

— Te iubesc, Val, a fost tot ce a zis Scarlett cu voce tare, iar privirea ei a spus restul.

Mi-am dorit să le spun şi părinţilor mei în după-amiaza aia, dar au petrecut atât de mult timp rugându-se lângă patul surorii mele, încât am ştiut că ar fi mai bine să aştept. La câteva zile după ce Scarlett s-a întors acasă, mi-am dat seama că trebuie să le spun, ca să le dau ocazia să se obişnuiască cu noua noastră normalitate, în loc să îi las să se întoarcă la vechea normalitate, unde trebuia să mă ascund. I-am chemat în sufragerie şi le-am spus pur şi simplu, mimând că sunt încrezător. Nu am putut să-mi dau seama dacă ştiau deja. M- am gândit la toate momentele în care tata zicea de cineva că „e pe invers” ca pe o insultă sau cum mama bănuia că orice bărbat mai în vârstă, necăsătorit şi fără copii, e gay. Părinţii mei nu s-au uitat la mine cu înţelegere, aşa cum a făcut-o sora mea. Dar mi-au ţinut predici – multe, multe predici, în care mi-au subliniat că o să ard în flăcările iadului dacă aleg să păcătuiesc împotriva lui Hristos.

Oare părinţii mei o să-mi mai spună că o să ajung în iad odată ce o să afle că e Ziua Sfârşitului meu?

O să aflu în curând.

Am sunat-o pe Scarlett acum câteva minute şi mi-a sprijinit decizia de a le spune părinţilor noştri. Nu ştiu cum ar fi reacţionat dacă n-aş fi ajuns eu singur la concluzia asta. Din punctul meu de vedere, ea e preferata lor, dar oare i-ar fi reproşat că nu le-a zis că e Ziua Sfârşitului meu? Bănuiesc că n-o să aflu niciodată.

Sunt sus, în sufragerie, lângă un modem, ca să am semnal mai bun la conversaţia de pe Skype cu Scarlett şi părinţii noştri. Orion îşi aşază laptopul pe biroul lui şi-l bagă în priză, pentru că ar muri imediat dacă nu ar fi pus la încărcat. Desktopul e plin de documente Word, cu nume gen Priveşte cum te privesc sau Inimă de aur sau Ostatic pe viaţă sau Niciodată înţeles, întotdeauna altfel.

— Câte poveşti ai scris, îi zic.

— Sunt doar nişte schiţe, spune Orion şi trage perdeaua, ca să intre mai multă lumină în cameră.

— Tot sunt multe.

— Le scriu cum îmi vine. Nici măcar nu corectez greşelile de scriere.

— Doar tu le ştii. Crezi că... Tot vrei ca poveştile tale să rămână doar ale tale? E OK dacă da.

Orion zâmbeşte.

— Mi-ar plăcea mult să fii tu primul meu cititor. îi strâng mâna şi mă uit iar la laptop.

— Mersi. O să fie o răsplată frumoasă după conversaţia asta.

— Sigur nu mai ai nevoie de altceva? Pot să rămân şi eu, dacă vrei, şi nu trebui să mă văd pe cameră sau ceva. Pot să-ţi fiu alături, dacă mă vrei.

Mă ridic şi îl îmbrăţişez pe Orion; îmi place că nici nu mai ştiu de câte ori neam luat în braţe. înseamnă că recuperăm timpul pierdut şi compensăm tot timpul pe care o să-l pierdem.

— Mi-ai fost alături la fiecare pas azi. Acum trebuie să străbat calea asta singur.

Orion mă sărută.

— Sunt sigur că o să te descurci, Valentino.

Se duce jos, iar eu mă aşez la laptop şi mă loghez pe Skype. Ia o viaţă să se pornească, dar reuşesc s-o sun pe Scarlett.

Scarlett e în camera ei, pe laptopul Dell al mamei, cu camera lui pixelată, din moment ce bagajele ei au rămas în primul avion. Are mascara întinsă pe obraji, dar nu mai plânge acum.

— Bună, Val.

— Bună, Scar.

Nu zicem nimic câteva minute. Nu ne vine să credem că se

întâmplă asta.

Mă uit la cicatricile ei, atât de recunoscător că mai e în viaţă şi sper să rămână aşa.

— Ştiu de ce eşti acasă? o întreb.

— Doar că n-am putut să mă sui în avion, din cauza

Crainicilor Morţii.

— Pun pariu că le-a plăcut asta.

— Au zis că infarctul pilotului a fost doar o coincidenţă.

încă mai sper că au

— dreptate.

Cred că şi dacă aş muri în faţa lor, părinţii mei tot nu ar crede că cei de la Crainicii Morţii mi-au prezis soarta, dar Scarlett cred că o să accepte asta în cele din urmă. Din fericire, nu încerc să conving pe nimeni că o să mor azi. Vreau doar să îmi iau ceva de pe inimă. Fireşte, mai e şi partea morbidă în care o să mi se scoată la propriu inima din piept.

— Scar, trebuie să-ţi zic ceva.

Imediat se panichează, ca şi cum crede că am primit un diagnostic

fatal.

— Ce e?

— E de bine. Dacă mor, inima mea îi va fi donată lui Orion. Scarlett are cel mai trist zâmbet din lume.

— Ce frumos!

— Sper că cei de la Crainicii Morţii se înşală şi că o să pot să vă fac cunoştinţă. Dar să ştii că eram dispus să-i dau inima mea şi când era doar un străin simpatic şi că acum sunt mai mândru ca niciodată că o să îl ajut pe iubitul meu extraordinar să trăiască.

îşi duce mâinile la inimă.

— De-abia aştept să ies cu tine şi cu iubitul tău.

— Mi-ar plăcea mult asta.

Nu cred că eu şi Scarlett o să ne luăm rămas-bun, în sensul clasic. Nu când încă mai speră că o să mă vadă mâine.

Va trebui să găsesc altă modalitate să îi spun tot ce vreau persoanei mele preferate.

— Sunt gata, îi zic.

Scarlett îşi duce laptopul în sufragerie, unde mama şi tata stau pe canapea şi se uită din nou la O lume minunată, cu ventilatoarele pornite. Scarlett ia telecomanda şi stinge televizorul.

— Ce faci? întreabă tata.

— Dă-i drumul înapoi, zice şi mama. Pune laptopul jos pe taburetul tatălui meu.

— Valentino vrea să vorbească cu voi.

Părinţii mei se uită fix la mine. Mama poartă halatul ei clasic şi are o agendă în braţe. E singura persoană pe care o ştiu care poate să termine agende. Tata e îmbrăcat cu un tricou alb, băgat în pantalonii lui scurţi gri, în timp ce mănâncă nişte biscuiţi direct din cutie. Niciunul nu zice nimic, deşi ar putea spune multe. Ar putea să mă întrebe cum mi-a fost zborul. Cum m-am acomodat. Să-mi mulţumească pentru că am plecat din casa lor. Dar îşi mută privirea, de parcă a reînceput filmul la care se uitau. Nu prea vreau să-i mai văd, dacă o să repete acelaşi comportament care m-a făcut să mă simt aşa de incomod în casa în care în care am crescut.

Sunt cât pe ce să o rog pe Scarlett să ia laptopul înapoi în cameră, ca să pot să petrec timpul ăsta preţios vorbind cu ea, dar nu o să-i las să mă mai alunge o dată.

O să fac ceva pentru prima dată – o să vorbesc deschis despre viaţa mea.

— New York e o nebunie, mersi c-aţi întrebat. Aţi urmărit ştirile despre Crainicii Morţii? Aţi auzit despre atacurile din Times Square? Eu am fost unul dintre oamenii spre care s-a tras, ceea ce a fost foarte înfricoşător, mai ales că s-a întâmplat la câteva secunde după ce Crainicii Morţii m-au sunat şi mi-au spus că o să mor.

Amândoi îşi întorc brusc privirea spre ecran, de parcă nu se pot controla, de parcă au fost atraşi de un magnet.

— Probabil vă întrebaţi de ce vă spun asta acum, dacă eu am aflat de la miezul nopţii. Eram dispus să mor fără să vă zic, pentru că nu cred că vă pasă de viaţa mea. Sunt singurul vostru fiu. Primul născut. Motivul pentru care aţi devenit părinţi şi nici măcar n-aţi încercat să mă iubiţi, după ce v-am spus că sunt gay.

Tresar amândoi, de parcă am zis un cuvânt urât. De parcă sunt defect.

— Va veni un moment în care va trebui să acceptaţi că m-aţi făcut să mă simt atât de prost, încât am plecat. Dar vreau să vă mulţumesc pentru lipsa de iubire, pentru că asta m-a alungat din casa voastră în braţele unui băiat cu o inimă enormă. El s-a asigurat că ultima mea zi pe planeta asta e plină de toată iubirea şi blândeţea pe care le merit şi am de gând să petrec ce mi-a mai rămas din viaţă cu el, chiar dacă asta înseamnă că la final voi ajunge în iad.

17:05

Iubitul meu – da, iubitul meu. Şi asta nu e tot! – e în casa mea. Nu-mi vine să cred.

Nu aş fi zis niciodată că o să întâlnesc pe cineva care să treacă de prieten la iubit în mai puţin de o zi. Ar trebui să am mai multă încredere în mine. Azi- noapte aş fi putut să jur că nu mă ridic la standardele lui Valentino, şi nu vreau să zic că nu e aşa. Doar sunt mândru de mine că am fost alături de un străin care avea nevoie de sprijin, fără să aştept ceva în schimb; nici măcar nu am intrat în toată povestea asta pentru transplant. Suntem în aceeaşi ligă – mai puţin când vine vorba de spectacole în tren, evident – şi sunt la fel de tare ca el şi am fi făcut o groază de lucruri tari împreună, dacă am fi avut timp să facem lucruri tari împreună, dar soarele apune, ceea ce înseamnă că sfârşitul se apropie.

Mă simt stresat, ca şi cum ar trebui să aranjez toată casa pentru Valentino şi pentru restul: să iau toate cablurile de pe jos, poate chiar să scot din priză toate lucrurile de care nu avem neapărat

nevoie; să verific de patru ori că alarmele de incendiu au baterii; să mă asigur că nimic nu blochează ieşirile de urgenţă; să pun perne în dreptul scărilor, în cazul în care cade cineva; să

baricadez ferestrele, ca să ne apăr de hoţi. Dar doar aş amâna inevitabilul, în loc să profit de timpul pe care îl mai am cu Valentino. Am făcut curat în dormitor şi l-am aranjat puţin pentru ceva frumos, ceva ce cred că ar putea să- 1 mai relaxeze, după conversaţia dificilă cu ai lui.

Le-am mulţumit alor mei de o mie de ori că au fost aşa de drăguţi cu Valentino şi că i-au dăruit dragostea pe care părinţii lui nu i-au arătat-o.

— Gata, am terminat, le zic când mă duc lângă ei, la masă.

— O să-i placă la nebunie, îmi spune Dalma.

— Sper, răspund şi bat în lemn. Serios, mulţumesc pentru

tot.

O mie unu.

— E plăcerea noastră, zice Dayana şi îşi verifică ceasul. Cât

timp mai e?

— Nu ştiu. N-o să-l grăbesc. Floyd se ridică.

— Normal. Nimeni nu-ţi cere să-l împingi pe Valentino spre

moarte.

— Te rog să nu faci asta acum. Nici măcar nu am mai primit vreo veste de la doctoriţa Emeterio...

— Orion, ascultă-ne, zice Dayana. Te iubim şi vrem ce e mai bun pentru tine.

— Atunci nu mă puneţi să-i scurtez Ziua Sfârşitului.

— Vrem ca tu să îţi sporeşti şansele, garrachân, îmi zice Floyd. Crainicii Morţii ne dau o şansă unică pentru a primi ce ai nevoie, dar sunt multe lucruri care trebuie făcute înainte.

— Dar tot rahatul ăsta se poate duce naibii în orice clipă.

— Vezi cum vorbeşti, zice Dayana şi se uită la Dahlia, de parcă ea nu înjură niciodată când ai ei nu sunt de faţă.

— Uite ce e, poate nu sunt oficial Decker, dar şi eu pot să mor în seara asta.
O să vă simţiţi mai bine dacă îl grăbim pe Valentino şi ajung şi eu să mor?

Nimeni nu mai zice nimic, Dalma se abţine să nu vorbească, dar, exact ca azi- noapte, la spital, nu reuşeşte.

— N-are legătură cu noi, Orion. Tu şi Valentino aţi format o prietenie extrem de frumoasă şi mi se rupe sufletul când mă gândesc că nu puteţi să vă bucuraţi de mai mult timp. Dar cum o să te simţi dacă Valentino moare degeaba şi apoi mori şi tu?

Sunt foarte aproape să fac pe deşteptul şi să-i zic că n-o să mai simt nimic, pentru că o să fiu mort, dar nu spun nimic, pentru că ştiu că, în străfundul inimii, toţi au intenţii bune şi vor doar să o schimb pe a mea cu a lui Valentino. Ei nu ştiu cât de greu o să fie să trăiesc datorită lui Valentino, dar fără el. Cum, la fiecare bătaie de inimă, o să simt că-mi şopteşte, pentru tot restul vieţii. Nu vreau să-mi zică, de pe lumea cealaltă, că l-am împins să moară, pentru ca eu să pot trăi.

Valentino coboară scările şi eu mă ridic şi-l întâmpin la uşă. Are laptopul meu în braţe şi, cu cât se apropie mai mult, cu atât plânge mai tare. îmi deschid braţele în loc să-mi încleştez pumnii, cum aş vrea de fapt să fac, pentru că sunt atât de furios că părinţii lui nu au putut să-l susţină nici măcar în ultima clipă. Valentino nu mă ia în braţe, ci aruncă laptopul pe canapea, îmi cuprinde faţa şi mă sărută. Nu e la fel de pasional ca primul nostru sărut, de pe Brooklyn Bridge, ceea ce e bine, pentru că nu-mi pasă că sunt şi ai mei aici, dar tot nu sunt pregătit să mă vadă în felul ăsta. Valentino mă sărută de parcă i-am făcut un cadou.

— Eşti bine? îl întreb. Cum a mers?

— N-au zis nimic, dar am vorbit eu. Le-am spus tot ce aveam pe suflet.

— Mă bucur pentru tine. Şi părinţii tăi pot să se ducă-n...

— Nu le vreau răul, Orion. Tot ce-am vrut a fost să le zic că sunt pregătit să merg în iad, dacă asta înseamnă că am şansa să-mi trăiesc viaţa.

— Le-ai spus că ai merge în iad? Ce şmecher. îşi şterge

lacrimile.

— Probabil o să regret asta, dacă iadul chiar există.

— Da, ar fi cam aiurea. Pare cam cald în iad.

— N-are cum să fie mai rău decât Arizona, vara.

— Pe bune acum. Cum s-a terminat? Chiar n-au zis nimic?

— Nici măcar un cuvânt, Orion. Am crezut că o să-şi ceară iertare sau că o să-mi spună că mă iubesc sau chiar ceva acid, despre cum asta merit că m-am pus contra voinţei lui Dumnezeu. Dar tăcerea lor m-a durut şi mai tare, aşa că am închis. M-am gândit că e mai bine să plâng fără să mă vadă.

Mi-aş dori să fi fost alături de Valentino din secunda în care a căzut prima lacrimă. Urăsc gândul că a plâns singur, dar n-avea nevoie să-i stau şi eu în coastă. Valentino e un supravieţuitor care a avut nevoie de ajutor în Ziua Sfârşitului, dar mereu s-a descurcat singur.

îl iau de mână şi îl conduc afară, unde o familie iubitoare îl primeşte cu braţele deschise. Nu le dă mai multe detalii, dar şi ei sunt pregătiţi să meargă la război pentru el.

Dayana pare scârbită de toată povestea.

— îl iubesc pe Dumnezeu, dar Dumnezeu nu s-ar pune niciodată între mine şi copiii mei. Dacă părinţii tăi ar avea o relaţie mai sănătoasă cu Dumnezeu, nici n-ar trebui să se pună problema aşa.

— Apreciez mult că spui asta.

— îmi pare rău că n-o auzi de la părinţii tăi.

— Le-ai spus. de mine? îl întreb, dar imediat îmi dau seama cum sună asta. Nu de mine ca persoană, ca prietenul iubitul tău. De faza cu transplantul.

— Nu ştiu despre asta. Dar ştiu despre tine.

— Eşti sigur că n-au făcut atac de cord?

— Ce sinistru, zice Dalma.

— Eu pot să glumesc cu asta, cei care fac atac de cord

sunt oamenii mei. Dayana se ridică.

— OK, toată lumea să plece. Haideţi să-i lăsăm pe băieţii

ăştia singuri puţin.

Le face semn Dalmei, lui Floyd şi Dahliei să se ducă sus. Dar Dalma se întoarce. — O-Bro...

Asta e tot ce mai spune înainte să ne lase singuri şi să închidă uşa. Dar ştiu ce-mi spune să fac. Sau să nu fac.

Să nu-l las pe Valentino să moară degeaba. Dar în primul rând: mai avem câteva lucruri de făcut pentru prima dată.

VALENTINO

17:23

— Bine ai venit în O-Zone, zice Orion şi deschide uşa spre camera lui.

— Tare nume, îi zic şi inima mi-o ia razna când intru în dormitorul lui mic, cu un ventilator pe tavan.

Pereţii sunt de un gri-deschis, aproape alb. Pe biroul de lemn sunt lipite poze cu Orion şi cu părinţii lui. Singura fereastră dă spre grădina din spate, unde masa a rămas goală, din moment ce toţi s-au dus sus. în spatele meu e patul dublu al lui Orion, acoperit cu o pătură albă, identică cu cea pe care o aveam şi eu în Arizona. Singura diferenţă e că aici mai e o pătură, alb cu negru, pe care se află telefonul lui, camera mea şi o tavă cu două pahare de şampanie şi o lumânare parfumată.

— Ce-i asta?

— N-am reuşit să avem o primă întâlnire cum trebuie, îmi zice Orion, în timp ce mă strânge de mână şi mă conduce spre pat. Mă gândeam că putem să ne bucurăm de ea aici.

— Deci tu ajungi în pat de la prima întâlnire, la propriu.

Orion râde.

— Doar dacă îmi place de băiatul în cauză.

— Asta e bine pentru tine.

— E bine pentru noi.

Se preface că aprinde un chibrit şi că-l duce spre lumânare.

— Sper că lumânarea n-o să se răstoarne şi că n-o să dea foc la pat.

— Şi eu, ar fi chiar nasol.

Ne aşezăm lângă perete, ne ţinem de mână, cu paharele goale de şampanie în braţe.

— Să înţeleg că nu bem nimic, îi zic.

— Cine a spus asta?

Orion ia o gură de nimic şi oftează, de parcă e prima gură de apă de ceva vreme.

— Ah, ce poftă mi-a fost. Beau şi eu aer din paharul meu.

— Foarte bună.

— Nu, nu, nu, nu, nu, nu. Te-ai prefăcut.

— Şi ce ar fi trebuit să fac?

— Să te bucuri de moment.

Asta e Ziua Sfârşitului meu şi tot ce am putut să beau a fost nişte ceai negru, din cauza posibilei operaţii, dar, când îmi aduc iar paharul la buze, mă gândesc la toate lucrurile pe care aş vrea să le beau pentru ultima dată, dacă aş putea: ceai rece cu multă lămâie; o bere cu ghimbir, la un restaurant; shake-urile cu legume şi smoothie-urile proteice cu vanilie pe care adoram să mi le fac dimineaţa; suc de mere, care îmi aduce aminte de cănuţele pe care le beam cu Scarlett când eram mici; şi litri întregi de apă. Sunt încă foarte deshidratat când termin exerciţiul ăsta, dar sunt plin de amintirile tuturor acelor lucruri mici pe care le-am considerat mereu de la sine înţelese. Respir adânc, lucru care-l mulţumeşte pe Orion.

— Un început foarte bun pentru prima noastră întâlnire, îi zic.

— O să fie şi mai bine – sper.

— Dacă te gândeşti la ce mă gândesc şi eu...

— O, mă gândesc la ce te gândeşti şi tu, dar mă gândesc şi la cât de emoţionat sunt, pentru că îţi voi citi una dintre povestirile mele.

— Şi eu tot la povestire mă gândeam. Despre ce credeai că vorbesc?

Orion se uită în ochii mei înainte să-şi dea seama că-l tachinez.

— Te urăsc.

— Ba nu.

— Ba nu.

Se simte o tensiune între noi, înainte ca Orion să-şi ia telefonul.

— Am scris asta înainte să te cunosc, dar este despre un transplant cardiac.

Orion începe să-mi citească povestirea lui, Inimă de aur, aceeaşi pe care am văzut-o şi pe laptopul lui. Nu e o comedie, dar nu mă pot abţine să nu râd când Orion spune că numele personajului principal e Orionis. Dar devine mai întunecată când Moartea începe să-i îmbătrânească inima lui Orionis şi acesta poate să rămână în viaţă doar dacă dansează cu ea. Viaţa lui devine un dans nesfârşit cu Moartea, unul pe care era gata să-l întrerupă, pentru că o viaţă trăită aşa nu e viaţă. După care întâlneşte un

bătrân cu inima de aur, care trăia fără griji şi făcea tot ce Orionis nu putea să facă. Dar îi frângea inima să-l vadă pe Orionis atât de nefericit, aşa cum mi se frânge şi mie inima pentru Orion. Bătrânul îi dă inima lui Orionis, aşa cum i-o voi da şi eu lui Orion.

Orion închide telefonul.

— Sfârşit.

— E profundă şi fericită.

— Da. Nu credeam că ar putea deveni mai tristă, dar acum îmi dau seama că tu nu vei apuca să trăieşti la fel de mult ca bătrânul.

— Asta e trist, dar nu e partea cea mai tristă. Bătrânul nu l-a cunoscut pe Orionis. Eu mi-am petrecut ziua cu persoana care-mi va primi inima.

— Asta chiar e important. Mă bucur să ştiu că n-o să fiu condus de un nemernic.

Orion încearcă să se ascundă în spatele umorului. Cred că ajungem la punctul ăla. La punctul în care ştim că va trebui să ne luăm rămas-bun.

îl iau de mână.

— Crezi că o să scrii despre mine?

— Cuvintele nu vor fi de ajuns, dar tu-mi dai timpul necesar să pot să le caut măcar.

îl trag pe Orion la mine în braţe şi ne uităm unul la celălalt.

— Mulţumesc că m-ai primit în O-Zone.

— Mulţumesc că ai intrat în viaţa mea.

— Mulţumesc că m-ai salvat.

— Mulţumesc că m-ai salvat, repetă Orion.

Ne sărutăm de parcă e un concurs, în care vrem să vedem cât rezistăm, înainte ca moartea să ne despartă.

Pe măsură ce devenim mai excitaţi, ne îndreptăm spre un moment foarte special, pe care amândoi o să-l trăim pentru prima dată.

îl arunc pe Orion pe pat şi el se preface că-şi face griji din cauza lumânării neaprinse, dar rămâne fără cuvinte când îmi ridic tricoul. îmi mângâie gâtul, pieptul şi abdomenul înainte să-mi desfacă nasturii de la pantaloni. E mult mai elegant decât sunt eu când încerc să-i scot blugii strâmţi, care se agaţă parcă de picioarele lui. Dar, odată ce suntem amândoi dezbrăcaţi, ne uităm unul la celălalt cu cele mai largi zâmbete.

— Cea mai tare zi, îi spun.

— Cea mai tare zi, răspunde Orion.

Apoi ne mişcăm de parcă întreaga lume s-ar putea sfârşi în următoarele minute.

îmi dă un prezervativ, pe care mi-l pun înainte să pătrund încet în el şi mă simt aşa de bine, încât nu pot să cred că voi experimenta asta doar o dată.

Singurul lucru pe care-l pot face nu e cu nimic diferit faţă de ce am făcut toată ziua: pot să trăiesc clipa.

Mâinile noastre sunt aşezate pe inimile noastre care bat puternic, în timp ce eu şi Orion continuăm să ne bucurăm de acest moment incredibil, pe care îl trăim pentru prima dată.

10 ..Prince" înseamnă prinţ în limba engleză (n.t.T

11 Mountain Standard Time (MST) este al doilea cel mai vestic fus orar din Statele Unite ale Americii si Canada, care este utilizat din prima duminică din noiembrie până în a doua duminică din martie. în restul anului este folosit Mountain Davlight Time (MDT). MST acoperă 13 state din Statele Unite ale Americii finclusiv Phoenix. Arizona! si 5 provincii sau teritorii din Canada, întinzându-se din nordul Canadei până în Mexic, lângă ecuator fn.t.î.

12 Joc al cărui scop este să conduci mai multe broaşte, astfel

încât să traverseze o stradă foarte aglomerată (n.t.).

13 Perioadă tulbure la începutul anilor 2000. când se spunea că va exista o serie de atacuri cibernetice, care vor paraliza sistemele bancare (n.t.).

14 Moderatorul emisiunii Ştii si câştigi in.t.L

15 ..Scarlett" înseamnă stacojiu în limba engleză in.t.b

16 Scriitor si poet cunoscut pentru poemul în proză ..Desiderata". A scris adesea pe teme spirituale (n.tA 17

PARTEA A PATRA: SFÂRŞITUL

în numele tuturor celor de la Crainicii Morţii, ne pare rău că te

pierdem. —Joaquin Rosa, creatorul Crainicilor Morţii

18:06

Prima dată a mers mult mai bine decât mi-aş fi putut imagina – şi sunt scriitor, ce dracu!

Serios, mă mir că am supravieţuit. Nu zic că a fost o partidă de sex nebun, dar a fost complicat să fac faţă tuturor hormonilor, pe măsură ce problemele mele cu inima s-au înrăutăţit. începusem să cred că va fi prea riscant să fac sex, la fel ca săritul cu paraşuta sau escalada. Nu vreau să sar din avioane sau să mă caţăr pe munţi, dar sexul a fost întotdeauna destul de sus pe lista mea de lucruri pe care voiam să le fac şi Valentino a fost partenerul perfect. Totul a mers încet, aşa cum am crezut mereu că va fi, şi s-a asigurat la fiecare pas că sunt bine, n-a încercat să mă grăbească deloc, deşi ceasul bate din ce în ce mai tare de Ziua Sfârşitului lui. Şi el şi-a dorit la fel de mult ca mine să se bucure de clipele astea şi am simţit că minutele s-au transformat în ore.

Dar, pe bune acum, vorbim despre minute.

Unele dintre minutele mele preferate.

Acum fac un duş şi de-abia aştept să mă întorc la Valentino. Cât timp îmi spăl părul şi corpul, mă simt sfâşiat în două, între gândurile la cât de frumos a fost totul şi cât de îngrozitor va fi totul, când se va termina.

Ceva ce abia a început se va termina atât de repede.

Moartea lui poate avea loc în orice moment.

Poate avea loc chiar acum. Poate a şi avut loc deja.

Gândul că Valentino ar putea fi mort în camera mea mă sperie.

Ies din duş fără să mă usuc bine, deşi îmi aduc aminte brusc cum a căzut Valentino de dimineaţă în apartamentul lui, pentru că era încă ud după duş, şi îmi dau seama că nici eu nu sunt complet în siguranţă, că azi ar putea să fie şi Ziua Sfârşitului meu, dar trebuie să văd dacă mai e viu, viu, viu, viu, viu. Deschid uşa de la cameră şi îl văd pe Valentino la birou, vorbind în faţa camerei.

Sau cum vorbea în faţa camerei mai degrabă, până să intru eu ca o tornadă.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Valentino, cu frica citindu-i-se în ochii albaştri.

— Nimic, nimic.

Aproape scap prosopul din jurul taliei, ceea ce n-ar fi sfârşitul lumii, acum, că ne-am văzut fiecare centimetru din corp.

— Voiam să mă asigur că eşti bine. Am avut un presentiment – m-am panicat. Valentino respiră adânc şi se aşază.

— E în regulă. înregistram un mesaj pentru Scarlett. Ceva care să-i rămână după ce...

Dă uşor din cap.

— Te deranjează dacă termin? Mai am nevoie doar de câteva minute.

— Nu te grăbi, îi spun. Şi să nu mori, adaug. Ştii ce vreau să zic!

Ies din cameră şi sunt tentat să-mi trag una peste gură, ca să nu mai pot să spun tâmpenii. în schimb, mă întorc în baie, unde îmi usuc părul cu prosopul,

pentru că mi s-ar părea prea riscant să folosesc un uscător, acum, că soarta mea e din nou nesigură; nu vreau să mor electrocutat. îmi pun o pereche de blugi, puţin mai largi decât cei de dinainte, ca să nu îmi fie greu să-i dau jos. Peste maiou îmi pun cămaşa gri a lui Valentino, care încă miroase a citrice, cam ca hanoracul lui. Dacă pe Valentino îl deranjează c-o port, atunci va trebui să mi-o dea jos cu forţa şi poate aşa o să moară sau o să murim împreună, din cauza unei cămăşi pe care am vrut s-o păstrez, ca pe o centură de box, ca pe un trofeu care-mi va aduce aminte mereu de victoriile din Ziua Sfârşitului.

Calc pe un prosop şi îl târăsc pe jos, spre dormitor, ca să şterg

toată apa. După care bat la uşa camerei mele, ceea ce mi se pare

ciudat.

— Totul bine?

Cu fiecare milisecundă în care nu răspunde, simt cum devin mai

speriat.

— Intră, zice după o secundă întreagă, viu şi nevătămat. Deschid uşa şi zâmbeşte când mă vede purtând cămaşa

lui.

— îţi stă bine.

— Ţie îţi stă mai bine, dar vreau s-o păstrez şi să ştii că sunt dispus să mă lupt cu tine până la ultima suflare pentru ea.

Valentino se ridică de la birou şi mă sărută.

— A ta e, îmi zice.

Pare să fie mulţumit cu tricoul lui cu Să ai o Zi a Sfârşitului fericită!, deşi îi zic că poate să ia orice tricou de la mine, din moment ce eu l-am furat pe al lui. îmi umblă prin hanorace, cât strâng eu prin cameră – arunc prezervativul şi ambalajul într-un coş de gunoi, pun şosetele şi chiloţii şi blugii în coşul de rufe.

— A mers bine cu mesajul? îl întreb.

— Cred că da, îmi răspunde Valentino, în timp ce trage pe el un hanorac gri simplu. Oricum nu am prea mult timp să mă asigur că iese perfect.

— Sunt sigur că lui Scarlett o să-i placă mult, chiar dacă doar ai stat acolo şi nu ai zis nimic.

— Ai dreptate.

încep să fac patul. O să mi se pară gol fără Valentino, deşi am fost împreună o singură dată. Durerea e o nenorocită parşivă, încearcă să mă doboare înainte ca Valentino să iasă din peisaj. Nu prea mă descurc cu cearşaful, pe care trebuie să-l prind sub saltea, niciodată nu-mi iese partea asta. Valentino vine să mă ajute şi asta îmi aminteşte pentru a mia oară că nu va mai fi aici multă vreme să mă ajute să-mi fac patul, să mă ţină în braţe, să mă întrebe ce fac.

— Ar trebui să mergem, Orion.

încerc să vorbesc, dar nu reuşesc. Nu sunt pregătit să se termine totul.

— Mă gândeam că am putea să mai facem un ultim lucru pentru prima dată, îmi zice Valentino.

— Să nu-mi zici că vrei să ne luăm rămas-bun pentru prima dată sau ceva de genul.

Valentino ridică aparatul foto.

— Să trecem prima dată prin amintiri?

— Mi-ar plăcea asta, îi şoptesc.

— Mă gândeam că putem să facem asta la mine. Aşa pot să-i las camera lui Scarlett şi să mergem direct la spital. Sper că doctoriţa Emeterio a găsit o soluţie să...

Să moară paşnic, versus orice altă metodă care l-ar putea aştepta.

Dar n-o să dau voce coşmarurilor ăstora. O să trăiesc visul. — Du-mă acasă, Valentino!

FRANKIE
18:24
DARIO

Ziua asta nici c-ar putea să meargă mai prost.

în primul rând, Deckerul ăla chiriaş a plecat şi a murit, ucigând şi toate visurile lui Frankie.

După care prietenul cel mai bun al soţiei lui şi-a dat demisia de la Crainicii Morţii, ceea ce înseamnă că acum e complet inutil pentru Frankie şi pentru viitorul lui.

Şi acum Joaquin Rosa a dat o declaraţie în care a recunoscut că serviciul nu e chiar aşa de atotştiutor, distrugându-i şansele lui Frankie să surprindă şocul Deckerilor care ar fi putut supravieţui.

Frankie se simte blocat, de parcă nu poate să scape din viaţa lui, aşa cum poate să scape de chiriaşii din clădire. I-ar plăcea să-i poată da afară pe toţi. Aşa ar putea să se ascundă la etajul 1 de fiecare dată când Gloria îl calcă pe nervi; practic ar trăi acolo. Clădirea asta... de ce nu a putut tatăl lui să-i lase o moştenire mai bună, cum ar fi o companie din Fortune 500? în schimb, Frankie trebuie să se ocupe de desfundat ţevi şi să se ardă în radiatoare care nu merg şi să pară ăla rău din cauza unor oameni care nu pot să-şi plătească facturile la timp. Ce treabă are el? Ori plătesc, ori pleacă. Nu e un adăpost pentru persoane nevoiaşe.

Frankie e în sufragerie, se uită la ştiri, unde încă se vorbeşte despre Crainicii Morţii. Ce surpriză! Uşa de la apartamentul lui a rămas deschisă de dimineaţă, chiar şi când chiriaşul de jos s-a hotărât să asculte nişte bachata tare acum câteva ore; era cât pe ce să-i lipească un bilet de evacuare pe uşă. Dar Frankie speră că Valentino Prince a supravieţuit cumva, deşi pare puţin

probabil, la cum zic reporterii că până acum previziunile Crainicilor Morţii s- au adeverit. în orice caz, ţine uşa deschisă, ştiind că mai sunt mai puţin de şase ore până la miezul nopţii.

Multe se pot întâmpla până atunci.

Uşa din holul de jos se trânteşte, un motiv constant de nemulţumire pentru chiriaşii de la parter, dar Frankie continuă să le spună că o să se ocupe cândva, deşi nu-l interesează şi nici n-are de gând să o rezolve. Oare e Valentino? După care recunoaşte paşii rapizi de pe scări şi oftează dezamăgit.

Paz aleargă în casă.

— Tati! Tati! Tati!

— Da? întreabă Frankie.

— Am obţinut rolul în reclamă! O să filmăm săptămâna viitoare!

Frankie se întoarce spre fiul lui, fără să fie complet atent. Cum se poate – nu e drept – ca băiatul ăsta să se apropie de visurile lui mai mult decât propriul tată? Mai întâi a fost rolul ăla mic în film, acum o reclamă şi mâine-poimâine o să joace într-un serial de succes. De ce vrea lumea asta să-i ofere copilului ăstuia mai multă dragoste decât unui bărbat care a muncit, care s-a zbătut, care s-a chinuit?

— Bravo, îi zice Frankie în cele din urmă.

— A fost distractiv, îi zice Paz şi se aruncă pe canapea, lângă el. După care am mers cu toţii şi am mâncat îngheţată. Mi-a îngheţat creierul!

Cu toţii?

Frankie aude cheile Gloriei în timp ce urcă pe scări încet, ca de obicei, de parcă merge pe un munte abrupt. O să dea un pumn în perete dacă se mai

plânge o dată că nu merge liftul. Şi o să mai dea un pumn în perete, şi poate chiar în Gloria, dacă n-are un răspuns bun cu privire la persoana care a stat cu fiul lui azi.

După care aude vocea unui bărbat. E Rolando.

De ce sunt împreună?

Dacă au o aventură, atunci e vai de pielea lor.

Da, Frankie a înşelat-o pe Gloria de câteva ori cu chiriaşa de la etajul 3, dar aia fost diferit. Gloria nu ştie şi Frankie nu s-ar lăuda niciodată cu asta. Dar să-l aducă pe Rolando în casa lui? De parcă Frankie nu i-a zis deja de mii de ori Gloriei că n-are încredere deplină că Rolando vrea să fie doar prieteni.

Pentru prima dată pe ziua de azi, Frankie e foarte tentat să trântească uşa de la intrare – fix în faţa lui Rolando.

VALENTINO

18:27

De ce să mergi pe jos spre propria moarte, când poţi să mergi cu maşina?

Floyd ne duce pe FDR, un drum de zece minute între casa lui şi clădirea mea. Dar mai e o treabă: eu stau singur pe bancheta din spate, iar Orion e pe scaunul din dreapta şoferului. E o decizie luată din motive de siguranţă şi una pe care am ales să o respect când ne-am suit în maşină.

Transportul e foarte complicat de Ziua Sfârşitului.

Eu şi Orion am încercat să mergem cu metroul, dar familia lui nu ne-a lăsat. Erau prea multe riscuri până la staţia de metrou şi însăşi călătoria cu trenul ar fi putut fi periculoasă. Ne-am gândit să luăm un taxi, dar tutorii lui nu au încredere în şoferi, mai ales de săptămâna trecută, când Floyd a trebuit să-i acorde primul ajutor unui taximetrist care a provocat un accident. Dacă soarta ar fi fost atât de crudă încât am fi nimerit fix acel şofer? Floyd s-a oferit să conducă, dar nu le-a lăsat pe Dayana, pe Dalma şi pe Dahlia să se suie în maşină. A încercat să sugereze că n-ar fi suficient loc pentru toţi, dar e o dubiţă. Am fi încăput cu toţii. Ştiu că nu vrea să le rişte vieţile. Sunt sigur că şi-ar dori ca Orion să fie în maşina Dayanei, cu fetele, dar tot ce a putut să facă a fost să propună ca Orion să stea în faţă, ca să-i dea indicaţii pe o autostradă dreaptă.

Nu sunt supărat. Vreau ca Orion să fie aproape de airbag. Singura măsură de protecţie pe care o am eu sunt păturile şi cearşafurile şi pernele pe care Dayana mi le-a dat pentru Scarlett. Acum Scarlett n-o să trebuiască să doarmă sub hainele mele, cum am făcut eu şi Orion.

îmi place amintirea asta. Prima dată când am împărţit acelaşi pat cu un băiat.

Mă aplec cât îmi permite centura şi mă agăţ de umărul lui Orion, de parcă aş fi pe marginea unei prăpăstii. Se întoarce şi-mi sărută degetele, înainte să le acopere cu mâna lui.

Nimeni nu zice nimic tot drumul. întotdeauna trebuie să fii atent la drum, dar când ai un Decker pe bancheta din spate, cu atât mai mult. Sunt sigur că Floyd îşi face griji că acest gest frumos o să ne omoare pe toţi. Orion se uită în oglinda retrovizoare, atent la orice maşină care ar putea să piardă controlul.

Orice s-ar întâmpla, nu mă pot abţine să nu mă simt de parcă aş fi într-un dric, condus spre propria înmormântare, deşi inima încă îmi bate.

18:30

Sună telefonul şi, preţ de o secundă, simt că nu pot să răspund, de parcă eu sunt cel care conduce, nu cel care stă pe locul din dreapta. Din fericire, Floyd are nervi de oţel. îmi verific telefonul, dar nu e nici Dalma, nici Scarlett. E un număr pe care nu îl ştiu.

— Alo?

— Bună seara. îl caut pe Orion Pagan. Sunt doctoriţa Emeterio, de la spitalul Fenox Hill.

— Dumnezeule, bună seara. Eu sunt.

— Ce faci?

— Sunt bine. Chiar foarte bine.

— Asta înseamnă că Valentino e încă în viaţă?

— Da, suntem împreună acum.

Mă uit peste umăr şi îi zic lui Valentino că e doctoriţa Emeterio.

— Ce s-a întâmplat?

— Pot să vorbesc cu Valentino?

— Sigur.

îi dau telefonul lui Valentino.

încerc să-mi dau seama dacă vine cu veşti bune sau proaste. Mă uit la Valentino în oglinda retrovizoare, sperând să prind vreun indiciu. Spune doar Da şi Nu şi Aha şi, în cele din urmă, îi zice:

— Mulţumesc, doamna doctor. Ne vedem curând.

Nici asta nu-mi spune nimic, oricum plănuiserăm să ne întoarcem la spital.

Valentino se uită în ochii mei, prin oglinda retrovizoare. Şi zâmbeşte. Şi dă din cap. Şi lăcrimează.

— Consiliul a aprobat operaţia, zice Valentino.

Ar fi o idee foarte proastă ca inima mea să explodeze acum, dar simt că plesnesc de fericire.

Nu putem să-i salvăm viaţa, dar putem să-i asigurăm o moarte

mai blândă. Mulţumită Crainicilor Morţii.

GLORIA

18:34

DARIO

Gloria a tras prea mult în frică.

Prima dată când a ridicat mâna la ea, Frankie era supărat că a pierdut nişte bani după un meci de fotbal (fantasy football), de parcă Gloria alesese jucătorii. Apoi, când era însărcinată, Frankie a bătut-o atât de rău, încât a început să sângereze şi s-a temut că bebeluşul a fost omorât de propriul tată. Şi a mai fost momentul când Frankie s-a enervat aşa de tare, deşi Gloria nici nu mai ştie de ce, dar tot ce-şi aduce aminte e că a fugit din baie învelită doar în prosop, că l-a luat pe Pazito, care avea trei ani atunci, şi s-a ascuns în apartamentul vecinilor, în timp ce Frankie o căuta; îşi aduce aminte foarte bine balta care se forma la picioarele ei, în timp ce îi acoperea gura lui Pazito, ca nu cumva să răspundă când tatăl lui îl striga, ca într-un joc oribil de v-aţi- ascunselea. Şi cu siguranţă Gloria nu poate să uite seara în care a stat mai mult la petrecerea lui Rolando, când Frankie voia să ajungă acasă mai repede, aşa că, după ce nu i-a răspuns la telefon, s-a dus după ea, de parcă ar fi fost în pat cu Rolando, lucru la care inima ei a râvnit de multe ori, dar pe care nu l-a făcut niciodată, pentru că ea nu e ca Frankie, care n-a avut niciun fel de problemă s-o înşele de mai multe ori – de parcă ea nu ştie de vecina de jos. Când Frankie i-a zis să se suie în taxi, Gloria a refuzat, văzând cât de furios era. Dar Frankie a ieşit din taxi ca dintr-o cuşcă şis-a aruncat asupra Gloriei ca un animal sălbatic, atacând-o în public, în faţa lui Pazito, care plângea pe bancheta din spate. Frankie şi-a petrecut noaptea la secţia de poliţie, dar, de pe patul de spital, Gloria s-a temut pentru viaţa ei.

Şi acum Gloria trebuie să facă lucrul de care îi e cel mai frică.

Să plece.

E singura ei scăpare.

Aşa cum a zis şi Robert Frost[18], cea mai bună cale de ieşire dintr-o situaţie e să mergi până la capăt.

Gloria merge până la capăt, intră în apartamentul ei, posibil pentru ultima dată. Uşa e încă deschisă şi Pazito stă lângă Frankie, care nici nu-l bagă în seamă pe Rolando, când intră cu Gloria.

— Bună, zice Gloria.

Un soţ mai atent şi-ar fi dat seama deja că ceva e în neregulă. Gloria şi Frankie nu se salută niciodată. îşi pune geanta pe măsuţa din bucătărie, gata să-şi dea pantofii jos, când îşi aduce aminte că n-o să stea mult. Poate să lase oricât de multe urme pe jos. De data asta Frankie o să trebuiască să spele.

— Cum ţi-a fost ziua? Frankie începe să bombăne.

— Ţi-am zis că nu poţi să ai încredere în ăştia de la Crainicii Morţii, îi zice lui Rolando, fără să se uite la el. Sigur n-ai fost concediat?

— Mi-am dat demisia, zice Rolando.

Gloria îşi dă seama că Rolando ar vrea să zică mai mult, să-l provoace pe Frankie, dar asta l-ar enerva şi mai tare. îi face un semn lui Rolando, care înţelege şi se duce spre dormitorul lui Pazito.

— Hai să-mi arăţi trenul nou, zice Rolando.

Pazito sare de pe canapea cu un zâmbet larg şi aleargă spre camera lui. Rolando se uită la Gloria, spunându-i parcă Sunt aici dacă ai nevoie de mine şi închide uşa.

Gloria simte cum urcă frica în ea, aşa cum urcă aerul cald în clădirea asta. Dar curând va fi iar afară şi va putea să respire ca o femeie liberă. Nu stă jos, deşi are picioarele obosite. Vrea să pară înaltă, chiar dacă nu e, şi puternică, aşa cum a fost mereu.

— Frankie, trebuie să vorbim.

— Despre?

— Sunt nefericită. Şi tu la fel.

Frankie nu pare nefericit. în ochii lui se citeşte o furie pe care Gloria o cunoaşte aşa de bine. Simpla privire o face să tremure, aducându-i aminte cât de repede poate să se arunce asupra ei.

— Nu vorbi în numele meu, îi zice Frankie.

— Tu nu vorbeşti în numele tău, îi spune Gloria. Şi nici eu în al meu.

— Atunci treci odată la subiect. Ce tot zici?

— Vreau să divorţez.

Astea sunt cuvintele pe care şi le-a imaginat atâta vreme, dar nu poate să creadă că le rosteşte. Aproape că şi-ar dori să le tragă înapoi, dar cuvintele deja au zburat, ceea ce ar trebui să facă şi ea, dacă vrea să fie liberă.

Frankie se uită la ea cu o privire criminală, după care se întoarce spre uşa de la dormitor, în spatele căreia e cea mai mare parte din inima Gloriei.

— Pentru el?

— Pentru mine.

Scaunul zboară de sub picioarele lui Frankie şi se izbeşte de televizor.

Gloria îşi doreşte ca previziunile Crainicilor Morţii să meargă aşa cum au promis, ca să ştie cine va ieşi din apartamentul ăsta în viaţă.

VALENTINO

18:37

Totul merge conform planului.

Ajungem la blocul meu în siguranţă, parcăm în faţă şi maşina Dayanei ne ajunge imediat din urmă. Toată lumea iese pe trotuar şi oftăm uşuraţi toţi odată. Floyd se uită atent la oamenii de pe stradă, mai ales la cei care petrec în barul de vizavi, ca nu cumva cineva să se împleticească spre noi, pus pe scandal. Dahlia se duce la pizzerie şi inspiră aroma, după care o întreabă pe Dalma dacă poate să-i ia o felie cu pepperoni. Dalma pare emoţionată şi, deşi sunt tentat să-i zic să intre cu noi, ca să vadă că totul va fi bine, vreau să petrec mai mult timp singur cu Orion.

— Câtă gălăgie, zice Dalma.

— îmi place mult asta.

Orion are pernele în braţe şi eu car cearşafurile.

— Mergem sus?

Dayana îşi verifică telefonul.

— Vă întoarceţi până la şapte, bine?

— Cât mai e până atunci? întreabă Orion.

— Douăzeci şi unu de minute.

— Nu avem suficient timp. Se uită iar la telefon.

— Acum mai sunt douăzeci de minute. Timpul trece, aşa că aţi face bine să vă grăbiţi.

îmi iau cheile agăţate acum de brelocul cu pizza pe care mi l-a dat familia lui Orion.

— Ar trebui să-l sunăm pe Frankie, doar ca să-l enervăm, zice Orion.

— Poate când plecăm.

Descui uşa de la intrare şi se trânteşte în urma noastră. începem să urcăm scările.

— îmi pare rău dacă a fost ciudat în maşină, zice Orion din spatele meu.

— Deloc. Floyd voia doar să se asigure că trăieşti.

— Şi că trăieşti şi tu.

— îmi pare rău că simpla mea existenţă îi pune pe alţii în pericol.

— Taci, nu asta simt. Mi-aş dori doar să fi stat în spate, cu tine. M-am simţit de parcă am fost ţinuţi separaţi pentru că ne-am arătat afecţiunea în public sau vreun rahat de genul ăsta.

După primul etaj, mă opresc.

— Aşa?

îl sărut, fericit că buzele noastre s-au reîntâlnit.

— Aşa, zice Orion. Poţi să mă săruţi la fiecare etaj?

— Ce motivaţie bună să rămân în viaţă. Continuăm să

urcăm.

— Apropo, mi-a fost dor de tine cât timp am stat în faţă.

— Şi mie. Dar m-am mai calmat puţin cât timp ne-am ţinut de mână.

— Ce coincidenţă, şi eu la fel. Al doilea etaj, al doilea sărut.

Cineva găteşte la etajul ăsta şi începe să-mi chiorăie stomacul. Nici măcar nu ştiu ce e.

— Ce bine miroase, zic.

— Chiar că.

— Care e primul lucru pe care o să-l mănânci după operaţie?

— Nu ţi se pare o tortură să vorbim despre asta?

— Oricum se va termina curând, îi zic liniştit.

— Alege tu pentru mine.

E greu să mă gândesc acum, pentru că aş mânca şi balustrada murdară sau un picior de om.

— Trebuie să mănânci nişte linguini, bineînţeles.

— Normal.

— Piure cu sos. Morcovi copţi. Spanac la aburi. Budincă de spaghete cu brânză, lăsată la cuptor până aproape se arde.

— S-ar putea să trebuiască să le împart în mai multe mese. Al treilea etaj, al treilea sărut.

Cineva se ceartă mai sus. Problemele cu zgomotul n-o să mă mai streseze de acum. Dar mă bucur că am înregistrat tot la Orion, ca să nu se audă asta pe fundal, deşi vecinii zgomotoşi sunt ceva tipic newyorkez.

— De-abia aştept să văd pozele, îi zic.

— De care eşti cel mai încântat?

La fiecare pas, îmi vine în minte o altă amintire. în faţa magazinului de amanet.

Prima dată când am cumpărat un număr din New York Times, înainte să-mi dau seama de legătura cu poza lui Joaquin Rosa la telefon.

Plimbarea de pe High Line, cu Orion.

Monumentul.

Brooklyn Bridge.

Spectacolul din tren.

Săruturile din Times Square.

Toate se bat pentru primul loc.

— High Line, îi zic când ajungem în capul scărilor, fix când aud zgomot de cioburi sus, pe care nu le bag în seamă, pentru că mă bucur de amintirea asta. E prima noastră poză împreună. Vreau să văd cum a ieşit.

— Pun pariu că tu arăţi genial şi eu arăt ca dracu'.

Al patrulea etaj, al patrulea sărut.

— Sunt sigur că şi tu arăţi grozav.

— Eu am zis genial! Iar faci asta, vrei să mă complimentezi, dar nu prea îţi iese.

Râd.

— îmi pare rău, iubitul meu genial. Eşti genial şi sunt sigur că arăţi genial şi că tot ce are legătură cu tine e genial şi eu nu sunt suficient de genial pentru

tine. Acum putem fi iar geniali împreună?

— Da, sigur, sigur, sigur, suntem geniali împreună, iubitul meu grozav.

— Aş putea să te împing pe scări, îi zic, la jumătatea treptelor spre etajul cinci.

— O să aterizez pe pernă. Dar, pe bune acum, nu m-ar deranja o pauză. Ce idee proastă ai avut să te muţi la etajul şase, într-un bloc fără lift.

— Mi s-a zis că există lift.

— Dacă m-ai fi cunoscut mai devreme, aş fi putut să

verific eu.

— Adaugă asta la lista de lucruri pentru care mi-ar plăcea să pot călători în timp.

Al cincilea etaj, al cincilea sărut.

— Momentul ăsta nu e chiar aşa de rău, zice Orion. Ăsta chiar nu e.

FRANKIE

18:40

DARIO

Frankie o să-l omoare pe Rolando.

Se gândeşte să-şi ia pistolul din dulap, dar un glonţ ar fi prea milos. Vrea să-l bată pe Rolando cu mâna lui, până îl lasă fără suflare. Sunt multe moduri prin care poate face asta: piciorul scaunului care tocmai s-a rupt când s-a izbit de televizor, televizorul însuşi, bocancii de lângă uşă, carnea decongelată pe care Gloria trebuia s-o gătească la cină, un cuţit de bucătărie, câteva lovituri bine plasate cu mănunchiul de chei. Dar şi pumnii lui ar fi de ajuns.

— Rolando, treci aici!

— Ce faci? întreabă Gloria.

Frankie aţinteşte un deget spre soţia lui – spre femeia care nu mai vrea să-i fie soţie.

— L-ai adus pe bărbatul ăsta în casa mea, aşa că hai să vedem cât de bărbat e de fapt.

Uşa se deschide şi Rolando iese din cameră. Paz încearcă să vină după el, dar Rolando îl împinge uşor înapoi. Rolando se întoarce spre Gloria.

— Nu te uita la soţia mea!

— Trebuie să te calmezi, zice Rolando.

— Nu faci tu regulile în casa mea!

— Am fi cu toţii fericiţi să plecăm din casa ta. Frankie se

apropie de

Rolando.

— Poţi să ieşi dracului din casa mea, dar nu iei familia mea cu tine!

— Nu sunt proprietatea ta, zice Gloria şi se pune între cei doi bărbaţi. Frankie o împinge pe Gloria în braţele lui Rolando.

— Atunci puteţi să plecaţi amândoi de aici. Dar Paz nu pleacă nicăieri!
N-are de gând să-şi crească copilul singur, dar nici nu o să lase alt bărbat să i 1 crească.

— Unde merg eu, merge şi Pazito! strigă Gloria, dându-şi părul de pe faţă.

— Peste cadavrul meu! zice Frankie. Şi dă primul pumn.

VALENTINO

18:41

Orion se ţine de piept şi respiră adânc.

— Cum îţi e inima, pentru că a mea.

Ţipetele devin din ce în ce mai clare la etajul şase. E Frankie.

— Poţi să ieşi dracului din casa mea, dar nu iei familia mea cu tine!

O femeie spune ceva, poate legat de o proprietate?

— Atunci puteţi să plecaţi amândoi de aici. Dar Paz nu pleacă nicăieri!

— Unde merg eu, merge şi Pazito!

— Peste cadavrul meu!

Se aude o palmă, apoi o bufnitură.

Femeia strigă AJUTOR! înainte să ţipe de durere.

Scap cearşafurile şi încep să tremur de frică.
Fiecare celulă din corpul meu îmi spune că ăsta va fi momentul de care m-am temut, dar nimic nu mă opreşte să fug în sus pe scări.

— Valentino, nu!
— Rămâi aici, Orion!

Ajung la etajul şase, fără al şaselea sărut.

Uşa de la apartamentul lui Frankie e deschisă. îl văd deasupra unui bărbat, lovindu-l cu pumnii, alături de o femeie – bănuiesc că e soţia lui – care zace pe pământ, cu mâna peste faţa mutilată. O uşă se deschide şi puştiul ăla, Paz, se uită îngrozit cum tatăl lui bate pe cineva, plin de sânge. Oare bărbatul ăla e Decker? Nu pot să cred că se întâmplă asta.

Paz mă vede.

— Ajută-l, te rog.

Nu mai pierd timpul. Alerg în apartament, îl prind pe Frankie şi încerc să-l iau de pe bărbatul de pe jos. Frankie îmi dă un cot în stomac atât de tare, încât simt gust de acid în gât, după care mă izbeşte de perete.

Aşa o să mor... alături de un bărbat care se luptă pentru propria

viaţă.

Se uită la mine de parcă sunt o fantomă, când îi dau un pumn în

faţă.

N-o să mă las bătut.

Frankie îşi masează obrazul, când văd că Paz a dispărut. Sper că se ascunde undeva. Poate reuşesc să-l scot pe Paz de aici, să-l duc jos, unde va fi în siguranţă, cu tutorii lui Orion, care m-au ţinut şi pe mine în viaţă atâta vreme. Frankie apucă repede un scaun rupt şi începe să mă lovească în cap din nou şi din nou.

Ameţesc şi fac câţiva paşi în spate, speriat, cu lacrimi în ochi şi

rănit şi... îmi mai dă una în stomac şi mă scoate din apartament,

unde.

Pe scări, vreau să apuc balustrada dar...

Ratez şi în schimb mă prind de Orion...

De ce e pe scările astea, i-am zis să rămână în spate.

O să mor ţinându-mă de el sau...

PAZ DARIO

Amintirea primei noastre îmbrăţişări, înainte să mă sune cei de la Crainicii Morţii.

Fruntea mea se izbeşte de o treaptă şi sângerez.
Amintirea clipelor în care am fugit, înainte să mă lovesc de asfalt.

îl strâng pe Orion cu putere, ca să amortizez lovitura... Amintirea mâinii lui pe inima mea şi a mâinii mele pe inima lui.

Cred că o să ne lovim de podea... Amintirile astea sunt rapide şi amestecate... Mă agăţ de Orion...

Oare despre asta vorbesc când zic că îţi trece toată viaţa prin faţa.

18:44

Crainicii Morţii nu l-au sunat pe Paz Dario, pentru că el nu ar trebui să moară azi şi e foarte confuz, pentru că nici mama lui nu ar trebui să moară, dar tatăl ei o snopeşte în bătaie.

Nu e prima dată, dar niciodată nu a fost la fel de înfricoşător.

în mod normal, Paz nu vede când se întâmplă asta. Mama lui îi zice să stea în cameră şi să îşi pună un scaun în uşă, aşa cum făcea ea pentru el când îi era frică de monştrii din dulap. Scaunul e atât de mic, încât s-ar rupe dacă oricine altcineva s-ar aşeza pe el. A fost vopsit ca să arate ca un dalmaţian fericit, cu limba afară, pe spătar. Dar Paz ştie că scaunul nu ţine pe nimeni afară, pentru că mama lui mereu vine, în cele din urmă, înapoi în cameră, fără ca el să fi mutat scaunul. Mereu plânge şi-l ţine în braţe până adorm împreună. Alteori, tatăl lui vine în cameră şi-l întreabă dacă e bine şi Paz spune că da şi întreabă ce face mama lui şi tatăl lui îi spune că e bine şi uşa se închide iar.

Paz nici nu mai ştie de câte ori s-a întâmplat asta.

Dar e prima dată când mama lui strigă după ajutor, de asta e sigur.

Aşa că Paz a ieşit din camera lui, vrând să-şi ajute mama, în timp ce tatăl lui l-a lovit pe Rolando atât de tare, încât i-a spart nasul. Dar n-a ştiut ce să facă până când nu l-a văzut pe noul lor vecin, pe Valentino, şi i-a cerut ajutorul. După care Paz a fugit spre dulap, nu ca să se ascundă, ci pentru că i-a venit o idee de cum poate să ajute.

PAZ
DARIO

Oamenii cred că Paz e un băiat rău pentru că a jucat un rol negativ într-un film, dar e de fapt un erou.

E un erou care îi va salva viaţa mamei lui.

Paz aleargă înapoi în sufragerie, care nu mai seamănă deloc cu camera pe care o ştia, aţinteşte pistolul spre tatăl lui şi apasă pe trăgaci.

FRANKIE
DARIO
18:45

Frankie e cât pe ce să îi mai dea un pumn Gloriei, când e lovit din senin de un glonţ.

Cade pe o parte.

Paz stă deasupra lui, cu un pistol în mână, şi trage din nou. Nici măcar Crainicii Morţii nu ar fi putut să-l pregătească pentru o astfel de moarte.

DALMA YOUNG

18.26

Focuri de armă.

Dalma se teme că ar putea să facă şi ea infarct.

E exact ca azi-noapte, în Times Square.

Oare l-a împuşcat cineva pe Valentino? Pe Orion? Pe amândoi?

Oare totul trebuia să se termine cu focuri de armă?

Oare dacă Valentino ar fi murit azi-noapte, s-ar fi terminat totul atunci? Posibil. Dar ar fi însemnat că nu ar mai fi apucat să trăiască mai întâi. Ceva ce Orion s-a asigurat că s-a întâmplat.

Dar cu ce preţ?

Familia ei se panichează. Mama ei şi Dahlia fug din pizzerie cu mâna goală şi aleargă spre maşină, în timp ce-i strigă şi Dalmei să se urce. Floyd loveşte în uşa de la intrare şi apasă pe toate butoanele de la interfon, sperând ca cineva să-i dea drumul. Unii dintre chiriaşii de la parter fug din apartamentele lor, speriaţi pentru propria viaţă, aşa cum ar trebui să fie, aşa cum şi Dalma se teme pentru a ei, dar, în clipa în care uşa se deschide, trece pe lângă toţi, inclusiv pe lângă Floyd, şi fuge pe scări.

Dalma se simte ca un salvator, hotărâtă să-l scape pe Orion, ştiind foarte bine că şi el ar fugi spre pericol ca s-o salveze pe ea.

18:47

Totul e în ceaţă.

Văd stele, dar nu sunt în spaţiu.

Am capul pe o pernă, dar nu sunt în pat.

Braţul lui Valentino e pe pieptul meu, dar nu mă ţine în braţe.

Aud focuri de armă, dar nu am murit.
încerc să-mi deschid ochii şi imediat regret, când văd sânge pe chipul frumos al iubitului meu, de parcă suntem într-un film de groază. Vreau să mă întorc în întuneric, unde îmi pot imagina – nu, îmi pot aminti – cum e să fiu în pat cu Valentino, care mă ţine în braţe, într-o cameră în care se aude doar respiraţia noastră.

încerc să-l scutur, să-l trezesc, dar încă mai încearcă să doarmă, ceea ce e în regulă, pot să înţeleg, nu prea ne-am odihnit de Ziua Sfârşitului, dar nici nu mai avem mult timp şi trebuie să ne uităm la fotografii împreună. Valentino voia – vrea – să vadă cum a ieşit prima poză cu noi doi, selfie-ul ăla nenorocit, un cuvânt pe care îl urâm amândoi şi care n-ar trebui să trăiască mai mult decât el.

Poate reuşesc să-l trezesc cu un sărut ca în Frumoasa din Pădurea Adormită, pentru că lucrurile nu se pot termina aşa, te rog, nu se pot termina aşa.

îmi lipesc buzele de ale lui Valentino, dar nu se trezeşte şi nu mă sărută.

Pieptul lui urcă uşor.

încă mai e o urmă de speranţă, mai e o urmă de speranţă, mai e o urmă de speranţă, speranţă, speranţă. Dar e ceva ce nu înţeleg.

DALMA YOUNG

Dacă inima lui bate, de ce nu pare să fie în viaţă?

DALMA YOUNG

18.47

Inima Dalmei bate cu putere, speriată că ar putea să dea de criminal sau să vadă cadavrul prietenului ei.

Fiecare variantă mai rea decât cealaltă.

Ajunge la etajul cinci, cu Floyd în spatele ei şi, la baza scărilor, îi vede pe Orion şi pe Valentino, înconjuraţi de pernele şi de cearşafurile donate, ca şi cum s-ar fi decis să se instaleze aici şi să se odihnească puţin. Respiră uşurată când îl aude pe Orion plângând, pentru că asta înseamnă că e încă în viaţă, dar i se rupe sufletul pentru ce înseamnă asta pentru Valentino.

— Orion…

Nici măcar nu pare să observe că e acolo. îl imploră pe Valentino să se trezească.

Dacă Dalma ar muri, aşa îşi imaginează că ar reacţiona Orion, şi ei se ştiu de o viaţă. Dar prietenul ei cel mai bun plânge după un iubit pe care l-a cunoscut de o zi – mai puţin chiar! – şi ştie că durerea lui e la fel de autentică precum ar fi dacă ar muri ea.

Pierderea asta îl va marca pe Orion pentru tot restul vieţii.

Dalma speră că va fi o viaţă lungă.

— încă mai trăieşte, zice Floyd, după ce îl examinează

rapid pe Valentino.

— N-a fost împuşcat? întreabă Dalma.

GLORIA DARIO

— Nu, nu, nu, a fost împins pe scări, zice Orion.
Dalma se uită la etajul şase, vede o uşă deschisă şi aude pe cineva plângând înăuntru.

Oare criminalul e sus? O fi având pe unde să evadeze, pe vreo scară spre acoperiş, cum are şi ea acasă? Sau ar putea să vină spre ei în orice moment? Dacă nu poartă o mască cu schelet, precum criminalul din Times Square, o să-i omoare şi pe Dalma şi pe ceilalţi, ca să nu lase martori în urmă?

Vrea să-i târască pe Orion şi pe Floyd de acolo, dar, atâta vreme cât Valentino mai respiră, Dalma ştie că Orion n-o să-l părăsească.

— Am nevoie de puţin loc, zice Floyd şi îi deschide ochii lui Valentino.

Orion refuză să se mişte de lângă iubitul lui.

— încearcă să-i salveze viaţa, zice Dalma. Adevărul e că Dalma a minţit.
Nu poate vorbi în numele lui Floyd, dar ochii şi mintea şi inima ei îşi dau seama ce se întâmplă cu adevărat. Valentino nu mai poate fi salvat. O să moară, exact aşa cum au prezis Crainicii Morţii, dintr-un minut în altul. Dar s-ar putea să nu fie prea târziu pentru Orion. Azi nu trebuie să fie şi Ziua Sfârşitului lui.

Totul a dus la momentul ăsta, la această convergenţă de vieţi.

— Trebuie să vă ducem la spital, zice Floyd şi îl ia pe Valentino în braţe, cu o forţă surprinzător de mare pentru cineva aşa de scund.

Dalma îl prinde de braţ pe Orion, care nu-şi ia ochii înlăcrimaţi de la Valentino, nici măcar când coboară cele cinci etaje. Se miră că ajung teferi jos şi respiră uşurată când ies din clădire în viaţă.

Au scăpat de criminal şi, dacă totul merge bine de aici încolo, vor apuca şi ziua de mâine. Măcar majoritatea dintre ei.

GLORIA
DARIO
18:48

Fiul Gloriei şi-a omorât tatăl ca s-o apere.

Lacrimile curg pe obrajii micului şi bunului Pazito.

Transpiraţia străluceşte pe faţa bătută şi plină de vânătăi a lui

Rolando.
O baltă de sânge se formează în jurul lui Frankie, ca o găleată de vopsea răsturnată.

— Nu te mişca, Pazito, zice Gloria, cu ochii pe pistolul din pumnul încleştat al fiului ei.

Pazito tremură.

Un singur pas greşit şi Gloria ar putea ajunge şi ea moartă, lângă soţul ei. Ştie că Pazito n-o să-i facă rău, nu intenţionat, dar oricând se poate întâmpla un accident când cineva are un pistol în mână, mai ales când e vorba de un copil. Arma asta nici nu ar fi avut ce să caute în casa lor, dar n-a putut să-l convingă pe Frankie să scape de ea şi e greu să te cerţi cu un posesor de arme irascibil. Gloria simte că l-a dezamăgit pe Pazito, pentru că ar fi trebuit să lupte ea mai mult, pentru că nu a plecat mai devreme, pentru că l-a pus în poziţia în care să trebuiască s-o apere, când ar fi trebuit să fie invers. Acum Pazito va fi traumatizat pe viaţă, bântuit de fantoma tatălui pe care l-a ucis şi asta îi sfâşie inima Gloriei mai mult decât orice.

Dar acum, cu mâinile ei tandre, ia pistolul din mâna fiului ei.

Pune arma jos, îl ia pe Pazito în braţe şi îl duce în camera lui.

îi acoperă ochii, de parcă n-o să poată să-şi vadă tatăl mort şi în

întuneric.

Se întind pe pat şi plâng împreună, după ce au purtat ultima lor

bătălie.

18:56

Azi-noapte, viaţa mea s-a schimbat.

Azi-noapte, viaţa mea aproape s-a încheiat.
Am făcut un atac de cord în Times Square şi Dalma şi Valentino m-au ţinut între ei pe bancheta din spate a unui taxi şi m-au dus la spital. Acum mergem din nou la acelaşi spital, doar că de data asta e Valentino cel pe care încercăm să-l ţinem în viaţă, să-l salvăm. Mai are o şansă, ştiu că mai are o şansă, mai ales că nu facem mult până la Lenox Hill, dar cele trei minute îmi par cele mai lungi trei minute din istorie. Nu pierdem timpul deloc, lăsăm maşina, Dayana se poate ocupa de ea când ajunge şi-l ducem repede pe Valentino înăuntru. Eu sunt prea ameţit să-l car pe Valentino, dar Floyd se descurcă, în timp ce Dalma o ia înainte s-o anunţe pe doctoriţa Emeterio că am ajuns.

Doctoriţa Emeterio apare însoţită de o echipă de medici, surprinsă să-l vadă pe Valentino în starea asta – cu toţii speram să se întâmple ceva mai paşnic. Le spune asistentelor să-l ducă pe Valentino la Urgenţe. Vor încerca să-i salveze viaţa, aşa cum au zis că vor face, dar, dacă nu reuşesc, ar fi bine să mă pregătesc de operaţie. Am avut timp toată ziua să mă obişnuiesc cu gândul ăsta, dar acum lucrurile se întâmplă atât de aievea,

atât de repede, că nu mă simt pregătit. Crainicii Morţii ar fi trebuit să elimine fricile astea, dar au dat-o în bară şi acum habar n-am dacă amândurora ne e scris să murim la sfârşit. Sunt dus şi eu la Urgenţe. Floyd vorbeşte ferm cu asistentele, ca să se asigure că nu am vreo hemoragie; îmi dau seama că, fără să vrea, Floyd mă pregăteşte pentru operaţia la care visăm de ani buni.

Mi se spune că inima mea e bine, deşi mă simt mort pe dinăuntru.

Oamenii jură că vor trăi o viaţă perfectă când au şansa să spună tot ce simţeau nevoia să spună, dar adevărul e ăsta: moartea e mai rapidă.

Chiar şi când eşti avertizat.

Sunt multe lucruri pe care nu am apucat să i le spun lui Valentino, lucruri pe care el nu a apucat să mi le spună.

Vieţi pline de poveşti pe care nu le vom mai împărtăşi.

Vieţi întregi pe care nu am apucat să le trăim împreună.

Şoptesc numele surorii lui, persoana care şi-a petrecut toată viaţa cu Valentino, dar ea nu va fi aici, la ultima lui suflare.

— Trebuie s-o sun pe Scarlett, le zic.

îmi scot telefonul din buzunar şi văd că ecranul e spart. Ştiu de ce.

Sfârşitul a început când nenorocitul ăla l-a împins pe Valentino pe scări. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu gloanţele alea, dar n-o să vărs nicio lacrimă pentru nenorocitul ăla, dacă a murit. Cale bătută, nu-mi pasă. Oricât de mult apuc să trăiesc, datorită crimei lui, nu voi fi niciodată recunoscător pentru ce i-a făcut lui Valentino.

O sun pe Scarlett.

— în sfârşit, Val, spune uşurată şi încrezătoare că o să

audă vocea fratelui ei.

— Sunt Orion, îi spun cu vocea slabă.

— A...

Tăcerea mea spune tot. Scarlett începe să respire greu.

— Pot să vorbesc cu fratele meu?

— Doctorii se ocupă de el acum. E în viaţă, dar. nu

arată bine, Scarlett. Scarlett nu amuţeşte, ci începe să

plângă.

— Ce s-a întâmplat?

N-am văzut tot, dar îi zic ce ştiu. Dalma stă aproape de mine în timp ce îi povestesc lui Scarlett ce s-a întâmplat. Când ajung şi Dayana şi Dalma, Floyd le strânge tare în braţe.

— Valentino a fost un erou, îi zic.

Mă opresc înainte să zic că a murit ca un erou.

Rămân la telefon şi plângem împreună.

Când uşa se deschide, sper să se producă un miracol. Dar în salon nu intră Valentino, cu tot sângele înapoi în corp şi nici cu toate rănile şi vânătăile şterse. E doctorița Emeterio, care vorbeşte cu Dayana şi cu Floyd, în timp ce se uită la mine. Dau să o prind pe Dalma de mână, dar văd că deja mă ţine ea. îi strâng mâna atât de tare, încât simt că aş putea să-i sfărâm oasele şi telefonul meu.

— Valentino e bine? întreb.

Scarlett încearcă să nu mai plângă, ca să audă răspunsul. Răspunsul se vede imediat pe faţa doctoriţei Emeterio.

— Valentino pare să fi intrat în moarte clinică.

Mă simt ca atunci când am căzut pe scări, nu mai pot să respir şi totul mă doare aşa de tare, încât sunt pe cale să leşin. Vorbeşte despre nivelul lui de oxigen şi despre cum l-au conectat la un ventilator şi despre cum îl pregătesc şi alte lucruri pe care nu le pot înţelege, pentru că creierul lui Valentino se opreşte în aceste momente, adică e practic mort.

— Eşti pregătit să primeşti inima lui Valentino, Orion? mă întreabă doctoriţa Emeterio.

Sunt atât de zdruncinat, încât simt că nu merit asta. Mă simt vinovat, pentru că planetele au fost mereu aliniate astfel încât el să moară pentru ca eu să pot eu să trăiesc.

— Orion? îmi zice Scarlett la telefon. Doar n-o să laşi inima fratelui meu să fie irosită, nu?

întrebarea ei pare să aibă două faţete: n-ar trebui să resping transplantul şi ar trebui să o folosesc cum trebuie, odată ce e în mine.

N-o s-o resping şi o să-l fac mândru.

Asta a vrut Valentino şi asta vreau şi eu.

— O să trăiesc, le jur, deşi poate Crainicii Morţii s-au înşelat în ce mă priveşte.

Apoi sfârşitul începe aşa de repede.

Sunt dus într-un alt salon şi, cât timp sunt pregătit pentru operaţie, mă gândesc că asta e momentul să îmi iau rămasbun de la inima mea, cea pe care mi-au dat-o părinţii mei. Ar fi trebuit să fie mereu cu mine, dar acum e ca şi cum cineva îmi spune că umbra mea nu mă va mai urma peste tot. Viaţa mea se va schimba total, din pricina unei morţi, asta dacă nu cumva dau colţul şi eu.

Mai stau puţin cu Echipa Young înainte ca doctoriţa Emeterio să mă anestezieze, dar nu suficient cât să am timp să le spun tot ce aş fi vrut. Tot ce reuşesc să zic e:

— Mulţumesc că m-aţi făcut să mă simt ca unul de-ai

voştri.

Aş putea să trăiesc toată viaţa în îmbrăţişarea asta. Dar nu se

poate.

Mai e un lucru pe care trebuie să-l fac înainte să începem.

— Vreau să-l văd pe Valentino. Nimeni nu încearcă să mă împiedice.

Sunt dus în sala de operaţie, unde Valentino e întins pe o masă, cu inima pulsându-i în continuare.

Mă aplec spre el şi îi şoptesc cuvintele pe care ar fi trebuit să i le zic cât încă mă mai auzea, apoi îl sărut pentru ultima dată.

După care merg şi eu spre masa de operaţie. Dacă totul merge bine, Valentino va trăi în mine pentru tot restul vieţii.

Dar nu ştiu cum se va termina.

18 Poet american 11874 – 19634 fn.t.î.

PARTEA A CINCEA: ÎNCEPUTUL

întotdeauna mi-a plăcut expresia „Punct şi de la capăt”. înseamnă ceva diferit pentru fiecare dintre noi. Poate fi vorba despre orice. Despre un iubit, despre un organ. Chiar şi despre un stil nou de viaţă – sau de moarte. Pentru tine ce înseamnă?

– Joaquin Rosa, creatorul Crainicilor Morţii

1 august 2010 01:19

Crainicii Morţii probabil nu mai funcţionează sau, dacă da, probabil mă vor suna curând, pentru că am o gaură în piept.

O gaură metaforică, dar doare la fel de tare.

Şi oricum nu pot să răspund la telefon, pentru că am un tub în gât.

Sunt ameţit, încă sub efectul anesteziei. Dar medicamentele pot ameliora doar durerea fizică. Nu fac niciun rahat când vine vorba de inimi frânte.

Nici măcar când inima iubitului tău a fost pusă în tine.

DALMA YOUNG

01:23

Grainicii-Morţii ar putea s-o sune pe Dalma Young să-i spună că va muri azi, dar speră măcar că va fi o zi la fel de magică precum cea pe care Orion a petrecut-o cu Valentino.

Doctoriţa Emeterio le zice că operaţia lui Orion a fost un succes, dar nimeni nu sărbătoreşte. Victoria asta a venit cu un preţ devastator.

Dalma îşi ia mama în braţe şi plânge, gândindu-se la câţi ani va mai petrece cu Orion. în sfârşit îşi permite să-şi imagineze cum vor bea shoturi la majoratul lor, aşa cum au făcut şi mamele lor, cum o va felicita la absolvire, cu restul familiei, cum va ţine fiecare discursuri la nunta celuilalt şi tot ce se va mai întâmpla înainte şi după asta. Bineînţeles, viaţa nu e niciodată garantată, oricât de sănătos ai fi. A învăţat lecţia asta prima dată când au murit părinţii lui Orion, acum şi Valentino. Şi, chiar şi cu o inimă nouă, Orion nu are aceleaşi şanse precum cei care n-au trecut printr-un transplant.

Dar Dalma poate să spere şi să viseze.

Şi, cel mai important, ştie că timpul pe care-l mai ai nu e ceva de la sine înţeles.

— Putem să-l vedem pe O-Bro – pe Orion? întreabă, ştergându-şi lacrimile.

— în curând, răspunde doctoriţa Emeterio.

— Mulţumim pentru tot, doamnă doctor, zice Dayana. N-aveţi idee cât de...

— Mi-aş fi dorit doar să-i fi putut salva pe amândoi. Până acum, moartea lui Valentino nu a fost confirmată cu

voce tare.

— Ne vom ruga pentru sufletul şi pentru familia lui, spune Dayana.

— Doar pentru sora lui, adaugă Dalma. Părinţii lui Valentino se pot ruga pentru ei înşişi. Dayana începe rugăciunea, binecuvântând sufletul lui

Valentino şi rugându-se pentru forţă pentru Scarlett şi dragoste şi lumină pentru amândoi.

Când termină, Dalma găseşte numărul lui Scarlett în telefonul ei, de azi- noapte, de când Valentino a sunat-o prima dată.

Nu se poate abţine să nu se simtă ca un mesager al Crainicilor Morţii.

SCARLETT PRINCE

22:29 (Mountain Standard Time)

Telefonul lui Scarlett sună şi ştie că nu e fratele ei. E mereu deschisă la miracole, dar nu se aşteaptă să se întâmple unul. Probabil sunt cei de la compania aeriană, care o sună în legătură cu bagajele ei, de parcă îi pasă acum de nişte haine şi echipament foto, după ce şi-a pierdut jumătatea. Dar nu sunt ei. La început nu recunoaşte numele Dalmei, dar îşi aduce repede aminte că e prietena cea mai bună a lui Orion – şi unul dintre ultimii oameni care l-au văzut pe fratele ei în viaţă. Nici nu încearcă să se adune.

— Bună.

— Bună, Scarlett. Sunt Dalma Young. Prietena lui Orion.

— Ştiu.

Scarlett aproape că întreabă ce s-a întâmplat, de parcă n-ar fi

evident.

— OK. Cred că doctorii te vor suna curând, dar...

— Fratele meu a murit, zice Scarlett.

Ar aprecia dacă cineva ar suna-o să-i spună că fratele ei e într-o comă profundă, atâta vreme cât asta ar însemna că e încă în viaţă, dar nu-şi face speranţe prea mari.

— îmi pare aşa de rău, Scarlett.

Urăşte fiecare instinct de a fugi din camera ei şi de a se duce să plângă în braţele părinţilor. Dacă nu au putut să se comporte frumos cu Valentino cât a fost în viaţă, nu ar trebui să plângă acum după el sau să o consoleze pe ea.

Dar Scarlett nu poate nega instinctele astea, pentru că acum se simte cumplit de singură. Valentino nu mai e aici – nu mai e în viaţă – ca s-o strângă în braţe.

Singurătatea de a fi unicul copil a început.

Scarlett se simte goală pe dinăuntru. Poate cineva să se simtă gol pe dinăuntru?

Vrea să îi bată la uşă lui Valentino, ca să-l întrebe el ce crede.

— Pot să te ajut cu ceva? întreabă Dalma. Scarlett a şi uitat că e la telefon.

— Spune-mi că în rest totul a mers bine.

— în rest totul a mers bine, răspunde Dalma, dar în voce i se aude o urmă de vină.

Prietenul Dalmei e bine doar pentru că fratele lui Scarlett nu mai e.

— Bun, zice Scarlett. Asta ar fi vrut Valentino.

— Aparatul lui e la tine?

— Da. Mai vii în New York? Dacă nu, pot să ţi-l trimit prin poştă, împreună cu toate lucrurile lui.

Scarlett nici nu-şi poate închipui cum ar arăta viaţa ei la New York fără Valentino.

— O să fiu prea singură.

— Nu neapărat, zice Dalma. Nu ne cunoaştem, dar Orion şi Valentino mi-au arătat că asta nu contează. Dacă vii aici, n-o să fii niciodată singură. Familia mea te va primi cu braţele deschise.

Par nişte cuvinte frumoase, ceva ce spui când vrei să consolezi

pe cineva care tocmai a pierdut cea mai dragă persoană din viaţă. Dar Scarlett alege să aibă încredere în străina asta. Valentino a făcut acelaşi lucru şi lucrurile s-au

așezat așa cum a trebuit, în plus, nici nu se vede stând în casa asta bântuită, cu părinții care l-au alungat pe Valentino.

Va înfrunta New Yorkul în onoarea lui Valentino, fără să-l considere oraşul în care a murit el, ci locul în care şi-a început o viaţă nouă şi unde a trăit.

în pieptul ei gol apare o mică licărire, o urmă de speranţă, ca focul unui phoenix care va renaşte.

Viaţa ei se schimbă – s-a schimbat deja – şi va avea nevoie de un nou început ca să treacă de durere, ca să-şi poată imagina un viitor fără fratele ei geamăn.

Dar nu îl va uita niciodată.

Scarlett nu trebuie să poarte inima fratelui ei în piept – el oricum va trăi mereu înăuntrul ei.

GLORIA DARIO

13.44

Crainicii Morţii nu au sunat-o pe Gloria Dario, pentru că ea nu moare azi, dar pe dinăuntru simte că a murit deja.

Gloria nu s-ar fi gândit nici într-o mie de ani că prima Zi a Sfârşitului se va termina cu moartea soţului ei – cu soţul ei omorât de fiul lor. Ce e ciudat e cum Crainicii Morţii nu l-au sunat pe Frankie. Da, Gloria l-a înregistrat pe Frankie fără ca el să ştie, dar tot a trecut numărul lui de telefon. De ce nu l-au sunat Crainicii Morţii? Greşelile astea vor fi oare evitate în viitor? Dar, dacă l-ar fi sunat, poate Frankie ar fi omorât-o pe Gloria cu mâna lui. Oricum nu mai avea mult. Trăieşte doar datorită fiului ei, dar cu preţul propriei lui vieţi, al propriului viitor.

La secţia de poliţie, Gloria îl ţine pe Pazito strâns în braţe.

Deşi a fost legitimă apărare, Gloria îşi dă seama că nu va fi aşa de uşor. O să aibă loc o investigaţie, o să fie interogaţi şi gândul că cineva ar putea să creadă că fiul ei minunat e de fapt un copil cu probleme îi frânge inima. Dacă judecătorii vor încerca să-l ia pe Pazito de lângă ea? Doar pentru că a vrut să- i salveze viaţa? Rolando a asigurat-o că nu se va întâmpla asta din cauza antecedentelor de abuz ale lui Frankie şi Gloria îşi doreşte cu disperare să-l creadă, dar când a fost sistemul juridic drept? Şi chiar dacă Pazito nu ajunge la închisoare, ce urmări o să lase asta în sufletul lui?

— Doamnă Dario? Gloria se uită la poliţist.

— Doamna Medina.

Va începe să folosească din nou numele de domnişoară şi nu va mai lua niciodată numele unui bărbat, nici măcar pe-al omului care o iubeşte din toată inima. Gloria trebuie să fie ea însăşi în primul rând şi doar ea poate să definească ce înseamnă asta.

— Doamnă Medina, se poate să vorbesc doar cu Pazito? I-am aprecia cooperarea, dar înţelegem şi dacă preferaţi să aşteptaţi un avocat.

Gloria ştie că n-are rost să se împotrivească şi că nu au nimic de ascuns. îi ridică bărbia lui Pazito şi se uită la el. în ochii copilului se vede teroarea.

— O să mă închidă, zice Pazito.

— Vor doar să vorbească cu tine.

Ca părinte, treaba ei e să-şi protejeze copilul. Asta a însemnat mereu să-l apere de propriile frici, fie că era vorba de monştrii de sub pat sau de realitatea de coşmar în care ar putea să trăiască acum.

— Să fii sincer, Pazito. Să nu minţi.

— N-o să mint, mama.

în loc să îşi mai reproşeze toate lucrurile pe care ar fi putut să le facă diferit, ca să nu ajungă aici, Gloria îşi strânge băiatul în braţe. De-acum pot merge doar înainte şi, dacă totul iese bine, vor putea să vadă în ce direcţie s-o apuce împreună. Şi, dacă Gloria îi va putea face loc în mintea şi în inima ei, Rolando va fi alături de ei. O astfel de decizie nu e simplă, mai ales din moment ce ultima ei decizie impulsivă a dus la moartea soţului ei, soţ după care nu se aşteaptă să verse vreo lacrimă. Dar, cine ştie? Durerea e un lucru misterios şi te poate face să-ţi fie dor de cineva care n-a fost niciodată bun pentru tine.

Pazito îşi târăşte picioarele spre poliţist, uitându-se în

permanență peste umăr, spre ea.

Gloria se ţine tare până când fiul ei e dus în camera de interogatoriu, dar, în momentul în care uşa se închide, izbucneşte în plâns.

— O să fie bine, zice Rolando.

în loc să dea vina pe el c-a încurajat-o să-şi urmeze inima, Gloria îl crede.

îi aşteaptă vremuri grele, dar alege să privească spre orizont, spre locul de unde va răsări soarele şi va inunda totul în lumina lui hrănitoare, iar Gloria Medina va continua să crească şi să crească.

3 august 2010 14:04

Crainicii Morţii nu au sunat nici azi-noapte, nici acum două nopţi.

încep să cred că operaţia a fost un succes. Că o să trăiesc.
în sfârşit mi-au scos tubul din gât şi pot să respir singur. O să-mi scoată şi perfuziile mai încolo. Aparatele care mă monitorizează vor fi folosite pentru altcineva. Cred că în noaptea asta voi fi transferat de la terapie intensivă într- un un salon specializat pe probleme cardiace. Dacă totul merge bine, voi putea să plec acasă în curând. Mi-e şi greu să realizez cât timp din viaţă mi-am petrecut în spitale şi cum asta ar putea fi ultima dată aici, măcar pentru o vreme. Poate nu pentru totdeauna, dar am mai multe şanse decât înainte.

în ultimele trei zile am fost mai mult inconştient, dar acum sunt treaz, stau cu familia mea şi încerc să mănânc ceva. După prima noapte, Dayana şi Floyd au făcut cu rândul – unul dintre ei stătea cu Dahlia în timp ce celălalt era cu mine şi tot aşa –, dar Dalma a refuzat să plece din spital, în caz că mă trezeam şi aveam nevoie de ea. Chiar am nevoie de ea, dar, dacă nu cumva a devenit bună în necromanţie, nu are ce să facă.

Sunt pus la curent cu toate lucrurile pe care le-am ratat.

în primul rând, Frankie a fost ucis de fiul lui. Puştiul care i-a urat bun-venit lui Valentino în clădire. Nu ştiu cum a pus mâna pe un pistol, dar a tras de două ori, ca să-l oprească pe tatăl lui să-i omoare mama. La ştiri se vorbeşte doar despre asta şi deja s-a deschis o anchetă. Puştiul, Paz, le-a zis poliţiştilor că mama lui arăta de parcă urma să moară, deşi Crainicii Morţii nu o sunaseră, aşa că a vrut să-i salveze viaţa. E greu de crezut că asta o să-l ajute, mai ales din moment ce Crainicii Morţii au dat-o în bară grav.

Ăsta e celălalt subiect despre care vorbeşte toată lumea.

Joaquin Rosa a organizat o conferinţă de presă, unde a citit raportul din prima zi. Previziunile lor s-au adeverit în totalitate, dar n-au sunat doisprezece Deckeri, printre care şi Frankie. A spus că va fi bântuit de pierderile astea tot restul vieţii şi că a făcut tot ce i-a stat în putere ca aşa ceva să nu se mai repete. Lumea pare să-l creadă, mai ales din moment ce nu au mai fost erori de atunci. Serviciul Crainicilor Morţii va tot creşte, poate va opera chiar la scară globală. Poate încă îi sperie pe unii oameni, dar pun pariu că, dacă le-aş spune povestea lui Valentino, sigur ar vedea şi avantajele de a-ţi şti soarta.

Ziua Sfârşitului poate fi cumplită, dar, dacă vrei să trăieşti, poate fi şi foarte frumoasă.

DALMA YOUNG

16:44

Crainicii Morţii nu au sunat-o pe Dalma Young pentru că ea nu moare azi, dar în sfârşit i-a venit ideea care va schimba totul.

— în sfârşit ştiu ce aplicaţie vreau să creez, zice Dalma, când rămâne singură cu Orion în camera de spital.

— Da? întreabă Orion încet.

Nu pare interesat, dar Dalma ştie că mintea lui nu e aici. Durerea asta e diferită faţă de cea pe care o simte un copil care îşi pierde părinţii. Atunci, Orion urla tot timpul şi era confuz de fiecare dată când se trezea. Dalma putea să-l înţeleagă, dar nu ştie cum e să-ţi pierzi un prieten. Sau un iubit. Dar acum înţelege cât de important e să găseşti pe cineva, până nu e prea târziu.

— Tu şi Valentino v-aţi schimbat unul pe celălalt, chiar dacă aţi avut o singură zi împreună. Tu i-ai dat linişte înainte să moară, iar el va rămâne cu tine tot restul vieţii, zice Dalma, gândindu-se mai degrabă la amprenta pe care Valentino a lăsat-o pe sufletul lui Orion, decât la noua inimă din pieptul lui, dar şi la asta. Cred că pot să fac o aplicaţie cu ajutorul căreia nimeni nu va trebui să mai moară singur.

— Cum ar funcţiona?

— Oamenii şi-ar crea un profil pe aplicaţie, ca să-şi găsească cea mai potrivită pereche, dar nu cred că ar trebui să fie aleatoriu. E ceva personal, aşa că Deckerul ar trebui să aleagă pe cine invită în viaţa lui, mai ales când mai are aşa de puţin timp la dispoziţie. Aş putea chiar să creez o opţiune prin care Deckerii ar putea să aleagă alţi Deckeri. Şi persoana care are onoarea să

fie aleasă să-i ţină Deckerului de urât o să-l ajute cum poate. Poate pur şi simplu să nu-l lase singur, în timp ce-şi rezolvă treburile. Sau poate să-l încurajeze să-şi trăiască viaţa cât se poate de bine în Ziua Sfârşitului.

în ochii lui Orion se vede o licărire, ca şi cum în minte i se derulează tot filmul zilei petrecute cu Valentino.

— O să schimbe viaţa multor oameni, Dalma.

— Sper.

Dalma nu e sigură că Orion va folosi vreodată aplicaţia. E greu de imaginat asta acum. E puternic, dar oare noua lui inimă poate să suporte şi mai multă durere?

Doar timpul poate da un răspuns.

— Ştii ce nume o să-i dai?

Numele i-a venit Dalmei ca un fulger.

— Aplicaţia Ultimul Prieten.

16:54

Am fost Ultimul Prieten al lui Valentino.

Aplicaţia Dalmei o să creeze nişte legături incredibile, dar este o sabie cu două tăişuri, care nu poate fi mânuită de cei slabi de inimă. Ultimul Prieten trebuie să înţeleagă nu doar că Deckerul va muri, ci şi că e posibil să fie martor la moartea lui. Iar asta lasă urme adânci. Dar nu toate cicatricile sunt rele. Mă uit la cea de pe pieptul meu.

Cicatricea asta spune că am fost mai mult decât un Ultim Prieten pentru Valentino.

17:17

— Când a murit? La ce oră?

Aşa cum vreau să ştiu totul despre viaţa lui Valentino, vreau să ştiu totul şi despre moartea lui.

Doctoriţa Emeterio îşi ridică privirea din analizele mele şi scoate fişa lui.

— Valentino a murit la 21:11.

Nouă.

Şi unsprezece.[19]

Tocmai când credeam că numerele astea nu pot să devină şi mai dureroase. **18:17**

— Ai un musafir, zice Dalma din pragul noii mele rezerve. Bănuiesc că nu e cineva din familie.

— Cine e?

— Scarlett.

Inima mea – inima lui Valentino – începe să urle.

— Ai chef de vizite? întreabă Dalma. Nu, dar nu pot să-i zic asta.

Nu pot s-o refuz pe sora geamănă a băiatului care mi-a dat inima

lui.

E bine că nu am fost luat prin surprindere de sosirea lui Scarlett, pentru că îmi aduce aminte de Valentino mai mult decât m-aş fi aşteptat. Are acelaşi gen de energie pe care o avea şi el când am ajuns la spital prima dată azi-noapte – mă

rog, acum două nopţi, timpul e relativ. Valentino încerca să-şi accepte soarta, iar acum Scarlett face acelaşi lucru. O să ia ceva timp.

Are părul strâns într-o coadă, nu are strop de machiaj pe faţă şi e mai palidă decât părea pe FaceTime.

— Vă las singuri, zice Dalma şi închide uşa.

încerc să mă ridic, dar încă nu sunt suficient de puternic.

— Bună. Când ai ajuns?

Scarlett nu zice nimic o vreme. Când în sfârşit reuşeşte să rostească un cuvânt, nici măcar nu-mi răspunde la întrebare. Tot ce spune e:

— Mulţumesc.

— O, la naiba cu mulţumirile! Fratele tău e eroul în

povestea asta.

Nu mă corectez, refuz să vorbesc despre Valentino la trecut.

— Ai fost alături de Val când eu n-am putut, zice Scarlett şi îşi trage un scaun lângă patul meu.

Scoate aparatul lui Valentino din geantă.

— Valentino a zis că toată faza asta cu pozele a fost

ideea ta.

— Merita să fie văzut. îmi pare rău că n-ai putut să fii acolo, să surprinzi tu însăţi amintirile astea.

— Mi-ar fi plăcut enorm. Mă simt de parcă mi s-a furat şansa asta.

— Chiar ţi s-a furat.

El era modelul, ea era fotograful – două feţe ale aceleiaşi monede, punându-se unul pe celălalt într-o lumină bună.

— Mulţumesc că ai documentat ultima lui zi.

Scarlett porneşte aparatul şi, preţ de o clipă, mă tem că nu merge, că s-a stricat, la fel ca telefonul meu. Trece prin poze, până ajunge la prima.

— Vrei să mă porţi pe drumul amintirilor?

încă nu m-a lăsat inima – da, da, da, da, da, ştiu, lăsaţi-mă să trăiesc – să mă uit la poze. Trebuia să fie unul dintre ultimele lucruri pe care urma să le fac cu Valentino. în schimb, fac asta cu sora lui şi mă asigur că nu omit niciun detaliu.

O să fie prima dată, dar clar nu şi ultima, când voi cinsti memoria lui Valentino.

6 august 2010 02:07

JOAQUIN ROSA

Jeremiah Morrow nu l-au sunat pe Joaquin Rosa, pentru că el nu moare azi. Şi nici compania lui.

Ceea ce mulţi credeau că va fi un experiment sortit eşecului s-a dovedit a fi un program de succes.

Doar în ultima săptămână au avut loc multe schimbări: companiile aeriene ţin toate avioanele la sol până când e sigur că piloţii nu sunt Deckeri şi deja speră să extindă măsurile astea şi la pasageri; poliţiştii şi detectivii vor să lucreze cu Crainicii Morţii pentru investigaţiile lor, mai ales în cazurile de persoane dispărute, ca să nu-şi irosească resursele, dacă persoana în cauză nu mai poate fi salvată; oamenii de ştiinţă încep să pregătească studii pe Deckeri, iar banii vor fi daţi familiilor sau unei organizaţii caritabile; armata încearcă să ţină Crainicii Morţii doar în Statele Unite, dar Joaquin vrea să fie disponibil pentru orice altă ţară interesată, pentru că nu vrea ca serviciul lui să fie folosit ca o armă, vrea să fie o salvare pentru întreaga lume; şi, poate cel mai emoţionant aspect, doctorii cer clarificarea unor proceduri, ca să ştie cum să se comporte cu pacienţii, mai ales după ce moartea unui Decker în prima zi de program a dus la salvarea unei alte vieţi, cu ajutorul unui transplant de inimă.

Şi n-a fost vorba de un Decker oarecare.

A fost Valentino Prince, primul Decker pe care l-a sunat Joaquin însuşi, când a început programul Crainicilor Morţii.

Firește, nu totul merge bine. Deşi s-a înregistrat un record de înscrieri după

prima noapte, sondajele arată că milioane de oameni încă nu au încredere. Unii chiar cred că cei de la Crainicii Morţii l-au angajat pe criminalul cu mască să comită atacul din Times Square, de parcă aveau nevoie să vândă teamă ca să aibă succes. Joaquin n-are nicio legătură cu criminalul – sau cu oricare dintre agresorii cu măşti care au făcut atât rău în noaptea aia – şi, deşi criminalul e responsabil pentru prima moarte înregistrată, Joaquin se teme că nu va fi ultima dată când vor organiza un atac, în semn de protest. Din păcate, Joaquin tot nu are un glob de cristal prin care să ghicească lucrurile astea, aşa că vor rămâne un mister.

Aşa cum vor rămâne şi Crainicii Morţii.

E o urmă de ironie tragică în faptul că Joaquin a muncit atât ca să-i ajute pe oameni să-şi trăiască viaţa, dar tocmai asta l-a împiedicat pe el să se bucure de propria viaţă. Reuşeşte să-şi vadă soţia şi copilul doar la cină, care e, de fapt, micul dejun pentru el, din moment ce îşi petrece toată ziua odihnindu-se după nopţile solicitante şi sutele de apeluri. Joaquin nu-şi permite să nu mai fie la birou, după haosul din prima zi, în care doisprezece Deckeri înregistraţi şi-au găsit sfârşitul fără să fie anunţaţi. Bântuit, Joaquin pune deoparte muntele de hârtii şi iese din birou. Trebuie să vadă că, deşi el nu poate să se ducă unde vrea, multe uşi se deschid pentru alţii.

Joaquin stă în call center, unde mesagerii lui îi îndeplinesc misiunea.

A fost atât de multă durere şi pierdere în toată lumea şi în lumea lui Joaquin până s-a ajuns în acest punct. Până s-a ajuns pe aceste culmi pe care nicio persoană zdravănă la minte nu şi le-ar fi putut imagina vreodată.

Deşi Crainicii Morţii pot spune când va muri cineva, nu pot prezice cum i se va schimba viaţa în Ziua Sfârşitului. Deckerul trebuie să descopere singur asta, trăind cu inima deschisă, până la ultima suflare.

7 august 2010

11:17

Crainicii Morţii nu m-au sunat, pentru că Valentino Prince mi-a salvat viaţa.

M-am întors în sfârşit acasă şi acum mă pregătesc pentru prima noapte în patul meu, de când am fost aici cu el. E unul dintre lucrurile alea pe care le- am făcut pentru prima dată, dar şi pentru ultima dată, şi, pe cât de mult iubesc amintirea asta, pe atât de mult mă doare. Din fericire, nu voi fi singur. Dalma şi Scarlett îmi vor ţine de urât şi o să-şi aducă nişte saci de dormit aici.

O familie nouă nu e singurul lucru pe care Valentino l-a lăsat în urmă.

Când am ajuns azi acasă, Scarlett mi-a făcut o surpriză un album foto cu toate pozele din ziua noastră. Le-am văzut deja, când ne-am uitat prin ele la spital, în timp ce îi povesteam lui Scarlett cum a fost Ziua Sfârşitului lui Valentino, dar acum am şi eu colecţia mea, din moment ce Scarlett o să păstreze aparatul fratelui ei. Ador toate pozele în care suntem împreună, mai ales cele din High Line şi din Times Square, prima şi ultima fotografie.

Am trăit atât de mult între cele două momente.

Mă uit la pozele cu Valentino de la metrou. Sunt tentat să i le trimit agentei lui, ca să vadă ce a ratat doar pentru că n-a crezut în Crainicii Morţii, dar nu merită să-l vadă în toată splendoarea.

Chiar şi acum, când nu mai e aici, tot vreau să-l protejez. Se aude o bătaie la uşă, pentru a mia oară în ora de când m-am întors acasă.

— Da?

— Eu sunt, zice Dalma.

— Şi eu, se aude şi Scarlett.

Nu prea am chef de companie acum. Am fost avertizat că printre efectele secundare ale operaţiei se numără schimbări de dispoziţie şi depresie, de parcă asta m-a făcut să mă simt rău, rău, rău, rău, rău, rău, rău, rău, rău, rău. Vreau să fiu singur în noaptea asta, să

zac în pat cu o emisiune proastă pe fundal şi cu albumul foto în braţe. O să am nevoie de cineva care să-mi ţină

de urât mai încolo, când n-o să pot să dorm.

— Ce e?

— Am ceva pentru tine, zice Scarlett.

— Altceva?

Poate îmi mai aduce nişte haine de-ale lui Valentino, ca să pot să-l simt aproape, sau să-i miros parfumul.

— Putem să intrăm? întreabă Dalma. Nu stăm mult. Cedez.

— Da.

Dalma şi Scarlett intră în cameră. Scarlett are pumnul strâns, dar pun pariu că ceea ce are pentru mine nu e un pumn. Nu ştiu ce e, poate e vreun obiect de- ale lui Valentino de care poate să se despartă şi crede că mi-ar plăcea mie. Poate un exemplar al certificatului lui de deces, ceea ce poate părea morbid, dar l-aş ţine în cufărul meu de comori, alături de articolele legate de atacurile de la 11 septembrie pe care le-am decupat din ziare.

— Deci ce e?

Nu vreau să fiu nesimţit, dar sufăr şi mă simt distrus, deşi inima lui Valentino mă ţine în viaţă.

— Mai era ceva pe aparatul foto, zice Scarlett.

— Videoclipül pe care l-a înregistrat pentru tine. Dă din cap.

— Are doar 4 minute şi 32 de secunde, dar mi-a luat câteva zile să-mi adun puterea să-l văd până la capăt. A durut prea mult. A fost întotdeauna în viaţa mea şi... Poate Valentino a venit primul pe lumea asta şi a şi plecat primul, dar ultimele lui cuvinte au fost minunate. Şi asta ajută mult.

Nu ştiu ce i-a zis Valentino lui Scarlett. Nu e treaba mea şi nici n-o să fie

vreodată, dacă nu cumva decide să-mi povestească.

— Dar mai era un videoclip la final, îmi zice ea. Iniţial am crezut că e pentru mine, dar Valentino a pronunţat numele tău.

Inima mea veche s-ar fi oprit în secunda asta. Inima mea nouă revine la viaţă. Poate prea repede, dar mă ţin tare.

— A înregistrat un clip pentru mine? întreb. Scarlett dă din cap.

— Nu l-am văzut. Evident. L-am găsit azi-noapte, dar am vrut să aştept până când ai ajuns acasă şi te-ai mai liniştit, înainte să ţi-l dau.

— Dar dacă aş fi murit înainte să...

Privirea şocată a Dalmei mă face să tac din gură. Dacă ar fi fost vreo şansă să mor fără să văd clipul lui Valentino, Crainicii Morţii ne-ar fi avertizat.

— Scuze.

— E o lume nouă, zice Dalma.

— O să ia ceva să ne obişnuim cu asta, adaugă şi Scarlett. O să ia ceva să ne obişnuim cu multe lucruri.

Scarlett deschide pumnul şi văd un stick USB. Am şi eu unul pe care îl foloseam la teme şi pe care îmi salvam povestirile, în caz că se întâmpla ceva cu laptopul meu. Dar în memoria asta mică se află un videoclip cu Valentino, în care îmi spune numele. Poate spune şi altceva, dar, chiar dacă nu, tot ar fi suficient.

— Mersi, îi zic. Scarlett zâmbeşte.

— Şi eu.

Aproape că întreb de ce, dar e clar pentru ce îmi mulţumeşte. Pentru tot.

— Vrei să-l vezi acum? întreabă Dalma.

— Normal.

Nu mi-am petrecut toată viaţa cu Valentino, nu am apucat nici măcar o zi întreagă. Am nevoie de mai mult.

Dalma îmi aşază laptopul pe pat şi-l pune la încărcat.

— Te iubesc, O-Bro.

— Şi eu, surioară.

E prima dată când îi zic aşa, şi nu în sensul e-ca-o-sorăpentru-mine.

Dalma mă strânge de mână şi iese din cameră, împreună cu Scarlett.

Pun stickul în laptopul pe care o să scriu povestirile despre Valentino.

Ca să îi păstrez amintirea vie.

Dar acum deschid fişierul numit De la Valentino, pentru Orion.

Şi îl văd, îngheţat pe ecran, în camera mea, la biroul meu, de parcă e la doi metri de mine, şi nu undeva imposibil de atins.

Pornesc clipul şi Valentino Prince revine la viaţă. „Bună, Orion."

Ochii lui albaştri, numele meu care se formează pe buzele lui în formă de inimă, părul răvăşit de după ce am făcut sex...

Dacă nu ar fi fost Crainicii Morţii, aş fi putut să jur că videoclipül ăsta o să mă omoare. Dar faptul că ştiu că voi supravieţui îmi dă suficientă putere să mă uit acum, să vreau să mă uit la el pentru totdeauna.

N-o să mă omoare. Dar ar putea să mă vindece.

„Nu am mult timp", zice – a zis – Valentino. „Nu doar pentru că e

Ziua Sfârşitului meu. Asta e evident. Dar pentru că tu eşti la duş, după ce am făcut-

o pentru prima dată şi am emoţii că ai putea să te întorci dintr-o clipă în alta. Tocmai am terminat de filmat videoclipül pentru Scarlett şi totul e aşa de incert şi am vrut să spun ce am pe suflet, în cazul în care moartea mă ia prin surprindere.”

Noroc că a avut inspiraţia să facă asta. Dar nu vreau să mă gândesc la faţa lui plină de sânge şi de vânătăi, după ce a căzut pe scări, vreau să-mi aduc aminte de el aşa cum a fost în Ziua Sfârşitului lui. Zâmbitor, frumos, plin de viaţă.

„Nu-mi imaginez ce aş face fără tine”, a zis Valentino. „Poate pare ciudat, pentru că am trăit o viaţă întreagă fără tine, dar, deşi nu te ştiam, ştiu că eşti genul de persoană pe care speram s-o întâlnesc. E uşor să spui că nu a fost momentul potrivit, dar ar fi putut fi mult mai rău, nu? Aş fi putut să nu te întâlnesc niciodată, Orion.”

Valentino are ochii plini de lacrimi, de parcă nu poate suporta

gândul ăsta. Sunt un miliard la sută de acord cu el.

„Orion, unul dintre dezavantajele faptului că vei trăi e că va trebui să trăieşti fără mine”, a zis Valentino, după care s-a strâmbat. „îmi pare rău, a sunat mult mai egoist decât voiam. Mi-ai spus cum te afectează durerea după moartea cuiva şi eu nu sunt în aceeaşi ligă cu părinţii tăi, dar ştiu că am însemnat ceva pentru tine. Nu vreau să aluneci într-o gaură neagră sau să crezi că trebuie să faci asta. Vreau să găseşti lumina chiar şi în zilele în care totul pare întunecat şi...”

Uşa s-a deschis, pentru că Valentino a fost întrerupt de mine, de Orion din Trecut. Camera încă îl surprinde pe

Valentino – eu nici nu pot să-l văd pe Orion din Trecut, de care

ştiu sigur că stă în dreptul uşii, cu un prosop în jurul taliei şi mă doare să revăd frica din ochii lui Valentino, ca şi cum urma să se întâmple ceva groaznic.

„Ce se întâmplă?”, a întrebat Valentino, ridicându-se de pe scaun.

„Nimic, nimic”, a spus Orion din Trecut. „Voiam să mă asigur că eşti bine. Am avut un presentiment – m-am panicat.”

După care Valentino a răsuflat uşurat şi s-a aşezat la loc.

„E în regulă. înregistram un mesaj pentru Scarlett. Ceva care să-i rămână după ce... Te deranjează dacă termin? Mai am nevoie doar de câteva minute.”

„Nu te grăbi”, îi zic. „Şi să nu mori, adaug. Ştii ce vreau să zic!”

Orion din Trecut a plecat şi Valentino a zâmbit spre aparat. „îmi pare rău că te-am minţit”, a zis zâmbind. „Sper că înţelegi.”

Dacă va trebui vreodată să mint pe cineva, sper să fiu şi eu la fel de fermecător.

„Ce ziceam?” Valentino s-a uitat în sus, ca şi cum cuvintele erau scrise pe tavan, într-un discurs pregătit de dinainte. „Te rog să nu te laşi pradă durerii. Nu aştepta Ziua Sfârşitului tău ca să trăieşti aşa cum am făcut-o împreună. Dacă ai o zi proastă, fă-mi o favoare şi ieşi la alergat. Asta obişnuiam eu să fac. Am făcut asta foarte des, sincer.”

A tăcut câteva clipe, pierdut parcă pe gânduri. După care s-a regăsit şi a zâmbit.

„Vreau să descoperi mai multe lucruri din oraşul tău, vreau să fii curajos şi să faci din nou primul pas când întâlneşti pe cineva care te atrage. Şi o să fie persoane de care o să fii atras, Orion. Nu-ţi refuza bucuria asta din cauza fricii de a pierde pe cineva sau din cauza vinei că tu trăieşti, şi eu nu.”

Valentino s-a apropiat de cameră, atât de mult încât pare să-mi şoptească la ureche.

„înainte să mă sune Crainicii Morţii, mi-ai spus adevărul despre

durere. Cum, atâta vreme cât continui să exişti şi să respiri, vei reveni la viaţă. Trebuie să

trăieşti, Orion”, a zis Valentino şi şi-a dus mâna la piept. „Inima asta nu e nici a mea, nici a ta. E inima noastră. Te iubesc, Orion. Trăieşte pentru amândoi.”

Videoclipül se opreşte acolo, dar lacrimile mele de-abia acum încep.

Valentino Prince m-a iubit – şi l-am auzit spunând asta. O să pot să-l aud spunând asta tot restul vieţii, chiar dacă va fi mereu doar ecoul acestei declaraţii.

Nu mai sunt o povestire. Sunt un roman.

Chiar mai bine, sunt o poveste care se scrie acum.

Am o mulţime de pagini albe şi o să fac tot posibilul să duc o viaţă demnă de o carte.

Valentino m-a numit secundul lui în Ziua Sfârşitului, iar eu o să-l consider coautorul meu tot restul vieţii.

Voi face lucruri noi pentru prima dată şi nu mă voi da înapoi de la momente speciale.

O să ies la alergat prin oraş, de parcă sunt în continuare ghidul lui personal.

Voi scrie o poveste epică despre un personaj nemuritor, pe nume Vale.

Şi poate mă voi îndrăgosti iar şi o să am grijă s-o spun, înainte să fie prea târziu.

Ăsta este începutul lucrurilor pe care le voi face pentru prima dată.

Ţin pozele mele preferate cu ValentinOrion aproape de inima mea. De inima lui. De inima noastră.

Interviu cu Adam Silvera

Cum a fost să te întorci în universul Crainicilor Morţii?

A fost efectiv de vis! Dintre toate universurile pe care le-am creat, cel al Crainicilor Morţii a fost mereu preferatul meu şi sunt o mulţime de ocazii să-l explorez prin diferite lentile. Acum câţiva ani începusem să scriu un alt roman din universul ăsta, care avea în centru doi fraţi, dar care nu a văzut niciodată lumina zilei. Am început să mă gândesc că n-o să mai am niciodată şansa să mă reîntorc în lumea asta, aşa că am fost foarte fericit când am primit undă verde să scriu următoarea poveste... sau chiar prima poveste despre Crainicii Morţii.

Când ţi-a venit ideea unei poveşti despre cum au fost înfiinţaţi Crainicii Morţii? Dar despre povestea lui Orion şi a lui Valentino?

Vorbeam cu agenta mea, Jodi Reamer, despre noile poveşti din universul Crainicilor Morţii şi i-am prezentat două idei. Una era un thriller romantic, iar cealaltă era o poveste care avea loc înainte de Amândoi mor la sfârşit. I-a plăcut mult a doua idee, care i-a încântat şi pe editorii din Marea Britanie şi din Statele Unite, aşa că am decis să mergem mai departe cu ea – a şi coincis cu aniversarea de cinci ani a Amândoi mor la sfârşit. Spre deosebire de thrillerul romantic, unde ştiam deja cine sunt protagoniştii, în cazul ăsta a trebuit să descopăr cine sunt eroii. Mi-a luat luni întregi şi nenumărate versiuni până să ajung la Orion şi la Valentino, dar mereu am ştiut că vreau să-l implic şi pe creatorul Crainicilor Morţii. Mă bucur să vă spun că va avea

un rol şi mai important în al treilea roman, adică în thrillerul romantic.

Ai o scenă preferată din carte şi ce o face aşa de specială pentru tine?

Sunt atât de multe! Cred că sunt încă prea implicat în carte, cât să pot alege doar una. Din punct de vedere romantic, ador tot ce se întâmplă pe Brooklyn Bridge şi în scena cu spectacolul din metrou. Din punct de vedere terapeutic, mi-a plăcut la nebunie să scriu scena în care Orion vorbeşte cu Valentino despre experienţa lui cu atacurile de la 11 septembrie, pentru că multe dintre detaliile trăirilor lui de la şcoală le reflectă pe ale mele. Din punct de vedere emoţional, mi-am pus tot sufletul în ultimul capitol pentru că, da, e dureros, dar conţine şi promisiunea unei vieţi noi.

Dacă ai primi un telefon de la Crainicii Morţii, care ar fi priorităţile tale în orele care ar urma?

Şi eu m-am tot întrebat asta şi mereu am alt răspuns, în funcţie de ce se întâmplă în viaţa mea la momentul respectiv. Acum, când scriu rândurile astea, aş zice că aş suna-o pe mama, pe prietenii mei cei mai buni, pe finii mei şi familia şi aş face tot ce mi-ar sta în putinţă să-i ajut din punct de vedere financiar. M-aş asigura că cineva în care am încredere l-ar lua pe Tazzito, câinele meu, şi i-ar oferi o viaţă grozavă. Aş trimite un Ultim Mesaj cititorilor şi susţinătorilor mei. Şi aş scrie ceva. Nu ştiu ce. Poate o scrisoare de dragoste sau ceva în jurnal (nu că acum ţin un jurnal, dar ar fi interesant, dacă aş fi pe moarte) sau o povestire. Poate le-aş arăta-o celor mai apropiaţi oameni sau

poate aş pune-o pe internet sau poate ar muri odată cu mine.

Ai vreun mesaj pentru cititorii care au adorat Amândoi mor la sfârşit şi

Primul care moare la sfârşit?

Mulţumesc că i-aţi iubit pe Mateo şi pe Rufus şi că v-aţi deschis inimile pentru Orion şi Valentino. Niciodată nu consider sprijinul vostru ca fiind de la sine înţeles şi sunt recunoscător că îmi deschideţi din ce în ce mai multe uşi, care îmi permit să scriu poveşti pentru voi. Este un ciclu şi sper că e la fel de frumos pentru voi, cum e şi pentru mine.

Mulţumiri

Cartea asta a încercat să mă termine, dar am supravieţuit, YAY!

în primul rând, un „mulţumesc” uriaş editorului meu, Alexandra Cooper! A fost incredibil de greu să scriu o nouă carte din universul meu preferat şi Alexa a fost aşa de răbdătoare şi înţelegătoare şi m-a ajutat atât de mult, chiar şi când o sunam şi îi spuneam lucruri precum: „Hei, trebuie să rescriu complet perspectiva unuia dintre naratori!” şi „Ghici ce carte care are loc iarna trebuie să aibă loc vara?” şi „Poţi să-mi mai dai o săptămână pentru modificările astea?”, când ştiam amândoi că va dura mai mult de o săptămână. Cartea asta nu ar fi ce e acum fără încrederea pe care Alex o are în procesul meu haotic, fără îndrumarea ei, prin care am ajuns cu adevărat în inima acestei cărţi – în fiecare versiune pe care i-am prezentat-o.

Agentei mele extraordinare, Jodi Reamer, îi mulţumesc că a fost alături de mine şi a citit cartea asta, chiar dacă Amândoi mor la sfârşit a speriat-o aşa de tare, încât îi era prea teamă să se ducă să aprindă lumina. Serios acum, îi mulţumesc lui Jodi că m-a ascultat mereu – cine mă cunoaşte ştie că vorbesc mult şi că am un milion de idei în acelaşi timp.

Ajutorul dat de Kaitlin Lopez a fost EXTREM de important! Kaitlin este una dintre persoanele care şi-a dat seama că acţiunea nu poate avea loc în ajunul Anului Nou, din cauza unor detalii mărunte din Amândoi mor la sfârşit, pe care aproape nimeni nu le-ar fi observat. Şi oricât de mult mi-aş fi dorit să ignor asta, pentru că n-a fost deloc uşor să schimb anotimpurile – mai ales fiind vorba de sărbători! –, n-aş fi putut să uit niciodată greşeala. îi mulţumesc ochiului de vultur editorial al

lui Kaitlin, fără de care cartea nu ar fi avut sens

acum. (Să nu mai vorbim de diferenţele de fus orar.)

îi mulţumesc şi editurii mele, HarperCollins! Multe mulţumiri lui Rosemary Brosnan, Suzanne Murphy, Michael D'Angelo (mai ales pentru titlul genial, care a dus povestea mai departe!), Audrey Diestelkamp, Cindy Hamilton, Jennifer Corcoran, Allison Weintraub, Laura Harshberger, Mark Rifkin, Josh Weiss, Allison Brown, Caitlin Garing, Andrea Pappenheimer, echipei de vânzări, lui Patty Rosati şi echipei ei, care sunt cei mai tari. Şi graficienei Erin Fitzsimmons şi artistului Simon Prades, care au făcut cea mai bună echipă, ca să creeze coperta asta romantică şi profundă şi absolut perfectă.

Vreau să mulţumesc şi agenţiei mele, Writers House! Le mulţumesc Ceciliei de la Campa, Alessandrei Birch şi lui Rey Lalaoui, pentru tot ce fac şi pentru cum se asigură că poveştile mele fac înconjurul lumii. Nu-mi vine să cred.

Prietenii mei! Luis şi Jordin Rivera, care m-au ţinut sănătos la cap şi Luis, care m-a lăsat să stric cartea de nenumărate ori, în timp ce o rescriam, ca să nu-mi pierd entuziasmul şi care mi-a dat o tonă de idei bune, precum cea cu staţia secretă.

Elliot Knight a fost prima persoană care m-a auzit citind din carte, lucru care a fost extrem de important, dintr-o serie de motive care contează pentru noi, dar care nu trebuie menţionate aici. Becky Albertalli m-a suportat cât timp am trecut printr-un milion de naratori care ar fi putut spune povestea. David Arnold, care a rămas fratele meu/soţul meu fals şi Jasmine Warga, care e singura persoană cu care vreau să mănânc bomboane (vegane) în cadă. îi mulţumesc şi lui Arvin Ahmadi, care m-a ajutat să îmi perfecţionez naraţiunea la persoana a treia, lucru important, din moment ce Arvin însuşi e perfect, deci sunt multe lucruri perfecte în povestea asta. Lui Sabaa Tahir, care mi-a spus mereu când aveam o idee bună şi m-a ajutat să-mi dau seama când aveam o idee proastă.

îi mulţumesc şi lui Robbie Couch, pentru toate prăjiturile care mă aşteaptă acasă după ce are grijă de apartamentul meu (şi alte

lucruri delicioase, dar mai ales gustări vegane!). Victoriei Aveyard, despre care încep să cred că nu locuieşte în Los Angeles, pentru că nu ne vedem niciodată, dar ador că ne dăm mesaje des. Lui Alex Aster, o prietenă nouă care a devenit o prietenă minunată mai repede decât înregistrează un clip pe Tik Tok, adică

superrepede. îi mulţumesc lui Angie Thomas, care a scris o carte înaintea mea, şi pe care am putut s-o bat la cap cu întrebări. Le mulţumesc şi lui Marie Lu, lui Tahereh Mafi şi lui Ransom Riggs – întotdeauna am admirat aceşti oameni minunaţi şi sunt norocos că am putut să mă apropii de ei cât timp am locuit în Los Angeles. Rebecca Serie, sunt aşa de mândru de parcursul nostru, atât personal, cât şi profesional. Şi Nicola şi David Yoon, vă iubesc inimile mari – mai ales pentru că asta înseamnă că o să mă suportaţi în continuare, chiar dacă înjur al naibii de mult.

Nu aş fi terminat niciodată cartea asta fără grupul meu de chat, care s-a mutat pe Zoom şi prin care cu toţii ne-am atins scopurile. Dhonielle Clayton, gazda noastră de Zoom, care mă trimitea la culcare, când căscam prea mult. Mark Oshiro, persoana care ne cronometra şi care termina întâlnirile noastre cu vocea unui maseur trimis din ceruri (spre deosebire de momentul ăla, când eu i-am chemat pe toţi înapoi cu nişte răcnete demonice pe care le-am găsit pe YouTube). îi mulţumesc lui Patrice Caldwell, care nu a ieşit din grup nici măcar când eram cu toţii superpanicaţi că nu o să ne terminăm manuscrisele la timp. (Şi lui Ashley Woodfolk şi Zoraidei Cordova, pentru apariţiile lor speciale.)

îi mulţumesc şi mamei mele, Perşi Rosa, care mereu a meritat mai mult decât felul în care a fost tratată în copilăria mea. Chiar dacă are multe regrete, tot reuşeşte să fie bună cu cei care nu merită. îi admir puterea şi inima uriaşă. Şi mă bucur să spun că, deşi există asemănări între mama şi Gloria, mama a găsit o

dragoste sigură şi adevărată.

Ca de obicei, le mulţumesc librarilor şi bibliotecarilor şi profesorilor!
Apreciez mai mult decât oricând pasiunea voastră şi hotărârea cu care aduceţi cărţile mai aproape de clienţi, abonaţi şi elevi. Vă mulţumesc că duceţi bătălia asta pentru noi toţi.

Pentru prima dată, vreau să le mulţumesc şi celor din comunităţile de BookTok/TikTok, fără de care Amândoi mor la sfârşit nu şi-ar fi găsit o a doua viaţă, absolut incredibilă. îi mulţumesc mai ales Selenei, de la @_moongirlreads, prima persoană care a făcut un clip despre carte care a devenit viral şi care mi-a deschis uşile spre o nouă poveste din universul Crainicilor Morţii. îţi voi rămâne mereu recunoscător.

Cititorilor mei, care îmi menţin creativitatea.

Terapeutului meu, care mă menţine pe linia de plutire.

Câinelui meu, Tazzito, care mă menţine în formă. Prin plimbări. Multe plimbări.

Şi, nu în ultimul rând, vreau să-i mulţumesc lui Andrew Eliopulos, prima persoană care s-a îndrăgostit de universul Crainicilor Morţii. Chiar dacă a mers mai departe – profesional! Nu în sensul morţii! E viu şi nevătămat – yay!, geniul lui va trăi mereu în universul Crainicilor Morţii. Şi în restul lumii.

De acelaşi autor

Adam Silvera ne aduce aminte că nu există viaţă fără moarte şi nici dragoste fără pierdere, într-o poveste devastatoare, şi totuşi optimistă, despre doi oameni a căror viaţă se schimbă pe parcursul unei zile de neuitat.

Pe 5 septembrie, puţin după miezul nopţii, Crainicii Morţii îi sună pe Mateo Torrez şi pe Rufus Emeterio să le dea o veste proastă: vor muri astăzi.

Mateo şi Rufus nu se cunosc, dar, din motive diferite, amândoi caută un prieten nou în Ziua Sfârşitului. Partea bună e că există o aplicaţie special pentru asta: Ultimul Prieten. Prin intermediul ei, Rufus şi Mateo sunt pe cale să pornească într-o ultima aventură — în cea din urmă zi a lor, vor trăi cât pentru o viaţă întreagă.

„Temele prieteniei, dragostei, pierderii şi destinului se combină în acest roman, care ar trebui să fie citit cu un pachet de şerveţele la îndemână.” — Brightly

„Silvera continuă să integreze cu mare talent diversitatea, dizabilitatea şi vocile tinerilor queer, într-o poveste plină de emoţie. O carte care nu ar trebui să lipsească de pe niciun raft cu cărţi YA.” — School Library Journal

„Extraordinară şi de neuitat.” – Booklist

„Silvera reuşeşte nu doar să surprindă emoţia pură a celor care trebuie să se confrunte cu propria mortalitate, dar şi să creeze nişte personaje autentice, cu care poţi relaţiona şi pe care îţi doreşti să le urmăreşti în aventura lor. Stilul său superb de scriere şi talentul de povestitor te vor distruge, în cel mai bun mod posibil.” — Buzzfeed

„O poveste curajoasă, caldă, dar care te şi bântuie. O poveste

despre pierdere, speranţă şi puterea eliberatoare a prieteniei.” – Lauren Oliver, autoarea romanului O zi din şapte

19 în sistemul american, datele au formatul lună/zi/an. prin urmare atacurile de la World Trade Center sunt adesea numite atacurile de la 9/11. Ora la care moare Valentino este 9:11 (n.t.).

ADAM SILVERA
AMÂNDOI MOR LA SFÂRȘIT
STORIA BOOKS
COLECȚIA YOUNG ADULT

DeSPRE autor

Adam Silvera

Adam Silvera este autorul care a intrat deja în topul bestsellerurilor New York Times cu romanele More Happy Than Not, Trecutul e tot ce mi-ai lăsat şi cel mai recent titlu, Amândoi mor la sfârşit. A primit distincţia Publishers Weekly Flying Start pentru debutul lui. Adam s-a născut şi a crescut în Bronx şi a fost librar, înainte să lucreze în industria editorială de cărţi de copii. A lucrat pentru o companie de dezvoltare literară, pentru un website de scriere creativă pentru adolescenţi şi a fost critic de carte pentru cărţi de copii şi adolescenţi. Este foarte înalt şi locuieşte în prezent în Queens, New York. Îl găsiţi pe blogul lui, www.adamsilvera.com.

ADAM SILVERA PE SOCIAL MEDIA INSTAGRAM